

*Szeretet
Remény
Gyógyulás*

*A Leukémiás Gyermekekért Alapítvány
2011. évi irodalmi pályázatára érkezett alkotások*

Debrecen

A bolond farkas

Hová ment a kis malac, azt én nem tudom, de az az egy biztos, hogy az ő kurta farkán túl a környező hegyeken is túl volt egy Rontom – bontom tudni - mondom erdő. Ebben az erdőben volt egy farkas. Ezt a farkast aki meglátta, az abban a minutumban nevetve táncolni kezdett. Tudjátok mért? Azért, mert kancsi volt, lógott a nyelve és mindig azt hajtotta:

- Jaj, jaj rám szállt egy pillangó!

Egyszer egy orvos arra járt, ő is találkozott a farkassal, de ő nem kezdett el táncolva nevetni. Kérdezi tőle:

- Önnek mi a baja?

A farkas csak azt mondta:

- Jaj, jaj, rám szállt egy pillangó!

- Elnézést, megvizsgáljam? – kérdezi az orvos

De a farkas csak a pillangó miatt kiabált. Erre megbotlott egy kőben és elájult. Az orvos közben megvizsgálta és adott neki egy gyógyszert. A farkasnak nem lógott a nyelve, és nem mondott semmi mást csak azt, hogy: - Jó napot uram! Ezzel az orvost ott hagyta és továbbment. Ahogy ment meglátott egy gyönyörű szép farkas lányt, és feleségül vette azonnal.

Két év múlva lett tíz víg farkaskölyök. Boldogan éltek, amíg nem jött arrafelé egy doktor. De nehogy azt higgyétek, hogy vége! Azért éltek boldogan addig amíg nem jött egy doki, mert a gyerekek is gyagyák voltak, de ők ezt nem vették észre, a gyerekeket is megnézte egy orvos és azt mondta, olyan betegségük van, aminek a gyógyszere a szeretet. Ezentúl a nagyszülők és a többi családtag, barát, mindenki sokat segített azzal, hogy okosan szerették őket.

Egy év múlva a gyerekek nevükön szólítva: Rontom, Bontom, Tudni, Mondom, Ordas, Orkas, Pomkom, Csetlik, Foltos, Pannoel mind a tízen meggyógyultak.

Attól fogva, hogyha valaki beteg volt a rokonságból, mindenki segített mindenkinek. Ha te is beteg vagy, és azt hiszed, hogy nincs tovább, higgy a szeretetben!

Almási Ágnes

Mikepércs

A kisfiú mosolya

A mentőautó szirénázva fordult be a kórház kapuján. Egy súlyos beteg kisfiút étkezett. Felvitték a második emeletre, ahol hozzá hasonló gyerekek várták kíváncsian. De ez a kisfiú más volt. Arca csupa derű és mosoly szeméből meleg fény sugárzott. A többiek ámulva tekintettek felé, mikor egy fekete borítású könyvet vett elő. A könyvön ez állt "Szentírás". Lapozta nézegette utána hangosan olvasni kezdte

„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Kövessétek tanításom.”

Egyik nap, amikor a gyerekek éppen beszélgettek, az orvosok kétségbeesett szaladgálására lettek figyelmesek. Egy kislány állapota rosszra fordult. Egész éjjel a műtőben voltak, küzdöttek a kislány életéért. Eközben a kórteremben furcsa dolog történt. A kisfiú, összegyűjtötte társait és a kis fekete könyvet ismét kinyitotta, majd olvasni kezdte. "Megőrzi Őt az Úr és életben tartja. Boldoggá teszi itt a földön és nem adja ellensége hatalmába. Betegágyához segítséget hoz, az úr fekhelyét kényelmesre cseréli."

Eközben a műtőben csodálatos dolog történt. A gyerekek hangjára, a kislány szeme egyre jobban kinyílt és széles mosoly ült ki arcára. Az orvosok tátott szájjal tekintettek hol a kislányra hol pedig a megmentőkre. A kislányt, vissza- vitték a gyerek kórtermébe.

Másnap a kisfiúnak látogatója érkezett. A férfi barna papi ruhát viseltkezőben egy Biblia volt. Kedvesen mosolyogva nyújtott kezét minden gyereknek majd bemutatkozott. Józsefnek hívták. Ahogy beszélt egyre jobban kipirultak a gyerekarok s fájdalmat feledve mosolygott minden kis beteg. József mesélt Jézusról az ő szenvedéséről, feltámadásáról. Mesélt a hitről, a reményről és a szeretetről. Szavai nyomán lassan megértették mi a titka, kisfiú mosolyának.

Az Úr szeret s ha nehéz és fáj mond Te is: „Szeretlek Uram.”

Almássy Anna

Miskolc

Töpszli manó gyógyulása

Ez ám a mese gyerekek, jól nyissátok ki a fületek! Kényelmesen dőljél hátra, de vigyázz a pici szádra! Tátva ne maradjon, míg a mesém mondom. A mese lebben szárnyra, mint pillangó s madárka. Hopp! Kapd el, neked szánom, kisbarátom.

Egyszer régen, nagyon messzi vidéken, túl csoda ország határán élt Töpszli, a kismanó. Sajnos egyszer nagyon megbetegedett.

Súlyos eset, kórházi ápolásra szorulsz, és lehet, hogy sokáig bent kell maradnod. – mondta a doktor néni. A hír nagyon elszomorította a mi kis manónkat és családját.

Akkor én most nem tudok iskolába menni és a barátaimmal játszani! – panaszolta szomorúan.

De most az a fontos, hogy meggyógyulj! – vigasztalta anyukája. Ezt persze Töpszli is megértette, hiszen okos kismanó volt, és maga is nagyon akarta a gyógyulást. Mindennél jobban. Este nehezen jött álom a szemére, de mikor végre elaludt, nagyon furcsát álmodott. Álmában megjelent egy öreg, rótszakállú, rémséges törpe, és így szólt:

Ide figyelj, kis manóka! Készülj fel egy hosszú útra! Nem lesz könnyű, már mondom, az egészségnek nagy az ára, de kitartó manó megtalálja! A világ végén él a Minden álmot látó Tündér. Ő segít majd a betegségen De hited, erőd és kitartásod legyen!

Azzal hipp-hopp, el is tűnt a törpe az álom ködében. Elindult hát Töpszli manó a világ végére, hogy megkeresse a Minden álmot látó Tündért. Nagyon bízott a gyógyulásban és nem akarta az időt vesztegetni. Ahogy mendegélt, megérkezett egy hatalmas réthez. Nekivágott az útnak a réten át, de az út nagyon nehéznek bizonyult. Már jó ideje ment, mindene fájt, éhes és szomjas volt. Elkezdte teljesen feladni a reményt, mikor szembe jött vele egy óriás.

Szervusz, kismanó, mi járatban vagy itt, az Ameddig a szem ellát Réten? – Töpszli részletesen elmesélte, mi is történt vele, és hogy hová kell mennie a gyógyulásért.

Átérzem a bajodat. – szólt az óriás – *Én majd segítek neked. De csak akkor, ha bebizonyítod, milyen erős vagy! Mássz fel a vállamra, a segítségem nélkül, és átviszlek a réten.*

Hozzálátott a mászáshoz Töpszli és bizony, nagyon nehéz volt neki felérnie olyan magasra. De mivel elég erős volt, csak sikerült.

No lám, elég erős vagy, hogy segítek neked. Kapaszkodj, indulunk! – szólt az óriás. Mikor kiértek a rét szélére, letette és így búcsúzott Töpszlitől az óriás:

Innen egyedül kell tovább menned, sok szerencsét, kisbarátom! – Azzal megfordult és már tovább is állt. Mikor magára maradt a mi kis manónk, akkor látta csak, hogy most egy hatalmas víz előtt áll.

Mi tévő legyek? Sehol egy lélek. Hogyan fogok én itt átjutni?

Alig gondolkodott, mikor nagy szél kerekedett.

Szervusz, kismanó! Én vagyok Szél úrfi. Hol jársz itt a Csupa víz Óceánnál?

Töpszli megint elmesélte a történetét.

Nos, Töpszli, én szívesen segítek neked, de bizonyítanod kell, hogy elég kitartó vagy! Ide fújok egy csónakot, és te félig átevezel. Ha ez sikerül egyedül, én is segítek!

Így is lett! Töpszli kitartóan evezett nagyon sokáig, közben pedig az járt az eszében, hogy egyre közelebb kerül a gyógyuláshoz. Már nagyon elfáradt, amikor észrevette, hogy egyre gyorsabban halad, Szél úrfi fújja a csónakot a part felé. Mikor megérkeztek, illedelmesen megköszönte a segítséget, és sietett tovább a célja felé. Mikor látta ám, hogy egy sűrű, sötét erdőhöz ért. Ekkor valaki megkopogtatta a vállát.

Én vagyok a Napsugár. Ha elég bátor vagy, és eljutsz a feléig a Sötétebb mint az éjszaka Erdőnek, akkor a további utadat kivilágítom.

Nekiindult hát Töpszli, bizony, sokszor eltévedt a sötétben, de igen bátor volt. Látta ezt Napsugár, és segített neki, így hamarosan átért. Ekkor érkezett meg a Nagyhűhó Hegyhez. Megijedt Töpszli, hogy hiába tette meg ezt a nagy utat, nem fog meggyógyulni, nem jut el a világ végére. Kicsordult egy könnycsepp a szeméből, és láss csodát, szivárvánnyá változott. Ekkor egy hangot hallott.

Ha bebizonyítod, hogy elég erős a hited, akkor ülj fel a szivárványra és megérkezel a célodhoz!

Így is tett a kis manó, és mert elég erős volt a hite, megérkezett a Minden álmot látó Tündét gyöngykastélyába.

Már vártalak nagyon, kis Töpszli! – szólt a tündér. – De az igazságot el kell mondjam. A gyógyulásod nem nálam van, hanem nálad. És már bizonyítottál, hogy elég erős, bátor, kitartó vagy, van hited a gyógyuláshoz és ez mind nagyon fontos. Megjártad a hosszú utat, most menned kell. Mire felébredsz, már sokkal jobban leszel.

Tényleg így is lett. Ebből az álomból Töpszli nagyon sok erőt gyűjtött és bátran szállt szembe a betegséggel. A jutalma pedig, hogy hamarosan egészségesen mehetett haza.

Ambrus Noémi Anna
Szeghalom

Remény

Nagyon beteg voltam.
Kórházi kezelésekre szorultam.
Mindig orvosok hada volt körülöttem,
aminek viszont nem örültem.

Azt azonban nem is sértettem,
hogy fájdalmat kicsit sem éreztem.
Azt mondták, hogy muszáj itt maradnom.
Hiába, egyáltalán nem akarom.

Az a sok gyógyszer, kezelés!
Meddig tart még ez az egész?!
Azt hittem, javult az állapotom.
És ezt a helyet nem sokára elhagyom!

Mondtam az orvosnak: haza indulhatok?
Látni lehetett rajtam az indulatot.
Nagyon menni akartam már,
De kiderült: még vizsgálatok hada vár rám!

Hiszen az állapotom egyre csak romlott,
De nekem erről semmit sem mondott.
Aztán rájöttem, hogy tényleg nagy a gond,
Mert, ha kérdeztem, bágyadtan vállat vont.

A szüleim próbálták tartani magukat,
Hogy amíg látogatnak, ne sírjanak.
De aztán tényleg eltörött a mécses.
Mosolyogni egyikük sem volt képes.

Szóltam hozzájuk: Ne adjátok fel a
reményt!
Adjatok a szerencsének még egy esélyt!
Meglátjátok: hamarosan felépülök,
És majd a boldogságtól "örömködök".

Erre felcsillant a szemük,
És sokkal jobb lett a kedvük!
Hogyha én is optimista vagyok,
Akkor, legyenek ők is azok!

Sok idő telt még el a kórházban,
Már megszoktam az ágyat a szobában.
Míg egy nap a doktor közölte velem:
Véget ért minden gyötrelem!

Ha nem reménykedtünk volna a
szüleimmel,
A gyógyulás sem jött volna el!
Ezért te se add fel a reményt,
Mert csak akkor kapod meg az új esélyt!

Akármilyen beteg az állapotod,
A remény, a szeretet segít, ezt te is jól
tudod!

Andirkó Noémi
Penészlek

Életem értéke

Életem eddig úgy éltem,
Hogy ábránd volt mindenem,
Álmodozás, kalandozás,
Csupa rejtély és varázs.

De ez mégsem van így,
Ez mindörökre csak remény marad,
Mégsem siránkozom,
Hanem inkább hálát adok.

Örülök a tehetségnek, a gondolatnak,
Szeretetnek, bánatnak.
Ezek lelkem csordultig megtöltik
Élettel, emléikkel, vágygal, küzdelemmel.

Nem mondom, hogy mi az,
Hisz ezt csak nekem kell tudnom,
Így meghagyom titoknak,
S majd ha kérdezik, én válaszolok.

Angyal Olivia
Nagyvárad

Szeretet, remény, gyógyulás

Minden gyermek álma,
Egészséges család, s annak háza.
De van, akinek nem jutott ebből,
Mert a betegség jött egyből.

Tél volt, didergés,
Megfázás és tüsszentés.
Magas láz, fájdalom,
Hópihe az ablakon.

Karácsonyra semmi mást,
Meleg teát, gyógyulást.
Hóviharban kabátot,
Nagy ölelő családot.

Anyát, apát, nagypapát,
Egészséges nagypapát.
Esti mesét, forró csokit,
Nagypapától jó éjt puszit!

Antonivici Felícia
Keszthely

Remény és szeretet

Remény és szeretet,
Ez adja az életet.
Reménysugár,
öröm, mámor.

Boldogságom nem lesz álom.
Halálomat sosem várom,
Álmaimba menekülök,
Halál hátára fel nem ülök!

Feladni nem fogom,
Életemet nem adom.
Szívemben a szeretet,
Imádom az életet.

Álmaimat nem feledem,
Mert ez adja lényegem.
Remény, mi mindig bennem él,
Én vagyok, ki a sorstól sose félek!

Barátaim velem vannak.
Bánataim mind elhalnak.
Nincs más csak a boldogság,
Sose nyomhat el az álomosság.

Életem, mint egy múltó álom,
Életem sose lesz károm.
Álomvilág, miben élek,
Rémálmoktól sose félek!

Remény...
Szeretet...
Boldogság...
Barátok...

Reménysugár,
Öröm, mámor.
Szeretet az életem,
Szeretet a végzetem.

Feladni a reményt?
Nem most fogom!
Feladni a szeretetet?
Nem most fogom!

Szeretet a szívemben,
Remények a lelkemben,
Míg a világ létezik,
Addig remény nem veszik.

A remény nem vész el soha,
A szeretet nem vész el soha,
Míg ember él a világon,
Megvan a kis világom!

Szívemben a remény lángja lobog
Van cél, miért szívem is dobog.
Barátaim sose adom,
Életemet fel nem adom!

Mosolygok a világra,
A világ ezernyi bajára.
Még van remény a világon!
Remény mindig van s szeretet!

A REMÉNYT SOSE ADD!
ÉLETEDET FEL NE ADD!
SZERETETET MINDIG KAPSZ!
SZERETETET TE IS ADJ !

Aschner Dóra, Élesd

Szeretet, Remény, Gyógyulás!!!

Mindenki életében vannak, olyan negatív dolgok amit lehet ha ő maga írta volna meg élete történéseit egy szem pillantás alatt kiradírozott volna. De ha jobban bele gondolunk a boldogság önmagában a szomorúság nélkül nem létezik. Viszont mindenkinek más és más gondjaik vannak, más okoz nekik örömet! Életünk legnagyobb nehézsége lehet, hogy elveszíthetjük legdrágább kincsünket, és ezzel szembesülni, majd ezt az akadályt legyőzni, nagy erőfeszítésünkbe kerül. Viszont azt is tudhatjuk, hogy semmi sem lehetetlen, minden akartat és elhatározás kérdése. Nem egy ismerősöm küzd a rákkal, vagy vallhatja magát egészségesnek, egy nehéz csata győztesének! A célra vezető úton számtalan segítséget és támogatást kapunk család tagjainktól, barátainktól, ismerőseinktől. Ők szeretetükkel, megértésükkel gondoskodásukkal segítenek bennünket. Orvosaink pedig szakértelmükkel motiváló szavaikkal irányítanak minket a gyógyuláshoz vezető úton. Ilyenkor figyelembe vehetünk olyan eszközöket is amik boldogságot, optimista gondolkodást sugároznak, például: zenéket, olvasmányokat, filmeket, gyógyult betegek alapos beszámolóit. Pár motivációs videót megtekintettem, és ezekben voltak számomra olyan hasznos mondatok amelyeket megosztanék veletek is:

- „Fogjátok meg, és ne eresszétek el a pillanatot, mert ha egyszer el kell majd számolnotok velük, akkor tudjátok meg majd, hogy győztesek voltatok, vagy vesztesek, hogy éltetek vagy haltatok! Legyen szó bármilyen harcról, mindig az győz, aki mindent bele ad!”
- „Ha akarsz valamit tegyél érte, ennyi!”

Az élet minden területén a legfontosabb dolog a szeretet és a remény!!! Ezek nélkül hiába vannak céljaink nem érünk el velük semmit. A szeretet és a remény, egy olyan tulajdonság ami mindenkié benne van, csak engedni kell, hogy a felszínre törjenek, és meg kell őket tanulni használni. Ha ez sikerül akkor már nem lehet számunkra olyan, hogy lehetetlen, minden értelmet nyer, és mindig lesz erőnk újra kezdeni, küzdeni, harcolni valami olyanért ami a legfontosabb számunkra.

Az orvosok bebizonyították, hogy a nevetésnek gyógyító hatása van, és mellesleg nem kerül semmibe, gyönyörködtet, és boldogabbá tesz bennünket. Küzdeni kell, harcolni azért, hogy egyszer majd, ti is újra egészséges életet élhessetek, és mi tudjuk, hogy mindannyian képesek vagytok rá, csak reményt és erőt kell adnunk hozzá. Ti mindannyian kis katonák vagytok akik, életük talán egyik legnagyobb csatáját vívjátok, és győztesen kerültök ki belőle. Merítsetek erőt a pozitív, boldog pillanatokból, emlékezzetek a régi szép időkre, és legyen az a célotok, hogy visszanyerjétek azokat a szép emlékeket. Sokkal értékesebb emberek lesztek

majd, hiszen tisztába lesztek azzal, hogy mi mennyit ér a világban, mi mennyire fontos. A pályázatnak az a célja, hogy motiváljunk benneteket, most láthatjátok mennyi ember érdeke, hogy ti gyógyultak legyetek.

Lezárásként pedig, a gyógyuláshoz Sok Sikert, Erőt és Kitartást Kívánok!!!

Balatoni Zsuzsanna

Zalaapáti

Hegymászás a nappaliban

Bár sokan mondják "Nem szabad!",
S az idő csak-csak nem szalad,
No meg hát csábít a tiltás,
Rosszalkodom, ha nincs más!
Bizony! Bevallom, csalódtam volna,
Ha le nem veszekedtem volna!
Így utólag örülség szekrényre mászni,
De ki gondol arra, hogy rá lehet fázni?!
A fehér úgyis divat lesz a nyáron,
Nem lesz ciki gipszben járnom!
"Ebcsont beforr!" szólok vidáman,
Égés lenne beismerni: hibáztam!
Barátoknak majd mesélem:
"Hegyre másztam, nem féltem!
Ám megcsúszott a lábam,
Amint gyenge polcra álltam.

Egy karcolással megúsztam,
Ennél már nagyobbat is zúgtam!"
És amikor meggyógyulok végre,
Jobb leszek! Becs' szóra ígérem.

Balogh Edina

Veszprém

A gyógyító varázsló és az utcagyerek

Nagyon réget történt. Egy gyermek lebetegedett. Minden orvos próbálkozott, de senki sem tudta meggyógyítani. Történt egyszer, hogy egy varázsló érkezett a környékre, aki minden tájról ahol járt hozott egy értékes gyógyfüvet. Már éppen készíteni akarta a beteg gyermeknek a főzetet, mikor észrevette, hogy a legfontosabb gyógyfű elveszett.

– Az a gyógyfű valószínű az ördögnél van – mondta a varázsló s meghallotta Szilárd, egy másik gyermek, aki barátja volt a betegnek. – Sajnos én már öreg vagyok ahhoz, hogy utána menjek. Most mit tegyek?

– Én majd visszahozom – mondta a barát.

– Ha tényleg megpróbálsz visszaszerezni, akkor erre az útra vidd magaddal ezt a három pénzérmet – ajánlotta a varázsló.

Az érméket odaadta Szilárdnak, akinek nem voltak szülei, utcagyerekként tengette életét. Nagyon ragaszkodott a barátjához, szíve tele volt szeretettel és segítőkészséggel, csak arra várt, hogy kimutathassa.

Másnap pakolt neki a varázsló ételt, vizet és útnak indult. Hét éjjelen keresztül ment míg végül oda nem ért az ördög kapuja elé. Nem tudta kinyitani a kaput, mert be volt zárva. Eszébe jutott a három pénzérme. Elővette, de nem látott rajtuk semmi különöset. Mikor jobban megfigyelte, vette észre, hogy mind a három pénzérmen egy-egy rajz van, az egyikén egy griff madár, a másikon egy fekete kulcs, a harmadikon pedig egy páncélzat és egy kard. Az a pénzérme amelyiken a fekete kulcs volt hirtelen beporosodott. Hát uramfia!, miután Szilárd háromszor megérintette, hogy letörülje a port, kijött belőle egy kulcs. A kulcsot beleillesztette a zárba, a kapu kinyílt és máris szembe találta magát az ördöggel.

– Kérlek, add vissza a gyógyfüvet amit a varázslótól vettél el. Nem magamnak kérem, egy beteg barátomnak van nagy szüksége rá. – próbálkozott szép szóval Szilárd.

– Nem adom én, csak akkor ha kiállod azt a három próbát amit én adok neked!

– Jól van. Megteszem. Melyik az első próba?

– Először is menj fel a tetőre és seperd meg a kéményem, mert a füsttől nehezen lélegzem. Tudod, asztmás beteg vagyok, friss levegőre van szükségem.

Szilárd megérintette háromszor azt az érmét amelyiken a griff madár volt. Az azon nyomban madárrá változott. A fiú felült a hátára, felrepültek a tetőre, ahol percek alatt elvégezte a munkát és máris jelentkezett az ördögnél a második próbára. Az ördög mérgelődött és előállt a második próbával.

– A második próba az, hogy le kell győznöd a sárkányomat! – mondta ördögi vigyorgással.

A fiú előkapta a harmadik érmét, megérintette háromszor és máris magán érezte a pehelykönnyű páncélzatot és kezében egy kardot. Így sem volt könnyű dolga, de végül legyőzte a sárkányt.

– Neee! – mondta az ördög. – Lássuk az utolsó próbát kiállod-e? A tizenkettedik lábam harmadik lábujján van egy tyúkszem. Azt akartam kezelni a gyógyfűvel. Ha azt nekem úgy kivágod, hogy semmi fájdalmat nem érzek, viheted a fűvet.

Szilárdnak már nem volt több érméje. Magától kellett kitalálnia a megoldást. Három nap és három éjjel áztatta az ördög lábát. A harmadik nap vége fele az ördög belefáradt és elaludt. Ekkor a fiú nagy körültekintéssel vette a kését és kivágta a tyúkszemet. Ébredéskor csodálkozott is az ördög, hogy az ördögbe nem fáj a lába.

– Ezt meg hogy az ördögbe csináltad? – kérdezte most már boldogan az ördög.

– Az ember legnagyobb fegyvere az önbizalma meg a baráti szeretet. Nekem ezek segítettek – felelte Szilárd. Azzal fogta a gyógyfűvet és rohant haza ahogy csak a lábai bírták, hogy még idejében érkezzen.

– Végre itt vagy! – lelkesedett a varázsló. – Már kész a főzet, csak a gyógyfű hiányzott. Gyorsan belekavarták a főzetbe a gyógyfűvet és megitták a beteg gyerekkel. S hát csodálcsoadája, már másnap jobban érezte magát. Kitartóan itta a főzetet továbbra is nagy rendszerességgel és teljesen felépült. Élete végéig tartó barátságot fogadott Szilárdnak .

Szilárdot örökbe fogadta a varázsló és megtanította neki a gyógyítás mesterségét, hogy többen is segíthessenek a szenvedőknek.

A fiúk azóta is jó barátok. Tudják, hogy nagy igazság van a mondásban, miszerint szükségben ismered meg a jó barátot...

Bálint Gergely
Sepsiszentgyörgy

Tetőpont

A napvilágra kerülsz,
A játékba belemerülsz.
Itt indul a szüntelen móka,
Az élet egy nagy mászóka.

Az a sok plüssmaci,
A véget nem érő foci,
Életed el nem dobhatod!
Az élvezetet fel nem adhatod!

Megtanulsz, írni, olvasni,
Iskolában, beilleszkedni.
Tűrni, szabadon élni.
Bajban is nyugodtan lélegezni.

Ábrándozni, gondolkodni,
Emlékezni, dolgozni.
Ha a sors úgy hozza, odébb állni.
Képzeletedből kisétálni.

Küzdened kell a célodért,
Ki kell állnod magadért.
Szép lassan felnősz,
Hajad nemsokára ősz.

De míg nem vénülsz,
S a metróra felülsz,
Van út Rómába számodra.
Piros kört festhetsz orrodra.

Addig annyi minden vár rád,
Még oly sok imádság,
Álmok, vágyak, emberek,
Barátok, tudás, szerelmek.

Rád talál a gyötrő, de igaz szeretet,
A pap titeket az oltár előtt megesket.
Kedveseddel házat kerestek,
S majd gyerekeket nemzetek.

Éget a vágy a mesés létre,
Élvezd hát egy kicsit végre.
Hív a megszelídíthetetlen sors,
Tiéd, lehet a hűség korcs.

Kezdet és végzet,
Lélegezz most mélyet.
Enyhül majd a gond,
Ruhádon lesz újabb gomb.

Egyszer majd a tiéd, lehet,
Minden mi kecsegtet.
De addig állnod kell a sarat,
Tűrnöd kell minden rosszat.

Álmod lehet keserű,
Életed lehet nyomorú,
De mindig tovább kell menned,
Ez el kell nekem hinned!

Balogh Viktória
Budapest

Nem adtam fel

A habos, hófehér felhők között ugrálva éreztem igazán boldognak magam. Mintha puha pamacsokon tehettem volna mindezt, mikor a lábam a felhő tetején landolt. Jó kedélyű, fiatal gyermeknek tapasztaltam magam akkor. Jól esett néha kizökkenni a mindennapok fájdalmas tengeréből.

Két évvel ezelőtt, 2009. május 5-én diagnosztizálták nálam a leukémiát. Tisztán emlékszem az orvos szavaira;

- Rossz hírt kell Önökkel közölnöm – megköszönte a torkát, majd folytatta. – Lányuk kezdeti fázisban lévő vérrákban szenved. A kemoterápiát, a sugárkezelést, valamint a csontvelő átültetést javaslom. Gréta adatait már elküldtük, amint találnak megfelelő donort, azonnal értesítenek minket.

- Elnézést, de nem tudok megszólalni. – Édesanyám a gombócokat nyelte. Szörnyű volt látni azt a szenvedést, amit átélt az orvos szavai közben.

- A kemoterápiával kezdenénk, majd a csontvelő átültetés következne megfelelő donor esetében. Reményt látok, mivel elég gyakori vértípusa van.

Nehéz hónapok elé néztünk. Vizsgálat, vizsgálat hátán. Vérvételek és miegyéb. De végig kitartottunk, bár a testem elég nehezen bírta a kiképzést. Aztán egyszer csak orvosom ragyogó szemekkel rohant be a szobámba.

- Megvan a donor, Gréta! Az állam támogatja a műtétet. Holnap már el is végezzük. Meg fogsz gyógyulni!

Úgy éreztem, álmodom. Pedig ez nem álom volt, hanem a pusztaság valósága. Másnap reggel boldogan ébredtem azzal a tudattal, hogy van esély a gyógyulásomra. 2010. június 8-án, délelőtt 10 óra, 55 perckor toltak be a műtőbe. Szüleim fájdalmas órákat töltöttek el rám várakozva.

- Sikerült a műtét. Hamarosan felébred, és bemehetnek hozzá – közölte velük a doktor úr.

És most, három évvel később a tengerparton, naplementét nézve írom ezeket a sorokat. Tizenhét éves fejjel döbbenem rá igazán, hogy mennyit köszönhetek az orvosomnak, a szüleimnek, de legfőképp magamnak, mivel végig hittem abban, hogy meggyógyulhatok. Elkezdtem újra nőni, mára már 170 centiméterrel büszkélkedhetem. Hajam visszanozott, dús barna lombkoronát viselek, és királykék szemeim újra felélénkültek.

Köszönöm a barátaimnak, hogy végig mellettem álltak, és betegségem ellenére sem távolodtak el tőlem.

Bánszki Zsuzsanna, Budapest

Remény

Sokszor fordult meg a fejemben egy kérdés: igazságos-e az élet? Néha van egy olyan érzésünk, hogy nem. De mindennek kell legyen egy oka, egy magyarázata. Sokszor nem az van, amit szeretnénk, hogy legyen. Sokszor nem úgy sikerülnek a dolgok, ahogyan elképzeltük. De a hibák és az akadályok csak erősítik az embert. Egy buta kis tett, egy rossz kimondott szó, csak pár dolog a sok közül, amivel élnünk kell. Néha jó lenne kiszabadulni a mindennapokból, csak érezni, hogy mások vagyunk, és, hogy senki és semmi nem állhat a boldogságunk elé. Végülis, az élet nem mindig igazságos. De talán mi sem vagyunk igazságosak vele, vagy talán másokkal szemben. Sokszor követünk el hibákat, aminek következményei vannak, vagy lesznek. Sokszor mondunk olyat, amit később megbánunk, de ez, késő bánattá válik. De mi akkor sem adjuk fel. Addig próbáljuk jóvátenni a dolgot, amíg sikerül. Talán az élet is ezt cselekszi velünk... Ad egy olyan dolgot számunkra, amit később "megbán", és valami mással próbálja ezt kárpótolni. Egy betegség, egy testrész hiánya, és még millió más dolog, ami miatt egy ember szenvedhet. De ha jobban belegondolunk, az élet, mindezt kárpótolja valamivel. Olyan tehetséget ad egyesek számára, amit elképzelni sem tudnánk. Ezen a földön senki sem egy átlagos ember. Mindenki van valami különleges. Mindenki van egy jó, és egy rossz oldala. Mindenki van egy vagy több jó és rossz tulajdonsága. Persze, senki sem tökéletes, de lehet pont ez a dolog az, amiért szeretnek minket a körülöttünk levők. Ezért találunk magunknak barátokat, embertársakat, és egy olyan személyt az életben, aki a támaszunkká válik. Vannak rossz napjaink. Vannak rossz heteink, vagy akár egy olyan időszak az életünkben, amit nem hogy magunknak, még ellenségeinknek sem kívánunk. De a remény hal meg utoljára. A remény az, ami sokszor minket életben tud tartani. Ez az, ami erőt ad nekünk legrosszabb napjainkban is. Amiben megbízhatunk, mert mindig ott van. Ez az egyetlen dolog, ami mindenkit bátorít. Gyakran érezhetjük, hogy értelmetlen az életünk. De nem, ez nem így van! Ha az élet megvan adva, bármilyen körülmények között is ki kell használjuk az utolsó cseppig. Ne gondolj arra mi volt tegnap, úgy sem tudsz rajta változtatni. Ne törődj azzal, mi lesz ma, csak tedd azt, amit jónak érzel. A holnapot meg úgysem tudhatod. Az a lényeg, hogy érezd jól magad. Tedd azt, amit szeretsz, használd ki, hogy "vagy"! Szabadidődben, ha úgy van rá alkalmad, tedd azt, amit a legjobban szeretsz. Ismerkedj, barátkozz, neved, és a legfontosabb, hogy szeresd az életet!

Bárth Jázmin Boglárka

Zilah

Szeretet, Remény, Gyógyulás

Volt egyszer, egy távoli város kórházában egy kis rákos gyermek.

Nagyon szomorú volt. Nem játszhatott soha, nem kellett iskolába járnia és nem sétálhatott barátaival, mint egy rendes, egészséges gyermek. A szegény gyermek minden nap imádkozott, hogy bárcsak meggyógyulna. Egy este, mikor imádkozott, a tudta nélkül lehullott az égről egy csillag. Az Isten végre meghallgatta imáját. Másnap, mikor felkelt, sokkal jobban érezte magát. Elhatározta, hogy elmegy a mozdóba és megmossa az arcát. Mikor odaért belenézett a tükörbe. Csodák csodájára szép barna haja ott virult a feje búbján. El sem tudta hinni. Hívta az orvosokat. Mikor azok beléptek az ajtón, majd elájultak. A beteg, akinek valószínű, hogy már csak két hét volt hátra az életéből, meggyógyult. Felhívták a kis beteg szüleit, hogy jöjjenek, mert meggyógyult gyermekük. Mikor odaért a kis beteg anyukája és apukája, majd kiszöktek a bőrukából. Össze-vissza csókolták gyermeküket.

A kis gyermek is örült, hogy újra láthatja szüleit. A csókok és ölelések hozták be az öröm érzetét újra a lelkébe.

Család, remény, szeretet

Család, remény, szeretet,
Az életben e szavak
Nélkülözhetetlenek.

E három szót el ne felejtsétek,
Ha nehézséget ad elétek
E kegyetlen élet.

Viduljatok csak fel,
Mert ez három varázsszó.
Család, remény, szeretet,
Nincs ezeknél szebb szó.

Basa Laura
Székelykocsárd

I.

Ezernyi arany gyöngyszem a gyepen
Kelti fel a figyelmedet,
Hogy éjjel sírt a Hold.
Könny áztatta szemét fenn az égen.

Siratta a régmúltat, a gyönyörűt.
Siratta a meg nem történt csodát.
S most könnyei ragyognak a fényben
Megtörve a Nap aransugarát.

Visszaóhajtja a nyarat
Minden szerelmes percével.
Ő már csak ilyen,
Mindent sirat, mit múltónak észlel.

Hiába vigasztalja őt a Nap.
Nem elég az már neki.
Nem elég már az ég sem,
A csillagokkal teli.

Pedig illene tudnia,
Hogy vár még a következő,
Talán sokkal csodásabb
Nyáréji mennyegző.

II.

Nem megyek veled.
Még idetartozom.
Még enyém az élet.
Majd elkárhozom...

De most még maradok,
S élvezem míg élek.
Ne hidd, hogy Veled tartok,
Mert akkor tévedsz.

Kedvem sincs még,
Hogy elinduljak arra,
Még akkor sem, ha olykor
A szívemet bú marja.

Mert jó még itt lenni,
Van sok, aki szeret,
Sokan számítanak rám.
Nem mehetek Veled.

Majd gyere vissza később,
Jó pár év múlva,
S majd akkor elvihetsz
A hosszú vándorútra.

Becskereki Zsuzsanna Hajnalka
Debrecen

Szeretet, remény, gyógyulás

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy házaspár. Egy erdőszéli kis faházban éltek, csodaszép helyen. Reggelente madárcsicsergésre ébredtek, nyugalom és béke honolt mindenütt.

Idővel született egy kislányuk, akit Csillának neveztek el. Ahogy nőtt, növekedett, egy-re többször ment ki az erdőbe sétálgatni, játszani. Mivel kedves, szeretetre méltó leányka volt, sok kis állatbarátra lelt az erdőben, mint például Misire, a mókusra, Sárira, a sünre, Csiripre a rigóra és sok más kis állatkára. Voltak barátai az iskolában is, de ő jobban szerette a kis állatait, akik mindig kedveskedtek neki virágokkal és erdei gyümölcsökkel. Ő nevezte el a kis barátait, így akarta viszonzni kedvességüket.

A szülei féltették nagyon, mivel egyetlen gyermekük volt, és ezért az erdő mélyébe egyedül nem mehetett. Nagyon kíváncsi volt, és szentül meg volt győződve arról, hogy ha egyszer bemehetne, ő biztos el tudna igazodni, és nem történne semmi baja.

Viszont pár nappal később álmodott. Azt álmodta, hogy az erdő mélyén szépséges és bűbájos tündérlak laknak és minden teliholdkor, szép ruhácskákban eljárják a híres tündértáncot. Másnap ettől nagy izgalomba jött és elhatározta, hogy este éjfél után, persze titokban elmegy és megnézi a tündértáncot. Egyáltalán nem volt félelmetes az út, és kis barátai is elkísérték, viszont egy tündért sem láttak. Ezért hamar visszafordultak, csak sajnos Csilla figyelmetlenségéből a sárban elcsúszott és beleesett egy pocsolóba, tiszta víz lett mindene és nagyon fázott.

Másnapra ebből nagy betegség lett és kénytelen volt elmondani szüleinek mi történt azon az estén. Sajnos nagyon belázasodott, szipogott és köhécsejt. Nagyon rosszul érezte magát. Szerencsére szülei gondviselő szeretete, a barátai, akik reményt adtak azzal, hogy mindig mondogatták: „Meg fogsz gyógyulni, csak bízz ebben a dologban!”, hamar meggyógyult és élhetett tovább boldogan. Örült, hogy ilyen szerető szülei és barátai vannak, akik hittek és „segítettek” neki a gyógyulásban. Mindig jól jön a segítség és a jó barátok, akik táplálják bennünk a reményt.

Mese és rajz: Bittenbinder Éva

Nagvárad

Álom

Kórházban a betegágyon,
Ott feküdtem,
Volt egy álmom.

Az én álmom az volt csupán,
Hogy meggyógyuljak, Édesanyám.
Otthon újra Veled legyek,
Iskolába fürgén menjek.

Jött az orvos, jött a nővér,
Mindenki csak engem dicsér.
„Ügyes ez a kicsi lányka,
Meggyógyul majd hamarjába!”

Megettem a gyógyszereket,
Szót fogadtam mindenkinek.
Betartottam minden szabályt,
Legyőztem a súlyos járványt.

Most már újra itthon vagyok,
Mindig tudtam, meggyógyulok.
Ne búsulj hát te se koma,
Meggyógyultan mehetsz haza!

Bódi Kitti
Jászkisér

A szelid nyuszi meséje

Egyszer volt hol nem volt,
volt egy nyuszi.

Egy szép nyári reggel, elment
kirándulni.

Ahogy mendegélt, megbotlott egy
fagyókérben, leesett és eltörte
a lábát.

Nagyon megijedett, és segítséget
kért a közeliektől.

Mindenki segített rajta, hogy
a kórházba jusson,
minél hamarabb.

Ott mindenki vigasztalta,
nagyon szépen bántak vele,
így hamarosan meggyógyult.
Itt a vége, fuss el vele.

Bogdanescu Viorel

Olthévíz

A remény hal meg utoljára!

Szombat reggel van. Nyolc óra. A Szivárvány utcán kellemes reggeli szellő söpör végig, játszadozik a porszemekkel és simogatja az utcán fekvő, olykor a nap sugarára megcsillanó kavicsokat.

Csend van, ami furcsa, hiszen a Szivárvány utca mindig zsibong az éneklő, hangosan felnevetgélő, labdázó, bicikliző, kiabáló gyerekektől.

Pistikéék házánál, Vakkancs, aki folyton-folyvást ugat, most az ajtóküszöbön fekszik, csak az ajtót bámulja és vár.

Jön Lajika, a postás. Benyit a kis rozsdabarnára festett kertkapun és átlép a földön heverő kék színű, kontrasztos, kétkerekű és egy kis csengővel felszerelt biciklin. Csönget az ajtónál. Vakkancs, rá nem jellemző módon, meg sem moccan a küszöbről, de tekintetét Lajikán tartja.

Nyílik az ajtó. Marika néni, Pistike édesanyja egy erőltetett mosollyal üdvözli Lajikát.

- Jó szombatot Lajos!

- Önnek is, hogy van a kicsi barátom? - hallottam baleset érte a kis virguncot.

- Jaj, Lajos! Hát ne is csodálkozzon, én mindig is mondtam a drágámnak, hogy túl sok, amit vállal... De nem, neki mindenbe részt kell venni... és tessék mi lett a vége! Most ott van fent az ágyban, nem tud moccanni sem, és az orvosok azt mondták, hogy nem fog többet lábra állni... - könnybe lábadt szemmel mesélte- Hát hol van az Isten Lajos? Kérdelem én, hol van? Hogy engedhet meg ilyet egy jóakarátú gyermekkel? – kérdezte, az eddig minden nehéz körülmények között rendíthetetlen, de most kételkedő és kimerült Marika.

Lajos nem felelt, hiszen eddig abban a tudatban élt, hogy a Szivárvány utca leghívebb családja a Boros Marika családja, mert ők nem csak szóval, hanem tettel is megmutatták, hogy érdemes hinni Istenben.

Mindig azt mondták: Isten feltétel nélkül szereti minden egyes gyermekét, mert ő képtelen nem szeretni! Bármilyen történjen, amit akkor abban a helyzetben, vagy pillanatban nem értünk, akkor is higgyünk benne, mert ő vezeti az utunkat. És most, tessék, itt egy kétségbeesett asszony, aki megrendült hitében fia, Pistike biciklibalesete miatt.

Pistike egy nagyon aktív, élnivágyó, mozgékony, tizenhat éves fiú, akinek rövid barna haja és gesztenyeszínű szeme mindig ragyogott. Mindig hálás volt az Istennek, hogy lábakat adott neki.

Pistike nagyon szeretett focizni, mert úgy érezte, hogy a sporttal nem csak a teste fejlődik, hanem a csapatszellemre is neveli. Minden útjára, - akár a suliba, akár a barátaival

találkára - biciklivel ment, mert szerette érezni, ahogy a lábaiban feszülnek az izmok, miközben a biciklipedált hajtja.

Mindezek ellenére Pistike élete célját a táncban látta. A Tánc, igen. Ez volt az, amit bármikor, bárhol szívesen tett.

Nagyon szerette a modern táncot: a csacsacsát - a temperamentumossága miatt, vagy a tangót - a tartása miatt, de mégis a szívéhez a legközelebb a hagyományos néptánc állt. Úgy érezte, hogy ezzel ősei életének egy fontos mozzanatát követi, éli meg és adja tovább.

Kedvenc tánca a Mezőségi tánc volt. Úgy tudott figurázni, hogy a lába sem érte a földet, hát még mikor a leánykát pörgette...

Minden egyes próba és fellépés után hálát adott a Jóistennek.

Pistike eldöntötte, hogy híres táncos fog lenni, hiszen a tánc neki- a sportot, az érzelmet, a szerelmet, a nevetést, a szomjúságot és a vágyódást jelentette.

Mindig is szeretett küzdeni, de mintha, azon a csütörtöki napon, - amikor suli után, kimerülten biciklizet táncpróbára, a bicikli kerekét átszúrta egy hegyes szög, a kerék kipukkadtt és a szembe lévő sávon érkező piros BMW-nek ütközött és mindkét lábát szétroncsolta, - feladta a reményt!

Fekszik az ágyban, és azon töpreng, hogy miért nem halt meg inkább? Hiszen nem tud járni, focizni, biciklizni, de ami számára a legfontosabb: nem tud táncolni! Akkor mi értelme élni, ha nem teheti azt, amit szeret?

Gondolatai teljesen kezdték megemészteni Pistikét, már nem imádkozott és nem nevetett osztálytársai viccein, akik, minden nap - egymás között beosztva - látogatták, mert nagyon szerették és hiányzott nekik. Furcsa volt Pistike nélkül az osztály, nem volt, akinek a focimeccseire elmenni délutánokét, a legjobb barátja egyedül kellett biciklizzen. Persze a lányok a táncpróbákról hiányolták a legjobban, hiszen Pistike volt a legjobb táncosuk, és vele élvezet volt táncolni... Ezek ellenére, ő még is úgy érezte, hogy nem szereti senki, csak sajnálják.

Újabb szombat reggel, már egy hónapja, hogy Pistike az ágyhoz van kötve, csak felülni tud, de a szobából kimenni egyedül nem, csak ha a szülei kiviszik. Ám ezen a reggelen, mintha a Szivárvány utcát fényesebben ragyogná be a napocska, a szellő, mintha kellemes éneket dalolna a táncoló porszemekkel.

Vakkancs ugat, de nem úgy, mint, akitől el akarják venni a csontját, inkább, mintha táncra perdülne örömében.

Csöngetnek. Marika ajtót nyit, és örömkönnyek gyűlnek a szemébe - kiáltván: Édesanyám, hazajöttél? Pistike! Megjött a nagyi! - megragadta a nagyi kezét és futott fel a

lépcsőn, olyan gyorsan, hogy szegény nagyí még azt is elfelejtette, hogy mennyire fáj minden porcikája a hosszú úttól. Beléptek Pistike szobájába, amit a reggeli nap sugarai bevilágítottak és felmelegítettek.

- Szerbusz egyetlen, drága kis unokám- mosolyogva, megcsókolván Pistike homlokát.

- Édes nagymama, úgy vártalak- sírva fakadt Pistike.

Marika kiment a szobából és becsukta az ajtót. Nagyí az ágyra ült Pistike mellé és összekulcsolt kézzel annyit mondott: imádkozzunk együtt!

A nagyival mindig olyan jó imádkozni. Pistike, amikor a nagyinál volt a nyáron, mindig együtt imádkoztak, de nem akárhogy- teljes szívükből és saját szavaikkal! Így minden örömeiket, bánatukat megoszthatták egymással és a Jóistennel. Ilyenkor mindig úgy érezte, hogy teljes összhang van közöttük.

Pistike gesztenyebarna szeme újra felcsillant. A nagyí csak nézte és mosolygott.

- Egyetlenem, van egy hírem, a számodra - mondta nagyí Pistike kíváncsiságát firtatva - Márton bácsi, emlékszel, aki évek óta táncot oktat, segédet keres maga mellé, de nem akármilyet: aktív, életvidám, a mozgástól nem félő, tapasztalt és buzdító szavakkal szólót. Pistike arcán, mint a lobogó tűz, oly izgalom volt. Csodálatos hír! - ez volt az arcára írva.

- Elvállalod? Drága unokám, tényleg nagy szüksége van egy ilyen fiúra, mit te vagy, mert szegény Márton bácsi már nem bírja egyedül a kis lurkókkal. Nagyon boldoggá tennél vele, ha elvállalnád, tudom, hogy nem lesz könnyű, de te meg tudod tenni, hiszen lenyűgöző erővel áldott meg az Isten!- nézett reménykedő arccal Pistikére.

Pistike szemeiben a küzdenivágyás látszott, a kihívás, hogy úgy táncolni, hogy nem is táncolsz! Igaz, hogy a test nem mindig tud táncra perdülni, de a lélek számára nincs olyan lépés, amit ne tudna megtenni.

Hiszen mindig ott van: megpróbálom! Mert a remény hal meg utoljára!

Bogos Boróka
Székelyudvarhely

Szeretet, remény, gyógyulás

Ki az aki segít?

Ki az aki támogat?

Ki az akiben bízol?

Ki az aki végig melletted marad?

Gondolj bele, mennyi mindenki melletted van!

A szüleid, az orvosok, s mi is minduntalan.

Meg fogod csinálni,

Neked is sikerülhet!

A terápia segíthet,

Ne add fel a harcot!

Maradj mindig pozitív,

S VIDÁMNAK őrizd meg az arcod!

Ne keseredj, hisz hiába

Meg tudod csinálni!

Ha lelked vidám marad,

Könnyebb lesz felállni!

Tudom, hogy nekem könnyű,

Hisz nem tudom milyen helyzetbe vagy,

De hidd el, van valaki

Aki megért s mindig melletted marad!

Lehet, hogy hirtelen nem tudod ki az,

Kire gondolj vajon?

3-mat gondolhatsz, s a végén megmondom

én...

Isten az, ki az égben él!

Imádkozz hozzá,

Keresd őt szüntelen,

Ismerd meg őt,

Hisz Isten SZERETET!

A remény csak tőle jön,

S mikor úgy érzed, nincs erőd és félsz,

imádkozz!

Fáztál már nagyon? Félni olyan, mint fázni.

Ha fázol, felveszel egy pulóvert, vagy kettőt

Vagy annyit, hogy már ne fázz.

Ha félsz, csak imádkozz!

Addig imádkozz,

Míg elmúlik a félelem.

Ez biztos használ, higgy bennem!

Hiszen Isten szelleme olyan,

Mint a napsugár!

Mindenhova elhatol,

Hozzád is!

Szeretünk Téged!

Gyógyulást Néked!

Borbély Zsuzsa Priscilla

Nagyvárad

Angyalok

Ne félj, valaki figyel
Ő sohasem hagy el!
Még, ha te nem is tudod,
A legtöbbet kapod.

Valaki fogja kezéd,
Te észre se veszed.
De ő ott van melletted,
Ezt biztosra veheted!

Bármit is teszel, érzel
Egy angyal vezérel.
Ragyog, szépen, fehéren
A csillagos égen.

Ha felnézel, nem látod,
Ha fülelsz, nem hallod,
Oda figyelsz, nem érzed,
Kinyúlsz, nem érinted.

Pedig ott van melletted,
Ha a reményt elveszted,
Vigyáz rád, megvéd, ha kell,
A sötétből kiemel.

Várja, hogy kérd, segítsen
Vállaid terhén könnyítsen.
Folyton őrzi léptedet,
Gyógyítja lelkedet.

Tengerkék szeme ragyog,
Mint égen a csillagok.
Mosolya átölel,
Bátorsággal tölt el.

Aggódnod többé nem kell,
Míg veled van, figyel,
Csak menj, ne félj semmitől,
Megváltást kapsz az élettől.

Rímbe foglaltam szavamat,
Lásd, mit ér az akarat.
Érted írtam, reménykedve,
Hogy művemmel meg leszel elégedve.

Bősze Petra
Nagyvárad

Gondolunk Rátok!

Egy délután beszélgettünk betegségről, egészségről, doktor nénikről és doktor bácsikról... és arról, milyen lehet betegnek lenni, kórházban gyógyulni. Ismeretlenül is szerettünk volna üzeni Nektek. Mivel mesét, verset, novellát írni még nem tudunk, így fogadjátok szeretettel biztató szavainkat, gondolatainkat – amelyeket diktafonra mondtunk fel, majd tanár nénink jegyzett le.

2. osztályosok, Alap

Saci: Ne gondoljatok arra, hogy most milyen rossz Nektek, hanem arra, hogy most, majd amikor hazajöttök, milyen jó érzés lesz... meg gondoljatok valami szépre. Például virágokra, a természetre meg ilyesmire.

Dom: Azt üzenem, hogy legyetek nagyon bátrak, ne féljete és ... gyógyuljatok meg gyorsan!

Zsanett: Én azt üzeném, hogy vegyenek Nektek sok szép ajándékokat, örüljete, hogy hazajöhettek az anyukátokhoz. És... meséljenek Nektek mesét, mondjuk A farkas és a báránykát, Hófehérkét... ilyen vicces dolgokat mondjanak Nektek, bábozzatok!

Dani: Én azt mondanám Nektek, hogy ne gondoljatok most semmire, csak arra, hogy milyen jó érzés lenne otthon lenni és arra is gondoljatok, hogy milyen szép a természet meg más szép dolgokra.

Niki: Azt üzenem Nektek, hogy ne gondoljatok a fájdalomra, hanem a boldogságra. Ne izguljatok, hogy mi fog történni, csak hogy... hát legyetek vidámak!

Vivien: Én azt üzenem Nektek, hogy érezzétek magatokat otthon és legyetek jók!

Nati: Azt üzenem Nektek, hogy boldogok legyetek és ne féljete, hogy most ott vagytok, mert a szüleitek bíznak Bennetek, hogy nagyon jók lesztek és meg fogtok gyógyulni.

Laura: Ne gondoljatok semmi rosszra, és majd amikor hazamentek, vegyenek Nektek valami meglepi ajándékot is, én például ruháknak örülnék, mondjuk.

Kitti: Azt üzenem, hogy ne féljete attól, hogyha műtétet kaptok, hanem gondoljatok arra, hogy milyen érzés lehet most otthon a családokkal együtt. Az ünnepekre, ha távol vagytok, akkor... hogyha valakin látszik, hogy bús, akkor vidítsátok fel viccekkel, játékokkal.

Zsombi: Ne féljete, mert ez csak Nektek jó... jót csinálnak az orvosok. És majd valamikor úgyis kikerültök onnan.

Martin: Jó Nektek, mert meggyógyítanak Titeket, és úgy majd megint nem lesztek betegek. Játsszatok, olvassatok egymásnak viccet és majd úgy felvidultok.

Cece Nagyközség Önkormányzatának Alapi Tagiskolája 2. osztály
Alap

Megálmodott gyógyulás

Egy ici-pici tücsök
Nagyon beteg.
Kórházban tölti éjszakáját s nappalát,
De ha meglátja a királylányt,
Máris otthon érzi magát.
S elviszi gyönyörű helyekre,
Hol játszadózhat kedvére.
Álmában bejárja a világot,
Sok gyönyörű országot.
Mindenhol szerez új barátot,
Élményt s tanácsot.
A királylány olyan, min a testvére,
Sose vesznek ők össze.
Megosztják ők mindenüket,
Megismernek új királynőket.
Pici lányka üzeni,
Tegyél te is ugyanígy!
S ha megtelt már a bálterem,
Énekelnek a gyermekek.
Megjött már a királyfi,
Pici lányka ezt szereti.
Mosoly látszik az arcán,
Örül ennek a királylány.
Épp ez volt a célja,
Szerezzen neki örömet nagyobbat
Sajnos haj nélküli a királyfi,
De picit lányt nem érdekli.
Nem a külseje számít,
A jótette csábít.
Kinő neki majd a haja,
Meggyógyulok én is hamar.

Nézhetnek majd nagyot,
Mert én leszek a jobb.
Ha meggyógyulok,
Mindent megcsinállok.
Főzök, mosok, takarítok,
A fiúkat elcsábítom.
Én leszek a legjobb,
Mert sportolni tudok.
Az iskolában első leszek,
Mert a tanulást ki nem felejttem.
Írni helyesen fogok,
Ha majd megtanulok.
S nem lesz nálam hiba,
Nem győz le a leukémia.
Hamar meg fogok gyógyulni
Mert mindezt véghez akarom vinni.
Királyfival most táncolok,
Hogy irigy legyen rám a táncsoport.
A királylány csak úgy nézte,
S közben megéhezett.
Bekapott pár falatot,
S meglátta a jó doktort.
Elvitte a királylány barátnőjét,
Hogy gyógyítsa meg a betegségét.
A picit lány szomorú volt,
Mert újból nekilátott.
De tudta, hogy így lesz jobb,
Mert egészségesen ülhet lovon.
Nem fél ő semmitől,
Légy bátor te is, mint ő!
Bátorsága jeléül kapott

Egy szuper vakációt.
Elmehetett szüleivel,
Látott szép helyeket.
Csobbanás volt sok,
Csúszdázni is volt.
Kipróbált sok mindent,

Élvezte az életet.
S mikor kihozta a jó doktor
Örülve várt őt mindenki ott.
Plüssajándék halomra
Indulhat a vakációra!

Megálmodta az egészet,
Kosarazik is eleget.
Iskolába is jár,
Megtanulta a szorzótáblát.
Nevetgél sokat,
Játszadozik napokat.
Mindenből részét kiveszi,
Barátokkal megy játszani.
Bejárta a világot,
Látott csodaszép virágot.
Hitt magában, és felépült!
S ezzel szerzett nagy örömet!

Chiral Alexandra Bianca
Szatmárnémeti

Szeretet, Remény, Gyógyulás

Egyszer volt, hol nem volt, a Négyszögletű Kerek Erdőn innen, a Bükk hegységen túl, játszódik az én mesém.

Gyönyörű tavasz volt. Napanyó minden reggel korábban kelt, hogy elvégezze a dolgait. Meleg sugarú kezeivel előhúzogatta a növényeket a földből és napról-napra nagyobbra növesztette őket. A fákkal is sok tennivalója akadt. Csupasz ágaikra üde, zöld levelekből készített ruhát, amit virágokkal díszített. Időnként ráparancsolt a felhőgyerekekre, hogy gondosan locsolják meg az ébredő természetet. Bekukucskált a fák odvaiba, az avar alá, megcsiklandozta az alvó állatokat, hogy felébredjenek téli álmukból.

Tudta ezt a fecskepár is, aki egy szép reggelen megérkezett a tavalyi fészkéhez. Nagyon megörültek, hogy nem sok javítani valójuk akad a házuk körül. Egy-két meglazult szalmaszálat megtapasztottak sárral, és az egészet kibélelték puha fűcsomóval. Estére, mikorra a család hazaérkezett, ők már békésen pihentek otthonukban. A gyerekek vették először észre őket és boldogan kiabáltak:

- Anya! Apa! Megérkezett fecskeanyó és fecskeapó! Most már igazán tavasz van!

Fecskemama nem tétlenkedett. Hamarosan elkezdte költögetni az öt tojáskáját. Néhány hét múlva már elő is bújtak a csivitelő, mindig éhes fiókák: Csivit, Csipegő, Csicseri, Csipogó és Csipike. A fecskeszülők reggeltől-estig a gyerekek gondozásával voltak elfoglalva. Meg is volt az eredménye. A fiókák napról-napra nagyobbak és ügyesebbek lettek. Egyedül Csipike maradt el a fejlődésben. Nem volt étvágya. Fecskeanyunak úgy kellett belecsipognia minden falatot:

- Egyél madárkám! Nyár végére meg kell erősödnöd, mert hosszú út áll előttünk!

A többiek folyton izegtek-mozogtak, alig várták, hogy megtanuljanak repülni. Eljött annak is az ideje. Fecskepapa gondosan elmagyarázta, hogyan tartsák a fejüket és miként mozgassák a szárnyaikat. Ezután repült néhány kört az udvaron. Az apróságok egyenként kiültek a fészek szélére, fecskemama pedig hangos bátorítással elindította őket. Hát olyan boldog csivitelést régen lehetett hallani, amit a fecskegyerekek csaptak repülés közben! Sajnos az örömük nem volt határtalan. Csipike hamar elfáradt röpködés közben, és szeretett volna megpihenni. Leszállt egy közeli fára, de nem tudott jól megkapaszkodni és lezuhant a földre. Egy éles kőre esett, meg sem tudott mozdulni. Fájdalmas hangon csipogni kezdett:

- Csip, csirip. Gyertek ide, segítsetek!

A szülők a négy fiókéval a mentésére siettek. Ott röpködtek fölötte és bátorították:

- Emelgesd a szárnyacskádat! Próbálj megmozdulni!

De a kicsi, vérző fecske mozdulatlan maradt. A fecskecsalád riadalmát mindenki meghallotta. Napanyó gyorsan átbújt a falevelek függönyén, és sugaraival melengette a tehetetlen beteget. Vau kutya is kinézett a házából, és a baleset színhelyére sietett. Láta a szenvedő madárkát, és hangos ugatásba kezdett. Bent a házban nem tudták mire vélni a nagy hangzavart, és Eszter a szüleivel a nagy fa alá futott. Látták a fecskék kétségbeesett tehetetlenségét és nagyon megsajnálta őket. Apa óvatosan megvizsgálta Csipikét és szomorúan mondta:

- Ez a kismadár nagyon megsérült és gyenge, hamarosan el fog pusztulni.

Eszter is látta ezt, mégis könnyögre fogta a dolgot:

- Kérlek, apukám, vigyük be az állatkórházba, hátha segítenek rajta! – s már szaladt is egy dobozért. Anya gyorsan kibélelte vattával, beletette a sérült madárkát, és már indultak is autóval a kórház felé. Fecskepapa utánuk repült. A fecskecsalád tudta, hogy az emberek segíteni próbálnak. Bizakodva körözött fölöttük amikor megérkeztek, és az ablak előtti fáról figyelte az eseményeket. Láta, hogy két fehérköpenyes ember kiveszi a dobozból és gyógyítani kezdi gyerekeit. Egy idő után egymásra néztek, mosolyogtak és kivitték a szobából. Már Holdapó tartotta lámpását és terelgette a csilagnyáját, amikor visszatért a családjához. Fecskemama már az ötödik mesét mondta el a saskirályról és cincérmanóról, de Csivitéék csapata nem tudott elaludni. Fecskepapa elbeszélése megnyugtatta őket, és békésen elszenderedtek fészkükben. Másnap reggel első útjuk a kórház ablakához vezetett. Egy macska feküdt a műtőasztalon. Kicsit megijedtek, nehogy kárt tegyen fiókájukban, de látták, hogy a cica is mozdulatlanul fekszik. A másik ablakon benézve bekötözött lábú kutyákat láttak. Addig-addig röpködtek, míg egy nagyobb szobában felfedezték Csipikét. Egy törött szárnyú gólya és egy tarka papagáj pihent mellette.

- Jó társaságban van! – nyugodott meg fecskepapa.

- Mégis szomorú! Vidítsuk fel gyerekek! – kérte őket fecskemama és vidám táncba kezdett. A többiek csivítelve csatlakoztak hozzá. Ezentúl minden reggel a kórháznál kezdték a napot. A kis fecskegyerek pedig várta őket, és lassan gyógyulni kezdett. Nyár végére már lábra tudott állni, de még gyöngé volt a repüléshez. Napanyó már egyre kevesebbet simogatta meleg kezével a tájat. Tudták, hogy indulniuk kell a messzi útra. Búcsút vettek otthonuktól és indultak a kórházhoz. Az orvosok már korábban is észrevették a fecskecsalád csicsérgését és röpködését az ablak előtt, de ez most a szokásosnál hosszabbnak tűnt. Repülés közben igyekeztek szárnyukkal megérinteni az ablakot, búcsúztak Csipikétől. Az egyik gondozó tenyerébe vette a kis madárkát, aki szárnyacskájaival erőtlenül integetett vissza. A család elindult a messzi délre, de gondolatban a kis beteggel maradtak.

Napanyó búcsúzóul még tarkára festette a fák ruháit, akik a szél zenéjére lassan levetkőztek és téli álomra készültek. Fecskék helyett hópelyhek táncoltak az ablak előtt, és zúzmara ült az ágakra. Sok minden változott, de az orvosok és az ápolók minden nap jöttek és gondoskodtak a kis madárról. Lassan meggyógyult és már repülni is tudott. Karácsonykor felröppent a feldíszített fenyőre és onnan csivített boldogan ünnepi köszöntőt. Hiányoztak szülei és testvérei, de a gyógyítóit is megszerette. Amikor munkába érkeztek boldogan körözött fölöttük, és ahova lehetett, elkísérte őket. Az orvosok is nagyon megszerették a csicsergő kislecskét, és finom magvakkal kedveskedtek neki.

Észre sem vették, de a hóemberrel együtt a tél is búcsút intett. Lépéseinek nyomában fehér hóvirágok csilingelték a tavasz közeledtét. Csipike egyre többet röpködhetett a friss levegőn, s csak késő délután ment vissza szobájába. Egyik délelőtt is a kórház kertjében figyelte a méhek szorgos munkáját a tarka tulipánok között, amikor ismerős hangokra lett figyelmes. A szülei érkeztek vissza testvéreivel. Alig ismertek rá, úgy megerősödött a kórházban. Boldogan üdvözölték egymást. Az orvosok a hangos csivitelésre lettek figyelmesek, hiszen annyi mindent kellett elmesélni egymásnak. Csipike ezután visszarepült a kórterembe, és rátelepedett az őt gondozók vállára. Fejecskéjét az arcukhoz nyomta és csórával megsimogatta őket. Így köszönt el gyógyítóitól. A fecskecsalád együtt visszament a régi fészekhez, ahová még öt újat építettek. Időnként vissza-visszalátogatott még a kórházba, de egyre több időt töltött a saját családjával. Szeptember elején hangos csicsergéstől zengett a kórház ablaka. Az orvosok odamentek, és egy csapat távozó fecskét láttak. Az ablakpárkányon pedig néhány lecsipentett százszorszépet.

Csányi Eszter

Eger

Fifus életéből „egy morzsányi”

2001 áprilisában minden olyan volt, mint más hasonló korú gyermek életében. Élveztük az óvodai életet, és nem gondolkodtunk az élet nehéz dolgain. Vidáman készültem az óvodai ballagásra, és alig vártam, hogy hátizsákkal a hátamon büszkén elindulhassak az iskolába. Akkor még nem sejtettem, hogy valójában mi is vár rám, míg átléphetem az iskola kapuját.

Egyik napról a másikra apró pöttyök jelentek meg rajtam – most már tudom -, ezt bőr bevérzésnek hívják. Annyira érzékeny lett a bőröm, hogy pár perc alatt befeketedett. Elmentünk bőrgyógyászhoz, mert anyu azt hitte, hogy valamire allergiás vagyok. De nem...

A bőrgyógyász sürgősen javasolta, hogy keressük fel a gyermekorvost, aki a laborba küldött minket vérvételre, amit akkor nehezen viseltem, mivel utána rosszul lettem. Hazaértünk, és akkor még nem sejtettük, hogy egy óra múlva itt lesz a körzeti orvos, és a mentő. Életveszélyes állapotban szállítottak a veszprémi kórházba – azóta is megrettenek a szirénázó mentőautótól.

Veszprémbe érve ismét vérképet néztek, és alaposan megvizsgáltak. A kórteremben arra eszméltem, hogy az egyik kezembe infúzió, a másikban vérplazma folyik. Közben kiderült, mivel nem egyszerű infúzióról volt szó, a környéken sehol sem tudták beszerezni, ezért autót indítottak Dunaújvárosba, hogy mire az első infúzió lefolyik, legyen pótlás. Szerencsére egy palackkal volt, amit úgy állítottak be, hogy kitartson, míg az autó megérkezik. Napokig infúziót és vérplazmát kaptam, és nem mozoghattam. Az orvosok ettől a kezeléstől remélték, hogy helyrejövök. De ez csak részben sikerült, mert ahogyan abba hagyták az infúziós kezelést, rohamosan romlott az állapotom. Mivel nem tudtak velem mit kezdeni, így felajánlották, hogy vagy a budapesti, vagy a szombathelyi Kórházba szállítanak, az állapotom javulása érdekében.

Szombathelyet választottuk, ahová már abban a napban átszállítottak bennünket. Ott az orvos az előzmények ismeretében úgy döntött, hogy csontvelő vizsgálatot végeznek, hogy kiderüljön a betegség háttere – leukémiára utaló jeleket produkált a szervezetem. A csontvelővétel rossz élmény maradt számomra. Abban a napban csak tolókocsival közlekedhettem.

Másnapra meglett az eredmény, ami teljesen kizárta a leukémiát, és kiderült, hogy egy ritka autoimmun betegségem van. ITP-s gyermek vagyok, vagyis a szervezetem ugyanúgy termelte a vérlemezkéket, mint egy egészséges embernél, de az én esetemben előbbiek felfalták egymást.

Akkor döntöttek úgy az orvosok, hogy nagy dózisban szteroidot kell szednem, melynek során folyamatosan éhes voltam, és a szteroid is megtette hatását. Természetellenesre meghíztam. Persze az állapotomon is sokat javított, ezt csak fokozatosan hagyhattam el. Eltelt a nyár mire abbahagyhattam a szteroidos kezelést.

Az elején heti szinten kellett kontrollra járnom, ami az állapotom javulásával egyre inkább kitolódott. Most már csak éves szinten kell mennem. Végülis az óvodai ballagáson ott voltam, bár nem úgy, ahogyan szerettem volna, mivel a szteroid hatásának köszönhetően, szinte mindig szédültem, és rosszul éreztem magam.

Ma már így belegondolva nagy szerencsém volt. Nagyon féltem, hogy visszaesek ebbe a szörnyű betegségbe, de a gondos orvosi segítségnek köszönhetően szép lassan meggyógyultam. A kezelő orvosomnak nagyon hálás vagyok azért, amit érttem tett. A gyerekekhez való hozzáállása nagyon sokat segített a gyógyulásomban. Ő mindig derűsen, jókedvűen jött, és próbálta elmagyarázni, hogy soha nem szabad rosszkedvűnek lenni, mert a jókedv is sokat segít a gyógyulásban. Természetesen a nővérek is nagyon sokat foglalkoztak a beteg gyerekekkel, és próbálták a betegséget háttérbe szorítva mese olvasással, mese nézéssel, rajzolással és egyszerűbb játékokkal oldani, hogy valójában ne érezzük azt, hogy kórházban vagyunk.

Most már tudom, hogy ha lelkileg helyre tesszük a dolgokat és úgy állunk hozzá mindenhez, hogy sikerülni fog, akkor az így is lesz. Azóta is optimistán állok hozzá az élet megpróbáltatásaihoz és kitartóan bízok abban, hogy minden jó lesz, csak nagyon erősen kell hinni benne. A hit és kitartás pedig meghozza gyümölcsét.

Már hosszú évek óta tünetmentes vagyok, és a betegségem már a múlté. Tudtam, hogy meg kell gyógyulni, mert nem csak én, hanem a családom is ezt szerette volna. Azt is tudom, hogy érdemes volt. Előtte is szerető családban nőttem, de azóta még inkább összekovácsolódtunk. Lelkileg megerősödtem és nincs olyan élethelyzet, hogy feladjam. A hit a kitartás és a szeretet csodákra képes. Vagyis soha ne add fel, mert az élet számtalan csodát rejteget. A sok apró dolognak is tudni kell örülni, mert a sok apró dologból jön össze, amiért érdemes élni.

A mai napig, ha elmesélem valakinek, van, aki kinevet, mert ő nem tudja mi mindenem estem át, és tudom, hogy ezt így sorokba foglalva egyszerűbb, mint valójában átélni.

Csongrádi Zsófia
Keszthely

Szia Kedves jó barátom!

Szia! Az én nevem Csортán Dalma. Gyergyóremetén lakok és III. osztályos vagyok.

Én csak annyit tudok mondani, hogy legyél vidám és örökké boldog és azzal töltsd az időt, amit a legjobban szeretsz csinálni és nagyon sok boldogságot kíván Csортán Dalma a fiuknak és a lányoknak.

Lányok és fiúk, szeressetek sokat, boldogan játszatok és egyet nagyon szeressetek és sokat beszélgetsetek egymással.

Szeretettel:

Csортán Dalma

Kedves gyerekek

Sziasztok! Kozma Boldizsár vagyok, III. B osztályos tanuló. Gyergyóremetén lakom. Nagy Erzsébet a tanítónénim. 23-an vagyunk az osztályban.

Ti hogy vagytok? Jártok-e iskolába? Mi a kedvenc sportotok? Én nagyon szeretem a focit és a biciklizést. A szabadidőmben szoktam olvasni és tévét nézni.

Üdvözöllek titeket! Vigyázzatok magatokra!

2011. X. 8. Gyergyóremete.

Kozma Boldizsár

Kedves gyerekek!

Sziasztok, az én nevem Péter Róbert és III. B. osztályos tanuló vagyok. Gyergyóremetén lakom.

Én szeretek rajzolni, labdázni, írni és tanulni. Nekem van egy fiú testvérem, akit Balázsnak hívnak, 1 éves és 3 hónapos. A testvéremet nagyon szeretem és jókat játszunk.

Ti hogy vagytok? Legyetek örökké boldogok és ne hagyjátok, hogy valami elszomorítson. Vigyázzatok magatokra és családjaitokra, szeressétek egymást.

Sok szeretettel,

Péter Róbert III. B osztályos tanuló.

2011.10.12. Gyergyóremete

Élni jó

Szépek a nappalok, csendesek az éjszakák,
Harcolni kell, hisz ez az igazság.

Minden reggel arra ébredünk, hogy mindig van remény,
Élni nagyszerű, de olykor a világ kemény.

Újrakezdeni nehéz, de nincs visszaút,
Fogadd el magad, hogy mások is elfogadjanak.

Csorvási Bianka
Szatmárnémeti

Gyógyulj meg!

Betegen az ágyban,
Teámat kortyolva,
Valakire várva,
Természetem árva.

Gyógyulj meg, te drága,
Szívedet kitárva,
Angyalok szállnak,
Segítenek rajtad.

Ne félj, te drága lélek,
A segítséged siet.
Sietenek, ahogy tudnak,
Hogy téged meggyógyítsanak.

Erőss Noémi
Nagyvárad

Reménykedj!

Bízz magadban,
S hidd el, hogy van Remény!
Nem azért lettünk a világra hozva,
Hogy egész életünkben csak a fájdalom
Legyen jelen a szívünkben.

Tedd túl magad a múltadon
És elmúlik a lelki fájdalom!
Tartsd kezeden az életed,
S ne engedd, hogy elfojtson a félelem,
Mert nem ilyen életet érdemelsz!

Küzdj az álmaidért, s a gyógyulásért.
Mi hiszünk benned, hát te is higgy magadban!
Ne higgy a csalódásnak,
S ne láncold magad a hibákhoz!
Gondolj a jóra, s minden szépre ami veled történt.

Hidd el, hogy egyszer újra egészséges lehetsz,
S a világ máris megváltozik. Újra mosolyogni fogsz,
Boldog leszel, s ezzel boldoggá teszed a szeretteidet.
Ezzel a verssel kívánok neked sok erőt,
S reményt, hogy te is olyan boldog lehess, mint én!

Csótka Dorottya
Mezőcsát

Mire jó egy elásott csont?

Volt egyszer egy kutya, aki sétálni indult az erdőbe. Nem azért sétált, hogy a friss levegőt szívjon, de még csak nem is sétált, hanem kereste az elásott csontját. Tudniillik ez a kutya elásott egyszer valahol egy csontot itt az erdőben, és most nem találja. Mindenhová beszimatolt. Addig szaglászott, ameddig egy lapulevél alatt valami jól megszúrta az orrát. Nagyon megijedt, de vette a bátorságot, hogy megnézzé mi volt az. Hát látott egy kis gömböcöt, ami tele volt tüskével.

Gyorsan ugatott is a cicának, hogy megkérdezze, mi az amit talált. A cica azt nyávogta neki:

- Te oktondi! Te nem tudod, hogy mi ez?

– Nem tudom. Miért te tudod? – mondta sértődötten a kutya.

– Hát ez egy ... egy ... labda!

– De hát a labdát gurítani kell.

– Hát mire vársz akkor, gurítsd ide! –mondta a macska felcsillanó szemmel.

–De nem tudom, mert szúr!

– Hát akkor én sem tudom, hogy ez milyen labda – mondta aztán a macska sajnálkozva – de hívjuk ide az egeret!

– De ugye nem azért, hogy esetleg megebédelj? – mondta gyanakvóan a kutya.

– Ugyan már! Igaz, hogy nem rossz ötlet, de nem ezért akarom idehívni.

Ezzel nyávogott az egérnek, hogy hátha ő tudná, mi a csuda az a kis szúros akármí. De nem jártak sikerrel. Sajnos az egérke sem tudta a választ. Bár volt neki egy ötlete, hogy esetleg vadgesztenye volna, de közösen megállapították, hogy ez nagyobb, mint egy vadgesztenye. Így az egér cincogott a lónak, mert azt tartja róla, hogy intelligens és tapasztalt állat, tehát biztos megmondja, hogy mire jó ez a „valami”.

A ló azt mondta, hogy ilyennel szokta neki fészülni a gazdája a sörényét. Tehát minden kétséget kizáróan, ez egy fészü. De erre nagy meglepetésükre a „fészü” elindult. A ló tanácstalanul nyertett a verébnek, a veréb csipogott a tehénnek, a tehén bögött a báránynak, és ez így ment tovább. Már mindannyian itt voltak: a kutya, a macska, az egér, a ló, a kakas, a tyúk meg a csibéi, a lúd a gúnárral együtt, de még mindig nem tudták, hogy mi ez a kicsi szúros gömböc.

A bagoly észrevette a nagy gyülekezetet, kíváncsi lévén rögtön odarepült, hogy megtudakolja, mi ez a nagy felhajtás. Meg is kérdezte tőlük:

- Mi ez a nagy zűrzavar barátaim?

- Hát nem látod?! Itt ez a kis „izé”, és senki sem tudja mi ez, és hogy került ide! – kiabálták izgatottan egymás szavába vágva.

– Hát mi sem egyszerűbb ennél! Nem tudjátok, hogy ez egy süni? – mondta álmélkodva a bagoly. A többiek pedig kikerekedett szemmel kórusban rávágták:

- Tényleg! Egy süni! – és egy percre elhallgattak.

Erre a kis szúrós bátortalanul kidugta az orrát a tüskéi alól, mert eddig a nagy ugatástól, nyávogástól, bőgéstől nem mert szegényke előbújni.

– Látjátok, mondtam, hogy tudom! – mondta a macska okoskodva.

– Hát akkor miért nem mondtad már az elején macska koma? – támadtak rá hitetlenkedve a többiek. Hiába volt a macska okoskodása, mert már mind tudták, hogy a bagoly a legokosabb állat az erdőben.

– Éljen a bagoly! –ujjongtak az állatok.,és amennyire a tüskéitől tudták, barátságosan vállon veregették a sündisznót. A bagoly elégedetten elrepült, a többiek meg nagy egyetértésben, a sünnel az élen, vidáman indultak segíteni a kutyának csontot keresni.

A kutya titokzatosan mosolygott, tudta, hogy az elásott csontnak köszönheti az új barátjait.

Csuszner Ágnes
Gyergyószentmiklós

Szeretet, remény, gyógyulás

Szeretet, remény, gyógyulás,
Nincs többé szomorkodás!
Ne sírj többé barátom,
Lovagolsz még számaron!

Boldog leszel, meglátod,
Színes lesz a világod.
Akarat kell, semmi más,
Ez csupán a megoldás.

Higgyél nekem, ne add fel,
Mert a Jóisten figyel.
Imádkozz és meglátod,
Hamar lesz gyógyulásod.

Meggyógyulsz te, s ne feledd,
Mit tett Isten térted!
Ő segít majd teneked,
Hogy vidám legyen életed.

Szomorú sohase legyél,
Csak gondold arra, mi a cél.
Ne hagyd magad, te kell nyerjél,
Legyél bátor, s mindig merjél.

Hidd el, hogy az emberek,
Veled vannak, segítnék.
Reménykedj és legvégül,
Minden álom teljesül.

Daróczi Boglárka
Diószeg

Életem leukémiásként

Tudod, másfél éve történt egy olyan dolog velem, amit senki sem kívánna az ellenségeinek sem. Ezt most nem nagyon akarom kifejtetni, inkább kezdem a legelején:

Ébredtem. Műtöttek gerincvelőre. Erre nem emlékeztem, de amikor felébredtem hirtelen nem tudtam, hogy hol vagyok, és hogyan kerültem ide. Sok cső állt ki belőlem, és gépek zúgtak-búgtak. Nem is tudtam volna visszaaludni, mert nagyon hangos volt minden. Cszogtak az emberek, csipogott minden körülöttem, és az a zöld monitor is mozgott. Nem tudom, mi volt az, de úgy mocorgott, ahogy a szívem dobban. Félelmetes volt. Fáztam. Be voltam takarva, mégis rázott a hideg. Odakaptam a fejemhez. Hova lett a szép hosszú hajam?! Fogalmam sincsen, de nagyon dühös és csalódott voltam egyszerre. Nagyon régóta növesztettem, és most leborotválták.

- Hol van Anya? - Kiáltottam. Semmi. Még egyszer. Semmi. Volt egy kis piros gomb az asztalon, az volt ráírva, hogy ' Nővérhívó '. Gondoltam egyet, megnyomtam. Csak ennyit hallottam a folyosóról, hogy: „A hármas szobából a leukémiás kislány”, és Édesanyám ijedt hangját. Kiabáltam, hogy Anyát akarom! Erre berontott egy fehér ruhás nő. Mögötte Anya próbált kukucskálni, nem sok sikerrel. Megismételtem magam a Nővérnek:

- Anyut akarom! - A végére már elcsuklott a hangom, és elkezdtem zokogni, mire Anya besurrant a Nővérke mellett.

- Hol voltál?! Nem történt veled semmi ugye?! Miért vagyok itt? Nem emlékszem semmire. De miért van ez? - Mire kimondtam minden beugrott. - Műtöttek. Gerincvelőt adtak. Most ébredtem fel az altatásból. Ezért vagyok kába. A hajam nem leborotválták hanem, a kemoterápiától hullott ki. Azzal kezeltek, azt hitték, hogy segíteni fog, de nem lettem jobban. Mellékhatás. - Édesanyám csak hallgatott könnyes szemmel, majd mikor végeztem nyugodt, de remegő hangon elkezdte mondani:

- Akármilyen lesz is veled én nagyon szeretni foglak a barátaid is és a barátod is.

- Úristen eddig nem is gondoltam rá! Mit szólnak, ha meglátnak? Nem fognak felismerni, és elfogadni!

- Ne mondj ilyet! Igen is szeretni fognak attól, hogy ez történt veled!

- NEM! Nem! Nem! – Sírógörcsöm lett. Anya vállára borulva zokogtam. Nem bírtam abba hagyni. Nem is tudom mennyi ideig, sírtam, de egyszer csak erőt vettem magamon és megszólaltam.

- Szeretlek. Akármennyire is szoktam morcos lenni, vagy gonosz, attól nagyon szeretlek! És nem tudom, mi lenne velem nélküled!

- Én is kicsim! És tudom, hogy nem gondolod komolyan! – Olyan jó volt így bevallani neki mindent, hosszú-hosszú percekig így ültünk mire a Nővér bekopogott. Kérdezte, hogy jöhetnek-e hozzám most látogatók. Nem tudtam miért tette többes számba, de biztos voltam benne, hogy ki fog derülni, ha igent mondok. Ezért bólintottam.

- Becsődült a fél osztályom. A takarót olyan gyorsan a fejemre húztam, ott ültem egyedül a sötétben és reménykedtem, hogy csak álmodom! Bárcsak így lett volna. A gondolatmenetembe belevágott Ági:

- Bújj elő! Nem azért jöttünk, hogy a takaródat nézzük!

- Anya! Add ide légy szíves a kendőmet!

- Nem kell kendő! - Förmedt rám Ági. - Fel ne vedd, mert leszedjük rólad! - Kikukucsáltam a paplan alól, és rengeteg szempár meredt rám. Elpirultam. Nem mertem megszólalni. Csak néztem magam elé, majd elmosolyodtam, mire mindenki egy emberként lélegzett fel. Szerintem azt hitték, hogy ki fogom őket zavarni innen vagy valami hasonló. Egyszerre mindenki megindult az ágyam felé. Rögtön jobb lett a hangulata mindenkinek, nekem is. Nem feszengtem és nem éreztem, hogy valamiben kilógok a többiek közül; hogy más vagyok.

*

Nagyon rosszul kezdődött a napom, de igazság szerint nem is nagyon aludtam semmit. Egész éjszaka forgolódtam, nem bírtam aludni. Végig Ákoson jár az eszem. Mit fog szólni? Mi lesz, ha meglát és elutasít? Nem fogom kibírni, de el kell fogadnom, mert nem szeretne látni, vagy velem lenni. A gondolatmenetemet megszakították. A Nővér kopogott be megint. Kérdezte, hogy tudok-e fogadni még egy látogatót. Krákogás hallatszott. 1000 ember közül is megismertem volna. Ákos volt. Nem tudtam, hogy igent mondjak-e vagy nem. Nem akartam, hogy így lásson, de bólintottam a nővérnek. Belépett. Megremegett a gyomrom, el akartam bújni a föld alá, hogy ne lásson; lesütöttem a szemem, de elmosolyodott mire elnevettem magam és megszólaltam:

- Szeretnél te még így látni engem?! Mondd ki! Csak mondd nekem és beletörődök, hogy nem szeretnél így látni! Nem tudsz így elfogadni! TUDOM! - Amikor kimondtam már megbántam, mert ordítottam és bögttem egyszerre. Odalépett, halkán és nyugodtan megszólalt:

- Pontosan! Én nem szeretnék így látni! Én így AKARLAK látni! Nem undorodok tőled, inkább még jobban szeretlek! Ezt TUDD meg! Én így is szeretlek! És nem érdekel másnak a véleménye! - Ahogyan ezt kimondta még jobban sírtam, próbáltam a könnyeimtől a szemébe nézni, de erre ő előrelépett és megcsókolt.

*

Az egyik nap erre a dalra ébredtem, ahogyan dúdolta:

- „A szeretet nem fog el sosem, a szeretet átvisz az életen. Mindent elhisz és remél, a szeretet mindennél többet ér.” - Meredt maga elé, de tudta, hogy ébren vagyok, de azért mégis megkérdezte: - Ébren vagy?!

- Persze. És hallottam is, amit dúdoltál! Most eszembe jutott a régi idő. Hiányzik, de mégsem. Régen igaz, hogy más volt az életem, de most mintha mégis ”jobb” lenne. De nem tudom. Mi lesz, ha meggyógyulok? Vajon így marad minden? Kettő lehetőségem van: vagy jobb lesz, vagy rosszabb. Én inkább azt szeretném, hogy jobb legyen. És úgy is lesz. Ezt megfogadom! Elgondolkoztam és visszaaludtam annak a vállán, akit nagyon szeretek és ő is engem!

*

Kettő hétig sikerült betartanom mindent. Elegem volt a bent létből! Nyúzottnak és kábának éreztem magam reggel. Eléggyé nyűgös is voltam. Nem tudom miért, de kiabáltam a Nővérrel, nem ettem, nem ittam és nem aludtam. Altatót adtak. Mély álomba merültem; csak az én saját világomban voltam. Senki sem zavarhatott. Egyszer csak megjelent egy tündér és megszólalt:

- Miért csinálod ezt? Ezzel csak magadnak ártasz! Azonnal hagyd abba! Az önsanyargatás nem vezet semmihez sem! És ha szót fogadnál az orvosnak, annál előbb meggyógyulnál és hazamehetnél! Újra úgy élhetnél, mint régen! HAGYD ABBA! FOGADJ SZÓT! CSINÁLD AZT, AMIT MONDANAK!

- Visszanőhetne a hajam is?!

- Még az is! Ha mindent előírás szerint csinálsz! De CSAK akkor! És ne feledd! : NE ellenkezz! És eltűnt... Én meg visszaaludtam.

*

Fél nap múlva felébredtem. A tündér szavai még tisztán csengtek a fülemben:

- Ártasz! Meggyógyulhatsz! Hazamehetsz! Megnőhet a hajad! Visszanőhet a hajam? VISSZANŐHET A HAJAM!

És olyan lesz, mint régen. Még nem nyitottam ki a szemem, mert egyszerűen nem volt erőm, de összeszedtem magam és próbálkoztam. Sötét volt. Nagyon homályos volt minden. Csak annyit láttam, hogy Anyám a bal oldalamon ül egy fotelben, fogja a kezem; Ákos a jobb oldalamon éppen aludt, horkantott is néha. Olyan vicces volt. Láttam rajta, hogy boldog, hogy lesz mondanivalója a számomra, amikor felébred. Anya észrevette, hogy ébren vagyok. Halkan felsikkantott.

- Jól vagy?

- Igen. Most már. –Elmeséltem neki, hogy mit álmodtam és, hogy miket tehetek ez ellen, hogy még egyszer ilyen „helyzetbe” kerüljek. Anya is túlságosan boldog volt, de mikor megkérdeztem, hogy miért; erre ő csak mosolygott és mondta, hogy majd Ákos elmondja. Mire kifecsegtük magunkat, Ákos ébredezett. Majd kiugrott a bőréből, amikor meglátta, hogy ébren vagyok. Én is legszívesebben ugráltam volna, de ez a sok fránya cső nem engedte. Habozás nélkül megkérdeztem.

- Miért ilyen boldog mindenki? És miért nem mondjátok el nekem is?!

- Oké. Elmondom neked, de csak egy feltétellel! – Amikor ezt mondta, hogy egy feltétellel, akkor már kezdtem félni attól, ami rám várt. – Egy hónap múlva hazaengednek. Persze csak akkor, ha betartod, amit mondanak!

- ÚRISTEN! Hazamehetek!?! De jó lesz nekem! Haza. Ott ahol minden elkezdődött és most folytatódik tovább, mintha mi sem történt volna!

*

Ez az egy hónap nagyon lassan telt el, de minden egyes napot úgy számoltam, mintha kötelező lett volna. Amikor elérkezett az utolsó nap, levették rólam az összes csövet, gépet, tűt, kiscicát, nagykutyát. Bepakolhattam. Nagyon furcsa volt felállni úgy, hogy semmi nem lógott ki belőlem, vagy akadályozott a mozgásban. Pakoltam össze, és végig az járt a fejemben, hogy hazamehetek! Mikor végeztem Ákos rögtön elvette tőlem a bőröndöt, és nyomott egy puszit a fejemre, majd megkérdezte:

- Indulhatunk, kisasszony?! – És nyújtotta a kezét, hogy karoljam át, de megráztam a fejem. A saját lábamon akartam kimenni a kórházból. Ameddig mentünk ki a folyosón Anya ezerszer megkérdezte, hogy mindent bepakoltam-e. Persze hiába mondtam neki, hogy igen, nem hitte el... Ahogy kiléptem a kórház ajtaján, megcsapott a hideg levegő. Nagyon furcsa volt, hogy ilyen gyorsan eltelt ez a másfél év. Ameddig úton voltunk, végig az járt a fejemben, hogy mindjárt otthon vagyok. Alig vártam már ezt a napot, és most eljött. Megálltunk a ház előtt, már majd kiugrottam a bőrömből. Kinyitottam az ajtómat, lehuppantam a fotelbe és Ákos leült mellém.

- El sem hiszem.

- Én sem, Ákos, én sem. Még most sem tudom felfogni, hogy végre hazajöhöttem. Vége van mindennek. Itthon vagyok a csendben, gépzúgás, csövek, és a hangos Nővérke nélkül.

*

Most, hogy itt ülök 17 évesen, és leírtam a történetem. Nem tűnik olyan szörnyűnek, amilyen volt. Másfél év telt el az óta, amióta hazajöhöttem, és betartottam mindent, amit mondtak. A hajam visszanőtt, és nagyon boldog vagyok, boldogabb, mint valaha is voltam.

Az a másfél év, amit a kórházban töltöttem, most már csak a múltban létezik. Most a jelennek élek, és próbálok mindent pozitívan felfogni, és minden adandó alkalmat kihasználni, hogy szebbé tegyem az életem.

Dávid Kornélia Lili
Szolnok, VKG

Barátot szerez a kos

Egyszer volt egy kos, aki magát tartotta a legszebbnek és a legügyesebbnek, ezért barátja nem volt.

Azon gondolkodott, hogy vele senki sem játszik. Az iskolában elmondta a tanító néninek, és ő azt mondta:

- Lehet azért van ez így, mert nem vagy kedves.

- Mi az a kedves? –kérdezte a kos.

- Azt jelenti, - válaszolta a tanító néni-, hogy mással szépen beszélsz, és megdicséred, ha valami ügyeset csinál., meg egyebek.

-Jó, akkor megpróbálom.

Odament a nyuszihoz, és megdicsérte, milyen szép hosszú a füle, aztán odament a sünihez és őt is megdicsérte, milyen szép piros almákat szedett.

Az udvaron megkérdezték a többiek a kóst, hogy játszik e velük fogit. Ő azt mondta:

- Játsszok!

És vígan fogócskáztak, míg haza nem indultak. Így lett barátja a kis kosnak.

Itt a vége, fuss el véle.

Dér Emese
Mikepércs

A kórházi szoba

Üveges szemekkel nézte a szemközti fehér falat. A gépek csipogása, az infúzióban lévő folyadék csepegése mennydörgésként hatott a csendben. Három hete feküdt a hatágyas kórteremben, ötödmagával.

Olyan volt, mintha a világ kínos mozdulatlanságba kényszeredett volna. A távolban kattogó falióra mutatója alig-alig volt hajlandó arrébb mászni. Mintha még az égiek is azt akarták volna, hogy ott maradjon örökre mozdulatlanul. A karját le kellett kötni, mert túl sokat ficáncolt, és félő volt, hogy elmozdul az infúzió drainje.

A többi gyerek valamivel jobban viselte az ottlétet. Volt még rajta kívül kisebb-nagyobb gyerek, a hatévestől kezdve a tizenötig. A kisebbeket általában lekötötte a falon egymást kergető mesefigurák kavalkádjának nézegetése vagy a plüssállatok gyömöszölése, avagy az egymással való játék, a nagyobbak vagy beszélgettek, vagy pedig hozzá hasonlóan a falat bámulták. Most mégis csend borult a kis kórházi szobára. Itt-ott hallani lehetett egy kis mocorgást, azon kívül senki sem szólt. Feszülten várták a látogatókat, akik valamiért most nem jöttek, pedig már bőven benne voltak a látogatási időben. Izgatottan pillantgattak az ajtó felé, az egyre jobban eltelő idő csak még idegesebbé tette a kis társaságot.

Ő is feszült volt. Hogyne lett volna? Elvégre már a harmadik napja nem jött látogató ideiglenes lakhelyükre. Egy járvány miatt látogatási tilalom volt, mégis ennek ellenére tükön ülve várták a szüleiket.

Hirtelen cipők kopogása hasított a súlyos csendbe. Akinek lehetett, egy emberként szaladt az ajtóhoz, hogy minél előbb megtudja, ki lehet az érkező. Még ő is gépiesen a falról az ajtó felé fordította tekintetét – az infúzió és egyéb műszerek miatt nem volt lehetősége a többiekkel együtt a belépő elé rohannia. De mindenki legnagyobb sajnálatára csak az ügyeletes nővér jelent meg. Sajnálkozva végignézett a csalódott gyerekcsoporton, majd elindult felé, hogy végre leszedje róla az infúziót meg a gépeket. A nővér gyakorlott mozdulatokkal bíbelődött a gépekkel és a tűvel, s mire újra szabadnak érezte a kezét, megengedett magának egy megkönnyebbült sóhajt.

Míg a nő vele foglalatzkodott a szeme sarkából látta, hogy a többiek visszabaktattak az ágyaikhoz, mint valami reményvesztett halálraítéltek. Csöndesen figyelték, ahogy a nővér – aki ugyanannyira volt híres kedvességéről, mint szigorúságáról – megint megtagadta tőle, hogy az udvaron sétáljon.

- Nem, még túl gyenge vagy ehhez, és már túl hideg van, hogy odakint járkálj! Szabad sétálnod, de csak idebent. Senkinek sem hiányzik, hogy megfázz!

Sarkon fordult, hogy olyan hirtelen tűnjön el, ahogy megjelent, mikor szembetalálta magát a vádló tekintetekkel, mivel a gyerekek nála sokkal öröndetesebb látogatókra számítottak. Az egyik kislány – talán olyan nyolcéves lehetett – lefelé görbülő szájakkal azt mondta:

- Az anyukámat akarom!

A nővér sajnálkozva megcsóválta a fejét.

- Ma még hivatalosan tart a látogatási tilalom, de az intenzív osztályt kivéve egy kis időre már be lehet jönni a szülőknek, mivel már nem tombol annyira a járvány. De tényleg csak egy kis időre, és fogalmam sincs hogy ezt a szüleitek tudják-e. És ha tudják is, nem tudom, hogy ennyi időre megéri-e a vidéki szülőknek bejönni. De még lehetséges – pillantott a sarokban kattogó órára –, még nem járt le az idő.

Azzal vigasztalón megsimogatta a kislány kicsit felderülő arcát, és kiment. A kórterem ideiglenes lakosai viisszasüppedtek a várakozás feszült csöndjébe. Ő most már az ágyban felülve fixírozta a parkettát. Három hete, hogy idekerült. Azóta nem focizhatott a többiekkel, nem biciklizhetett, és bár nem kellett iskolába mennie és tanulnia – ami a legjobb volt az egészben –, mégsem találkozhatott a barátaival, hacsak azok meg nem látogatták, de akkor sem játszhatott velük. A legrosszabb az volt, hogy nem hagyhatta el a kórtermet. Azt, hogy konkrétan mi baja, sohasem mondták el neki, nem is biztos, hogy egyáltalán értette volna. De nem kíváncsiskodott, bízott a szüleiben, akik úgy látták jónak, hogy nem terhelik ilyenekkel. Hisz ők mindig a legjobbat akarták neki, nyilván ezért nem mondták el, ő pedig bízott bennük, pedig ez akár aggasztó jel is lehetett volna. De egyáltalán nem törődött vele.

Mikor idekerült, kicsit nehezen barátkozott meg azzal, hogy ennyire sokan vannak egy szobában, ráadásul lányok, fiúk vegyesen – ki tudja miért, talán már csak így volt hely. Pedig szívesen lett volna korabeli fiúkkal. Bár volt egy nővére, akkor is mit tudott ő csinálni tizenkét évesen egy nyolcéves kislánnyal? Se megverni – ami csak ritkán jutott eszébe, ha a lányka sokat nyafogott valami miatt, mert ugyebár a lányokat nem szabad bántani, ahogy a kisebbeket sem –, se játszani nem tudott vele. De nem is ez volt az, ami a legjobban zavarta. Úgy érezte magát, mint egy kalitkába zárt madár, aki nem tud szabadulni. Igaz a szülei szinte mindennap meglátogatták, ahogy a barátai és a rokonai is sokszor benéztek hozzá. Mégsem volt az igazi. Az orvosok kedvesek voltak, mint a nővérek is. Igaz, a nővérek között volt egy-két szigorúbb vagy mogorvább is, de ennek ellenére nem volt velük nagy probléma. A kórházi ételt is hamar megszokta, pedig a nagyapja keservest zengett neki az ehetetlen ételekről. De hát az idős emberek mindig is sokat panaszkodnak, és nehezen szokják meg az új dolgokat. Összességében semmire nem volt kimondott panasza, mindenki kedvesen bánt vele, több

édességet és játékot is kapott, de jobb időtöltést is el tudott képzelni, mint hogy a kórházban ücsörögjön.

A betegsége – amiről fogalma sem volt, hogy micsoda – időnként eléggé megviselte. Volt, hogy játék közben azon kapta magát, hogy egyre kimerültebb, hogy olyan gyenge, mint a harmat, fogyott is, és mintha a haja is többet hullott volna, mint általában. Fogalma sem volt, hogy ez miért van, de az jó volt, hogy konkrét fájdalmai szinte nem is vagy csak ritkán voltak. Így eléggé elviselhető volt ez az állapot. A diagnózisról az orvosok általában csak a szüleinek számoltak be. Ez eléggé bosszantotta, de azok a részinformációk is kielégítették a kíváncsiságát, melyekből megtudta, hogy a doktor szerint éppen jól vagy rosszul van. Csak ezek az anyukájától elejtett kevéske, bizonytalan információk nem voltak mindig túl biztatóak.

Újra az ajtó felé pillantott. Most már mindenki - őt kivéve – az ajtó melletti két ágyra telepedett. Körülbelül fél óra telt el a nővéri vizit óta. Lassan és kicsit talán szédelegve odatámolygott ő is az egyik ágyhoz, és leült egy tizenöt év körüli fiú mellé, aki talán a legidősebb volt közöttük, mégis ugyanolyan izgalommal várta a szüleit, mint a hatéves kislány. Teltek a percek, még mindig semmi. Halk hüppögésre lettek figyelmesek. Egy emberként fordultak a másik ágy legszélén ülő kisfiú felé.

Hatalmas könnyecseppek potyogtak a nagy barna szemeiből. Nem kellett semmit mondania, mindenki értette. Talán tényleg jobb lett volna sírni, de minek szomorítsa a szüleit azzal, hogy sírni látják? A kisfiú mellett ült egy pár évvel idősebb lány, aki átkarolta a vállát, és magához húzta. A mellette ülő kislány szemét is kezdték ellepni a könnyek. A szomorkás hangulat kezdett terjedni a kis társaság körében, végül őt is elérte. De ő nem akart sírni. Inkább arra gondolt, mit lehetne tenni, hogy a kislányt maga mellett megvigasztalja. Ő is karolja át? Hosszas belső küzdelmek árán tétován Niki vállára tette a kezét. A belső félsz kicsit elterelte a figyelmét a sírásról. A nagyobbak mind hasonló módszerrel lettek úrrá kitörni készülő érzéseiken, mely a kisebbeket némi vígasszal töltötte el.

A kislány nagy kék szemeit ráemelte az érintés hatására, majd hozzábújt, és elkezdett sírni. Nem tudta, mit csináljon. Teljesen ellenkező hatást ért el, mint amit szeretett volna. Így tehát ott maradt hozzábújva a kicsi lány, miközben ő - jobb ötlet híján és úrrá léve nagy zavarán -, elkezdte a lányka hátát simogatni. Niki egyre csak sírt és sírt, ő pedig érezte hogy egyre ég az arca. Abban a pillanatban bármit képes lett volna megadni azért, hogy a lány abbahagyja a zokogást.

Mintegy megváltásként érte a nyíló ajtó halk zaja. Az egyik fiú anyukája lépett be rajta annak legnagyobb örömeire. Nem telt bele pár perc, jött a következő szülő, majd a következő

és az azt követő. A kis betegek pedig mind örömmámorban úsztak a szülőknek öltözött angyalok láttán.

Reménykedve nézett az ajtó felé, hátha az ő szülei is megérkeznek, közben Niki is az ajtó felé fordult. Bár még mindig nem engedte el őt, de jövevények láttán újjá éledt benne a remény, hogy újra anyukája karjaiban lehet. Zokogása hüppögéssé szelídült az egyre feszültebb várakozásban. Már csak az ő szülei nem voltak még ott. A félig nyitott ajtón keresztül kukucskáltak a néptelennek tűnő folyosóra. A távolból két pár cipősarok kopogása hallatszott és halk beszélgetés. Niki erősen markolta a pizsama felsőjét, amibe eddig kapaszkodott. Kezeik észrevétlenül szorították meg egymást. A hangok egyre közelebből és közelebből hallatszódtak, de az ajtó miatt nem láttak teljesen a folyosóra, viszont egyikükben sem volt annyi erő, hogy felálljon és teljesen kinyissa. Hallotta, hogy a lélegzete felgyorsul, érezte a másik egyre hevesebb szívdobogását. A jókedvű beszélgetés, kacarászás és cipőkopogás már csak pár méterre hallatszott. Legszívesebben összeszorította volna a szemét, hogy magában egy halk fohászt intézzon az égiek felé, de teljesen megbénult, a kislány mozdulni sem mert, nehogy lemaradjon valamiről. Ekkor valaki lendületesen sarkig tárta az ajtót, s belépett rajta a két hiányzó házaspár.

Niki anyukája elszakította tőle az immár megnyugodni látszó lányát. Kedvesen megsimogatta a fejét, mintegy hálaképpen, miközben gyermeke arcáról letörölte a még rajta lévő könnyecskéket. Az édesanyja büszkén kihúzva magát nézett daliásan viselkedő fiára, de mikor látta annak még izgalomtól és zavartól kipirult arcát, rögtön a féltés hangjai erősödtek a fejében.

- Sajnálom, kisfiam, beszélünk kellett az orvossal, nem tudtunk előbb bejönni. Nagyon egyedül voltál? – miközben az anyukája aggódva vizsgálta vonásait, az apukája az ölébe kapta, és visszavitte az ágyához.

- Annyira nem – válaszolta, miközben a már ragyogó arcú Niki felé pillantott. A szülei szeretetteljesen mosolyogtak rá, mindenfélét meséltek neki, hogy mi történt abban a három napban, amíg nem jöhettek el hozzá, és elhalmozták a szeretetükkel. Közben végignézett a többi vidám arcon, akik hozzá hasonlóan élvezték szülei figyelmét és szeretetét. Megállapította magában, hogy bár nem tudja, meddig kell még ott maradnia, hogy meg fog-e gyógyulni vagy sem, a nap akkor is elő fog bújni még, ha sokáig borult is az ég. Mindig lesz, aki kedves hozzá, ha fáj vagy bántja valami, mindig lesz, aki vigasztalja, vagy akit ő vigasztalhat, és mindig lesznek szülei és társai, akik szeretni fogják. Sosem adja fel a reményt, hogy meggyógyul, s újra olyan egészséges lesz, mint régen.

Dobi Frida, Debrecen

A bátor béka története

Egyszer a száraz tónak nedves partján, a part széli pocsolyában született egy békacsalád.

A legkisebb ivadék Breki Benő, már ebihalnak is nagyon picurka volt, de felnőtt korára sem változott a helyzet. A testvérei folyamatosan csúfolták, bántották.

Egyik reggel, amikor felkelt, úgy döntött, hogy világgá megy. Útközben átküzdötte magát a mocsáron, és meglátta, hogy a gólyák éppen egy békalányt akartak elkapni.

Breki Benő azonnal a segítségére sietett, és zajt csapva magára terelte a gólyák figyelmét, hogy el tudjon menekülni a békalány.

Amikor a gólyák a zajt meghallották, odanéztek, és a békalánynak sikerült elbújni egy tavirózsa levele alá. A gólyák rárontottak a picurka békára. Breki Benő nem ijedt meg, hanem gyorsan nádszálról – nádszálra ugrált, körbe-körbe ugra-bugrált, míg a gólyák el nem szédültek és eltámolyogtak.

A békalány ezt a tavirózsa alól bámulva nézte végig. Mikor elcsendesült minden, Breki Benő odament a békalányhoz és látta, hogy milyen gyönyörű.

A békalány, akit Breki Beának hívtak, azonnal beleszeretett a hős békába. Breki Benő megkérte Breki Bea kezét, aki azonnal igent mondott.

Utána hazamentek Benő családjához, ahol az édesanyja nagy örömmel fogadta őket, a testvérei pedig irigykedve hallgatták a történetét.

Dobos Dávid

Mikepércs

Tudnál mondani 11 kutyanevet?

Loretta vagyok. Egy Borsod-Abaúj-Zemplén megyei kisvárosban, Szikszón élünk. Apa teherautó sofőr, anya otthon intézi családunk ügyes-bajos dolgait. Az öcsém, Áron 8, kishugom, Regina 4 éves. Gyakran mondják rokonok, barátok, hogy jó nálunk lenni, mert 1 nap se telik el eseménytelenül. Pont 1 éve történt az, amit elmesélnék nektek. éppen nagymamáékhoz tartottunk vendégségbe... De kezdjük a legelején!

Szóval mi Szikszón lakunk. Gyakran utazunk a nagyszülőkhöz, akik szerencsére nincsenek túl messze tőlünk. Ha nagyvendégi mamáékhoz megyünk, pontosan a selyebi nagyiék előtt visz az utunk. Persze, hogy mindig megállunk megölelgetni őket is.

Ezúttal azonban nagyon siettünk, mert eljött végre a nap: Búcsú van Vendégiben!

Így Selyeben csak beköszöntünk és rohanás, hogy a miséről el ne késsünk. Két falu között félúton lehattunk, amikor apa lelassított, és kérdezte anyától:

- Láttad? De láttad?

Persze mi is tudtuk, hová kell nézni! Az út szélén 3 gyönyörű, bűbajos, barna kiskutya sétált. Jól megnéztük őket, de mivel már késésben voltunk, továbbmentünk. Amikor odaértünk, már nem is volt olyan fontos, hogy búcsú van, mert mi egész nap csak a kiskutyákról beszéltünk. Hová tudnánk őket tenni?

Végülis 3 nem is olyan sok. Bár nekünk már van egy kutyánk, de annyi kedves barátunk, ismerősünk között majdcsak találunk nekik gazdát. Ha meg mégse, a menhelyre biztos elvihetjük őket.

Izgatottan indultunk el hazafelé. Megálltunk a helyen, ahol láttuk őket. A kocsiból csak apa szállt ki, mivel szakadt az eső. Meg is találta őket egy bokor alatt, összekuporodva, bőrig ázva.

- Itt van mind a három! – nyugtatott meg minket is. Selyebi nagymamáéknál gyorsan elmeséltük, mit láttunk, nagyapa pedig már adta is a ládákat, amiben elhozhatjuk őket.

- Kettőt vigyetek, mert akkor az egyikkel le tudjátok borítani a másikat! – mondta.

A rossz idő miatt anyáék nem engedték, hogy velük menjünk. Már egy jó ideje vártuk őket, amikor egyszer csak megállt az autó. Mind kiszaladtunk, apa felnyitotta a csomagtartót. nem akartunk hinni a szemünknek!

Mind a két láda tele volt kiskutyákkal! Bár mi az út szélén csak hármat láttunk, a nyöszörgő hangok után, szakadó esőben – bokrok alatt, fák tövében, fűben megbújva – apáék összesen 11 ázott-fázott, gyönyörű apróságot szedtek össze. (Láttátok volna apa öltöny nadrágját vagy anya magassarkú cipőjét!)

Bevittük megmelengetni őket. Apa a fejét csóválta, nagyiék próbálták megakadályozni, hogy vizesen kiszedjük őket, anya a menhely telefonszámát kereste.

- Teljesen telítve vagyunk, egyetlen kutyát sem tudunk már befogadni! – hangzott a válasz röviden, tömören a menhelyről.

- Majdcsak megoldjuk valahogy! – mondta nagymama. Így is lett. Megengedték, hogy kettő ott maradjon, már „csak” kilencet vittünk haza.

A kerti játszóházat kipakoltuk, és abban szállásoltuk el őket. Másnap az állatorvos megállapította, hogy teljesen egészségesek, a gazdi kereséshez pedig sok szerencsét kívánt.

Körülöttük forgott a világ, etettük, altattuk, babusgattuk mindig valamelyiket, és naponta érdeklődtünk a Selyeben maradt két kutya felől is. Eleinte az egyikről azt hittük, beteg, olyan nehézkesen ment. Később kiderült, ő a legfalánkabb, annyit evett, hogy nehezeére esett megmozdulni. Megpróbáltunk nevet adni nekik. Volt Bohóc, Füles, Foltos, Zsömlé, Kormos, de 5-6 név után mindig összekeveredtünk, 11-ig soha nem jutottunk el. Csak pár napig voltak meg mind, majd szépen fogyatkozni kezdett a létszám.

Nagyapa – mivel tehenet fej – az ott maradt kiskutyákat finom tejecskével felhizlalta, és a faluba elajándékozta. Kapott házörzöt a szomszéd bácsi, apa munkatársa, a helyi erdész, anya barátnője, Áron osztálytársa stb. Mi szinte mindegyiket megkönnyeztük.

Nemrég telefonált gyagyvendégi nagymama, hogy a szomszéd öreg néni hűséges kutyája elpusztult, okos, barátságos jószág kellene a helyére. Így idén nyár végén az utolsó nálunk maradt kiskutyát – aki jó nagyra nőtt egy év alatt – is odaadtuk, hadd őrizze Klárika néni udvarát ezután. Kicsit nehéz szívvel, de az összes kutyától megváltunk, mert sikerült megbízható, gondoskodó gazdát találni nekik.

Kívánjuk, hogy nektek is nagyon sok hasonló élményben legyen részetek, sokszor puszipunk titeket, sok szeretettel:

Dsupin Loretta és családja Szikszóról

Ui: Te milyen neveket adtál volna 11 kiskutyának?

Kedves Gyerekek!

Engem Kittynek hívnak, IX. osztályos tanulója vagyok a nagyváradai Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnáziumnak. Nagyon örülök, hogy írhatok nektek, és elmesélhetem, hogy velem is mennyi minden kellemetlenség történt...

Hétéves koromban kerültem először kórházba, mivel egyik napról a másikra nem tudtam a nyakamat mozgatni. Anyukám egész végig ott volt velem, és vigyázott rám. És persze mesét olvasott, vagy kifestőkkel töltöttük játékosan az időt. Két hét után, amikor kiengedtek a kórházból, nagyon boldog voltam, hogy végre otthon lehetek.

A kisebb, sportolással szerzett balesetek után tavaly nyáron újra megbetegedtem, gyógyszermérgezéssel kerültem ismét kórházba. Anyukám csak délután jöhetett be hozzám egy-két órára, de a barátaim minden nap felhívtak, és néha meg is látogattak. A legjobb barátnőm leveleket írt nekem, és könyveket hozott, hogy ne unatkozzam. A fájdalmaimat enyhítette a tudat, hogy van egy jó barátnőm, aki szeret, és akinek hiányzom. Ez volt a legrosszabb kórházi élményem, de sajnos nem az utolsó.

Októberben sárgaságos lettem, tehát újra kórházba kellett mennem. Ez alatt az idő alatt nagyon sok barátot szereztem, akikkel még most is jóban vagyok. És iskolakezdés előtt újabb megpróbáltatás várt rám: vakbélműtétet hajtottak rajtam végre. Utólag mesélték, hogy eléggé veszélyes műtét volt, és hogy az altatóból többet kaptam a kelleténél. Anyukám nagyon sokat aggódott miattam, etetett, sétáltatott, mindenben segített, amíg nagyon gyenge voltam.

Most már szerencsére jól érzem magam, és boldog vagyok. Legyetek azok ti is! Sziasztok!

Dulacsi Kitty Bettina

Nagyvárad

Szeretet, Remény, Gyógyulás

Miután részt vettem a 6 hónapos szakképzésen, sikerült Afrikába utaznom, mint elszánt és segíteni akaró önkéntes. Nigériában kötöttem ki, pontosabban Kwaraban, ahol mondhatni nem annyira nagy a nyomor, mint egyes más államban. Az emberek kedvesek és erős akaratúak, s amit a legjobban csodálok bennük, az a hitük, amely ha kell, csodákra képes. Példaképpen elmesélek nektek egy történetet, amely azóta is tisztán él az emlékezetemben.

Mivel nagyon szeretem a gyermekeket, oktatónak mentem Afrikába, csupán 20 évesen. Én tanítottam a képzőművészeteket a különböző korosztályoknak. A gyermekek mindig vidáman jöttek az iskolába, és tiszteltek minket, tanáraikat. Igazán kreatívak voltak, de egy lány mégiscsak kitűnt a társai közül. Tizenhét volt, amikor elkezdtem tanítani, legalábbis hivatalosan, valójában ő tanított engem. A tanártársaim azért panaszkodtak, hogy állandón kezében van a ceruza, alkot szüntelenül, és nem figyel az órákon. Pedig mindig figyelt, a lehető legjobb jegyei voltak. S emellett, hogy okos és fantasztikusan tehetséges művész, még gyönyörű is volt. Sosem tetszettek a sötétbőrű lányok, de ő elbűvölt. Hosszú, fekete, göndör hajzuhatag keretezte törékenynek tűnő arcát, de a szeme, azok a világos barna szemek olyan erőt árasztottak, amelyet máshol keresve sem lehetne találni. Az ember azt érezte amikor ránézett, hogy a lelkébe lát. Alacsony termetű volt és csinos, de a tartása tiszteletet parancsoló. Egy idő után igencsak jó barátok lettünk. Gyakran kísértem haza, és elég sokat beszélgettünk. Senki sem nézte jó szemmel, de nem érdekelt minket.

- Amalie! – szólítottam meg, amikor tanítás után is ott ült egy fa alatt az udvaron, rajzfüzete és ceruzája egy méterrel előtte. Összekuporodva ült és keze csupa vér volt. A rajzfüzetét nézte, s csak akkor vettem észre, hogy az is csupa vér. – Jézusom, Amalie, mi történt? – kérdeztem, és segítettem felállni. Az arca is vörös volt. Amikor szótlanul rám nézett láttam, hogy nincs jól. – Elviszlek a kórházba! – jelentettem ki és terelgetni kezdtem az iskolának fenntartott terepjáróhoz, amit csak fontos célokra használtunk.

- Nem – kiáltott fel határozottan. – Nincsen semmi bajom! – mondta és kirántotta csuklóját a kezemből.

- Már hogyyne lenne, tiszta vér vagy és még azt sem tudjuk, hogy honnan ered! – ellenkeztem.

- Az orromból – válaszolta.

- Ez akkor sem helyénvaló. Ennyi vér nem folyhat az orrodból – magyaráztam.

- Akkor sem akarok kórházba menni. Értsd már meg William! – csak akkor szólított így, ha mérges volt rám. Féltettem és nem akartam, hogy baja essen, de azért kissé megenyhültem.

- Jól van! Van egy barátom, aki szintén önkéntes itt az egyik környező faluban. Orvos, ő biztosan megmondja, hogy mi a bajod. Tudod, hogy nem akarok rosszat neked. Eljössz velem hozzá? – kérdeztem könyörgő pillantást intézve felé.

- De csak akkor, ha végig ott maradsz mellettem – adta be a derekát. Igen makacs tudott lenni, ha akart, de ezt a csatát én nyertem meg.

- Ez természetes! – nyugtattam meg, így beszállt az autóba. Találtam pár rongyot és megkértem tartsa az orrához.

Hamarosan megérkeztünk Matthez, aki igencsak meglepődött, amiért csak így hirtelen beállítottunk hozzá, de azért rögtön megvizsgálta Amaliet.

- Mondd csak, fáradékony vagy? – kérdezte.

- Eléggé. Van hogy már egyszerűen arra sem tudok koncentrálni, hogy válaszoljak – mondta a lány.

- Vannak csont- vagy ízületi fájdalmaid este, amikor lefekszel?

- Gyakran.

- Sokszor vagy étvágytalan?

- Szinte mindig – válaszolta. Matt nagyot sóhajtott, amiből már tudtam, itt nagy baj lehet.

- Húzd fel légy szíves a blúzod – kérte az orvos barátom. Amikor a lány megtette, elkezdte nyomogatni a hasát, s egy ponton megállt. – Ettől tartottam – mondta. – William, beszélni szeretnék veled! – fordult hozzám és elkezdett az ajtó felé terelgetni.

- Ha van valami bajom, azt inkább nekem mondja. Tudnom kell róla. Will a hangyából is elefántot csinál – szólt utánunk Amalie. Matt kérdően nézett rám, s én kénytelen voltam bólintani, mert éreztem a lány átható pillantását magamon.

- Rendben. Azt hiszem, ez már startból elefánt. A tünetek mind azt mutatják, hogy leukémiás vagy, ami itt elég ritka betegség és nincsenek meg a gyógyuláshoz szükséges műszerek.

- A leukémia egy fajta rák, nem? – kérdezte Amalie rezzenéstelen arccal. A lábaim megremegtek, amikor felfogtam mit mondott Matt, de szerencsémre éppen ott volt egy szék a közelemben, amire leülhettem.

- De igen! – bólintott az orvos.

- Ezek szerint meg fogok halni? – kérdezte még mindig úgy, mintha egy régi jó dologról beszélne. Mindketten csodálkoztunk a lány reakcióján.

- Ezt nem szeretném biztosan kijelenteni, de nagy a valószínűsége – mondta Matt.

- Badarság. Minden a fejben dől el. Pozitívan kell hozzáállni a legrosszabb dolgokhoz is – mondta csodálatra méltó meggyőződéssel. – Will! Ne vágj ilyen savanyú arcot, meg fogok gyógyulni, biztos vagyok benne.

- Amalie, tudod te, milyen ez a betegség? – kérdezte Matt.
- Teljes mértékben. Köszönöm doktor úr, hogy kivizsgált. Hazaviszel, Will? – kérdezte.
- De... - álltam tátott szájjal. Csak ültem lefagyva, még akkor is amikor megfogta a kezemet és vonszolni kezdett kifelé. – Viszlát Matt, köszönöm! – köszöntem el és beszálltam a kocsiba. Amalie megmosdott, időközben elállt az orra vére is.

Amikor megérkeztünk, mintha mi sem történt volna, az élet ment tovább. Lassacskán mindenki megtudta, mi a baja szegény lánynak, s az iránta érzett megvetés átalakult őszinte sajnálattá. Ő továbbra is mosolygott és rajzolt, egyre profibb módon.

Ha kérdezték a betegségről, mindenki azt a választ kapta:

- Majd meggyógyulok, ha eljön az ideje! – s ezt mind mosolyogva és végtelen meggyőződéssel mondta. Egy napon aztán nem jött iskolába. Mindent otthagya rohantam a szülei házához, ahol már nagyon vártak. Az anyja sírt, az apja pedig szomorúan ült az asztalnál és a fejét fogta.
- A szobájában van – mutatott az ajtó felé. Az anya egyre erősebben sírt, s én a legrosszabbra gondolva rohantam be a szobába. Az ágyban feküdt, lázasan és meggyötörtén, de mosolygott. Olyan volt, mint egy pokol tüzén megkínzott angyal. Leültem az ágya szélére, s ő hálásan rám nézett.
- Látod, drága Amalie, a gyógyulás nem ilyen egyszerű! – mondtam neki csendesen. Fáj, hogy ezt kellett mondanom, olyannak hangzott, mint egy szemrehányás. Ő csak erőtlenül felnevetett.
- Hidd el Will, még nincs itt az ideje – mondta még mindig törhetetlenül. Aznap ott maradtam az ágya mellett a kezét fogva, s néztem, ahogy végtelen nyugalommal alszik. Három napig virrasztottam mellette, de a fáradtság győzedelmet aratott rajtam. Amalie csak kevés ideig bírt fennmaradni, mert állandóan fáradt volt. A szörnyű három nap utolsó éjjelén én is elaludtam.

Ceruzasercegésre ébredtem, s amikor kinyitottam a szememet, már senki sem volt az ágyban. Megijedtem, vajon mi történhetett a lánnyal, akibe időközben, azt hiszem, beleszerettem. Felkaptam a fejemet és végignéztem a szobán. Csakhamar megtaláltam az átható barna szemeket. Amalie az ablaknál ült és mosolygott.

- Jó reggelt! – tette le a kezéből a ceruzát, meg a füzetet és odasétált hozzám. Az arca ragyogott és teljesen pozitív aura lengte körül. – Eljössz velem sétálni? Már olyan régen vágyom a levegőre – kérte.
- És ha megint rosszul leszel? – kérdeztem és átkaroltam.
- Nem leszek, ígérem – nézett rám könnyörgő szemekkel.
- Hát jó, de csak akkor, ha megint eljössz velem Matthez – mondtam ki a feltételem.

- Rendben, menjünk – bólintott. Eldöntöttük, hogy egyszer elmegyünk az orvos barátomhoz, azután pedig sétálunk egy nagyot.
- Újra itt? Hogy vagy? – kérdezte Amalietól.
- Sose jobban! – nevetett. Matt is izgatott lett, amikor megkértük, hogy vizsgálja meg újra. Vért vett és azonnal ki is elemeztette a kutató kollégáival. Amíg vártunk, elmeséltük neki az utóbbi pár nap szenvedéseit. Egyszer csak betoppant egy nő, aki odaadta Mattnek az eredményeket.
- Örvidenénk doktor úr, ha az elkövetkezendőkben betegekre pazarolná a műszereket és a drága idejét! – mondta zabosan azzal ki is lépett a szobából. Újra megdöbbenve ültem le ugyanarra a székre. Matt is elképedt arcot vágott, s háromszor is átnézte az eredményeket.
- Ez lehetetlen... - bökte ki végül. – Igazi csoda!
- Á, dehogy, doktor úr. Már mondtam, hogy minden tőlünk függ – mosolygott Amalie.
- Ezek szerint meggyógyultál? – kérdeztem lélegzetet visszafogva.
- Igen Will, eljött az ideje. És láthatod, a gyógyulás is lehet ilyen egyszerű!

Ecsedy-Baumann Edina, Kolozsvár

A mókusparty

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy mókus. Ez a mókus nagyon kis ugri-bugri volt. Egyszer egy születésnap buliba hívták. Ez állt a levélen: Kedves Peti mókus (így hívták a mókust)

Szeretettel meghívunk a királyi mókuscsalád bulijába. Most elmondom mi lesz a bulin: vízicsúzdá, makkevő verseny, lufifújó verseny, ivó verseny, trambulin. A helyszín: Kéreg utca 5. Időpont: 15.00.-20.00.-ig.

Mókus Peti elindult, ment- mendegélt, és egyszer csak odaért.

-Na végre! –mondta mókus Peti. Aztán bement az ajtón. Egyből egy bohóc köszöntötte. A király is üdvözölte és ezt mondta:

- Gyere az első versenyre!

Az első verseny vízicsúzdázás volt. Mókus Peti egyből lecsúszott, és úgy ment a sas. Mikor becsobbant a vízbe vette csak észre, hogy milyen hideg a víz. A mókus nagyon megfázott. Elment a buliról haza. Majd elment az orvoshoz és az orvos meggyógyította.

Amikor meggyógyult, boldogan ment vissza a buliba és tovább játszott. Itt a vége, fuss el véle.

Erdei Bence, Mikepércs

Remény

Ragaszkodj a reményhez,
a hosszan tartó élethez!
Ne félj melletted állunk,
és rád mindig vigyázunk!

Tudjuk, hogy nemsokára vége,
Hála Istennek meggyógyulsz végre!
Mert erős vagy, erősebb, mint hiszed,
Te magad irányítod a sorsod, az életed!

Hisz nem adhatod fel a harcot,
Még meg kell hódítanod a világot!
Higgy abban, hogy sikerülhet,
Mert ez bármikor megtörténhet!

Sok mindent el kellett viselni,
Mutasd meg milyen erősnek kell lenni!
Bíznod kell a szeretet erejében,
a családi otthon melegében!

Mutasd meg az embereknek,
Akik még hitetlenek,
hogyan van miért élni,
Látnunk kell a gyerekeinket felnőni!

Add meg az esélyt unokáidnak,
Mutassanak utat a világnak!
Hisz jogod van ehhez, ahogy mindenkinek,
Tégy érte, küzdj, akard magad
egészségesnek!

De ne hidd, hogy ellened vagyunk,
Mi mindig, mindenben támogatunk!
S kívánjuk a gyógyulásodat,
Az örökké tartó boldogságodat!

Erdei Erzsébet

Penészlek

Szeretet, Remény, Gyógyulás

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ház, s abban egy kicsi lyuk, amiben három inci-finci egérke élt: Cinci, Finci és Vinci.

Szépen nőttek, növekedtek. Egy napon olyan sokat játszottak, hogy nagyon kifáradtak, és hamar el is aludtak. Mikor felkeltek, kitalálták, versenyezzenek abban, ki tud több sajtot megenni. Finci egy negyedét, Cinci egy felet, Vinci pedig egy egészet megevett. Kis idő múlva Vincinek nagyon megfájdult a hasa. A többiek masszírozták, finom vízzel kínálták, de nem segített rajta. Másnap reggelre a helyzet még rosszabb lett, Vinci bágyadtan ébredt, nem beszélgetett a többiekkel, csak nézett szomorúan maga elé. Elvitték Dr. Sajtos Elekhez, a leghíresebb egérspecialistához. A vizsgálat után kiderült, hogy a sajtban, amit megevett, valami nagyon kemény tárgy volt, amit csak műtéttel lehet a gyomrából eltávolítani. Így bekerült a Központi Egérkórházba. A családja folyamatosan mellette volt, esténként imádkoztak a kis betegért. A műtét napján mindenki aggódalmasan várakozott a folyosón. A csendet Dr. Sajtos Elek törte meg, amikor kijött a műtűből, és közölte a családdal, hogy minden rendben van, a műtét jól sikerült. Nagy volt az öröm és boldogság. Három nappal később a három kis csibész egérke már újból odahaza együtt játszadozott, és megfogadták, hogy soha többé nem fognak versenyben sajtot enni.

Eszes Zsuzsanna Virág

Jászkisér

Zsófi

Isten azt mondta: "Legyenek állatok!" És így is lett. Megjelentek a hernyók, és mindenféle csúszómászók. Ennek már sok-sok, sőt sok-sok-sok éve. Ám egyszer, egy harmatos, szellős napon három kutyakölyök jött a világra. Alig lélegeztek és nagyon sokat prüsszöltek és nyávogtak, mint a macskák. Egyikük nagyon elesettnek, ügyetlennek és butának látszott. A kiskutyák nőttek, növekedtek, míg végül kinyílt a szemük, és nem csak anyatejet, hanem az öreg néni által készített kenyeret is megették. Isten gondoskodott róluk, Isten, aki mindenben és mindenkin segít.

A kis főhős, a barnás-feketés színű kutyus éppen az árnyékban feküdt, és várta a hamarosan érkező vizet a megszokott sárga tálból. A barna, faragott kapun, amin egy szőlőinda kúszott, egy idegen, komolyképű ember lépett be. A sovány, kis árva kutyákat megfogta, beletette egy fémládába és se szó, se beszéd, elillant velük.

A nagy fémdoboz egy zöld és barnás színű teherautóba került. A kicsik féltek, és nem tudták, mi történik velük. A jó melegből most hideg "verembe" zárták őket, ami zötykölődik, és rázkódik. Kicsivel később a teherautó megállt egy zajos helyen, ahol rengeteg ember beszélt, zsibongott, és senki sem vette észre a három kis jövevényt. Aztán egy fölöttébb érdekes személy fogta meg őket, akinek vörös haja volt, hatalmas nagy szemüvege. Ő maga alacsony volt, és kissé kövér. Újabb fémketrecbe tette a kutyákat, akik reményt veszelve kuksoltak ott.

Egy kis idő után egy kislány ment a ketrechez és kivett belőle két kutyát. El is vitte őket a mamájával. Örökbe fogadták őket. A két kiskutya szomorúan nézett vissza otthagyt társukra. Ő ott maradt... teljesen egyedül. Félt. Lassan-lassan eltelt az a délután, az a fájdalmas délután, és eljött az este. Az ég sötétfekete színű lett, és apró, sárga pöttyök jelentek meg rajta. Kis hősünk fázott és félt, de a hold leghalványabb sugarára nézve rájött, hogy egy apró mosoly a bánatban, egy halvány szikra a fekete éjben is reményt ad. Elaludt. A holdfény megvilágította sárgás-feketés bundáját. Apró kis szellő fújta meg a pofáját. Lassan-lassan újra kezdett kivilágosodni. Először a hajnal vöröses fénye látszott, aztán teljesen fényes lett az ég, és a felhők mögül kibújt a nap sárga feje, megvilágítva a tájat.

A kiskutya felébredt. Éhes volt és szomjas. Kicsivel később embereke mentek a ketrechez, kivették őt és újra betették a zöld autóba. Most elvitték egy messzi, idegen helyre sok-sok másik kutya mellé. Itt kapott enni és inni. Ez a hely egy kutyakiállítás volt, ahol az ilyen gazdátlan kicsiket (mint a mi kis főszereplőnk) örökbe adják embereknek.

Aznap Anna ott volt a kiállításon, és sok nagyon szép kutyát látott. Sétáltak, és akkor egy ketrechez értek, amiben kicsi kölyökkutyák voltak. Nagyon megtetszettek neki. Kivett a ketrecből egy fekete-fehér foltos kiskutyát. Szeretgette, ölelgette, de akkor egy másik nézett rá, könyörgő szemekkel, szomorúan. Egy kicsi, édes, sárgás-feketés kiskutya. Akkor kivette őt, és melegség áradt a testében. Azonnal megszerette a kutyust. Örökbe fogadták. Ő lett Zsófi. Zsófi volt a legboldogabb kutya aznap. Szeretetet és családot kapott.

Ma más vígan sétál minden nap gazdáival, Annával és Ilivel, és nagyon boldog, hogy igazi családja lehet.

Zsófi az én kutyám, ő a világ legszebb, és legaranyosabb kutyája.

Farkas Ágnes Anna
Kolozsvár

A Remény

A Remény mindenkiben ott él,
kiben nagyon, kiben kevésbé...
Mégis az jár jobban, aki többet remél!

Rideg estéken, mikor érezzük nyerhetünk,
egy múltó érzés nyomaszt,
mely érzékelteti, hogy nyugodtak lehetünk.
Érdemes nyitottnak lennünk így-
nyerhetünk egy kis Reményt!

A legjobb érzés, amit ismerhettek-
gyógyulásért reménykedtek!
Óriási, hogy mi minden történik veletek,
gyógyítgatnak és ápolgatnak benneteket.

Utatokat bejárátok, de-
legyetek mindig nagyon bátrak!
Áldás szálljon mindig rátok,
sikerben gazdag gyógyulást kívánok!!!

Farkas Lilla, Debrecen

Árvácska, a kis szolgálóleány

Hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, de még az Üveghegyeken is túl, ahol a kurta farkú kismalac тұr, volt egyszer egy hatalmas király, a Nap őfelsége. Húga, a Hold, temérdek gyerekekkel büszkélkedhetett: a csillagokkal, közülük is a legkülönbbe és legfényesebbel, Délceggel.

Egy csendes éjjelen Hold anyja magához hívta kedvencét, Délceget és így szólt hozzá:

- Édes fiam, Délceg! Csillagaim közül a legszikrázóbb! Talán életedet eldöntő, fontos ügyben hívatlak magamhoz. Mondd, szereted édesanyádat?

- Jobban, mint a saját életemet, kedves édesanyám!

- Helyes, ezért vagy a megfelelő személy a következő biztatás végrehajtására! Menj le a Földre, mert Burkus király, az Örömszág parancsolója haldoklik, utódokkal pedig nem áldotta meg a Jóisten. Te leszel majd az új király, de vigyázz ám, hogyan viselkedsz alattvalóiddal! Légy útmutatójuk, példaképük és vezesd őket, segítsd őket. Vezéreljen téged ez a három kulcsszó: SZERETET, REMÉNY, GYÓGYULÁS!

Délceg fejet hajtott édesanyja parancsa előtt, elbúcsúzott testvérbátyjaitól és testvérhúgaitól, majd leszállt a Földre. Magányosnak érezte magát, de a bú felhője arcáról eltűnt, mikor új népe oly nagy lelkesedéssel és örömmel fogadta őt. Ragyogó orcával nézett fel nagybátyjára, a Napra és ujjongva állt neki Örömszág bajainak orvoslásának. Házakat építtetett az elhagyott gyerekeknek és a magányos, tehetetlen idős emberek számára, az iskolák részére új tankönyveket íratott és nyomtattatott, a szegényeket gazdagon eltartotta, a gazdagokat megtanította javaik szétszétására. Hirdette és oktatta a népet a három fontos jelire: SZERETET, REMÉNY, GYÓGYULÁS!

Már az összes beteg vigaszt nyert általuk, az egész nép hitét e három szóra alapozta, csak ő nem érezte meg ezeket. A szeszélyes Sors úr láthatatlan keze közbelépett, s a sokat dolgozó, de keveset pihenő Délceg megbetegedett. Szédülten feküdt több napon át az ágyban, a magányt kívánva, már-már azt hitték, hogy elveszítik, de egy csoda történt. Ugyanis a királyi udvarban volt egy árva kis szolgálóleány, mindenki Árvácskának becézte és csak neki volt bátorsága megszegni Délceg parancsát. Titokban beosont hozzá és ápolta őt a legnagyobb odaadással és szeretettel. Délceg csak a belsejében szétáradó melegséget érezte, főleg, ha a titkos ápolónő, kinek arcát kábult pillanataiban sem látta egyszer sem, a nép egy-egy szeretetjelét is becsempészte a királyi hálószobába: egy virágcsokrot, egy kiscsibét, egy meleg dunyhát, meleg kötött zoknikat...

Délceg napról-napra jobban vágyott arra, hogy erejét visszanyerje és érezte, hogy az a nap, melyen boldogan lábra állhat, nincs is olyan messze. Ez volt a REMÉNY, mely Árvácska nélkül nem gyökerezett volna meg az ifjú király szívében.

S mivel SZERETET vette őt körül nap, mint nap, s REMÉNY melengette lelkét, egy vidám hajnalon a kakasszóval együtt megjött a GYÓGYULÁS is: Délceg frissen, új erővel foglalta el újra trónját. Azonban az ország halaszthatatlan ügyei mellett folyton az a titokzatos személy járt az eszében, ki őt oly gondosan ápolta. Ezen törte a fejét a palotában való séta közben is, s oly annyira belemerült a képzelődésbe, hogy észre sem vette a vele szemben jövő szolgálóleányt és majdnem nekiment. Lélegzete hirtelen elakadt. Oly ismerős volt a kis ijedt arc, mintha látta volna már valahol!

- Hogy hívnak, szolgálóleány? – kérdezte, arcvonásait fürkészsze.

- Á-árvácska... - hebegte az ijedt leány.

Ez a csengő hang! Ezt is hallotta már! Talán ő lenne az...!? Nem! Lehetetlen! Egy egyszerű szolga. S ha mégis?! Viaskodott magában, míg végre eldöntötte magában, hogy megkérdezte:

- Árvácska, egy szolga oly gondosan ápolt engem, míg beteg voltam. Talán tudod, ki az?

- I-igen... - dadogott. É-én voltam...

Délceg arca sugárzott az örömtől. Azonnal megtetszett neki az oly egyszerű, de bájos és őszinte leány. Meg is kérte rögtön a kezét és hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak: a Nap őfelsége testvérhúgát, a Hold asszonyt táncoltatta meg és ezer fénylő csillagát. A boldog és szép pár pedig boldogan élt, míg az ásó, kapa s nagyharang el nem választotta őket.

Te pedig, kis olvasó, ne feledd, amit most hallottál és vezéreljen téged is életedben e három fontos kulcsszó: SZERETET, REMÉNY, GYÓGYULÁS! Lakozzon mindig szeretet szívedben, vegyen körül téged mindig sok szeretet, és ne add fel soha a gyógyulás reményét szívedben, lelkedben.

Fechita Lujza-Mária

Gyulafehérvár

A varázslatos birodalom hercege

Messze-messze mindentől, a sziklás vidéken és a sötét erdőn túl, feküdt egy kicsi varázslatos ország. Ezen a földön éltek a törpék, kiknek szakálla a földet súrolta, a hosszú fülű meseszép tündérek, a beszélő állatok, és más varázslatos lények is. Azonban történt egyszer, hogy egy hatalmas és gonosz sárkány támadt a birodalom népére. Tűzokádó szájával leégette a földeket, hosszú farkának suhintásával romba döntötte a kunyhókat, és megannyi gonosz cselekedettel rémisztgette az ott élőket. Nem volt hát mit tennie a birodalom öreg királynak, parancsba adta alattvalóinak, hogy találjanak egy harcost, aki megmenti a gonosz sárkánytól az országot. Hozták is sorba a vitézebbnél is vitézebb harcosokat, de egyik sem tudott elbánni a bestiával. Megelégette egyszer csak a herceg a reménytelen próbálkozásokat és maga állt apja elé:

– Édesapám, én bizony kiállok e szörnyeteg ellen.

Hiába kérlete az öreg király fiát, a herceg rendítetlenül indult el harcára. Megmászta ő is az égig nyúló sziklákat, a sárkány barlangjáig. Felvette bátran a harcot a szörnyeteggel, de a sárkány éles karmaival súlyosan megsebesítette a herceget. Azonnal hívatta az öreg király a gyógyítóját egyetlen fiához. Vizsgálta a nagy tudású mester a herceget, majd éjjel-nappal kutatott, mígnem megtalálta a gyógymódot. Elmondta az öreg királynak, hogy fia sérüléseire csak egy gyógyír van, mégpedig az igen ritka főnix madár tojása. Nagy bánat borult a birodalomra, hiszen ilyen madarat sose látott még senki az országban.

Egyszer csak az öreg király fülébe jutott egy hatalmas harcos híre. Számos történetet szólt bátor tetteiről, győzelmeiről, melyekben könnyűszerrel bánt el mindenféle rémisztő, óriási szörnyeteggel. Nem is tétlenkedett, azonnal hívatta, és kérte, hogy keressen meg egy ilyen ritka madarat. A harcos így felelt:

– Egy életem, egy halálom, a főnixet királyom én megtalálom.

El is indult a bátor harcos, éjjel és nappal fáradtságot nem ismerve, hogy megtalálja e ritka lényt. Bejárta a sziklás vidéket, a messzi-messzi tájakat kérdezősködve a főnix után, mígnem elért a törpék kastélyához. Boldogan látták vendégül a törpék a hatalmas harcost, ellátták minden jóval, sőt még ünnepségükre is meghívták. Hálából a harcos részletesen mesélt kalandjairól a vacsora alatt, csatáiról, mindenről mit útjai során látott, és hallott. A törpéknek nagyon tetszettek ezek a történetek, így elmondták, hogy a főnix madárnak a fészke a sötét erdő közepén növvő legmagasabb fának az ágai között van. El is indult hát a harcos a sötét erdő közepébe, a legmagasabb fához. Nap nap után mászott, mígnem elérte a főnix fészket. Láta is benne a gyönyörű békésen pihenő tűzvörös madarat. Csöndben odalopózott,

és odaérve óvatosan kiemelte a gyógyírt jelentő csodatojást. Gyorsan visszatért birodalmába, ahol a gyógyító elkészítette a gyógyszert a hercegnek, ki csodálatos módon egy éjszaka alatt felgyógyult sérüléseiből, és így szólt:

– Országomért és népemért újból elindulok, de nem egyedül, társammá fogadom e vitéz harcost, hogy erőinket egyesítve arassunk győzelmet!

Másnap felkerekedett hát a herceg és a hatalmas harcos a sárkány legyőzésére. Megmászták a sziklás vidék magas hegyeit, míg elértek a bestia barlangjáig. A gonosz sárkány azonnal rájuk támadt, amit a herceg és a harcos együttes erővel vert vissza, majd a bestia tüzes lehelete elől időnként fedezékbe húzódva folytatták a küzdelmet. Hosszú, fárasztó harc után egyszer csak kicselezték a sárkányt, akire abban a pillanatban lesújtott a harcos kardja, így végezve vele.

Az öreg király a harcosnak hálából óriási jutalmat adott, egyetlen fia és országa megmentéséért. Ezek után a herceg és a harcos örök és hű barátok lettek. Mindezek a kalandok után így a boldogság újból visszatérhetett ebbe a gyönyörű birodalomba.

Fecsó Viktória
Kazincbarcika

A királylányok gyógyulása

Egyszer volt, hol nem volt a Csillag óceánon túl, ahol az egyszarvú szökken, élt három tündér testvér. Ezek a leányzók nem szerették egymást. Egyszer súlyosan megbetegedtek és csak azt hajtogatták sose fogunk meggyógyulni, és ráadásul egymásra se néztek. Az apjuk (az az a király) kihirdette, hogy három daliás legény gyógyítsa meg a lányokat, és kiválaszthatják a nekik tetszőt. Teltek az évek a lányok egyre betegebbek lettek. Egyszer jött három tündér királyfi hófehér uniformisban és azt mondták, hogy a betegségük titka az, hogy nem szeretik egymást és nem bíznak abban, hogy meggyógyulnak. És másnapvetélkedőt rendeztek a fiúk nekik. S mi történt? A lányok észrevették egymás jó tulajdonságait és együtt hittek abban, hogy meggyógyulnak. És láss csodát, a lányok meggyógyultak, mindegyik fiú elvette a neki tetsző királylányt. Végre rájöttek, hogy csak jó barátokkal együtt bízni kell és meggyógyulnak.

Fehér Kincső
Mikepércs

A táborozás

Egyszer volt, hol nem volt, de volt, ki tudja hol és mikor, egy tábor. Abban a táborban mindenki jól érezte magát, de egyszer egy esős napon egy fiú beteg lett. Ahogy felébredt, elkezdett fájni a feje meg a hasa. Szaladtak a tanítónénihez és ő bement a szobába, vitt egy lázmérőt és egy fájdalomcsillapítót.

A tanító néni azt mondta a fiúnak:

- Ez egy vitamin, mindenki kapott a táborban, tessék, nyeld le!

Ezzel lenyelte a fájdalomcsillapítót és megnézte a lázát.

- Látod, látod, nincs semmi bajod, lehet, hogy a tegnapi túra kicsit szokatlan volt neked.

Egy félóra múlva már vidáman kint fogócskázott a többi gyerekkel. Vígan éltek tovább, de egyszer vége lett a tábornak. Minden gyerek csak ezt hajtogatta:

- Óh, miért kell hazamenni? Olyan hamar eltelt az idő.

Egyszer ezt kérdezi a fiú az egyik barátjától:

- Tetszett neked a tábor?

- Nekem igen, miért ne tetszett volna. És neked?

- Nekem nagyon tetszett, de ha egyszer menni kell, hát menjünk.

Ha a tábornak vége nem lett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Fehér Napsugár

Mikepércs

A sokszínű világ

Olyan szép, hogy minden színes,
Káprázatos és érdekes.
Bármerre is nézek, látom,
Minden más e nagyvilágon.
Nem egyformák az emberek,
Sőt, nagyon is különböznek.
Nem egyforma bőrük színe,
De még gondolataik se.
Mindenki egy személyiség,
Két egyformát nem lelhetnék.
Kimegyek a természetbe,
Körülnézek kicsit benne.
Látom ott a madarakat,
Verebeket és varjakat.
Szétnézek a tágas réten,
Szép virágok nyílnak éppen.
Van ott sárga, kék és piros,
Olyan is, mi nem átlagos.
Ezért csodás ez a világ,
Mindenhol új dolog vár rád.
Óvjad inkább, mint bántanád,
Őrizd meg e szép, nagy csodát!

Fejér Eszter
Gyergyószentmiklós

Az őrangyal

Csend ült az egész szobán, csak a falióra kattogott. Az igazgató kényelmesen elhelyezkedett bőrhuzatos székében, köhintett egyet, majd hozzálátott mondókájához:

- Kristóf, Kristóf! Ebben a félévben már harmadszor ülsz itt velem szemben. Apád halála óta mintha teljesen kicseréltek volna... Mindig mondom, hogy az erőszak nem használ. - Kis hatásszünetet tartott, majd folytatta. – A jegyeid is drasztikusan lecsökkentek, ezért szereztem melléd egy magántanárt, ezenkívül délutánonként be fogsz segíteni az iskolamunkába.

Kopogás hallatszott, majd az ajtó óvatosan kinyílt.

- Kristóf, szeretném neked bemutatni Evelint, ő fog korrepetálni.

A fiú fesztelen arccal végigmérte a lányt, aki régi ruhákat viselt, melyek nem feleltek meg a mai divatos daraboknak. Néhányszor látta már a folyosón, az ebédlőben, amint a könyveit bújja. Soha egyetlen szót sem váltottak egymással. Kristóf volt az iskola menője, Evelin pedig pontosan az ellentéte, visszahúzódó lány, aki szívesen segít az iskolai teendőkben és játékoskodik.

Kristóf nem is sejtette, hogy ettől a naptól kezdve élete gyökeresen megváltozik. A folyosón megállította Evelint. Előtte körülnézett, nehogy valamelyik ismerőse észrevegye.

- Csak azt szeretném kérdezni, hogy mikor tartjuk a különórát.

- Nocsak, nocsak. A nagymenő Kristóf elfogadja a segítségemet. Szerdán és pénteken nálam órák után. De most tisztázzunk valamit. Nem fogsz belémszeretni!

- Ugyan már! Te lennél az utolsó lány, akibe beleszeretnék. – ezzel faképnél hagyta.

Szerda és péntek délutánonként Evelinhez járt órára Eleinte szégyenkezett, haverjainak sohasem árulta el hová megy. Evelin megfeszíthetetlen lány volt számára, és éppen ezért érdeklődni kezdett iránta. Sokszor megjelent a képe gondolataiban. Egyre jobban kezdte megkedvelni, az órák pedig kellemesen teltek, elnyúltak a beszélgetésekkel..

Az év végi bálon nagy meglepetésére Evelin fellépett egy dallal. A térdig érő ruhában csinosabb volt, mint valaha, haja göndör fürtökben omlott vállára. Hangja pedig mesésen csengett. Ekkor kigyulladt az a szikra, mely oly sok hónapja motoszkált Kristóf szívében. Ezután jött a vallomás, és a szerelmük beteljesült.

A fiú elhatározta, hogy meglepi Evelint, mégpedig elviszi vacsorázni. Ez alkalomból csak a lány kedvéért még táncolni is megtanult. Vidáman vezetett, azonban Evelin háza elé érve arca eltorzult. Az udvaron mentőautó állt, Evelint épp akkor tették be egy hordágyon. A mentőautó sebesen, szirénázva robogott el mellette. Egy pillanatra mintha sokk érte volna, azután elfordította a kulcsot és a mentőautó után iramodott. A kórház folyosóján idegesen járt

fel-alá. Végre kinyílt a kórterem ajtaja, az orvos gondterhelt arccal, sietősen távozott. Kristóf majdnem felborította, berohant a szobába, egyenesen Evelin ágya mellé. Megfogta a lány kezét, melybe infúziót kötöttek.

- Evelin, mi történt? Nagyon aggódtam miattad.

Óvatosan megsimogatta a lány arcát, de Evelin elfordította azt és könnyeivel küszködött.

- Kérlek, nézz rám! Mondd el, mi történt! – sürgette Kristóf.

- Én már rég el szerettem volna mondani neked valamit. Nem lett volna szabad ennyit várnom vele. – Szünetet tartott, hogy erőt gyűjtsön. – Leukémiás vagyok. Négy éve derült ki, azóta csontvelődonorra várok. A ma esti ájulás annak a jele, hogy sokat romlott az állapotom, kezdek kifutni az időből. Annyira sajnálom! Az elején figyelmeztettelek, hogy ne szeress belém.

Kristóf arca elkomorult, nem tudott szólni, úgy érezte, mintha egy tört döftek volna a szívébe. Ekkor belépett az orvos.

- Hagyjuk pihenni a beteget. Kérem, jöjjön velem!

- Doktor úr, nem sokat tudok a leukémiáról és a csontvelő átültetésről, de szeretném, ha megvizsgálna. Tudom, hogy kevés az esély, de talán én megfelelő donor lennék a számára. Tartozom neki ennyivel.

- Nem is tudom. Tényleg minimális az esély, de egy próbát megér. Voltam már tanúja csodáknak. Ezt én, mint orvos mondom. Holnap reggel nyolcra várom.

- Köszönöm, doki. Evelinnek, kérem, ne szóljon, egyelőre nem akarom hamis reményekkel táplálni, míg nem tudunk biztosat, és egyébként is valószínűleg tiltakozna.

Kristóf egy hétig szorongva várta a laboreredményeket. Minden nap bejárt Evelinhez. Megpróbálta álcázni izgatottságát. Órákat beszélgettek, igyekezett elterelni a lány figyelmét a betegségről. Az eredményhirdetés napján az orvos széles mosollyal, szinte rohanva jött végig a folyosón.

- Éppen a laborból jövök, megvannak az eredmények. Ön megfelelő donornak bizonyult. Most már csak azért kell drukkolni, hogy a szervezete befogadja az idegen csontvelőt. Elújságolom Evelinnek is a jó hírt. A donor nevét természetesen nem említem meg.

Másnap reggel került sor a műtetre. Evelin szeretett volna elbúcsúzni barátjától, mielőtt betolják a műtőbe, de Kristóf nem jelent meg. Miután beadták neki az altatót, utolsó gondolata is Kristóf volt, hogy talán sohasem látja viszont. Amint álomba merült, Kristóft is betolták a műtőbe. Egy utolsó pillantást vetett a lányra, elmondott egy rövid imát, először életében, majd elszenderedett. Kezdetét vette a több órán át tartó operáció. Az orvosok

rendkívül precízek és óvatosak voltak. Evelin eközben nagyon furcsát álmódott. Egy sötét folyosón állt, de az egyik végén fényességet látott. Elindult abba az irányba, de ekkor egy ismerős hang szólította meg. Megfordult és Kristófot látta, amint felé nyújtja kezét. Furcsa álmom volt, mivel Kristófnak angyalszárnyai voltak. A fiú ekkor ezt mondta lágy hangon: „Bízz bennem!” Egy pillanatig habozott, de aztán hátat fordított a fénynek, és megfogta a fiú kezét. Ekkor felébredt. Egy nővér épp az infúziót cserélte, egy másik jegyzőkönyvbe írt. A lány nem tudta egyből kinyitni a szemét, túl kimerültnek érezte magát. A nővérek azt hitték, hogy még mindig alszik, ezért halkán susmorogni kezdtek:

- Ha a kisasszony tudná, hogy maga a szerelme adott neki csontvelőt...

Ezen a mondaton Evelin megütközött, továbbra is alvást színlelt, hátha szó esik az állapotáról is.

-...Szegény fiú, az éjjel felment a láza. Valószínűleg műtét utáni sebláz.

- Pszt! Bármikor felébredhet! A doki azt mondta, hogy semmiképp sem szabad egyelőre megtudnia, hogy ki a donorja, lehet, hogy túlságosan felizgatná magát.

A nővérek távoztak, Evelin pedig mélyen gondolataiba zuhant. Aggódott Kristóf állapota miatt, szeretett volna most mellette lenni. Közben pedig arra gondolt, hogy miatta került ilyen helyzetbe, s nem élné túl, ha Kristófot elveszítené.

Az elkövetkezendő huszonnégy óra idegtépő volt. Kristóf eszméletlenül feküdt, lázát nem tudták levinni. Az orvos hiába próbálta megnyugtatni Evelint, hogy rendbe fog jönni, a műtét utáni sebláz gyakori. Evelin mindenáron látni akarta kedvesét, az orvos viszont ezt az óhajt teljességgel kizárta.

A szombat reggel mindenkinek megnyugvást hozott. Kristóf végre magához tért, láza is fokozatosan csökkent. Mikor felébredt, a bent lévő nővértől rögtön Evelin felől kérdezett. Az orvos nagyon megkedvelte őket, így elintézte, hogy egy kórterembe kerüljenek. A pár nagyon megörült egymásnak. Nagyon szerették volna szorosan átölelni egymást, de sajnos ágyhoz voltak kötve. Most megelégedtek azzal, hogy naphosszat lehetnek együtt. Mindketten érezték a szeretet, a hit és a remény csodálatos erejét. Miután az orvos alaposan megvizsgálta őket és mindent rendben talált, hazaengedte a fiatalokat.

Evelin figyelmét pedig felhívta arra, hogy minden hónapban vissza kell jönnie kontrollra.

Három hét telt el azóta. Kristóf elvitte Evelint az elmaradt vacsorára. Remélte, hogy az elmúlt két hónap kimaradása miatt nem felejtett el táncolni. A lassú tánc közben Evelin Kristóf mellkasán pihentette arcát.

- Hálásan köszönöm, hogy megmentetted az életemet. Ha te nem lettél volna, akkor én már nem élek. Csoda történt velem.

- Ha kellene újból megtenném érted. Kötelességemnek éreztem segíteni. Te adtál értelmet az életemnek. Nagyon sajnálom, ha valaha megbántottalak. Érzem, hogy teáltalad újjászülettem.

Evelin felemelte a fejét, és mélyen Kristóf szemébe nézett.

- Valóra váltottad az álmomat.

- Tényleg? Mi volt az?

- Megismerhettem az őrangyalomat. Te vagy az.

Fényes Andrea Anita

A reményhez

Reményhez írom e pár sort,
Így győzőm le a pokolt,
Reményem nem lankad soha
Gyógyulásom kész csoda.

Reményem én várok majd rád,
Elhozod majd a csodát,
Felragyogok, mint kint a nap,
S szállok, mint a madarak.

Madár leszek, rigómadár,
Szeretetem rátok száll,
Szívem értetek dobog, s fáj,
Reményem már nálatok jár.

A remény soha el nem száll,
A remény mindig rád vár,
A remény a kezedben van,
A remény határtalan.

A szeretet szele

Hajnali susogás,
Mi lehet vajon?
Töprengék, töprengék,
Rá jövők vajon?

A szeretet szele,
Kezemet fogja,
Megérinti lelkem,
Hangom csitítja.

Nekem a szeretet,
Örökké csoda,
A szeretet szele,
Lelkemet ápolja

Filep Miklós Richárd, Székelyhid

Érted van

A kórház nagy és félelmetes világától minden kisgyermek tart egy kicsit. Előszörre tényleg félelmetesnek tűnik a fertőtlenítőszer szaga és a rohangáló orvosok. Talán csak később jövünk rá, hogy valójában ez az a hely, ahol mindenki a gyógyításra törekszik és segíteni akar.

Amikor egyedül fekszem a kórteremben, csak az infúzió csöppenését hallom dübörögni a szívem dobbanásával együtt, ebből tudom, hogy minden másodperccel közelebb kerülök a gyógyuláshoz. Az infúzió és az orvosok a legfőbb segítőim.

Él bennem egy érzés, ami akkor is ott van, ha nem tudom még, mi az. Az esély és a remény a teljes gyógyulásra. Ez csendben kísér végig. Mindig vágyom az otthonra, a szabadságra.

Csipp-csepp... az infúzió lassan folydogál, s az óra is mintha visszafele járna, pedig tudom, hogy percről percre több esélyem van a gyógyulásra. Tudnom kell, ez nem tart örökké. A betegség csak egy átmeneti állapot. Mindenkinek lehet olyan erős szervezete, ami bármilyen betegséget le tud küzdeni. És nincs egyedül. Annyi módszer, fejlett technika, a magabiztos, nagy tudású orvosok, mind, mind a mi javainkat szolgálják. A kórház egy közösség. Még akkor is, ha olykor nagynak és félelmetesnek tűnik. Azért olyan furcsa minden, mert nagy erőfeszítés kell ahhoz, hogy minél előbb elhagyhassuk.

Nem vagyok egyedül. Hamarosan nyílik az ajtó, és belépnek a szüleim. Felcsillan a szemem és még nagyobb biztonságban érzem magam. Ők nem bíznak másban, minthogy hamarosan együtt térünk haza. Már nem sok időt kell itt töltenem. Az orvosom is bíztat. Látom szemében az erőt és a tudást, amely továbblendít a félelmeimen. Mindenki azt mondja, hogy erős vagyok, és semmi nem állhat a gyógyulásom útjába. Magamhoz szorítom a plüssnyulamat, és érzem rajta a szobám illatát. Meg kell gyógyulnom. Otthon minden rám vár. Neked is bíznod kell abban, hogy meggyógyulsz, a hit segít abban, hogy te győzd le a betegséget. Hinned kell a gyógyulásban, mert csak akkor leszel elég erős, ha elhiszed, hogy te győzhetsz.

Tűzz ki célokat! Tervezd el a következő néhány évet, hogy mi leszel, ha nagy leszel. Hunyd be a szemed, és repülj a képzeleteddel. Így láthatod magad, amint erősebb vagy, és csak előbbre jársz. Reménykedj és bízz abban, hogy minden és mindenki most érted van.

Fodor Luca
Hódmezővásárhely

Lóháton van a gyógyulás

Gyönyörű nap volt. A nap sütött, a madarak csicseregtek és a lovak is jól érezték magukat. Kint szaladgáltak a legelőn. Az istállóban maradt paripák hangosan rágsálták a szénát és a zabot. A leghátsó bokszban azonban egy öreg ló állt. Nem ropogtatott szénát, nem szaladgált. Csak állt.

Helga egy szürke kanca volt. Régóta nem akarta már senki lovagolni, és az edzők sem akartak ráültetni senki, hogy kíméljék. Pedig lehet, hogy jó lett volna neki egy lovas...

Egy napon a tanyára beteg gyerekek érkeztek. Az edzőm megkért, hogy nyergeljem fel Szambát és Nádít. Úgy is tettem. Felraktam a szivacsot a hátukra, aztán a kantárt is, de volt egy kis baj. A gyerekek sokan voltak, és nem lett volna elég nekik két ló.

Aliz ideges volt, hiszen ezen a két lovon kívül egyikre sem merte ráültetni őket. Ekkor nekem egy csodás ötletem támadt.

- Mi lenne, ha Helgát vinnénk ki? Olyan régen ültek rajta. Biztos jó lenne neki.

- Nem bánom. – szólt Aliz.

Elrohantam a nyergesbe, hogy hozzak még egy szivacsot. Helga jól tűrte, pedig nagyon régen volt már felnyergelve. Megsimogattam a fejét, azután ráraktam a kantárt, és kivezettem a bokszból.

Kint már javában folyt az edzés. Bevezettem a pályára, és felültettem rá egy kisgyereket.

Nagyon tetszett neki. Helgán pedig boldogságot láttam. Időközben megtudtam, hogy a kislány pszichológiai kezelésen volt, és az orvos javasolta neki ezt a sportot. A szülei elváltak, és Lili ezt nem tudta feldolgozni.

A lovaglás végére a lánynak nagyon megtetszett a szürke kanca, ezért úgy határozott, hogy ide fog járni lovagolni.

Öt hónap múlva már csodásan lovagolt, és mióta lovagolták, Helga is boldogabbnak tűnt. A kislánnyal elhatároztuk, hogy kimegyünk terepre. Ő a szürkét, én pedig a csodás Matyit nyergeltem fel.

Elindultunk. Kisvártatva egy mezőre értünk.

- Vágtázzunk! – kiáltott Lili.
- Jól van - szóltam. – de csak egy kicsit. Helga már öreg a nagy vágtákhoz.
- Rendben! – kiáltott. – Gyerünk, Helga!
- Előzzük meg őket, Matyi!

Nyargaltunk a szélben. A lovak sörénye lebegett, Helga pedig újra fiatalnak érezhette magát. A mező végén felvettük a lovakat ügetésbe, majd megálltunk.

- Nagyon jól lovagolsz – ismertem el.
- Köszönöm, de te sem vagy kezdő.

Ezen mindketten nagyot nevtünk, s közben hazaindultunk. Hazaérve lenyergeltünk, s megetettük a lovakat. Ezek után Alizhoz rohantunk.

- Aliz! – kiabáltam. – Nem fogod elhinni, milyen gyorsan ment a Szürke.
- Komolyan? – kérdezte. – Nem gondoltam volna.

Lili visszasietett az istállóba, és átölelte lóva nyakát.

- Ha te nem vagy, még mindig a pszichológusnál ülnék. Nagyon köszönöm, paripám.

Ez a történet is mutatja, hogy a ló mennyire jó társ a bajban. Lili szülei a következő héten megvették Helgát, és ezután bármikor lovagolhattak együtt, amikor csak kedvük támadt hozzá. Így nagyon rövid időn belül meggyógyult a kislány, és mindenki legnagyobb csodálkozására megfiatalodott, meggyógyult Helga, a ló is.

„Nincs a világon olyan bensőséges titok, kötelék, barátság, szeretet, mint ami egy Ló és Lovasa közt alakul ki!”

Gara Bella Klára
Nagyatád

A pillangók és a béka

Volt egyszer, hol nem volt, varázserdő közepén, ahol épp a kristálytisza hegyi-patak átszelte a virágos tisztást, élt három pillangó.

A három pillangó boldogan éldegélt. Naphosszat cicázgattak, énekelve kergetőztek és közben egy-egy virágon megpihentek.

Eközben egy zöld levelibéka lapult a nagy lapi alatt és irigykedve nézte, hogy a pillangók milyen nagy szeretetben játszanak. Ő is be akart szállni a játékba, többszöri repülési próbálkozása után rájött, hogy ő csak a földön és a vízben boldogul. A levegő nem az ő világa. A pillangók rá-rá néztek, de mássága miatt féltek tőle és elkerülték. A magányos és kicsit csúnyácska béka sokat szomorkodott emiatt.

Egyik nap a legkisebb pillangó nekiment egy fának és eltörött a szárnya. A béka észrevette a kis törött szárnyú pillangót és odaszökdécselt, hogy segítsen. A szárnyasok megijedtek tőle, azt hitték, hogy rossz szándékkal közeledik. Miután a béka megmagyarázta a pillangóknak, hogy segíteni akar, bátorságra kaptak és közös erővel feltették a sérült pillangót a béka hátára, aki hazavitte őt a Lepke-lakba.

Eközben a legidősebb pillangó hívta az erdei segélykérő szolgálaton keresztül dr. Bagoly Barbarát. Barbara doktornő percek alatt házhoz repült, majd megvizsgálta a sérültet, nézegette a törést, a szárnyat gipszbe tette és felírta egy receptre „a betegnek szüksége van: pihenésre, szeretetre”. Barátai ennél sokkal többet tettek érte: ápolgatták, etetgették, szóval és tréfával az időt elűtötték és amikor beteg társuk nem látta (még az újdonsült ismerős, a béka is) imádkoztak érte és reménykedtek, hogy teljesen meggyógyul.

Teltek-múltak a napok, a béka minden nap várta a pillangókat, de nem jöttek. Félt, hogy nem lesz teljes a gyógyulás, nem tud majd repülni a pillangó, pedig neki a levegő az élettere.

Egy napsütéses reggelen a béka szárnyuhogásra lett figyelmes. Kileskelődött a nagy zöld lapu alól és meglátta a három színes foltot amint ott villogtak a levegőben. A pillangók is észrevették segítőjüket, barátjuknak fogadták és boldogan mutatták be neki röpke pillangó táncukat.

Többé nem féltek és nem kerülték el a békát, tudták, hogy neki is köszönheti a kis pillangó a gyógyulását. Megértették, hogy a segítség bármikor, bárhol, bárkitől jöhet, csak reménykedni kell, türelemmel várni rá és elfogadni.

Gecő Afroditte-Barbara. Sepsiszentgyörgy

Isten nem hagy el!

„Az Úr kegyelmessége, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogatkozik el az Ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul, nagy a Te hűséged! Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, ezért Benne bízom. Jó az Úr, azoknak, akik várják Őt; a léleknek, mely keresi Őt.” Jeremiás Siralmainak Könyve 3:22-25

Isten mindennap velünk van. Reggel, amikor ébredünk, napközben, és este, mikor lefekszünk. Isten szeret bennünket. És mindenkit a saját egyedisége miatt szeret. Ő azért teremtett bennünket, mert terve van velünk. Ha nem lenne terve, meg sem teremtett volna bennünket, meg sem születünk volna. Van, hogy úgy érezzük, semmi keresnivalónk ezen a világon. Vagy lehet, úgy gondoljuk, hogy senki sem szeret. És valószínű, sokszor fordul meg a fejünkben az, hogy senki sem ért meg, senkinek sem tudjuk elmondani, hogy mi fáj, mi zavar... Ez nincs így! Még, ha úgy gondolod, hogy senki sincs veled, hogy nincs még egy barátod se, az Isten akkor is veled van! Ő tud minden gondodról, gondolatodról és tetteidről. Ő mindig meghallgat, ha szólsz Hozzá, és mindig segítséget nyújt, és válaszol. Válaszol az Igéjében, és a Tetteivel. A földi élet egy próbatétel. Isten újra és újra próbára teszi, az ember hűségét, hitét, jellemét, bizalmát... Az embernek minden egyes próbatétellel erősödnie kell. A megpróbáltatás lehet mindennapos, és állhat csak annyiban, hogy egy kijelentésre igennel vagy nemmel válaszolsz. Bízunk Istenben, és sose adjuk fel a reményt! Adjuk át környezetünknek, azt a szeretetet, amely Tőle származik! Mondjunk IGENT az Ő kegyelmére!

„Mert nem zár ki örökre az Úr! Sőt, ha megszorít, meg is vigasztal az Ő kegyelmességének gazdagsága szerint. Mert nem szíve szerint veri, és szomorítja meg az embernek fiát.” Jeremiás Siralmainak Könyve 3:31-33

Gombos Kincső

Zilah

Mese a mindennapok Hőseiről

Egyszer régen, nagyon régen Budapest közelében sok-sok kicsi hős lakott. Bár aprók voltak, még is a legbátrabb teremtményeknek tartották őket szerte a világon. Otthonukban sok-sok fehérköpenyes úr lakott, kik csodabogyókkal látták el őket. A manók közül csak kevesen mozdulhattak ki a gyógy palotából, mert mielőtt elhagyhatnák az épületet, bizony meg kellett gyógyulniuk. A kis hősöknek a legfőbb fegyverük a vidámság és mosolygás volt. Senki a világon nem tudott olyan bájosan mosolyogni, ahogyan ők. Bárkit mosolyra bírtak. Ezek a manók adták az embereknek a reményt és a hitet. A remény cserébe az emberek szeretetet vittek a manóknak. Ezekből az összetevőkből aztán gyógy leves készült, amitől a manók meggyógyultak.

Drága Gyerekek! Ez a rövidke mese, nem csak Nektek szól, hanem Rólatok is! Hisz a remény szót nem lehet keretek közé zárni, definiálni. Mindenkinnek mást jelent. Ti vagytok az én hőseim. Bízhatok a gyógyulásban, a reményben és szeretetben, ami benneteket körülvesz! Én tizennégy éves voltam, amikor először kórházba kellett feküdnöm, műtműtétem volt. Két hónapig a kötése miatt, csak sapkában mertem kimenni az utcára, mert szégyelltem a betegségem. Úgy gondoltam, az emberek nem értenék meg min megyek keresztül, csak megbámulnának és arra emlékeztetnének, beteg vagyok! Azóta négyszer műtöttek, de betegségem alatt én is megkaptam a gyógy-levest, a családomtól, barátaimtól, az orvosoktól. Emlékeztek a gyógy leves összetevőire? Remény, hit, szeretet!

Amikor ezeket a sorokat írom, ti már alszotok. Alszotok és álmodtok, arról, hogy meggyógyultok, hazamehettek, egészségesek lehettek. Mikor felébredtek, azt hiszitek az álom véget ért. Megsúgom nektek, még csak akkor kezdődik. Mindennek, amit álmodtok, megvan a valóságbeli megfelelője. Az álmok nem csak a mesében válnak valóra. Merjétek behunyni a szemeteket, megálmodni magatoknak a tökéletes világot, és ami a legfontosabb mosolyogni. Hiszen mindenre ez a legjobb gyógyír! Én már kiléptem a gyógy palota falai közül, itthonról gondolok rátok reménnyel, szeretettel!

Göncz Rebeka Csenge
Keszthely

Remény

Élt egy kislány Panni, aki 14 éves volt, az általános iskola nyolcadik osztályába járt. Budapest melletti kis városban élt szüleivel és két testvérével. Mindig vidám volt tele életkedvvel, ezért is lett neki sok barátja. Rengeteget olvasott, jó tanuló révén minden iskolai pályázaton, versenyen részt vett. Úgy gondolta, hogy riporter szeretne majd lenni. Ez volt minden álma. Bejárni a világot, megismerni különleges kultúrákat, embereket, akikkel jó kis beszélgetéseket tud majd közvetíteni, ami benne lesz majd minden televíziós adásban.

Egyik nap, mint minden reggel elindult iskolába barátnőjével. Jól telt a napja, nem kellett felelni semmiből, így vidáman tért haza. Suli után megbeszélték a barátaival, hogy elmennek a közeli parkba játszani, beszélgetni. Jól indult minden, majd egyszer Panni éppen a labda után futott, amikor megsérült és elesett. Mindenki szaladt hozzá, hogy mi történt, de ő csak feküdt a földön mozdulatlanul. Segítséget hívtak társai és elvitték őt egy kórházba. Itt minden vizsgálatot elkészítettek az orvosok. Panni mikor felébredt és magához tért édesanyját látta először az ágya mellett ülni. Az elmondta neki, hogy most itt kell maradnia a kórházban, de majd hamarosan hazamehet. Viszont mikor haza megy, nem járhat iskolába, mert sokat fog hiányozni, ezért magántanuló lesz. Ebből Panni már sejtette, hogy nem kicsi a baj.

Egyszer, mikor készülődött hazafelé a kórházból, meghallotta, amit édesanyja az orvossal beszélt. Róla volt szó és a betegségről, amit leukémiának neveznek. Hallott már róla. Az első gondolat, ami eszébe jutott a betegségről az, hogy súlyos és gyógyíthatatlan. Otthon rögtön el is olvasta a könyvekből, amit erről a betegségről tudni lehet. A kezeléseket alatt, amit a kórházban töltött látta, hogy a hozzá hasonló sorsú gyerekeken - akiket már régóta kezelnek - semmi gyulladás nem látszott. Nagyon elkeseredett.

Egy ilyen kezelés után, amikor hazaért érezte, hogy egyre rosszabbul lesz ő is. Voltak osztálytársai, akik nem merték meglátogatni, mert féltek attól, hogy esetleg ők is elkaphatják. De voltak, akik ugyanúgy mellette voltak, mint mikor egészséges volt. Egyszer nagyon elszomorodott. Eszébe jutottak az álmai, amiket meg akart valósítani, ehelyett azonban csak kórházba járhat ezen túl, így már nem kezdhet semmit az életével.

Ekkor azonban szinte a semmiből eléje került valahonnan egy kicsi emberke. Akkora volt, mint egy manócska.

Ne szomorkodj te kislány és elmondom neked, hogy mit kell tenned ahhoz, hogy meggyógyulj!- mondta.

Panni csodálkozva hallgatta a kis embert.

Nem kell mást tenned, csak játszani kell betegtársaidnak különböző bohóc, vicces színdarabokat. Minden nap el kell menned előadásokat tartani.

Gondolta a lány, egyedül ezt nem fogja tudni megcsinálni, ezért bevonta egészséges társait is, akik örömmel segítettek neki ebben.

Ez után minden napja azzal telt, hogy készült az előadásokra, kitalálta a színjátékokat, osztotta a szerepeket és mentek a kórházba játszani. Örömmel látta, hogy ezzel milyen vidámságot tud hozni beteg társainak. Fáradhatatlanul csinálta a feladatot. Eszébe nem jutott a betegsége és az, hogy honnan van ehhez ereje. Egyszer a manócska előkerült, mint most is a semmiből az egyik előadáskor.

No, te kislány, úgy látom derekasan megszolgáltál azért, hogy újra egészséges légy!

Panni meg akarta köszönni a segítségét, de az „emberke” ezt meg se várta, csak annyit mondott neki:

Te magad gyógyultál meg azzal, hogy nem gondoltál mindig a betegségre és, hogy ezt másokkal is sikerült elfeledtetned kis időre. Értelmet adtál még így is az életednek. És ehhez nem is kellett olyan nagy csoda, csak egy kicsi. Azonban ígérd meg nekem, hogy amikor majd felnőtt leszel és eléred a célod, azt, hogy riporter leszel, megírod ezt az egyik cikkedben. Hidd el, ugyanúgy reményt adsz majd másoknak is ezzel, mint amilyet te kaptál tőlem. Hiszen semmi más nem kellett hozzá csak Hit és Remény.

Grigoncza Mónika

Penészlek

Szeretet, remény, gyógyulás

Egy orvos legyen bármily képzett,
bármily jó
Néhány eset, sajnos nem gyógyítható
Ilyenkor hinnünk és bízunk kell,
S remélni, hogy valaki csak minket
figyel.
Történt már meg lehetetlen,
Hallottunk sok-sok csodát,
Magyarázat nincs ezekre,
Bárhol keressük az okát.

Nem értjük a nagyvilágot,
Körülöttünk ezer rejtély,
Ne adjuk fel, higgyük csak el,
Ránk is vár egy esély.

Sokaknak a gyógyulás, csak messzi-
messzi álom,
Egy magas hegyen, felhők között,
lakattal a záron,
De vannak akik látják a célt, akarják
bármilyen áron,
Eszükbe sem jutott még, milyen a
másvilágon.

Ők hiszik, hogy szép az élet,
S amíg lehet, nem vetnének neki véget,
Vannak viszont akik sírnak, félnek,
S mihamarabb örök nyugalomra térnek.

Úgy gondolják, nincs ember, ki nélkül
nem élhet,
De bármily furcsa, együtt mégis szebb az
élet,

Bátornak lenni, s lábra állni, egy nehéz
kihívás,
De tiszteletet, s hitet sokakban kelt, ez
nem vitás.

Azt mondják, egy bolond százat csinál,
Legyen hát bolond, ki a betegséggel
harcba áll,
S ha a sok bolond, mind egészségre vár,
A levegőbe, a remény füstje száll.

Vannak akik harcolnak,
De mégis elbuknak,
Ám nevük elé nem gyáva,
Hanem hős jelzőt gondolnak.

Aki nem éli át, a betegségek fájó porát,
Az igazán szerencsésnek mondhatja
magát.

Kinek megadatott az egészséges élet,
Ölébe hullottak mindenféle szépek,
Az nem tudja igazán,
Mennyi rossz ül a világ hátán.

De aki legyőzi a betegséget,
Eléri a szépet,
Öreg en a múltba néz,
Az asztalra csap, s mindent felidéz.

Mit érek, ha akkor félek,
Ha számomra már akkor véget érnek a
boldog évek?
Nem mondhatnám, hogy érzek, nézek,
hiszek,

Immár tudom, ki sírva örül minden
szépnek,
Annak, csak miként nekem, küzdelem
volt az élet.

Bármit legyőzök, ha velem van a lélek,
Bár bevallom, van, hogy néha félek,
De ember vagyok, s minden ember
téved,
Bátorságom jutalma az, hogy élek.

Kinek élete rövid, attól fájdalmas a
búcsú,
S a néhány együtt töltött év ugyan
vigasz, de karcsú.
Ki viszont, hosszú életnek örvendezhet,
Ne féljen mulatni, s tudni,
Hisz a világot okosan, de bután is itt
lehet hagyni.

Éljük az életet,
A halál még várhat,
Építsünk szorgalmasan,
A megálmodott várat.

Kell egy cél, mely motivál,
De van egy pont, ahol elég, állj.
Ne félj ezt a pontot felismered,
Szíved és eszed, ehhez vezet.

Higgyj, bízz, remélj és szeress,
Ez fontos a teljes élethez,
Bocsáss meg, a rosszat feledd,
Bár úgy érzed, néha nem lehet.
Ki szeret, akarva soha meg nem bánt,
Csak ember, hát követ el hibát.

A Hit,
Kitartást tanít neked.

A Remény megmutatja,
Bármi történjék, a másnap rendbe hozza.

A Szeretet, melyből sosem elég,
Mely soha el nem fogyhat,
Ó, igen, a Szeretet, e nélkül semmit nem
ér a szereped.

Hit, Remény, Szeretet,
El soha ne feledd,
Élni e három kincs nélkül,
Boldogan nem lehet.

Gyányi István
Püspökladány

Szeretet, remény, gyógyulás

Hallatszik még szerethető nevetésed,
Látszik még mosolygó tekinteted,
Csordul még le könny az arcodról,
Tűnjön el a fájdalom a hangodból.

Tűnjön el a szomorúság szíved tengeréből,
Maradjon csak szeretet lelked emlékeiből,
A szó, amelyre emlékszel és érzed,
Nem tűnt el, rejtőzött és késett.

Beengedi majd szíved,
Ott van már, hisz érzed,
Felismeri helyét, melyet már rég keresett,
Felvidít majd téged, akkor is, ha csak
keveset.

Érzi és elkergeti majd a fájó valóságot,
Legyőzhetővé teszi majd az állapotod,
Felsegít a gyötrő bajból,
Hazakísér a végtelen sok rosszból.

Akkor megérzed a remény szépülését,
Talán érzed is a fájdalom enyhülését,
Szaladgálva ujjongsz majd boldogan,
Reménnyel tele látod majd a dolgokat.

Egyetlen szó, melyre felcsillan a szemed,
Közel van, közelebb nem is mehet,
Melletted van, téged vár,
Ezentúl készen áll már.

Talán sokat kellett várnod rá,
De eljött, hogy veled lehessen már,
Láthatatlan és félénk,
Foglalkozz vele, hisz élénk.

Lecsendesedik már a vihar,
A betegség hamarosan, kihál,
Feloldódik már a köd,
Napsütötte lesz a Föld.

Akárhogy is történt eddig,
Mostmár minden szép lesz bár eddig,
Érzed a gyönyörű változást,
Életre kelt egy régi látomás.

Egészséges vagy, az is voltál,
A tested csak viharba került egy kórnál,
Beteljesült egy álom,
Szertefoszlott egy rémálom.

Nem hagy el soha többet,
Egészséged nem téved el többet,
Te vigyázol rá, te ápolod,
Hazaért és te már látod.

Gyenge Nándor
Nagvárad

A rókadoktor

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy erdő, amiben élte egy róka, aki minden állaton segített: a nyuszin, a hollón, az őzön és a mókuson. Segített még egy állaton, a gólyán is, mert szegénynek letört a csőre. Egyszer aztán támadt egy ötlete a rókának, hogy építhetnének egy kórházat. A többiek segítettek neki, kivéve a préri farkast, ő viszont nem, és azt mondta:

- Minek ide kórház, hiszen itt az erdőben élünk?

Az állatok gondolkodni kezdtek, és a medve is felháborodott, aztán a szarvas is, majd az összes erdei állat. Kivéve a kis sünt, mert rajta nagyon sokat segített a doktor. A róka megharagudott, és azt mondta:

- Hát jól van, ha nem akarjátok, hogy legyen kórház, akkor elmegyek.

- Jó, menjél! –kiáltották utána.

A szegény süni bánatában utánaeredt. Ment-mendegélt, egyszer csak talált egy kis madarat. Azt mondta a kis madár:

- Kérlek, segíts kis sün rajtam.

A kis sün a rókára gondolt és segített rajta. Megint ment-mendegélt. Egyszer csak hallott valami sírást a bokor mögül és odasietett.

- Mi baj? – kérdezte a kis sün az őzikétől.

- Az a baj, hogy meghúztam a lábamat.

- Jaj szegény, máris bekötöm.

Ment hegyen-völgyön át, egyszer csak meglátott egy kis házat, bekopogott a kis sün, és a róka nyitott ajtót.

- Jaj süni!- örvendezett a róka. Amíg ők beszélgettek, addig az erdőben nagy betegség támadt: himlő, megfázás, fogfájás. Egyszer csak megszólal a medve:

- Miért kellett elküldeni a rókát?- kérdezte

- Hé, nem csak én voltam, ti is! –kiáltotta mindenki egyszerre. A kis süni mindent elmondott a rókának, aki így szólt: - Jaj, siessünk haza!

A róka mindenkit meggyógyított, és a medve is bocsánatot kért, hogy ilyen rosszul viselkedett. A préri farkast elzavarták, és még egy kórházat is építettek, aminek neve a Százéves Tölgykórház. Itt bohócorvosok gyógyítottak.

Ha a róka nem ment volna haza, akkor az én mesém is tovább tartott volna.

Gyöngyösi Nikolett

Mikepércs

A remény

Azt hiszed, közeledik a vég?
Kezded elveszíteni a reményt?
Azt hiszed itt az idő,
Hogy nem lesz többé kék az ég?

Nem. Ne veszítsd el azt,
Ami téged összetart.
Ismételd utánam ha mered:
"Nem veszítem el reményemet!"

Mondd ezt százszor egymás után!
Nézz szembe világgoddal bátran!
Mit mondtam én neked?
Elvesztetted reményedet?

Elvesztetted azt, ami téged összetart?
Hát akkor szerezd vissza! Kell, akard!
Nem lesz számodra már félelem!
Legyél reményteljes! Bízz bennem!
Semmi bajod sem lesz, gyermekem.

Györfi Deák Gergely
Zsibó

Remény és gyógyulás...

Nyár derekán, úgy augusztus végén, amikor még a nap is tündökölt az égen, egy lány sétált az utcán. A téren pirosban pompázó rózsák csokrok ékeskedtek, kacsintva a járókellők szemébe. A parkban kis hintán ülő gyerekek dalt énekelve törték meg a csendet. A kis homok kupacokon, vidreस्कék heverték várva, hogy gazdájuk újra megtalálja. Micsoda gyönyörű nap ez a mai, gondolta a lány. De amint haladt tovább hirtelen elszomorodott, mert kézenfogó párokat tekintett meg amint nevettek boldogan. Arca komorrá vált, mert régen keresve boldogságát még mindig egyedül találja magát a nagyvilágban.

Az első pad, amely üres volt, a lány leült és hosszú sötét hajában temetkezett. Gondolatai kavargtak, féltett illúziókat kergetve. De ekkor, valaki leült melléje, a lány fejét fölemelve álmai hercegét látta benne.

Egy herceg ült mellette, szeme a szeretet szikráját szórta feléje, talán a csillagszemű herceg jött el érte. Bele is bámult a lány, de a herceg oda bólintott feléje és megfogta kezét, azt intve szívének. –Ne szomorkodj te lány, „a remény éljen benned” légy enyém bízzál bennem. Talán álmodom, gondolta a lány, és fölneézett újra tekintetük egybe forrva.

Teltek a napok, a csillagszemű herceg újra meg újra várta a lányt a parkban. Boldogan repdesett szívük egy új életre nyitva, terveket szőttek, szeretetett nyújtva megtalálva magukat egymásban.

Egy borús esős nap volt a lány ázott a padon, de a kékszemű herceg nem ért már oda. Bánatos a lány, mert valami azt súgta, történt valami. Miért nem ért oda? Megcsörrent a telefon egy idegen hang szólt bele, sajnos a herceget a Szent János kórházba van vize. Rohant a lány, ahogyan csak bírta, remegett a teste a félelem úrrá lett rajta, hófehér kezét sáros víz belepte ereje, elhagyta, szemei könnyekkel lett tele.

A szoba hófehérbe volt öltözve, ijesztően nézett feléje, de ahogy belépett, erőt merített belőle. Kedves kis orvosok szóltak oda hozzá, „nyugodjon meg kislány, mi itt vagyunk mellette”. A lány odalépett a hercege kezét szorítva, oda súgta neki: „A remény éljen benned”. A szemek kinyíltak és választ adva rája: az életünk szép, nem adjuk fel soha.

Teltek a napok és a kezelések jöttek, de legyőzve a rosszat a gyógyulásba hittek. Fehér ruhás orvosok szeretetett nyújtva megtették mindent a gyógyulást hozva, amikor a herceg már mosolygott a lányra a nap is tündökölt újra meg újra.

- Hazatérünk kedves, szólalt meg a herceg, mert gyógyulásom mára teljesen megváltva.

Boldog volt a lányka, és nevetett is bátran, most már tudta, hogy a remény nem csapja be soha.

Megfordult, aztán kiáltva, „Betegek, higgyetek a gyógyulásba, mert a kedvesem ez erő hozta újra vissza. Higgyetek és reméljeteK tudva, hogy az élet nem mézes kalácsban faragva, de mi magunk is segíthetünk rajta.”

Boldogan élnek még ma is a herceg és a lányka sok dolgot legyőzve, de boldog családba. A hitt és a szeretett fölül múlhat mindent, a reményünk elsőpri a fájdalmat és a rosszat.

Györke Dénes Adolf
Barót

Mindig előre

Mindig előre megy ki bátor
Kit a fájdalom sohasem gátol.

Kinek szerető szív dobog mellkasában,
És csillagokon jár minden álmában.

A szeretet ott csillog szemében,
A boldogságot őrzí mind a két kezében.

Apró hős, kinek én írom versemet,
S kinek elküldöm szerető lelkemet.

Tudom szörnyű dolog céltalanul várni,
De minden apró örömet meg kell hálálni.

Szavakkal búcsúzó, mit nem lehet leírni.
Én mégis megpróbálom: Várni és Remélni!

Hermán Alexandra
Lenti

Remény, ami végig kísér

Sok-sok ember beteg e világon,
Mégis magadban érzed magad.
Azt hiszed, más vagy,
Miközben semmiben sem különbözöl a többitől.

Fáj, ahogy a régi idők,
Boldog perceibe visszatekintesz,
Fáj látnod, hogy mi minden megváltozott
hogy beteg vagy.

Bánatod nem jelent még számodra boldogtalanságot,
Csak hinned kell magadban!
Abban, hogy újra egészséges, s boldog gyermek leszel,
mint régen.

Rokonaid, szüleid, s leghűbb barátaid
Mind melletted állnak,
Nem hagynak elveszni
Ebben a világban.

Ha felépülsz,
Tedd túl magad a múltadon,
Ne emlékezz fájó szívvel
a dolgokra.

Ami volt, az volt
Hagyd elmenni,
Mert a jövő még előtted áll pajtás,
Ne hagyj elfutni minden mást!

Hajdu Barbara
Mezőcsát

A szegény asszony és a lánya

Réges-régen élt egy asszony a lányával. Éppen karácsony ünnepére készültek, azonban a lány megbetegedett. Az anya nagyon elkeseredett és nem tudta, hogy mi tévő legyen.

Egy éjjel azt álmodta, hogy ha elmegy Virágországba és elhoz egy tarka orchideát, meggyógyul a lánya. A lányát az egyik rokonra bízta és elindult.

– Hogy merre kell menni, nem tudom, de arra megyek, amerre a szívem vezet – gondolta az asszony.

Ment, mendegélt, meglátott egy kis egeret, aki beleragadt a sárba. Az asszony kihúzta. Az egérke megköszönte és adott neki egy sípot.

– Ha szükséged van rám, megfújod, és ott leszek – szölt az egér búcsúzáskor. Az asszony ment tovább és útja során bámulta a természet szépségeit. Egyszer csak meglátott egy kismadarat a földön.

– Mi történt veled kismadár?

– Hát tudod, kiestem a fészekből.

Az asszony segített megkeresni a madárnak a fészket. A madár megköszönte és adott neki egy sípot. – Ha szükséged van rám, fújd meg, és ott leszek – mondta a madár.

Miközben az asszony tovább folytatta útját, eleredt az eső, ezért bebújt egy odúba. Az odúban egy mókus lakott. Kellemes kis otthon volt. Miközben vacsoráztak, az asszony csak a lányára tudott gondolni. Ez idő alatt Sziszi, otthon a betegágyban szintén csak az anyjára tudott gondolni.

Az asszony még aznap este folytatta útját, de egyre fáradtabb lett. Beért egy városba, ahol kérdezősködött, hogy nem tudják, merre van Virágország. Mindenki azt felelte, hogy ők nem tudják, de a királyuk igen. Eközben Sziszi ismét az édesanyjára gondolt.

– Lola néni! Tudod milyen verset tanított anya nekem a tavaly karácsonykor?

– Nem! Elmondod? – kérte kíváncsian Lola néni.

Hullik a hó az erdőre,

Hullik a hó a mezőre,

Befedte a földet

Befedte a háztetőket.

Itt a Karácsony ünnepe

Eljött végre!

Eközben az asszony elment a királyhoz és kérdezősködni kezdett. A király így szólt:
– Mész egyenesen, ott van egy fa, megkerülő, majd ismét mész egyenesen. Elérsz egy kereszteződéshez. Ott ül egy öregasszony, aki elmondja neked, amit tudnod kell.

Az asszony úgy tett, ahogy a király mondta. Elérkezett az öregasszonyhoz.
– Jó napot öreganyám! Azt hallottam, hogy ön tud segíteni nekem.
– Igen, ha teljesíted a két kívánságomat, akkor segítek neked. Az első kívánságom egy aranyalma. Az asszony megfújta a sípot és ott termett a kiséger, aki segített az asszonynak megszerezni az aranyalmát.

Az öregasszony második kívánsága egy ezüstpohár, egy aranyvilla és egy gyémánt kanál volt. Az asszony megfújta a másik sípot és ott termett a madár, aki teljesítette a kívánságot.

Az asszony végre megszerezte a tarka orchideát. Mikor hazaért a lányát sikerült meggyógyítani és gyönyörű ünnepük volt.

Hendre Patrícia Tünde
Diószeg

Ha nagy leszek

Ha nagy leszek
okos dolgokat fogok tanulni
de most
a szívemtől tanulom
az okosságot.

Mi szívünkben jön
a mi szívünkbe Isten
és mi szívünkbe hajolunk
úgy beszélgetünk Istennel.

Virág szép-világ
milyen szép a világ
angyal-világ

Hoyt Brigitta

Dani és Donatella

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú. Daninak hívták. Igen korán elvesztette édesanyját, Donatellát, apukájával élt kettesben. Mindenben segített édesapjának: főzni, mosni, takarítani, sőt, mosogatni sem restellt, fiú létére.

Egy napon kiment a piacra, hogy zöldségeket vegyen a másnapi salátához, arra lett figyelmes, hogy mindenki egy kupacban áll, senki sincs a pultoknál. Valami történhetett. Hatalmas embercsoport verődött össze. Dani megpróbált közelebb férkőzni, de nem tudott.

Lassan ritkult a tömeg. Vagy fél óra múlva fért oda Dani ahhoz a valamihez, amit a többiek körbeálltak. Egy férfi feküdt a földön, nyugodtan, moccanatlan, hófehér arca mintha csak egy angyalé lett volna. Hirtelen ütést érzett a szívéen: ismerős lett az angyalarc, rádöbbsent, édesapja fekszik a földön. Kiabált, sírt, de már nem segíthetett.

Hazament, maga sem tudta, hogyan. Édesapja szobájában eszmélt magára. Keresni kezdett, megszállottan, mintha csak valaki vagy valami vezetné a kezét.

Kikutatta a fiókokat, a szekrényeket, még az ágy alá is bemászott. Maga sem tudta, keres-e valamit, valakit? Az ágy alatt, pókhálóval borítva talált egy ismeretlen ládikát. Még soha nem látta. Hatalmas lakattal volt lezárva. Megsimította ujjával a lakatot. „Nyílj ki, kérlek!” - suttogta.

Egy tündér lépett ki a ládikából.

- Donatella vagyok. Örülök, hogy nem adtad fel s rám találtál. - Dani hirtelen szóhoz sem jutott meglepetésében. - Mindig is itt laktam, ebben a ládikában. Reméltem, előbb-utóbb megtaláltok. Kívánj tőlem valamit. De vigyázz: csak egyetlen egy kívánságod lehet.

Dani csak lassan talált hangjára. Majd felkiáltott, teljes szívéből:

- Bármit kérhetek: Igazán bármit? ... A szüleimet kérem vissza!

Dani és a szülei azóta is boldogan élnek, Donatella pedig a ládikánál sokkal lakályosabb házat kapott a kertben.

Itt a vége, fuss el véle. Ha nem hiszed, járj utána, de mindenképp higgy a csodákba'!

Hernek Zsanett

Budapest

Bízz!

Egyszer volt, hol nem volt, ott ahol az aranyszínű kis csizmácskákat gyártják, ott élt egy király, és annak világszép kislánya, Shia.

A kislányt nem áldotta meg nagy magassággal a természet, ezért egy alacsonysággal járó betegségben szenvedett, aminek a neve az volt, hogy „spectaculum” (látványosság latinul). Shia egész nap feküdt az ágyban, és olvasott, álmokat szövögetett, hogy milyen volna, ha ő is normális lenne, és sajnálta önmagát. A király udvarába mindenhol jöttek csodaorvosok, tudósok, csillagászok, de egyik sem tudta meggyógyítani a királykisasszonyt. Telt múlt az idő, és Shia sok ágyban fekvéstől, és a rossz gondolatoktól lesoványodott, izmai elsorvadtak, és az egykoron gyönyörű leány eltűnt. Míg betegeskedése elején sokszor meglátogatták, mostanra egy sem maradt, csak a cseléddel találkozott napjában kétszer. Amikor behozta az ételt, és amikor elvitte azt, teljesen érintetlenül. Kerek egy év múlva a szolgálólány bejött a lakosztályba, és most először szólt a lánykához:

- Shia! Ne gondold a rosszra! Gondold arra, hogy tavasz van, és milyen szépen csicseregnek a madárcák, és ettől meg fogsz gyógyulni!

- Már hogy hihetnék neked, nem vagy te tudós! – fakadt ki Shia.

- Látod? A kulcs az, hogy bízol-e bennem. Kislány, tudós nem vagyok, de tündér igen, és csak akkor tudlak meggyógyítani, hogyha belém veted bizodalmaidat. Ha ez megtörténik, akkor megnősz, és egészséges leszel. Nem ezt szeretnéd? Most elmegyek, és hagyom, hogy gondolkodj azon, amit mondtam.

Shia rengeteget agyalt, majd végül úgy határozott, hogy semmit se veszíthet, ha megpróbálja. Épphogy kimondta magában, máris kezdte tapasztalni a javulást. Egy hónap múlva a tündér visszatért, már ismét azt a meseszép leányt látta, aki boldogan futkározott barátaival, lovagolt, focizott.

Shia a tündér emlékére „Elf”-nek (angolul tünde) hívta magát, és megtanulta, hogy a legfontosabb az életben a remény.

Horák Enikő
Kunszentmiklós

Hit

Liliomszál, a szél fújja,
Egyedül van, szegény s árva.
Egyben bízik: a napsugárban,
Van még hite, vár reája.

Hit, csak ez maradt neki,
A fekete köd körül veszi.
Hitét fogva, bízva bízik,
A lehetetlenért esedezik.

Felszakad az ég, örömtenger,
Szanaszét a fény elterjed,
A liliomszál felnéz az égre,
Nem hiába, hisz volt hite.

Bánat virág, ha ki nyílik,
Vörös rózsaként tündöklük.
A napsugár körülveszi,
Pedig hite volt csak neki.

Horváth Szilárd
Keszthely

Csodák pedig vannak, avagy egy hatesztendő kislány ereje

Az iskolából hazaérve, fáradtan, mégis lelkesen ülök a számítógép elé. Valamilyen jó kis kreatív pályázati kiírást keresek kisdíákjaimnak. Aztán megakad a szemem valamin:

A Leukémiás Gyermekekért Alapítvány irodalmi pályázatot hirdet, Szeretet, Remény, Gyógyulás címmel. Kicsit elakadok, s azt veszem észre, hogy megint ezt olvasom... Elmélázok. A szemem újból s újból visszatér a pályázat soraira. S aztán tolulnak elő az emlékek...

Hat esztendő kislányként nagyon eleven, cserfes, mozgékony voltam. Alig vártam az iskolát, mert a bátyám már járhatott oda, én pedig még csak most maradtam ki az óvodából. Irigyeltem, mert egy csomó barátja volt és egy kedves, mosolygós tanító nénije, aki engem is nagyon szeretett. Örültem, hogy ő lesz az én elsős tanító nénim is!

De a nyár elején azt vettük észre, valami miatt egyre nehezebben megyek, s fájnak a lábaim. A szüleim nagyon megijedtek, orvostól orvosig vittek, de csak egyre rosszabb lett a helyzet. Nyár közepére már alig tudtam járni, míg végül lebénultak a lábaim. Ágyban kellett maradnom. Ezt különösen nehezen viselte az én örökmozgó természetem. Visszakerültem a kiskori fa gyermek kocsimba, azzal tolt az anyu, ha pl. a városba vitt. Volt, hogy nagyon mérges voltam, hogy én nem sétálhatok, ugrabugrálhatok az utcán anyu mellett úgy, mint a társaim. Máskor meg kimondottan szégyelltem, hogy még mindig abban az otromba babakocsiban tudok csak emberek közé menni. Rettenetesen hisztis és türelmetlen lettem.

Emlékszem, egyszer a városból hazafelé jövet odamentünk apu munkahelyéhez, anyu kihívta és sírva panaszkodott, hogy nem bír velem, végig cirkuszoltam az utcát. Hm... Ezt most annyira sajnálom!... Drága anyukámnak legalább olyan nehéz volt ez a helyzet, mint nekem.

Kórházba kerültem. Agyon-vissza vizsgáltak a fehérvári és a pesti doktor bácsik. Egyszer még agyvizet is vettek tőlem. Látom magam előtt a nagyon-nagyon hosszú tűt. Elmondták, hogy a hátamba fogják szúrni, de ne féljek, nem fog nagyon fájni. Nem is az fájt. A doktor bácsi az esetleges rúgkapálásom megelőzése végett teljes erejéből – én akkor úgy éreztem – az asztalra szorította a lábaimat. Ültem, így pont az asztal élére. Iszonyúan fájt...

Nem tudom meddig kísérletezgettek rajtam, de nem tudták megállapítani, honnan a betegség, s mi a gyógymód. Én meg csak sírtam-sírtam a kórházban – mert ekkor már bent voltam, – s mindenáron haza akartam menni. Édesapám minden nap kétszer is bejött hozzám. Hm... A „szemefénye”:) voltam. Volt, hogy ő is velem sírt, mert nem voltam türelmes, s

könyörögtem neki, vigyen haza. Most már, így felnőtt fejjel annyira sajnálom, hogy még nehezebbé tettem neki ezt az időszakot. Emlékszem, egyszer őszibarackot hozott be a nővérke, s mondta, hogy apu nem jött be az ágyamig, ne sírjak. Nagyon a lelkemre vettem. Reggelig pityeregtem.

Azt hiszem ez lehetett az a pont, amikor már apu sem bírta tovább. A saját felelősségére, az orvosokkal való cirkusz árán, millió papírt aláírva kihozott a kórházból. Ez akkoriban nagyon nagy szó volt.

Közben szeptember lett, elkezdődött az iskola, s én nem mehettem. A tanító néni küldött nekem is egy sportszeletet és egy piros-kék színes ceruzát, amit akkoriban a többi kiselsős kapott az évnyitón. Nagyszerű „lámpás” volt! Anyukámmal az ajándékba kapott ceruzával kerekítettük a betűket otthon. De én meg akartam gyógyulni, hogy az iskolában is ír hassak vele! -:))

Élt a városban egy híres gyermekorvos, a Mezei doktor bácsi. Hozzá vittek el a szüleim. Megvizsgált, s naponta vittek hozzá kezelésre. Gyermekszemmel úgy emlékszem, egy olyan elektromos hengert húzogatt a lábamon, mint amivel a szobafestők hengerezik a falakat. Picit húzta a szőrt a cimbalomverőimen - ahogy apu szokta emlegetni vékony kis lábaimat.

Itt kiesnek hetek. Csak arra emlékszem, hogy egyre erősebben elhatároztam, hogy : akkor is megtanulok újra járni!! Nagyon akartam!

Szép, napfényes idő volt. Anyu kint a ház előtt beszélgetett a szomszédasszonyokkal. Annyira sajnáltam és annyira akartam neki örömet szerezni!... Felrángattam magamra kis fehér köntösömet, s óvatosan leszálltam az ágyról. Bennem van az érzés ahogy "citeráztak a cimbalomverők":) Kapaszkodtam. Előbb az ágyba, aztán a falba. Aztán folyosó és ajtó. Valami hihetetlen boldogsággal eljutottam a nagykapuig. Kapaszkodva, de kiléptem rajta.

Sosem fogom elfelejteni azt a hirtelen beálló néma csendet, a döbbent arcokat, s az ezt megszakító boldog sikolyt, ahogy anyukám sikítva kiáltotta: Nézzétek, jár a leány! A "Kismarika" jár! :))

Pontosan úgy, ahogy a sziruposnak vélt filmekben, odarohant hozzám, felkapott és sírt - forgott velem az utcán...

Így kezdtem immár másodszorra járni tanulni:))

Horváthné Bátor Mária

Pápa

Éltető vers

Talán érzed még érintésem illatát?
Talán hallod még az utca szép zaját?
Vajon ennél egy tiltott ételt?
Vagy ehhez te nem érzel elégtételt?

Remélj, mert ez az élet titka,
nem valami rothadó almacsutka.
Remélj, hogy szeretteid is érezzék
A gyógyulást mennyire szeretnéd.

Szeress,
mert körülötted az emberek mind szeretni fognak.
Keress,
hogyan megtaláld azt,amiről nem hitted volna,hogy megled.

Nézz mélyen a szívedbe,
s képzeld magad édesanyád keblébe,
csak gyógyulj meg!...
Döntsd le azt az ezernyi kis falat,
amely úgy tart fogságba téged,
mint a víz a halat.
Tisztítsd ki a lelked,
s gondold azt,hogy senki nem veheti el a hited.

Kívánj békét,
édességet,
szépet,
örök életet,
Bármit, megkapod, elhozom néked!
Csak nézz a szemembe,
és ölelj meg kérlek!

Hunyadi Ivett, Zsibó

Mese

Volt egyszer egy kerekerdő, amelynek a közepén egy szegényes kis házikó állt. Ebben a házikóban három testvér lakott, de nem akármilyen emberek, mert mindegyiknek megvolt a maga saját varázsereje. A legnagyobbat Mózesnek hívták, és a Reménynek volt a birtokosa, a középsőt Józsefnek hívták, aki a Szeretetre vigyázott, a legkisebbet Illésnek hívták, akinek nem maradt más, mint a Hit.

Egyszer egy nyári napon elmentek sétálni az erdőbe. Mindenféle, szebbnél szebb állatokkal találkoztak. Egyszer egy kicsi alomra lettek figyelmesek, ahol egy kutyacsalád lakott. Közelebb érve, látták, hogy az anyuka nemrég két kiskutyát hozott a világra, két aranyos tesókat. Ah, milyen nagy is volt az öröm! Minden állat örült a kis jövevényeknek. De sajnos az egyik csöppség betegen született – tudta meg a három testvér. Mózes megsimogatta a pici hasát, és kérte Istent, hogy segítsen rajta. A kiskutya megnyalta Mózes kezét, mivel érezte, hogy az együtt érez vele. József megfogta a kicsi tappancsát, és azt mondta neki:

- A Szeretetemmel halmozlak el, és remélem, hogy ezáltal fel fogsz majd épülni!

A kiskutya megnyugvást és melegséget érzett a fiú iránt. Azután a legkisebb is odament hozzá, átkarolta, majd a szívéhez emelte, és azt mondta:

- Hiszem, hogy meggyógyulsz!

És valóban, ez a kiskutya a Remény, Szeretet és Hit erejével hamar meggyógyult, és boldogan élte az életét.

Ha ez nem így történt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Illés Adorján

Nagyvárad

„Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1,36)

A Szentírás ezen gondolata jut eszembe, mikor belefogok, hogy elmeséljem Nektek életem legfontosabb, legszomorúbb, de-ma már tudom- legbizakodóbb szakaszát. Mindössze nyolc éves voltam akkor.

2007.-t írtunk, nyár volt, csodálatosan sütött a nap azon a vasárnap délelőttön, mikor a strand helyett a kórházban kötöttem ki. Reggel megint arra ébredtem, hogy nagyon fáj a fejem és hánynom kell. Anya egyből észrevette, hogy megint rosszul vagyok és így szólt:

- Rolikám ugye tudod, nem várhatunk tovább muszáj bemennünk a kórházba. Amíg felhívom a Tántit légy szíves öltözzél fel!

- Muszáj anya? Hátha megint jobban leszek. Én nem szeretnék a kórházba menni!

- Igen muszáj! Ott maradok veled, nem hagylak egyedül!

A szekszárdi kórházban elvégzett CT vizsgálat után, kijött hozzám a folyosóra a Doktor néni és azt mondta:

- Találtunk valamit a fejecskédben, ami elzárja az agyvíz útját és ezért holnap anyukáddal elmentek Pécsre, a klinikára. Ott egy másik doktor bácsi megint megvizsgál, lehet, hogy meg kell operálni.

Mivel az állapotom rosszabbodott, nem várták meg a másnapot, hanem még aznap mentőautóval átszállítottak Pécsre, a PTE Intenzív osztályára. Akkor utaztam életemben először mentőben.

Az Intenzív osztályon már vártak minket, mindenki nagyon kedves volt velem. Itt két hetet töltöttem, egyet a műtetem előtt, egyet pedig utána. A Főorvos bácsi egy nagyon vicces ember volt, a kezén lévő órát és az én kanulómet elnevezte adóvevőnek, ezeken keresztül beszélgettünk egymással. Egyik este mielőtt hazament bejött hozzám, a kórterembe és így szólt:

- Nekem lejárt a műszakom, én most elmegyek haza, de az osztályt rád bízom. Neked kell felügyelned ki mit, csinál, ha gond van, hívj az adóvevőn!

Másnap reggel a viziten jelentést kért. Természetesen senkire nem volt semmi panasz, minden rendben találtatott.

Egyik nap jött értem Gábor a betegvezető srác, hogy átvigyen az Onkológiai Osztályra. Olyan gyorsan tolt, majdnem kiestem a kerekesszékből, a fejem pedig, össze-vissza himbálózott.

Mikor anyukám rászól, hogy egy kicsit lassabban menjünk csak ennyit mondott:

- Én nem érek, rá sietek!

Az osztály látványa kellemes meglepetést okozott barátságos környezet fogadott. Itt kevésbé éreztem, hogy kórházban vagyok, a törődést viszont nagyon. A nyakam a műtét miatt le volt merevedve, fejemet nem mertem mozgatni. Magdi néni az egyik nővér erélyesen rám szólt:

- A fejedet fordítsd, ne a törzsedet, mert örökre így maradsz!

Nagyon meglepődtem, megfogta a vállamat, leszorította és gyakorolnom kellett a fejem forgatását. Majdnem sírva fakadtam, de nem haragudtam rá.

Arra az időre, míg a szövettan eredményeire vártunk, hazaengedtek a kórházból. Nagyon boldog voltam. Ha jól emlékszem egy hetet töltöttem otthon. A szobámban játszottam, mikor meghallottam, csörög anya telefonja, átmentem hozzá a szobájába. A doktor bácsival beszélt. Láttam, hogy elsápad, éreztem, valami nagy baj van.

- Most beszéltem a doktor bácsival. Megjött az eredményed, hétfőn vissza kell, mennünk Pécsre- szólt anya.

Hétfvégén összecsomagoltunk és hétfőn visszautaztunk a kórházba.

Igazából arra a pillanatra már nem emlékszem, amikor közölték velem is, hogy az agydaganatom rosszindulatú. Arra viszont igen, hogy soha semmit nem titkoltak el előlem, mindig mindent elmondtak nekem a vizsgálatokkal és az eredményekkel kapcsolatban. A viziteken nem az anyukámmal beszéltek az orvosok, hanem velem. Nagyon tetszett, hogy felnőttként kezeltek, figyelembe vették azt is én mit szeretnék. Még azt is eldönthettem ki kösse be a kanült. Már az első kemoterápia hatására elkezdett hullani a hajam, így apukám azt mondta inkább leborotválja, hogy az ágyneműm ne legyen tele a hajszálaimmal. A napok nagyon lassan múltak, sokszor rosszul éreztem magam. Gyakran kimerültem és kedvetlen voltam. Az ágyból sem akartam felkelni. Nagyon hiányzott a családom, a szobám és a játékaim. Édesanyám felmondott a munkahelyén, hogy állandóan velem lehessen. A kórház melletti anyaszállón lakott, reggel hét órakor jött, és este fél kilencig maradhatott nálam. Egész nap leste minden kívánságom, ha pedig látta rajtam, hogy magányra vágyom, csak csendben ült az ágyam mellett és olvasott.

A kezelések ideje alatt semmiféle közösségbe nem mehettem, így iskolába sem járhattam. Néha amikor otthon voltunk, anya azért bevitt a suliba, hogy meglátogathassam az osztálytársaimat, természetesen szájkendőben. A legelső alkalommal kiálltam az osztály elé, és elmeséltem a többieknek. mi történik most velem, és miért van szükség a szájkendőre. Nagyon figyelmesen hallgattak. A barátaim Ati és Bazsi gyakran eljöttek hozzám, volt, hogy még a kórházban is meglátogattak. Mindig nagyon örültem nekik.

Osztályt szerencsére nem kellett ismételni, mert a kórházban is voltak pedagógusok, akik ha az állapotunk engedte tanultak velünk. Még dolgozatot is írtak velem. Ugyan úgy kaptam jegyeket, mint a rendes iskolámban. Ha itthon voltam eljött hozzám Marika néni, az akkori osztályfőnököm és ő segített a tanulásban.

Két kezelés között gyakran előfordult, hogy otthon megbetegedtem és belázasodtam, ezért vissza kellett mennünk a klinikára. Nagyon megijedtem, amikor a karácsony előtti

kezelést követően rossz lett a vérképem, és vért kellett kapnom. Emiatt majdnem bent töltöttem az ünnepeket, de szerencsére 23.-án hazaengedtek.

2008 januárjában a kemoterápia után következett a sugárkezelés. Hétvégék kivételével mindennap sugarazták a fejemet. A kezeléseket alatt rosszulléteim már nem voltak, étvágyam viszont annál nagyobb. Két óránként ettem, nagyon sokat híztam, de szerencsére fél év után már ugyanolyan vékony voltam, mint a betegségem kezdetén. Jobb lett a kedvem, többet játszottam és a kézműves foglalkozásokon is szívesebben vettem részt, amit a kórházpedagógusok tartottak.

Hogy ne csak a szomorú dolgokról és a kezelésekről meséljek, szeretném azt is leírni mi mindent köszönhetek ennek a csúnya betegségnek.

Akármilyen hihetetlen, de tényleg sok mindent. Először is, rengeteg barátot szereztem. Minthogy nem jártam iskolába korán megtanultam önállóan tanulni, és rengeteg táborba is eljutottam.

Egyik kedvencem a Bátor Tábor. Biztos sokat hallottatok róla, mert annak idején nekem is mindenki erről mesélt. Én már nagyon izgatottan vártam a tábort, főleg az íjászkodást, evezést és a bátorkodást. A „Cimborák” nagyon jó fejek voltak, egész nap csak játszottunk és viccelődtünk. Minden napra valami újat találtak ki. A táborban minden fontosabb eseményt-ébresztőt, gyülekezőt, evéseket, takarodót- zenével jeleztek. Minden zenének megvolt a jelentése, amit a mai napig sem felejtettem el. Már kétszer voltam ebben a táborban, mind a kétszer rengeteg élménnyel jöttem haza. Még egyszer mehetek és szeretnék is menni a jövő nyáron. Lehet, hogy valamelyikőtökkel ott találkozom!

Az egyik kontrollvizsgálat után, míg vártunk a mentőre, kijött hozzám a főorvos néni és Adri a Tölösi Alapítvány Menedzsere.

- Roland, lenne kedved elutazni Párizsba, Disneylandbe?
- Nem- vágtam rá hirtelen.
- Mi az, hogy nem? Ne viccelj velünk?
- Roland ezt ki ne hagyj!- bíztatott anya is.
- Jó akkor megyek! Mikor indulnánk?

Hát így jutottam el Párizsba, ahol szintén rengeteg élménnyel lettem gazdagabb. Heten utaztunk Pécsről a Tölösi Péter Alapítványtól, Adri vezetésével. Disneylandben a hullámvasutakat élveztem a legjobban, de természetesen minden mást is kipróbáltam, amire csak lehetőségem volt. Szerencsére egy kis városnézésre is maradt időnk, egyik este megnéztük a kivilágított Eiffel- tornyot, ami nagyon tetszett.

December elején, egy másik alapítvány jóvoltából utazhattam Finnországba, Lappföldre a Mikuláshoz. Programjaink között szerepelt a Mikulásgyár látogatása, ahol megnézhattuk

hogyan készül a sok ajándék. A Mikulás magyar nyelven üdvözölt minket. Utazhattunk rénszarvasok és husky kutyák által húzott szánon.

2010 májusában jelentkeztem a Daganatos Gyermekek Olimpiájára melyet Moszkvában rendeztek meg. Tizenhat országból érkeztek gyerekek, több sportágban lehetett nevezni, én a gyorsúszást választottam. Saját korosztályomban arany érmet szereztem, amire nagyon büszke voltam! A város egyik legszebb, huszonöt-emeletes szállodájában szállásoltak el bennünket. Az utolsó napon megnéztük Moszkva nevezetességeit is.

A nagypapám egyik orvos barátja a kezelések megkezdése előtt azt mondta nekem.

- Egy kemény, nehéz évert cserébe, százat fogsz kapni. Fel a fejfel és kitartás.

Ma már nagyon boldog életet élek, egyre kevesebbet hiányzom az iskolából. Szekszárdon a Katolikus Iskolában tanulok, már első osztályos koromtól kezdve. Nagyon sokat köszönhetek tanáraimnak, osztálytársaimnak, mert végig mellettem voltak és vannak. Minden nap imádkoztak azért, hogy meggyógyuljak. A Klinikára már csak kontrollvizsgálatokra járok félélévente. Eredményeim jók. Idén tavasszal elkezdtem intenzíven sportolni, kajakozni. Edzőm Jámbor Attila az egykori maratoni kajakvilágbajnok. Első bronzérmemet, már meg is szereztem, melyre nagyon büszke vagyok.

Idén kezdtem a hetedik osztályt, tudom mennyire fontos ez az év a továbbtanulás szempontjából. Gözerővel tanulok, mert a Paksi Energetikai Szakközépiskolába szeretnék menni nyolcadik után. Mindig vannak terveim, folyamatosan célokat tűzök ki magam elé.

Nektek sem szabad feladni, mindig legyenek vágyaitok és céljaitok. Fontos, hogy higgyetek valamiben, valakiben. Istenben, orvosban, gyógyszerben. A Hit ereje nagyon fontos.

A Biblia egyik idézetével kezdtem s most egy másikkal szeretnék búcsúzni Tőletek. Kívánom, hogy szálljon ez az áldás Rátok, s segítsen abban a küzdelemben, melyet- hitem szerint hozzám hasonlóan- Ti is sikerre fogtok majd vinni:

**„ Áldjon meg tégedet az Úr,
És őrizzen meg tégedet.
Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad,
És könyörüljön te rajtad.
Fordítsa az Úr az ő orcáját te reád,
És adjon békességet te neked.**

/Mózes 6, 24-26/

Illés Roland

Szekszárd

Remény

Csak fekszel az ágyon,
s a plafont nézed.
Autók zúgását hallod,
S könnyes lesz a szemed.

Mindig és mindig
átélni ugyanazt:
Álmodban egészségesen,
felébredve újra betegen!

Szíved emlékkönyvében
sorakoznak a kérdések,
miért pont veled történik,
miért, miért, miért van ez?

Ne add fel soha!
Küzdj a végtelenig!
A sors most hozzád mostoha,
de holnaptól jobbulás kezdődik!

Gyógyulásod közben
mindig gondolj a jóra!
És végig jusson eszedbe:
a REMÉNY hal meg utoljára!!

Jakab Tímea
Penészlek

A három beteg királylány

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, Nekeresd országban élt egyszer egy király és annak három leánya. A lányok szépek és okosak voltak, mégis volt valami, ami elkésérítette őket és szüleiket. A legidősebb nem tudott járni, a középső nem hallott, a legkisebb pedig nem látott.

Egyszer a szomszéd ország királya egy multság alkalmával így incselkedett:

- Mondd csak! A legidősebb lányod nem táncol ma a bálban? A középső hallgatja-e a szép muzsikát? A legkisebb gyönyörködik-e a díszes báli ruhákban?

A király búnak eresztette a fejét. Fájt neki, hogy nem segíthet gyermekein, ezért kihirdette, hogy aki megtalálja lányai betegségének ellenszerét, az megkapja feleségül egyik szépséges leányát és királyságának harmadát. Próbálkoztak sokan, doktorok, varázslók, mágusok, de senki nem járt szerencsével. A király felhívása eljutott egy szegény molnárhoz is, akinek volt három fia. Elhatározta hát, hogy útnak indítja fiait, próbáljanak szerencsét, hátha együtt megtalálják az orvosságot. Elindultak hát, és mentek, mendegéltek, míg végül egy sötét erdőbe értek. Ott egy vénségesen vén öregasszonnyal találkoztak, aki így szólt hozzájuk:

- Tudom én, hogy mi kell nektek! – állott a legidősebb fiú elé. – Látod-e azt a magas hegyet? A tetején egy forrás bugyog, előtte pedig áll három kehely, egy arany, egy ezüst és egy réz. Neked csak a rézkehely kell, azt töltsd tele a forrás vizével és hozd magaddal. Hiába csábít az arany és az ezüst kehely, egy ujjal se nyúlj hozzájuk!

Így is tett a fiú. Megtalálta és megtöltötte a rézkelyhet, és ügyet se vetve az arany és az ezüst csillogására, visszatért az erdőbe.

Ekkor az öregasszony a középső fiúhoz fordult:

- Ott áll az a magas fenyőfa, annak a tetején pedig fészkel három madár, egy arany, egy ezüst és egy réztollú. Hozd el az ezüstitollú madarat, az meg tudja gyógyítani a középső királylányt.

A fiú úgy is tett. Fölmászott a szúrós ágak között a fára, megtalálta az ezüstitollú madarat, és visszatért vele az öregasszonyhoz.

Ekkor az a legkisebb fiúhoz fordult:

- A Hideg-hegyen túl van egy sötét vizű tó. Annak közepén látsz egy szigetet, s ott találsz három lefordított tálat. Azt kell elhoznod, amelyik alatt az aranykulcs van. Jegyezd meg, hogy csak egy tálat fordíthatsz meg, mert a többi alatt veszedelem leselkedik rád! Ha megtaláltad, a kulcsot vedd el, a tálba pedig tölts a tó vizéből! De jól vigyázz, a tó hideg és sötét! Csak az igazán bátor emberek juthatnak át rajta, hogy elérjék a szigetet.

A legkisebb fiú csak bólintott, és útnak indult. Átkelt a fagyos hóval és jéggel borított meredek hegyen, átúszott a sötét és hideg vizű tavon. Keservesen elfáradt, mire a szigetre ért. Három tálat látott lefordítva, de nem tudta, melyik alatt lehet a kulcs. Ekkor eszébe jutottak testvérei, s velük együtt a rézkehely és az ezüsttollú madár. Felkapta az aranytálat, megtalálta az aranykulcsot, és igyekezett vissza az erdőbe.

Az öregasszony ellátta őket jó tanácsokkal, majd útnak eresztette őket, és a három fiú elindult a palotába. Amikor odaértek, a király színe elé vezették őket, ahol a fiúk megmutatták gyógyító kincseiket. A király azonban nem hitt nekik, azt gondolta, hogy a fiúk csak tréfát akarnak űzni vele. Hívta az őrséget és kidobatta őket a palotából. A legények azonban nem adták fel egykönnyen, és visszalopóztak a kastélyba. Az örök azonban szemfülesek voltak és királyi parancsra a sárkányketrecbe zárták a három fiút. A sárkány ekkor kezdett ébredni, nyújtózkodott, és kivillantotta hatalmas fogsorát. Ekkor megszólalt a legkisebb molnárlegény: - Várjunk csak! Ha ezek a csodaszerek járást, hallást és látást tudnak gyógyítani, akkor hátha nekünk is tudnak segíteni!

A legidősebb fiú rálocsolt a csodaszerből egy kicsit az ébredő sárkányra, aki menten a földre rogyott.

- Eddig rendben is volnánk, de hogy jutunk ki a ketrecből? – kérdezte a középső fiú.

A legkisebb ekkor gondolt egyet, elővette az aranykulcsot, és kinyitotta az ajtót. Rohantak is a királylányokhoz a kertbe. Az első fiú odaállt a legidősebb királykisasszony elé és így szólt:

- Felséges királykisasszony! Csodálatos orvosságot hoztam. Ha ebből iszik, azonnal lábra tud állni, és akár kiszaladhat a világból is!

- Jól van, te legény, megpróbálok. Adj egy kortyot a kehelyből! – felelte a királykisasszony, akinek igen megtetszett a legidősebb fiú. A királykisasszony nagyot kortyolt a rézkehelyből, és lássatok csodát:

- Járok! – sírta el magát a királylány, és a fiú nyakába borult.

Ekkor a középső fiú odalépett a középső királylány elé. Az ezüsttollú madarat a lány vállára ültette, mire a madár énekelni kezdett. Ahogy a madár énekelt, egyszer csak felcsillant a középső királylány szeme, és ajkán dal fakadt, a csodálatos madár dalánál is szebb.

A legkisebb molnárlegény a kicsi királylányhoz lépett. Ujjait belemártotta a tálba, és a sötét, hideg vízzel óvatosan megtörölte a lány szemét. A legkisebb királylány kinyitotta szép szemeit, a fiúra nézett és halkán mondta:

- Köszönöm!

A három királylány boldogan szaladt a palotába, hogy szüleiknek elmeséljék, hogyan gyógyították meg őket a messziről jött molnárfiúk.

Hamarosan hét országra szóló lakodalmat csaptak, és boldogan élnek ma is. Ha nem hiszed, járj utána!

Jakus Dóra

Szeged

Az élet reményei

Mindig higgy magadban,
Az élet reményében,
A színes napok
minden percében.

A barát mindig segít,
Veled van ha kéred,
Örömben, bánatban
Minden pillanatban.

Ne félj a sötétségtől
Hisz szívedben ott lapul
Minden szeretet,
S vidámság emléke.

Jakab Viktória

Mezőcsát

A nagymamám különös felépülése

1986-ban, 57 évesen a nagymamámnak méhnyak-rákot diagnosztizáltak. Az orvosok azt mondták, hogy már olyannyira előrehaladott stádiumban van, hogy nem tudtak vele mit kezdeni, így hazaengedték, hogy ne a kórházban kelljen elbúcsúznia az élettől, hanem otthon, családi körülmények között töltsen az utolsó heteit.

Közölték vele, hogy körülbelül két, vagy legfeljebb három hónapja van hátra, és már annak is örülnie kell. Arra utasították, hogy ha eltelt a három hónap, és még mindig életben van, akkor mindenképpen menjenek vissza, hogy az orvosok meg tudják állapítani, mikor jön el a végső búcsúzás ideje. Erre azonban nem sok esélyt jósoltak.

A nagymamám szomorúan hallgatta végig az orvosok szavait, és végső elkeseredésére hazaértével könyveket kezdett lapozgatni. Volt neki egy Maria Treben által írt gyógynövényes könyve, amelyben a rák kezelésére, megelőzésére és elpusztítására szolgáló gyógynövény –pakolások, –főzetek, –kenőcsök, –teák és –fürdők receptjeit olvassza.

Úgy döntött, hogy kipróbál néhányat, hiszen úgyszincs vesztenivalója. Megkérte a szüleimet, hogy hozzanak neki zsurlót, kamillát, körömvirágot, lándzsás útifűt, közönséges galajt és orbáncfűt a határból. A szüleim zsákszámba hozták neki a sok növényt, amelyekből Ő Maria Treben írásai alapján gyógyította magát. Kis mozsarában aprította és örölte a gyógynövények leveleit, szirmait és magvait.

Az egész házacskája a jellegzetes szagú gyógynövényektől illatozott. Ha belépett oda valaki, az ágyakon hatalmas, kitergetett lepedőkön száradó kupac körömvirágot, az étkezőasztalon, a gyúródeszkán készülő kenőcsöket, a mozsarakban összeaprított apró darabokra oszlott leveleket és növény-részeket, és a konyha több pontjában, kisebb-nagyobb tálakban különféle színű és szagú kenőcsöket találhatott. A fürdőkádjában nem habfürdős vízben ázott, hanem a gyógyító hatású virágok szirmai és levelei úszkáltak a forró víz felszínén. Naponta használta lefekvés előtt a hasára kent gyógynövény-pakolást, amelyet gézzel vagy textil pelenkával átkötve, dupla dunnával betakarva tartott melegen.

A rendszeres, szorgos önkezelés már megszokássá vált, mígnem letelt a 3 hónap, és a szüleim arra lettek figyelmesek, hogy a nagymamám nem csak, hogy még mindig életben van, de jelét sem mutatja annak, hogy halálos beteg lenne. Így nem volt mit tenni, visszamentek a kórházba, hogy az orvosok megállapítsák, mennyire sikerült nőnie a hátralévő idejének. Az orvosok elvégezték rajta a megszokott vizsgálatokat és hatalmas csodálattal vették észre, hogy a ráknak hűlt helyét sem találja.

Orvosi konzultációt hívtak össze és a nagyim elé magnetofonokat, rádiókat és egyéb hangfelvevő eszközöket helyeztek le, körülülték és jegyzetelve hallgatták végig, miközben ő részletesen elmesélte, mit s hogyan csinált.

2004-ben vastagbél-rákot diagnosztizáltak nála, amit ki is operáltak és 79 évesen hunyt el, egy teljesen más betegség miatt.

Nagyon büszke vagyok a nagymamámra, hogy (bár nem megszokott módon), de kilábalta a rákból és nem adta fel, még akkor sem, amikor már lemondott róla mindenki. Itt az élő példa, hogy van remény!

Kaluz Vivien
Pusztaszabolcs

Mindig hinni kell!

Nehéz hinni valamiben,
Ami számunkra hihetetlen,
De ha hiszel abban, amit gondolsz,
Minden akadályon átgyalogolsz.

Az igazi szeretet örökké tart
És még ha a betegség beléd is mart,
Egyet ne feledj el soha,
Aki igazán szeret, annak az élet soha sem mostoha.

Reménykedni mindig kell,
Nem szabad feladni!
Kitűzött célod úgy éred el,
ha harcolsz minden erőddel!

Gulyás Melitta
Diószeg

A kis vakond és az egér

Valamikor réges-régen élt egy nagyon kíváncsi kicsi vakond. Ez a kis vakond a föld alatt élt családjával együtt. Vakondtársai meséltek neki a föld feletti élről, és megtiltották, hogy oda felmenjen. Mivel a kis fekete kíváncsi természetű volt, egy nap úgy határozott, hogy megleszi mi is zajlik odafent. Elszökött otthonról, és túrt magának egy alagutat, ami a világosság felé vezetett. Kimászott a lyukból, de ott olyan erősen sütött a nap, hogy a vakond nem látott semmit. Tapogatózott mindenféle, nem tudta, hogy merre menjen. Mikor elindult, mindenben megbotlott, és elesett. Ismeretlen állathangokat hallott, amik elmentek mellette, de senki nem segített rajta. Ekkor ijedt meg csak igazán a kis vakond. Leült és hangosan zokogott. Ezt észrevette a közelben lakó egérke. Félve odament a vakond mellé és szólítgatni kezdte. Először mind a ketten megijedtek egymástól. Azután beszélgetni kezdtek, egy kis idő múlva megbarátkoztak egymással. A főszereplőnk elmesélte, hogy mi történt vele, elmondta azt is, hogy már megbánta mikor nem hallgatott szüleine. Elpanaszolta neki, hogy ebben a világban nem tud élni, nem tud visszajutni otthonába sem. Az egerecske nagyon megsajnálta a vakondot, és megígérte, hogy visszakíséri a föld alá. Felsegítette a kis csellengőt, belekarolt, s keresgéltek a lyukat, amit ásott. Közben jókat beszélgettek. Egyszer csak megtalálták a bejáratot. Egérke besegítette a barátját, a vakond megköszönte a kis egér nagylelkűségét, s elbúcsúztak egymástól. Ezzel örök barátságot kötöttek. A kis fekete állat hazajutott. Egérke pedig boldog volt, hogy megmentette barátja életét. Ezen túl minden nap találkoztak a lyuknál, és ott beszélgettek. Mindegyik megtanulta, hogy hol van a saját élőhelye! S így kötött örök barátságot a két kis csöppség.

Kása Fanni Laura

Bágyogszovát

A vaddisznó szerencséje

Egyszer volt hol nem volt, a heted hét országon túl, az Óperenciás tengeren innét volt egy nagy kerek erdő. Ebben a kerek erdőben élt egy öreg vaddisznó és a felesége, akik nagyon szerették egymást. Egyszer a vaddisznó férj megbetegedett. Ezért a vaddisznó felesége futott a közelben lakó őzhez segítségért:

- Őzike, menj el a bagolydoktorhoz, mert beteg lett a férjem, te gyorsabban futsz, mint én! Siess, kérlek! Az őzike nem futott el a doktorért. Így a vaddisznó feleség tovább rohant a farkashoz. Így szólt hozzá:

- Farkaskoma, kergesd meg az őzet, mert az őz nem megy el a bagolydoktorért és ő nem tudja meggyógyítani a férjem! A farkas nem kergette meg az őzet. A vaddisznó futott tovább a mókushoz:

- Mókuska, dobáld meg makkal a farkast! Mert a farkas nem akarja megkergetni az őzet, az őz nem megy el a bagolyért és a bagoly nem tudja meggyógyítani az öreg férjecskémet. Jaj nekem! A mókus sem dobálta meg a farkast makkal. Szegény asszony a szarkához sietett és kérte:

- Szarka komám csipkedd meg a mókust! Mert a mókus nem dobálja meg a farkast, a farkas nem kergeti meg az őzet, az őz nem fut el a doktorért, és ő nem gyógyítja meg a vaddisznót. Sajnos a szarka sem csipkedte meg a mókust. Ezért a feleség rohan a puskáért:

- Puska, kérlek, lödd le a szarkát! Mert a szarka nem csipkedi meg a mókust, a mókus nem dobálja meg a farkast, a farkas nem kergeti meg az őzikét, az őzike nem siet el a doktorért és a doktor nem tudja meggyógyítani a férjecskémet. Hát a puska nem lőtte le a szarkát. Így a vaddisznó feleség szedte a lábát a vadászért:

- Vadász törd szét azt a puskát! Mert a puska nem lövi le a szarkát, a szarka nem csipkedi meg a mókust, a mókus nem dobja meg makkal a farkast, a farkas nem kergeti meg az őzet, az őz pedig nem megy el a bagolyért és a bagoly nem tudja meggyógyítani a férjemet. A vadász rá sem hederített. Ezért a vaddisznó feleség vágta a vadász feleségéhez:

- Vadász felesége, kérlek, verd meg a vadászt a sodrófával! Mert a vadász nem töri szét a puskáját, a puska nem lövi le a szarkát, a szarka nem csipkedi meg a mókust, a mókus nem dobálja meg makkal a farkast, a farkas nem kergeti meg az őzet az őz nem fut el a bagolydoktorért. Aki viszont nem tudja a drága férjemet meggyógyítani. A vadász felesége megsajnálta a vaddisznó feleségét. Tüstént kapta a sodrófát és szaladt verni a vadászt. A vadász már törte is a puskáját, a puska ment és lelőtte a szarkát. A szarka repült és csipkedte a mókust. A mókus megdobálta a farkast jó sok makkal, a farkas futott, kereste az őzet és megkergette. Az őz rohant a doktorért, hogy szóljon neki, mert beteg az öreg vaddisznó, menjen és gyógyítsa meg! A fülesbagoly repült, amilyen gyorsan csak tudott a vaddisznócsaládhoz. Meggyógyította az öreg vaddisznót, felesége pedig nagyon boldog lett. Ezután boldogan éltek, míg meg nem haltak. Itt a vége, fuss el véle!

Kása Fanni Laura
Bágyogszovát

A kíváncsi bocs

Egyszer egy medvebocs úgy gondolta, ideje felfedeznie a világot. Ezért, egy tavaszi napon, mikor szülei elemózsia után jártak, a kisbocs megszökött otthonról. Tappancs, mert így hívták a mi bocsunkat, azt hitte magáról, hogy ő már nagy medve. Ment, mendegélt a sűrű erdőben, egyre távolodott otthonától. Megpillantott az úton gyönyörű virágokat megörült nekik, és egy csokorral szedett édesanyjának. Látott olyan állatokat, amiket ismert már. Ilyen volt a: szarka, és a méhecske. Látta őket repülni és boldog volt. Nem félt tőlük, mert a szülők meséltek róluk. Míg bocsunk az erdőt járta, medvemamáék hazaértek. Barlangjukban nem találták Tappancsot. Megijedtek. Lassan a nap az erdő fái mögé csúszott, Tappancs éhes lett, szomjas és fázott. Hiányzott neki anyukája és apukája. Ekkor a távolban világosságot pillantott meg. Gondolta megnézi közelebről. Mikor odaért egy kicsi házat talált, és bemerészkedett. Itt élt az erdész és családja, akik nem voltak otthon. A maci bement a konyhába. Az asztalon friss kalácsot és meleg mézes teát talált. Mivel éhes volt gyorsan mindent megette. A szekrényen egy csupor mézet talált, s neki állt, hogy megegye. Ekkor lépteket és emberi hangokat hallott. Szegény maci félni kezdett. Eszébe jutott szülei tanácsa is: „Tappancs az embereket kerüld el, mert néhány veszélyes is lehet!” Ekkor a maci sírni kezdett és lecsücsült a földre. Már nyílt az ajtó s beléptek az emberek. Meglátták a kisbocsot először ők is meglepődtek. A gyerekek azután örültek neki, de Tappancs egész testében reszketett. Az erdészék rendes emberek voltak, nem bántották a kis macit. Oda mentek hozzá, megsimogatták, becézgették. De ekkor még félt a maci. - Apa vigyük el a családjához! - szólott a kisfiú. - Jó ötlet így teszünk!- felelte az apa. Erre Tappancs is megnyugodott. Ölbe vették és elindultak vele a barlang felé. Lassan odaértek a mackó otthona elé. Ott letették a macit, utoljára megsimogatták, s elmentek haza. Tappancs bement a barlangba, ahol szülei várták. Ekkor nyugodott meg igazán a kicsi medve. Összeölelkeztek és Tappancs elmesélte mi történt vele. Medvepapa megdorgálta fiát, aki megígérte, hogy nem szökök el otthonról többé. Ezután boldogan éltek, míg meg nem haltak. Itt a vége fuss el véle!

Kása Fanni Laura

Bágyogszovát

Egy kis üveg boldogság

Biztosan veled is történt már olyan, hogy elkapott a rosszkedv és a szomorúság. Bizony, addig-addig üldözött, míg tarkón nem ragadott, aztán fölemelt, mint holmi macskakölyköt, és az arcodba nevetett. Kivillantak szuvas, fekete fogai, vasorra megcsillant a lámpafényben, szemei pedig sárga lángokként égtek. Biztos vagyok benne, hogy egyszer-kétszer téged is meglátogatott ökelme, de levertséged dacára sikerült kitenned a szűrét. Csakhogy nálam egy alkalommal kicsit tovább időzött.

Akkorra már egészen fekete kedvem lett. Óriássá nőtte ki magát a kórterem, ahol feküdtem, a folyosókról beszivárgó tisztítószer illata meg belefúrta magát az orromba. Olyan levert voltam, hogy az ablakon elterülő szürke esőcseppek is vidámabb látványt nyújtottak nálam. Egyszóval hozzám költözött a nagyságos. Mert hát milyen legyen az ember, ha megbetegszik? Hogy aludjak, úgy könnyebb lesz? Csak hát a folytonos forgolódástól nem jön hamarabb álom a szemünkre. A sötétben pedig eszedbe jut minden bajod egyetlen orvossága. Fény! Fény kell nekem! S már nyúltam is volna a villanykapcsoló gombjáért, mikor hirtelen arany színű izzás gyúlt mellettem.

Csinos, régi lámpás himbálózott fejem fölött derűsen szórva a világosságot. Aztán még egy, majd még egy. Végül egy tucat tündérszépségű lámpa alkotott füzért a szobában, meleg fénnel világítva meg azt. Megdörzsöltem szemeimet, és izgatottan ültem fel. Csoda, varázslat? Csak nem? De nem, lehetetlen hogy álmodjam! Ezt megcáfolni látszott egy pár cipő halk kopogásának a zaja. A léptek egyre közeledtek, majd egy szempillantás alatt, mintha a földből nőtt volna ki, egy furcsácska alak állt meg az ágyam mellett.

A fiatal férfinak kedves arca, barna, szélfúttá-kócos haja volt, fején zöld bársonycilinder trónolt. Ugyancsak zöld zakót viselt, halványsárga inggel, szürke nadrággal, csatos cipővel. Nagyjából úgy festett, mint azok az urak a Jane Austen- regényekben. Fehér kesztyűs kezében hosszú sétatálca volt, amelynek a feje borzot vagy rókát formázott, kinek mi tetszik. Én, szó mi szó, le voltam nyűgözve.

- Üdv néked, kisasszony! – biccentett az úr barátságosan, és a kezét nyújtotta. Szerencsére elég régi filmet láttam ahhoz, hogy tudjam, mit kell ilyenkor tenni, s különben is, mi ez, ha nem egy álom? Hát sietve megráztam a kezét.

- Üdvözlöm! – biccentettem elegánsan, mire amúgy is kócos hajam csomós bogként hullott arcomba. Igyekeztem minél fejedelmibben összeszedni magamat. – A nevem Szofi! – Valójában Kiskirálylány Pöttyös Szófia, de ez túl kacifántos név, és különben is a testvérem ragasztotta rám. Van, akinek nem elég szellemes a Takács Szófia.

- Örülök, hogy megismerhetlek! Én Bátor vagyok – végignézett rajtam. – Látom, indulásra készen állsz, csodálatos!

- Tessék? – tekintettem csibesárga pizsamámra, cseresznyepiros mamuszomra.

- Jól hallottad, bizony! Megismételhetetlenül fantasztikus utazásra hívlak! Mehetünk? – mosolygott rám, és kézen fogott. Majd nemes egyszerűséggel kivezetett engem az ajtón. Nem tiltakoztam.

A kórházi folyosó kihalt volt, és a semmibe vesző, hosszú lámpafüzért leszámítva kissé sötét. Szorosan megmarkoltam Bátor kezét, és magamba szívtam a belőle áradó hűvös fenyő- és vadvirág illatot. A nyár volt a kedvenc évszakom. S épp csak átfutott fejemben a gondolat, már árnyas erdő mélyén sétáltunk, fölöttünk a halvány fényű lámpák sora. A kórház folyosója eltűnt, mintha nem is létezett volna, az utolsó halványkék csempe egy kis bokor pitypang mellett szomorkodott, oda nem illő módon. Ámulva néztem fel a víztisztán kék égre

a lombkoronák résein. A kórházi szobám ablaka kora novemberi, szürkés, havas utcára néztek. Bátor felnevetett.

- Tetszik? Csakis a te kedvedért.

- Álomszép! – sóhajtottam, amint szemügyre vettem egy apró pillangót. Álomszép, szó szerint.

- De hova megyünk? – kérdeztem izgatottan. Titkon Meseországra számítottam.

- Egy kis ünnepséget szerveztünk neked pár baráttal, tekintetbe véve a mostanság rajtad uralkodó, km... tudod mit.

Ekkor ismét eszembe jutott az a kényelmetlen és fásult, rossz érzés, Szomorúság úr kellemetlen jelenléte. Hirtelen beborult az ég, eltűnt a nap, halk eső kezdett szemerkélni. Jeges szelek vágta mellbe, és a fák hullatni kezdték leveleiket.

- Ejnye, Szofi! Ne engedd! – nyögte Bátor, és valahonnan, ki tudja honnan, egy esernyőt varázsolt elő. – Elázunk, ráadásul kár elrontani ezt a szép nyári napot.

Megvontam a vállamat. A rosszkedv makacs társ volt.

- Akkor szaporázzuk! – sóhajtotta beleegyezően Bátor, és egy órát húzott elő mellényzsebéből, olyan szépségesen régit, láncosat. – Már ott kéne lennünk! – morogta, és kicsit gyorsított. Csattogva, pocsolyákon át ugrálva, evickélve igyekeztem lépést tartani vele.

Mire feltűnt előttünk a nagy, téglavörös ház, már teljesen átázott a mamuszom. A kedvem is átázott, szürkés létől csöpögött. Ezen még a meghitt külsejű ház, a borostyánnal befutott falak, a kéesszürke, cifra díszítésű eres, a párkányon virító muskátlik, petúniák, estikék kisasszonyos bája sem segített. Bátor lovagiasan kinyitotta előttem a nagy, sötét fából készült ajtót és betessékelt.

- Isten hozott nálam, vagyis, már megbocsáss, Nálad! Szép, ugye? – kérdezte büszkén.

Valóban szép volt. Halvány, sárgás falak, a falakon régi képek, óriási kandalló a sarokban, puha, kopott diványok, kárpitozott kanapék. Karmos, oroszlánlábú asztalkán egy kannányi tea gőzölgött, messziről hirdette a csipkebogyó finom illatát. Körös-körül magas, a mennyezetig érő szekrények, melyek régi vágású könyvekkel voltak tele, és apró emléktárgyakkal. Az úgyszintén hatalmas ablakokat nehéz, vöröses brokátfüggönyök keretezték. Csodálatos volt.

- Foglalj helyet! – nyomott le egy nagy, öblös fotelbe vendéglátóm, és kezembe nyomott egy csésze teát. Aztán villámgyorsasággal fordult sarkon, a csengőszót hallva.

- Na végre hogy! – kiáltotta lelkesen. Ajtócsapódás hallatszott az előszobából, majd egy halk, női hang.

- Hát itt van? – bűgta. Azután szaporán kopogó léptek indultak meg felém, s mire felocsúdtam, belépett a szobába a hang tulajdonosa is.

Magas, kecses, finom, szőke hölgy volt az, hosszú, bíbor ruhában, kezében hangszertokkal. Arcán nyoma sem volt csodálkozásnak, hogy egy enyhén saras kislány kuporog a zöld diványon, csak őszinte örömmel. Suhogva hozzám vitorlázott, és leült mellém.

- Édes Istenem! De régen várok erre a pillanatra! Komolyan, már szinte elvesztettem a reményt, hogy valaha is találkozunk. Oh, de ne haragudj, hogy így lerohantalak! A nevem Szép Dal.

Milyen furcsa név! Ehhez képest a Bátor átlagosnak mondható! – futott át a fejemen. De Szép Dal mosolya láttán már nem tűnt fontosnak az, hogyan hívják.

- Te vagy a legkedvesebb barátom! Ha zenélek, csak neked teszem! – mondta lelkesen.

- Nekem? – vontam fel a szemöldökömet. – De hát...

- Szép Dal, kedvesem ezt inkább akkor mondjuk el, ha a többiek is megérkeznek! – szólt közbe Bátor, aki újabb adag teát hozott. – Légy türelmes, és addig is játssz nekünk valamit!

Nem kellett soká noszogatni, Szép Dal egy félmosoly következtében kinyitotta a hangszertokot, és elővett belőle egy szép mívű hegedűt. Vidáman rám hunyorgott, majd elkezdett rajta játszani. Nem tudom, milyen lehet a csoda, a szépség vagy a boldogság zenébe öntve, de Szép Dal játéka mintha mindezen fogalmak tökéletes és harmonikus összességként zengett fel. Beleremegtem a hegedű hangjába, és éreztem, hogy eltűnik belőlem a fojtó sötét, mintha nem lenne hely másnak, csak a hegedűszónak. Még soká hallgattam az egymásba érő, futkározó, nevetni, örülni hívó dalokat, mígnem egyszer csak véget ért a zene, és a nő várakozó mosollyal engedte le a hangszert.

- Nos?

- Ó, te minden dalt ilyen szépen játszol? – sóhajtottam. A nő erre őszinte kacagással felelt. – Én csak ezt az egy dalt játszom!

- Tessék? – hökkentem meg.

- Ezt az egy dalt játszom, és mivel ez a te dalod, gyönyörűséges, hát nem is tudnám máshogy játszani. Nem rajtam múlik, hogy mindig ilyen szép! Csak néha egy kissé elhalkul, van olyan, hogy nem hallja más, csak én. De tudom, hogy valójában mindig ott szól benned!

Elmosolyodtam, és éreztem, hogy felfénylik a lelkem. Megszorítottam Szép Dal kezét, és sugárzó mosolyt vetettem rá, majd pedig az elégedetten somolygó Bátorra, aki azon nyomban felpattant, mikor a csengő ismételt berregése vágott a köztünk lévő csendbe.

- Megjöttek! – jegyezte meg rövid mosollyal Szép Dal.

S valóban, egy pár pillanat múlva korosodó, idős nénike viharzott be a szalonba. Gömbölyded alkatára, lila, fodros ruhájára csak egy pillantást vethettem, mert a következő másodpercben a nyakamba vetette magát úgy, hogy csaknem felborított. Őszes haja az orromat csiklandozta, miközben csontropogtató, erőt próbáló ölelésébe zárt. Alig kaptam levegőt.

- Óh, gyönyörűségem! Hát végre, hogy itt vagy! Annyira örülök, hogy látlak! – hadarta.

- Ugyan már Mamácska! – jegyezte meg epésen Szép Dal – Így csak megijeszted!

- Valóban, valóban – engedett el zavartan a nénike, és megigazította megbomlott kontyát, kis, kerek szemüvegét. Elmorzsolt egy örömtől fényes könnycseppet, és megcirógatta az arcomat. Érintése nyomán hasonlóan forró hullám csapott meg, mint amilyet Szép Dal játéka közben éreztem. Felhevült a szívem, és szárnyra kapott a lelkem. Boldogan pattantam fel, és öleltem meg Mamácskát, aki úgy tűnt, csaknem olyan boldog, mint én.

- Igen, igen kedveském! – köszörülgette torkát – Én is így érzek, elhiheted, de most át kell neked adnom valamit! – simogatta meg a fejem búbját, majd egy nagy, fonott kosarat vette elő. Kíváncsian kukkantottam bele, de egy kicsit csalódtam. Csupán egy tucat kis, színes üvegcsét láttam benne, belsejükben papírtekerccsekkel.

- Mi ez? – kérdeztem, felemelve egy kék üveget.

- Jókedv! – rikkantotta a nénike. – Palackozva: múlt nyár, mikor elmentél a szüleiddel a strandra. Ez pedig – emelt fel egy másikat – boldogság, palackozva: mikor megszületett a kistestvéred. De van még itt nevetés, tánc, remény, áhítat, imádság, csodák, megrázóan szép pillanatok, új és régi barátságok, szép emlékek... egyszóval minden jó. A tiéd!

Szólni sem tudtam a meglepetéstől. Kinyitottam az egyik üveget, és kihalásztam belőle a kicsire összesodort papírdarabot. *Vidámság- az a délután, amikor biciklizni mentél a barátaiddal...* - kezdődött az emlék leírása. Alatta egy képecske volt, a napfényesen szép biciklitúráról. Tényleg, milyen vidám nap volt! Lelkesedésem az egekbe szökött.

- Nem mind az ő érdeme ám! – hallatszott egy új hang. Odakaptam a fejemet, és megláttam a belépő Bátor oldalán egy kedves, fiatal lánykával. A teremtés vígan odaszökdécselt hozzám és szélesen megölelt. Majd eltolt magától, úgy mért végig. Szerteszét álló, vörös haja, pimasz, vidám szeplői kobold királylányos külsőt kölcsönöztek neki.

- A nevem Kis Csoda. Az emlékeket én gyűjtöttem össze, a jó érzésekkel együtt. Mamácska pedig elrakta őket, és beleszötte a szeretetét. Igazi kincsek, vigyázz rájuk!

- Köszönöm! – dadogtam, nem jutva szóhoz. - De ne haragudjatok, még mindig nem tudom, hogy kik vagytok!

Négy szelíd, kedves, barátságos hang nevetett fel.

- Mi vagyunk a te szíved őrei! – kuncogott fel ismét Kis Csoda. – Én vagyok az, aki összegyűjti a mosolyaidat, a szép emlékeidet, a vidám és meghitt pillanatokat, mindent, amit te szépnek tartasz. Mamácska elteszi őket szépen rendszerezve, meghinti őket szeretettel, törődéssel, gondoskodással. Szép Dal a te lelkedben zengő zenének egyedüli, legkitűnőbb ismerője. Vigyáz, hogy a dal sose szűnjön meg benned szólni. Kemény munka ám, de nekünk nincs ennél nagyobb öröm.

- Valóban? – sóhajtottam.

- Elvégre a mi szeretetünk végtelen, és már a te létezésed tudata is felfoghatatlanul gazdaggá tesz minket. Nekünk Te vagy a legcsodálatosabb lény a földön – mosolyodott el. – Mindig veled vagyunk, de sokszor, ha nagyon szomorú vagy és elkeseredett, hajlamos vagy elfeledkezni rólunk. Pontosan ezért kerestünk meg ma téged, ezért jöttünk össze erre a kis ünnepre.

- De sajnos indulnunk kell, mivel mindjárt felébredsz – lépett közelebb hozzánk Bátor sürgetően. Felébredsz? Fájdalom hasított belém, nem akartam még elmenni.

- Semmi baj! – szólt vigasztalóan Szép Dal -. Mi mindig itt leszünk, és várunk rád!

- Bizony, kedvesem! – csókolta homlokod Mamácska. Majd legnagyobb bánatomra hátralépett a többiekhez. Ott álltak: a három csodás, fantasztikus személy, az én szívem őrei, a jobbomon pedig Bátor. Egy utolsó mosoly, és lassan elhalványodtak, elmosódott az alakjuk. Ébredtem.

- Bátor! – fordultam sietve hozzá, attól tartva, hogy hirtelen ő is semmivé foszlik. De megbízhatóan szorította a kezemet – Bátor, a te feladatod micsoda? Nem mondtad el... - halkult el a hangom. A furcsácska, kalapos alak elmosolyodott.

- Én vigyázok rád, felsegítelek, ha elesel, és vezetek, ha nem találsz utat. Egy szavadba kerül, és én ott leszek veled, s ha akarod, együtt ismét meglátogathatjuk őket. - Éreztem, ahogy megkönnyebbülök.

- Köszönöm! – suttogtam, és hagytam, hogy zöld cilinderét megemelve eltűnjön.

A kórházi szobában ébredtem fel. Bár szinte minden álmomat elfelejttem reggel kijózanító pillanatában, erre az egyre élénken emlékeztem. Körülnéztem, csak a biztonság kedvéért, de sehol sem láttam a lámpákat, vagy kedves barátaimat. A mamuszom tisztán szárazon várt rám az ágy mellett, sárfoltnak nyoma sem volt. Tűnődve hevertem vissza, azon töprengve, hogy vajon miért van hiányérzetem, most, hogy eltűnt a szomorúság? Ám ekkor valami kemény, hideg nyomódott a hátamnak. Fölültem, és felkaptam az ágyamon heverő apró kis üveget. Remegő kézzel húztam ki a dugócskát, és a tenyerembe ejtettem a papírtekercset. Lélegzetviasszafojtva olvastam.

Boldogság - November 5, reggel, 9.00 óra - Meggyógyultál!

S ekkor felzengett bennem Szép Dal hegedűjének hangja.

Kéry Anna Lilla, Debrecen

Nemes Nagy Ágnes nyomán

Nézz ide!

Amit láttam régen,
te is látod igen.
Nézd a fehér vásznat,
a vonalak, hogy pompáznak.

Ez itt az út, ez itt a hegy,
ez itt az anya, aki megy,
ez itt a fenyő, zöld, zöld,
s nem látható alatta a föld,
ez itt a folyó, ami folyik,
ez itt a fű, ami lehajlik,
ez itt a virág, ami nyilik,
ez itt a mókus, ami mászik,
ez itt nap, ez itt a szél,
s a nyár lassan végetér.

Majd télen előveszem,
fájó szívvel nézegetem.
Könnyes szemmel nézegetem:
ez itt az út igen, igen.

Kinda Andrea
Gyergyószentmiklós

A troll és a macska

Nem is olyan régen történt ez a mese. Egy messzi kis falucskában, az út mellett állt egy fabódé, melyen a Virágbolt-felirat állt. Szép volt a bolt: kívülről citromsárgára festették, nevének betűi vörös színnel kacsaringóztak egy vékony deszkán, a sötét tölgyfából készült bejárat felett. Az üzlet előtt nagy ládákban sorakoztak a színesebbnél színesebb, illatosnál illatosabb fréziák, rózsák, tulipánok, muskátlik és ki tudja, hányféle virág még. A tulajdonosa egy hetvennyolc esztendő, hatalmas, zöld troll volt. Minden nap, reggel hét órakor átszuszogott az út túloldalán lévő bérházból az üzletbe, kitette a Nyitva-táblát, aztán leült a kassza mögé és várt.

Várt ő hűségesen, de nem nagyon volt kereslet a csodaszép növényeire. Néha, jobb napokon egy-egy izgatott fiatalember lépett be a boltba, de amint meglátták az idős szörnyet, el is iszkoltak. Egy szép márciusi napon sem történt másképp. A troll bizakodva beült a kassza mögé, és türelmesen várakozott, bár a lelke mélyén tudta, nem nagy az esély arra, hogy bárki is arra járjon. Meleg volt. Az öreg szörny feltápáskodott, és sarkig kitárta a bejárat ajtót, hogy több levegő áramolhasson be. Kinyújtóztatta előregeedett végtagjait, majd gondolt egyet, kicipelt egy rozoga széket, letette a virágok mellé, kényelmesen elhelyezkedett, és élvezte a tavasz első napsugarait.

Egy autó hajtott el előtte. Szép volt, fényes fekete, lehajtott tetővel. Az öreg virágboltos hosszasan nézett a száguldó jármű után. Az ő korában még nem jártak ilyen modern kocsikkal. Egy napszemüveges fiú ült a volánnál, mellette lobogó hajú, szőke lány, talán a barátnője. Mennyivel másabb volt minden, amikor ennyi idős lehetett. Akkoriban még nem voltak diszkók, se klubok, ahová el lehetett vinni a kiszemelt lányt. A mozikban sem mentek akkor népszerű filmek. Milyen jó is a fiataloknak, milyen jó lehet embernek lenni... Senki sem riad el tőled, ha átnyújtasz neki egy szál vörös rózsát.

A faluban nem zajlott az élet. Az előbb elsuhanó csodaautón kívül aligha lehetett látni az életnek a legapróbb jelét is.

A troll hirtelen mozgásra lett figyelmes az út túloldalán álló málnabokor alatt. Kíváncsian hunyorgott, de a látása már nem volt a régi. Felvette hát a szemüvegét, és egyre inkább a bokorra összpontosított.

Meglepetten látta, hogy egy gyönyörű, rozsdavörös nőstény macska lépdelt kecsesen a járdán. Soha életében nem látott még ilyen szép állatot.

Fiatal cica lehetett, magabiztos és büszke. Fejét felemelte és körülnézett. A szeme hirtelen megakadt a magányosan üldögélő zöld szörnyetegen. Hosszasan figyelte, aztán kissé bizonytalan léptekkel elindult felé, át az úttesten.

Amaz érdeklődve nézte, ahogy az állat le nem veszi róla a szemét. Nem értette, mi foghatta meg ennyire a macskát egy visszataszító lényben.

Ekkor azonban váratlan dolog történt. Az iménti autó hangja a távolban egyre erősödött. Az öreg troll megrémült. Nagy nehezen feltápáskodott, és lelépett az útra, hogy elmenekítse onnan a nőtényt, de az megállt. Farkasszemet nézett a bolt tulajdonosával, majd leült.

- Menj onnan! - kiáltott rá a szörnyeteg. De az nem mozdult.

- El fog ütni a kocsí - tette hozzá rémülten. A hang erősödött. Ő viszont tudta, hogy nem ér el már odáig az autó előtt. Nem tudott olyan gyorsan menni.

Aztán gyorsan történt minden. A cica oldalra pillantott, majd amikor meglátta a közeledő járgányt, villámsebessen odaát termett, az apóka mellett. A szörny csodálattal nézett az állatra, miközben a fekete kocsí elhajtott előttük. Visszaült a székébe és továbbra is a macskát nézte. Amaz hirtelen felugrott az ölébe, és a szemébe bámult. Az idős lényt melegség töltötte el. Senkije sem volt már, akivel beszélgetni tudott. Óvatosan megsimogatta az állatka sűrű bundáját, és így szólt:

- Bár nem értheted, amit mondok, mégis elmesélek neked egy történetet. Senki sem tud róla. De úgy érzem, te megérdemled. Különlegesnek tűnsz. Dorombolást kapott válaszul. És elmesélte. Kiöntötte a macskának a lelkét, az életét, a tragédiáit, hogy nem áll vele szóba senki, mert szörnynek született. Már a nap is lement, de ő még mindig mesélt, a másik pedig hallgatta. Egyszer sem moccant, sárgászöld szemeivel még mindig a bácsit figyelte. A férfi csak mesélt és mesélt.

Mire feljött az első csillag, és megszólalt az első tücsök, a troll pedig elfáradt. Sőhajtva tért vissza a jelenbe.

- Nem tudom, miért mondtam el mindezt neked - suttogta. Elfáradt. Túl idős volt már ahhoz, hogy egy ültében ennyit beszéljen. Haza szeretett volna menni. A macska, mintha megértette volna a gondolatait, leugrott az öléből, így ő fel tudott állni. Visszavitte a széket az üzletbe, majd bezárta, és átballagott a túloldalra, szegényes kis lakásába. Legnagyobb meglepetésére a cica követte őt.

Így lett az öreg trollnak társa. A szívébe zárta a macskát. A szeretete az állat iránt erősebb volt, mint azt elképzelni lehet. Nem szaladt el előle, nem rezzent össze, amikor meglátta. Ő volt az egyetlen, aki el tudta viselni ijesztő jelenlétét, sőt, ragaszkodott hozzá.

A szörny ezentúl minden nap magával vitte a boltba a cicát. Bár vevői nem szaporodtak, lett egy barátja, egy hűséges barátja, aki bár nem beszélt, de hallgatott, türelmesen és odaadóan. Sosem szakadt el gazdájától.

Az idős troll megtapasztalhatta, mi is az a szeretet, és ez fényt vitt az életébe. Öregkora ellenére kivirult és megerősödött.

A remény szikrája, hogy valaha bárki is szeretni fogja, fellobbant. Örökké egymás mellett maradtak.

Király Dóra
Gödöllő

Gyógyulás

Beteg lettem, lázas vagyok
Fáj a fejem, fáj a torkom.
Doktor néni megvizsgált,
S felírt sok-sok pirulát.

Beszedtem őket minden nap,
Hogy gyorsan meggyógyulhassak.
Édesanyám ápolgatott,
Szeretgetett, gondoskodott.

Reménykedtem, bizakodtam,
Így hamar meg is gyógyultam.
Mindnyájunknak öröme
Mehettem a suliba.

Jónás Máté
Jászkisér

A sötét világítótorony

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú. Erős kisfiú volt, pajtásai csodájára jártak. Már kiskorában is összemorzsolt egy jókora sziklát. Hát amikor meg növekedett?Csak találgassatok gyerekek, úgysem találjátok ki!

Telt-múlt az idő, a fiú rátermett legény volt, de szegénynek nem volt kedvese, és egy napon meghaltak a szülei. Így szólt akkor a legény:

- No, immár nekem semmim, senkim nincs, nesze neki, vándor leszek!

Úgy is tett, és még aznap elindult vándorolni. Ment-mendegélt, és egyszer csak elért a Sötétség országába. Itt máris egy sötét, elhagyatott világítótoronyhoz tévedt.

Bement a fiú, vajon mit fog találni bent... Hát mit? Egy hatalmas sárkányt.

- Amiért benéztél ide-szólt a sárkány- meglátod ám a halál kapuját! De ha legyőzöl, a Sötétség országából az Örök Fény országa lesz.

Neki is láttak a harcnak, és sokáig is küzdöttek, s a legény egyszerre leterítette a sárkányt. Abban a pillanatban a világítótorony fénybe öltözködött, a Sötétség országa pedig az szíve maradt meg helyette. Így szólt magában a fiú ekkor:Örök Fény országává változott. A sárkány elpusztult, és csak a

- Igaz hogy megmentettem ezt a gyönyörű országot, de sajnos én boldogabb nem lettem... Úgy látszik folytatnom kell a vándorlást.

Azzal felvette a földről a sárkányszívet. De mi történt ekkor? A szívből egy gyönyörű leány búj ki, és a világítótoronyból pedig egy fényes palota lett.

A fiú és a leány összeházasodott. A fiú lett Az Örök Fény királya, a lány pedig Az Örök Fény királynője. Boldogan éltek együtt, amíg meg nem haltak.

Én is ott voltam. Ettem, ittam, jót mulattam. A mesét leírtam,és elmeséltem nektek. Ti is adjátok tovább!

Kis András
Gyergyószentmiklós

Szeretet, remény, gyógyulás...

Üdvözöllek versemmel,
Szerény költeményemmel,
Mit én írtam teneked,
Ki sok közül egy gyerek!

Miközben e verset írom
Most épp rád gondolok.
Mindig legyél nagyon boldog,
Hisz ez a legfontosabb dolog!

Bár az élet sokszor nehéz.
Mindig ott van egy: A REMÉNY!
A remény egy jobb életre,
Ahol mindenki mosolyog,
És a szíve érted dobog.

Kilátástalannak tűnő helyzetben
Mindig van, ki nem hagy cserben,
S kinek kiöntheted szívedet,
Miben te örömet leled.

Ebben segít a SZERETET
Szeretni ki téged szeret,
Aki mindig ott van veled,
Ki megérti, mi nyomaszt téged.

Mosolyogni nem nehéz,-
Bár sokan elfelejtik mit jelent-
Újrakezdeni nehéz,
Ami megváltoztatja a jelent.

Mindannyiunk szeme előtt
Csak egy dolog lebeg,
S ami iránt kicsi szívünk
Bizalommal repes.

Hő vágyunk a GYÓGYULÁS,
E hitben a megmaradás,
Hinni a boldog jövőben,
Hogy a lehetséges megtörténjen!

A hit cselekedetekben nyilvánul meg
Így az ember csak egy dolgot tehet:
Mindig hinni a gyógyulásban,
Nem megszűnni a mosolygásban!

Kiss Alexandra Anita
Nagyvárad

Marci a Holdon

Gyönyörű téli este volt. London szürke utcáit vastag hótakaró fedte be. Marci az ablakból figyelte, ahogy a Hold fénye csillámot vet a hóra. Ekkor kitárult az ajtó, és édesanyja jelent meg egy könyvvel a kezében. Marci kedvenc meséje volt az, mely a bolygókról szólt. Az anya betakarta fiát, és halk mesélésbe kezdett. Ám Marci egy pillanatra sem tudta levenni szemét e csodálatos égi tüneményről. Szempillái lecsukódtak, és gondolatai a Holdra repítették Őt.

Furcsa látvány tárult a fiú elé. A szürke, kietlen kráterekből egyszer csak előbukkant egy vörös színű manó. A pöttöm lény hirtelen megszólalt: - Üdvözöllek idegen! - Már régóta vártuk érkezésed. - Kérlek, kövess! Marci kíváncsian, de kicsit szorongva ment a manó nyomában. Hamarosan egy hatalmas, falakkal körbevett birodalomba érkeztek. Ez volt Redikus, a vörös király birodalma. Az óriási kapu kitárult, és Marci illendően köszöntötte a bús tekintetű királyt. A fiú megtudta, hogy leánya, Redika nagyon beteg. A Hold sötét felének ura - Whiteikus - feleségül kívánta venni Redikus egyetlen leányát, Ő azonban visszautasította. A gonosz király mérgében elátkozta szíve választottját, s az átkot csak egy tisztaszívű ifjú idegen tudja megtörni. Az uralkodók kibékíthetetlen ellenséggé váltak, és a Hold immár két egységet alkotott. Az értelmetlen hadakozásokban egyre több vörös manó esett el, így túlerőben lettek a fehér manók. Marci elgondolkodott, hogy hogyan tudná kibékíteni a két birodalom irányítóját.

A fiú halk suttogást hallott a háta mögül. Megfordult, és egy nagy szakállú manó állt mögötte.

- Szép Holdtöltét idegen! Bordikus vagyok, a Hold bölcs varázslója.

- Üdvözöllek! Marci vagyok, a Föld küldötte. Azért jöttem hogy megtörjem a királyné átkát.

- Tudom jól, fiam. Segítségül elmesélem, mi is történt valójában.

Redikus és Whiteikus születésük óta elválaszthatatlanok voltak, ám mikor Redika elutasította a fehér király leánykérését, a barátságnak vége szakadt és a Hold csatátérre változott.

Marci meredten nézett előre, és hirtelen eszébe jutott, hogy alvás előtt a konyhából elcsent egy mézeskalácsszívet, amit a zsebébe dugott. Rájött, hogy a szív csak egészben ér valamit. Hirtelen megjelent Whiteikusz, a fehér seregével, és újból a leányt követelte. Ekkor Marci kettétörte a szívet, egyik felét Redikusznak, másik felét Whiteikusznak adta, s így szólt: - Emlékezzetek a régi szép időkre, mikor még törhetetlen barátok voltatok, és bolygótok egy egész egység volt. A nagy hadakozásban fényét is elveszítette. Hát itt az idő, hogy a két fél szívet egyesítsétek, és újból béke, szeretet, és egészség legyen.

Whiteikuszbán feleéledtek a régi emlékek, arcáról eltűnt a harag, helyébe megbánás lépett, és a fél szívet Redikus felé nyújtotta. Ahogy a szív újból teljes lett, elkezdett dobogni, és a leány azon nyomban meggyógyult. Redika Marci felé fordult: - A remény tartott életben. Ha Te nem hittél volna bennem végtelen álmaidban és a dolgos hétköznapiakban már én is feladtam volna! Köszönöm, hogy kitartótál! Mondani könnyű, hogy ne adjam fel, de mosolyt küldeni, és álmaidban a kezemet simogatni már végtelenül nehéz. Sokan próbálkoztak már a megmentésemmel, de csak kevesen tudták, hogy mi adhat igazán erőt!

Tudtam, hogy eljössz és visszaadod a békét, s az egészségemet. Nézd! Még a Hold is visszanyerte eredeti fényét. Hogy sose feledd el, amit értünk tettél, neked adom féltve őrzött kincsünket, a Holdkövet. Véd a szívedbe, milyen hatalmas erő szeretni valakit kitartóan és állhatatosan.

Marci kellemes meleg cirógatást érzett az arcán. Szemeit kinyitotta, és édesanyja mosolygó arcát pillantotta meg.

A fiú elmesélte az álmát, és ahogy kezét kinyitotta, a Holdkő ott ragyogott benne.

Kiss Barbara, Eglesz Bálint, Dolinka Anna
Martonvásár

SZERETET KOSÁR

Elmondok nektek egy történetet egy családról. Egy egyszerű családról, amilyen a tiétek, az enyém és sok másé.

Mészárosné telefonja délben, kissé szokatlan időben csengetett. Hirtelen összeszorult a gyomra, szíve hevesen kezdett dobogni. Gyorsan kapott telefonja után, a tanító néni volt. Andráska rosszul lett az iskolában, kórházba vitte a mentő.

Anya gyorsan jelentkezett a sürgősségen, ahol már várta az ügyeletes orvos.

Ekkor jött a döbbenetes hír. Andráska leukémiás. Hirtelen nem is tudta ezt a hírt sem megérteni, sem elfogadni. Úgy érezte minden forog körülötte. Csak egy dolog járt a fejében, látni kisfiát.

Többhetes kórházi látogatások következtek, kezelés, kezelés után, de Andráska helyzete sajnos nem javult. Attila a nagyobbik testvér is látogatta. Eleinte gyakran, majd hetente csak egyszer, kétszer. Annyira sajnálta testvérét, nem bírta ezt a tehetetlenséget, segíteni szeretett volna rajta, de hogyan?

Egy látogatás után elcsüggedve ült a váróteremben. Váratlanul hozzálépett a doktor bácsi. Leült melléje, nem kérdezett semmit, hisz gondolta, hogy mi nyomja Attila szívét.

Csak ennyit mondott:

- Holnap hozz neki egy kosár szeretetet.
- Méghogy mit?! Hogyan tegye ő kosárba a szeretetet? Ezen gondolkozott egész délután, de hiába. Mikor anya rákérdezett, hogy mi a gond, elmesélte azt, amit a doktor bácsi mondott neki. Anya elgondolkozott az orvos szavain, majd elmosolyodva fordult fiához.
- Holnap tedd egy kosárba azokat a játékokat, amelyekkel együtt szoktatok játszani, és vidd el neki.

Attila most már megértette. Andráskanak ez hiányzott a legjobban: a testvéri szeretet, az együtt való gondtalan játszás. Másnap a látogatási idő első perceiben már ott volt testvérénél. A két gyerek boldogan, órákig játszott együtt. A kezelőorvos mikor Andráska szobája előtt haladt el, hirtelen megtorpant. Andráska csilingelő kacagását hallotta. Elmosolyodott és továbbment.

Egy idő után kezdtek a szeretetkosár jelei mutatkozni. Andráska egészségi állapota javulni kezdett. Három hónap után hazamehetett és együtt ünnepelhetett a Karácsonyt családjával.

Kiss Istók Dávid, Négyfalu

Kedves gyerekek!

Egy olyan történetet mesélek el nektek, amit ti is sajnos átéltek, vagy át fogtok élni. Természetesen én is átéltem. Ezért ez egy igaztörténet. Egy csoda!

Egy és fél éves voltam, amikor nálam is felfedezték a daganatot! Szüleim nagyon megijedtek. Orvostól orvosig jártak, hogy kérdezősködjének. Hol tudnak rajtam segíteni, engem megműteni? A végén a debreceni kórházba kerültem, a hematológiára. Tele voltam életenergiával és ugráltam. Vidám voltam. Oly annyira, hogy senki nem akarta elhinni, hogy alig van kicsi időm hátra. Csupán a leletek beszéltek önmagukért! Nem látszott rajtam, hogy súlyos daganatom volt. Később kiderült, hogy érdekes helyen helyezkedett el. A tüdő, a légcső, a nyelőcső és a szív között. Én is jártam kemoterápiára. Elhullott a hajam, de úgy is szép voltam. Biztos vagyok benne, hogy ti is azok vagytok! És annak ellenére is szeretnek titeket, egytől egyig. Ne adjátok fel a reményt! KüzdjeteK érte, hisz erősek vagytok. Bízzatok a jó Istenbe és orvosotokba, mert megment titeket. Eleinte nehéz, de később visszaemlékezve rá büszkéK lehetek majd magatokra, hogy igen, nekem sikerült a jó Isten akaratával, az orvosok tudományával és a szüleid szeretetével. Egy dolgotok van: legyetek bátrak és vidámak. Ez a harc nehéz, de megéri!

Bármennyire is hihetetlen, emlékszem a kórházban történt eseményekre. Emlékszem arra, hogy mindig számolgattam a cseppeket, amik estek le az infúzióról. Ennek ellenére ma sem vagyok jó matekes, csak átlagos!

Emlékszem homályosan az altatóorvosomra, akit elneveztünk csokidoktornéninek, mert külföldről, Nigériából származott. Ő várt rám, amikor rólam filmet csináltak és beraktak egy nagy gépbe, ami kattogott és fényes volt. Hiába mondták nekem, hogy ne mozogjak, én mindig izegtem mozogtam, ezért el kellett altatniuk. A hasamon egy játék békuci volt.

Emlékszek arra, hogy az ágyam a terem jobb hátsó sarkában volt. Ágyacskám mellett volt egy kis asztalka, amire tették szüleim a banánt, meg amit csak kívántam. Próbáltak mindent megszerezni, amit csak kiejtettem a számon. Őket nem érdekelte az, hogy nekik jut-e enni, csak hogy én legyek jó!

Emlékszek a doktorbácsinak a zöld ruhájára meg a sapkájára is. Magas, mosolygós ugyanakkor gondterhelt arca volt. Emlékszek a többi gyerekre is, aki csendben volt, és csodálkozott, miközben én ugráltam mindig.

Ez az én kis élettörténetem, amit büszkén meséltem el másoknak, ha azok nyafogtak valami betegségük miatt.

Sok szép élményem van mióta legyőztem a fenyegető veszélyt. Táncolok, szépségkirálynőnek választottak tavaly az ANNABÁLON, boldog vagyok! Készüljetek fel, mert Rátok is vár sok CSODA!

Távoli ismeretlen barátnőtök, Nóra, aki orvos akar lenni és megmenteni a gyermekeket!

Kor Nóra Andrea, Nagyvárad

Egy életen és sorson át!

Nem bírod már,
Gondolod: bezár vagy eltévedtél,
Gyerünk, ébredjél, hisz
Nem a kudarcért születél!
Vannak pozitív gondolatok,
Melyek segíti dolgod...
És hogyha úgy hozza sorsod,
A jó csak úgy jön, ha
Megvívod a harcot.
És az ellentét, az örökös ellentét:
Talán vár még szép.
Minden nap újabb állomás,
Egy cél elérése: áldás.
A remény, a szeretet
Erény, ha feleded a rosszat,
És keresed a jobbat, hisz
El kell, hogy bírjuk terheink,
Nehogy elvesszenek szép perceink.
Az élet apró örömei:
A szép természet gyermekei;
A harmat, az ős, a kikelet...
Az akarat győz mindenképp!
Mert mindig mennünk kell tovább:
Egy életen és sorson át!

Kovács Alexandra Szabina, Pusztaszabolcs

Túl a látszaton...

- A remény, a szeretet mindenkié -

A több száz holdas, gondosan megművelt birtok közepén, öreg gazdasági épületek között állt a mindössze négyszobás, régimódi ház. Terka néni, amikor meghallotta a kocsi zaját, kötényben szaladt ki elé, hogy üdvözlje. Kicsit meghízott, a hajában pedig már több ősz hajsza volt, mint fekete.

Bár van már vagy tíz éve, hogy utoljára itt járt, a vendégszoba kínosan fehérre meszelt falaira és a megfakult családi képekre, melyek a falon lógnak, tisztán emlékezett. Paula kicsomagolt, majd Terka néninek segített vacsorát készíteni. A vacsora után kellemes, könnyed beszélgetéssel múltatták az időt. Főleg Paulát kérdezték az otthoni dolgok felől, a szüleiről. Maga is meglepődött azon, mennyire jól érezte magát, itt a rokonai körében. Valami különös, újszerű érzéseket vélt felfedezni magában. Nem érezte kellemetlennek, vagy tolatkodónak a többiek fürkésző pillantását, nem is gondolt a saját eléggé szembetűnő szépséghibájára... Máskor talán nyugtalanította volna ez a dolog, de most nem törődött vele. Kellemesen elfáradva tért nyugovóra. Elalvás előtt még a szoba sarkait is megszámolta, titkon talán azt remélve, hátha álmodik valami szépet, valami újat, ezen a különös, megnyugtató helyen, és ki tudja, az álmok néha valóra is válnak...

Reggel hat órakor ébredt, kakasszóra. Először azt hitte, hogy még mindig álmodik. De miután megállapította, hogy ha álmodna, nem bántaná a fülét ez a fülsiketítő lárma, inkább felkelt. Jó szokásához híven megvetette az ágyat, megfésülködött úgy, hogy a tükörbe sem nézett, majd kiment a konyhába reggelit készíteni. Nagy meglepetésére a ház minden tagja már ébren volt, és szívélyesen üdvözölték őt.

Észrevétlen gyorsasággal, kellemesen telt el a délelőtt. Délután Terka néni barátnőjéhez mentek látogatóba. Ott volt a néni unokaöccse is, János. Nagyon különös hatást tett Paulára. Igen megnyerő volt a modora és a külseje egyaránt. A lány azt vette észre, hogy valami különös melegség járja át a szívét, és mindenáron fel akarja kelteni a férfi érdeklődését maga iránt. Valamiért izgatta, érdekelte ez az ember, fontos volt számára a figyelme. Pedig már régen letett arról a szándékáról, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljön férfival, szerelmes legyen, hogy élettársat találjon magának. Eddig ugyanis a férfiak szinte mind ugyanazzal a hidegséggel fogadták a közeledését. Ugyanúgy néztek rá, és ebben a nézésben mindig ugyanazt a szájalmat és gúnyt vélte felfedezni. Viszont ennek a férfinak valahogy más volt a

tekintete. Olyan nyugodt, merengő. Még jó, hogy elhoztam az ünneplő ruhámat is erre az útra – gondolta Paula. Amikor be akarták mutatni őket egymásnak, a férfi felállt a fotelból, ahol eddig ült, a kezébe vette a fehér botot, ami mellette volt, és lassan, óvatosan indult Paula felé, aki ekkor megértette, hogy ennek az úrnak teljesen mindegy, hogy ő milyen ruhát visel, úgysem lát semmit belőle. János kissé bizonytalanul kezét csókolt neki. Milyen puha a keze – gondolta eközben magában, majd visszabotorkált a fotelhez és leült. Paula először megrendült a látottaktól, de azonnal elhessegette magától ezt a kellemetlen gondolatot, és újból átadta magát annak az alig bimbózó, de csodálatos új érzésnek, amely lassan belopakodott a szívébe.

A következő napok álmodozással teltek. Folyton János járt Paula eszében. Milyen kedves volt vele ez a férfi. Úgy, talán, mint eddig még senki más... Ám amikor utolsó találkozásukkor két kisfiú és egy kislány beszaladtak a szobába, és Jánost papának szólították, Paula nagyon megrémült. Szóval már ő is házas, és gyerekei is vannak – gondolta elkeseredetten. Vajon hol lehet a felesége?... Egy későbbi beszélgetés során kiderült, hogy a gyermekek édesanyja meghalt, és a világtalan férfinak csak a szobalány és egy dada segít a háztartásban, a gyermeknevelésben...

Talán mégis van remény – mélázott Paula, és nem vette észre, hogy a kenyér, amit sütött, már réges-rég odaéget. – Hiszen meghívást kapott hozzájuk ebédre, lehet, hogy ez annak a jele, hogy a férfi is kedveli őt... Vagy csak merő udvariasságból? Meglehet... De talán mégse... Mindenesetre a legszebb ünneplő ruháját vette fel, bár tudta, hogy János azt sem venné észre, ha szakadt ruhában menne el.

A látogatás roppant jól sikerült. Paula az ételt ízletesnek találta, bár úgy érezte, hogy ő azért jobbat tudna főzni. János három kis gyereke is jelen volt. A két kisfiú Géza és Dani, és a kislány Mancika. Az ebéd után átmentek a nappaliba, Mancika odaült a zongora mellé, majd ezt kérdezte Paulától:

– Tudsz rajta játszani?

– Igen, tudok – felelte – valamelyest. – Amikor kicsi voltam az anyukám tanított zongorázni, de nem sok tehetségem volt hozzá, ezért korán abbahagytam.

– Engem is anyukám tanított zongorázni – mondta Mancika – amíg élt.

– Szeretné, ha játszanék valamit? – kérdezte Paula.

– Persze – mondta a kislány, szinte már kérlelve.

Paula odaült a nagy fekete zongorához, végighúzta az ujjait a billentyűkön, és játszani kezdett. A dal szívszorítóan gyönyörű volt. Sok- sok év megélt fájdalma volt benne. János is

odaült mellé, s úgy hallgatta. Amikor vége lett, kihívta Paulát a kertbe sétálni. Sokáig ballagtak egymás mellett, szótlanul. János törte meg a csendet.

– Tudja Paulácska kedves, amióta meghalt a feleségem, majd egy szerencsétlenség következtében a látásomat is elvesztettem, biztos voltam benne, hogy az én életemben több jó már nem jöhet, hogy boldogtalan leszek egész életemben, és többé már senkit nem tudok úgy megszeretni... Mondja, nem tegezõdhetnénk?- kérdezte hirtelen...

– De igen...- válaszolta halkán a lány.

– Nos, tudod mióta veled találkoztam, azóta folyton arra gondolok, hogy talán azelőtt mégis tévedtem. Mert attól függetlenül, hogy nem látlak, úgy érzem, megszerettelek téged. Van benned valami, talán magam sem tudom mi, de teljesen elvarázsoltál. Olyan megnyugtató a hangod bårsonya, annyi kedvesség van a szavaidban, olyan finom, puha a kezed érintése... Ahogyan beszélsz, a gondolataid, amelyeket megosztasz velünk, az a türelem és kedvesség, ahogyan a gyermekeimmel bánsz, ezek mind egy nagyon értékes, különleges és szeretnivaló emberről árulkodnak. Sokat töprengtem azon, amit most mondani fogok, de azt hiszem veled el tudnám képzelni az életem még hátralevő részét. Szemtelenül nagy bátorság és vakmerőség kellett ahhoz, hogy így itt most neked megvalljam az érzéseimet, de én már rájöttem arra, hogy az élet túlságosan értékes és rövid ahhoz, hogy haszontalan várakozással elfecséreljük. Csak remélni merem, hogy nem ijesztettelek meg, s nagyon szeretném azt hinni, hogy esetleg te is hasonlóan érzel irántam, hogy te is szeretsz minket egy kicsit. Tudom, hogy még nagyon rövid ideje ismerjük egymást, de szeretnék megkérni, hogy legyél a társam jóban, rosszban, legyél a gyermekeimnek anyjuk helyett anyjuk. Nem kell azonnal válaszolnod... Elhiszem, hogy ez most nagyon váratlanul ért... Adhatok időt, ha szeretnéd... Bár én már biztos vagyok abban, hogy nekem, nekünk szükségünk van rád, csak rád van szükségünk...

Csend volt. A két ember szótlanul lépkedett egymás mellett az úton. Szinte hallani lehetett a két szívdobbanást. Végül Paula szelíd hangja törte meg a bűvöletet.

– Nem kell idő gondolkodásra – válaszolta nemes egyszerűséggel – szívesen hozzád megyek feleségül.

– Köszönöm – mondta János áhítattal, alig hallhatóan. – Köszönöm... – Majd megfogta Paula kezét, és szinte sóhajtotta:

– Gyönyörű vagy...

Paula szülei már régóta türelmetlenül vártak a vonatra. A lányuk, amikor sürgönyözött, hogy mikor érkezik, tett valami homályos célzást bizonyos megváltozott

körülményekre, de a szülei semmit nem értettek belőle, így csak még idegesebbek lettek. Attól tartottak, hogy valami szörnyűség történhetett vele ott a rokonoknál.. Amikor pedig végre a vonat megérkezett, olyasmi történt, amire tényleg nem számítottak. Először alig ismerték meg a lányukat. Teljesen megváltozott, kivirult, mintha kicsit még meg is szépült volna...

Amikor Paula kibontakozott ölelésükből, hátrafordult, sietve visszament a kocsihoz, és lesegített egy férfit, majd egy kislányt, s két kisfiút. Szülei nem értették. Ő azonban a férfinak odanyújtott egy fehér botot, megfogta a kezét, odavezette a meglepett szüleihez, és így szólt:

– Anya, apa, bemutatom Szabó Jánost, a vőlegényemet. Amint összeházasodunk, ide fog költözni a városba a kislányával, Mancikával, valamint a kislelővel, Gézával, és Danival. Ugye milyen nagyszerű lesz? Hát nem csodálatos? Ugye ti is annyira örültök a hírnek, és ti is olyan boldogok vagytok, mint én? Anya, apa, szóljatok már valamit!

Csend volt. A kis társaság szótlanul ballagott az úton. Anya, apa, Paula, János és a gyerekek. Mint egy nagy, igazi család. Néma csend volt, de többet mondott minden szónál. Benne volt ennek a maroknyi embernek minden vágya, kívánsága, boldogsága, múltja, jelene és jövője. Egy szeretettel, reményekkel teli élet ígérete...

Korsós Brigitta

Szabadka

Csillagtündér

Álltam az ablak előtt. A párkányra könyökölve néztem az éjszakai égboltot. A csillagok úgy ragyogtak, mint egy-egy fényes kristály. A holdat most alig láttam, könnyű fátyolfelhők takarták. A ház nyugodt és csendes volt. A szüleim és a kishúgom már aludtak, csak nekem nem jött álom a szememre.

Kinyitottam az ablakszárnyakat, s ekkor egy lágy, halk dallam ütötte meg a fületem. Kihajoltam a párkányon és lenéztem az udvarra, majd az utcára. A lámpák fénykörében kerestem a zeneszó forrását, de semmi sem volt ott. A dal nem kintről jött. Valahonnan a házból szólt. Kíváncsian eredtem a hangfoszlányok nyomába, és kimentem a folyosóra. Egy percig csak álltam és hallgattam, merről jön a zene. A szüleim szobája mellett, egy lépcső vezetett fel a régi, félelmetesnek hitt padlásra, ahol még sosem jártam. A különös zene valahonnan onnét szűrődött ki. Az egész házban sötét volt, csak a kezemben tartott lámpa fénye vetített furcsa fényformákat a falakra. Bátor fiúnak tartottam magam, most mégis félve lépkedtem a folyosó sötétjében. Elértem a szüleim hálósobájának az ajtajáig. Elfojtott nevetéssel hallgattam, ahogy apukám egyenletesen horkol. Végül bátorságot gyűjtve felmentem a lépcsőn és óvatosan meglöktem a padlás ajtaját, ami csak nehezen engedett. Beléptem a padlástérbe.

Odabent por és dohszag fogadott, de nem láttam semmi érdekeset. Viszont ekkor hirtelen ismét megütötte a fületem a mélabús dallam. Most már tudtam, hogy innen jön, biztosan valahonnan innét szól. Talán az egyik dobozból... A ház északi felében jártam, pontosan az én szobám fölött. Itt is volt egy ablak, de kisebb az enyémnél. Nyitva volt. A szél hirtelen átfutott a helyiségen és kioltotta a lámpám fényét.

Óvatosan körülnéztem. Tekintetem egy faládikára vándorolt. Egy szép, díszes régi ládika állt ott a sarokban, amelyet nem vettem észre az előbb. Közelebb mentem és leguggoltam a ládika elé. Belenéztem és a kezembe vettem a benne lévő még kisebb ládikát. Felnyitottam a fedelét. Egy sötét zenélő doboz volt, amilyeneket a régi üzletek kirakataiban látni, közepén egy gyönyörű balerinával, mely körbe-körbeforgott, mindig ugyanazt a táncot lejtve.

- Tetszik? – kérdezte ekkor egy gyöngéd hang a hátam mögött, mire én ijedtemben felugrottam és megfordultam.

Egy csodaszép lány állt előttem, pontosabban a kezemben tartott doboz balerinájának a szakasztott mása, és inkább ült, mint állt. Egy doboz tetején foglalt helyet, lábait kecsesen összefonva, kezeit hátratámasztva, igézően nézett a szemembe. Nem szólt, csak mosolygott.

- Ki vagy te? – kérdeztem kíváncsian.

- Az, akit a kezekben tartasz – válaszolt egyszerűen, és én nem tudom miért, de hittem neki.

- De akkor hogy lehetsz egyszerre két helyen? – tettem fel a legkézenfekvőbbnek tűnő kérdést.

- Tudod, akiket gonosz varázslat sújt, azoknak az élete néha nagyon furcsa tud lenni - mondta kissé szomorkásan, mégis játékoság csillant a szemében.

- Varázslat? – néztem rá döbbenten. – Miféle varázslat?

Felállt a dobozról és az ablakhoz sétált.

- Hallani akarod a történetem?

- Igen – válaszoltam bizonytalanul.

- Réges-régen, mikor még a Nap sem világította meg a Földet, csak a Hold és a csillagok uralták az eget, akkor születtem én – kezdett bele egyszerűen a lány. – Hiszen máskor nem is születhettem volna, mert tudd meg, én a Hold leánya vagyok, Íris csillagtündér. Az égből nevelkedtem, játszótársaim és húgaim, a csillagok között. Párnám a felhők, takaróm a köd volt. Így éltem, míg egy napon elég nagy nem lettem ahhoz, hogy megismerjem a sorsot, mely számomra rendeltetett. Mert hisz tudod, mint mindenki másnak, az én sorsom is már régtől fogva meg volt írva. Akkoriban, a mi égi királyságunk szétesőben volt. A fényesebb, hatalmasabb csillagok, ki akartak válni a birodalomból, és saját csillagképeket akartak alkotni. Végül sikerült is nekik szétszakítani az egységes birodalmat és a két királyság között végtelenül hosszú háború kezdődött... Mikor betöltöttem az ezredik születésnapomat sajnos szembesültem a végzetemmel...

- Ezer éves vagy?! - kiáltottam fel hitetlenkedve.

- Nem. Most már inkább kétezer, de amióta ebben a formában létezem, már nem számolom az éveket – mosolygott szomorúan, azután megfordult és a párkánynak támasztotta a kezét. – Az ezredik születésnapomon közölték velem, hogy engem már régóta arra szántak, hogy békét teremtsék a két háborgó királyság között.

- De erre egyedül senki sem képes... – akartam közbevágni, de Íris egyetlen intéssel elhallgattatott.

- Keresztanyám, aki valójában gonosz volt, a hatalom megszerzése céljából már a háború kezdetekor egy agyafűrt tervet eszelt ki. Amikor eljön az idő, erővel feleségül ad a szemben

álló királyság hercegéhez, hogy e házasság révén megszűnjön végre az időtlen harc. Ekkor ő, mint a békekötés megalapozója méltán tarthatott volna igényt a trónra.

- De ezt te nem akartad, ugye?

- Nem. Én akkor már szerelmes voltam valaki másba, tudtam, hogy igaz szerelmemmel szeretném leélni az életemet, és senki mással. Azonban, mikor kiderült, hogy valójában milyen sorsot szántak nekem, minden megváltozott. Tudod, egyetlen csillagtündér sem szegülhet szembe a végzetével. Én mégis megpróbálkoztam vele. Titokban elígérkeztem valaki másnak, és mi az adott szavunkat nem szeghetjük meg. Nekünk egyetlen hazug szó nem hagyhatja el szánkat. Így hát nem adhattak feleségül a király fiához, de máshoz sem... Nem. Mielőtt megkérdeznéd, nem mehettem hozzá a szerelmemhez sem.

- Miért nem?

- Mert őt is megbüntették. Emberré változtatták, és arra ítélték, hogy igazán sohase halhasson meg.

- Hiszen ez lehetetlen...

- Nem az. Mindig újjászületik, csak egy másik testben.

- Veled mi történt ezután? - kérdeztem tovább.

- Az én sorsom is keserű fordulatot vett. A mélységesen gonosz keresztanyám egyszerűen nem viselte el, hogy valaki ellenszegül neki. Azt hiszem én voltam az első, aki nem teljesítette a parancsát... Az utolsó éjszakára, melyet még csillagtündérként töltöttem, tisztán emlékszem... Bál volt. Ismét megrendezték az év végi bált, ahová mindenki a párjával ment... Nem tudom észrevetted-e valaha, hogy év végén a csillagok mintha egy kicsivel közelebb lenének egymáshoz... Mindegy. Nem érdekes... Aznap éjjel ért utol a balsors, amikor a szerelmemmel táncoltam. Keresztanyám arra ítélte, hogy az utolsó szabad pillanatomba fagyva éljek örökké, egyedül. A fiút, akit szerettem, száműzte az emberi létbe, engem pedig bezárt ebbe a ládikába, – mutatott a kezemben lévő dobozra, ami már elhallgatott, mert közben lejárt a zene, – és bezárt mellém egy dalt is, hogy örökké tudja, hol vagyok. Sem napfénynél, sem holdvilágnál nem láthat senki, csak ő. Figyelő szemeivel éberen őrködik rabságom fölött. Viszont, mikor az eget felhők takarják, ilyenkor az égiek nem hallják a dalt, s akkor én táncolok és újra élem azt az utolsó éjszakát. Várom, egyre csak várom, hogy a kedvesem meghallja a hívogató zeneszót, és eljöjjön hozzám. Tudod, csupán addig szól ez a dallam, míg a szerelmem rám nem talál, és meg nem törli ezt a szörnyű átkot.

- De hogyan lehet azt megtörni? – kérdeztem egyre izgatottabban.

- Mint mondtam, egy csillagtündér sosem szegheti meg a szavát. Keresztanyám tudta, hogy ha elválaszt minket egymástól a szerelmemmel, nem tarthatom be az adott szavamat. Azonban ha csoda történik, ha mi ketten mégis újra találkozunk, akkor én teljesíthetem a kedvesemnek tett ígéretem, s megtörök a gonosz varázslat.

- Mond, hogyan fogod megtalálni a szerelmed, ha már ezer éve nem láttad? Ennyi idő alatt újjászülethetett egy párszor... Lehet, meg sem ismered...

- Először is ő fog megtalálni engem... Tudod, a szív, ha igazán szeret, felismeri a párját... Egyébként pedig, azt hiszem már megtaláltam őt– fordult felém sokat sejtetően, és rabul ejtett a tekintete... - Bízom benne, hogy a történet végét már magadtól is kitalálod... Most azonban inkább aludj kicsit. Tudod, én sem maradhatok tovább. A felhők lassan elvonulnak az égről, de mi hamarosan találkozunk... Nemsokára, ha már elég idős leszel hozzá, tudom, hogy újra eljössz majd értem, és én akkor megtartom az ígéretem – mosolygott sejtelmesen, majd halkán dúdolni kezdte a dalt.

Az álom gyorsan jött és a hatalmába kerített. Szememet ólomsúlyúnak éreztem, és nem bírtam tovább ébren maradni. Kezemben a zenélő dobozzal ledőltem egy régi szivacsra. Úgy aludtam el, hogy éreztem, a balerina megint táncol, de a zene már nem szól, csak Íris énekel nekem és a keresztanyjának, hogy ne fedje fel előtte a nagy titkot, hogy végre újra, most már örökre megtalálta a szerelmét...

Korsós Karolina

Szabadka

Bojtvirág

- A barátság virága-

Réges-régen, mikor még a szüleim szülei voltak kisgyerekek, vagy talán az ő dédszüleik idejében, valahol a felhők között egy angyalkának elérkezett a születésnapja. Egy kis árva angyalnak, aki még sohasem kapott ajándékot. Pedig őszintén hitt a csodákban, olyanokban, mint a fogtündér, a Mikulás, a Jézuska és persze magukban az angyalokban. A barátai, akik nagyon szerették, titokban elhatározták, hogy a közelgő születésnapja alkalmából megajándékozzák egy olyan kis pamacs-állatkával, amilyenről az öreg őrangyalok meséi szóltak. Azonban nem tudták, hogy hol vehetnének ilyet. A városon kívüli helyek számukra ismeretlenek voltak, és mivel a környéken nem találtak semmiféle pamacs-üzletet, eldöntötték, hogy felfedezik a felhők alatti világot.

Elég volt egy szempillantásnyi idő, és megtették az utat a felhők és a Föld között. Mikor a pörgés-forgás lassulni kezdett körülöttük, és az alattuk körvonalazódó település lassan felvette egy nyüzsgő város alakját, az angyalkákat egyfelől megrémítette az ismeretlen, a hatalmas épületek tömege, a zajos utcák, viszont ugyanakkor vonzotta és nagyon kíváncsivá is tette őket. Végül a kíváncsiságuk győzött.

Elindultak hát felfedezni a várost. Együtt körbejárták a hatalmas parkot, megcsodálták az óriási házakat. Amikor pedig a nap már lassan nyugovóra készült, lementek a tópartra. Nem érezvén a hideget, lábukat a jéghideg vízbe lógatva nevetgéltek, történeteket meséltek egymásnak. Közben nézték, ahogy a nap vörös fényével bevilágítja a tájat, és pompás színekben tükröződik a félig befagyott tavon. Tetszett nekik a naplemente, szerették volna tovább nézni, hiszen még sosem láttak ilyen szépet.

Közben azonban felkelt a hold, és ezüstös derengésbe vonta a tájat. Az angyalkák jól ismerték a holdat és a csillagokat, hiszen ők is ott éltek velük, magasan, fent. Ekkor jutott csak eszükbe, hogy miért is jöttek le a Földre. Gyorsan összeszedelődöztek, és elindultak keresni egy üzletet, ahol vehettek volna pamacsot. Az utcákon bolyongva keresték a boltokat, és ha találtak egy fényes kirakatot, azonnal odasereglettek. Egymást taszigálva előrenyomakodtak az üveghez, hogy benézhessenek. Sajnos mindig csalódniuk kellett, mert az üzletek sorra zártak be, ők pedig sehol sem találtak pamacsot.

Meg kellett hát várniuk a reggelt. Kicsit fázósan összebújtak, és, hogy egymást szórakoztassák, énekeltek. Aznap éjjel gyönyörű muzsika szólt az utcákon, halkan, édesen

álomra szenderített mindenkit, csak az angyalkák várták a reggelt oly izgatottan, hogy megint pamacs után kutathassanak.

Amikor hát felkelt a nap, és az ég gyönyörű kéken ragyogott a fejük felett, az utcán lassan megjelentek az iskolába induló gyerekek. Kis csoportokba verődve igyekeztek beérni a tanórákra, nehogy elkéssenek.

A gyerekek fején sapka, azokon meg sok pici bojt, minden színben. Meglátták őket az angyalkák, és boldogan rohantak a táskás gyerkőcökhöz. Elmesélték nekik, kik ők, és, hogy azért jöttek a földre, mert bojtot keresnek a barátjuk születésnapjára. A megszeppent gyerekek tágra nyílt szemmel hallgatták a történetet, és néha össze-összesúgtak egymás között. Hiszen nem minden nap lát az ember kicsi angyalokat.

A gyerekek persze örömmel segítettek a kedves kis jövevényeknek, hát mindenki egyszerre nyújtotta a sapkáját, amelyeknek a tetején sok kis színes bojt ült. Az angyalkák szépen megköszönték, és egy kicsi kislány sapkájáról elfogadták a bojtot. Lassan indulniuk kellett volna már, hát elköszöntek egymástól, de búcsúzkodás közben az aprócska bojt valahogy lepottyant a földre, és elgurult a hóban. Akárhogy keresték, sehol sem találták meg.

Ez pedig azért történhetett, mert meg van írva öröktől fogva, hogy az angyalok nem vihetnek magukkal az ő világukba semmit, ami ebből, a mi világunkból való, csak ezt akkor ők még nem tudták. Végül feladták a hiábavaló keresést, mert az angyalkáknak indulniuk kellett haza. Egy lélegzetvételnyi idő múlva már hűlt helyük sem volt. Azonban mégsem tértek haza üres kézzel. A barátjuk felé áradó tiszta szeretetük, az önzetlen barátságuk e szép bizonyítéka őszintén meghatotta a csodákért felelős őrangyal, így valami titokzatos módon előteremtett számukra egy aranyos kis pamacs-állatkát, amellyel felköszönthették és megajándékozhatták árva kis barátjukat a születésnapján, kitörő örömet okozva ezzel neki.

Telt-múlt az idő, eljött a tavasz, és virágba borult a város. Az egyik ház tövében kinőtt egy gyönyörű, ismeretlen növény, melynek sok apró, fehér bojtos virága nyílt. A csodájára járó emberek találgatták, hogy mi lehet az. A gyerekek azonban rögtön megismerték rajta az elgurult bojtot, mely a virág legtetején nőtt ki, s ezért egyre bizonygatták, hogy ezt csakis az angyalok tehették, de a felnőttek nem hittek nekik.

A gyerkőcök azonban tudták az igazságot, és maguk között úgy nevezték el a kicsi virágot, hogy Bojtvirág, amely a szeretet, a barátság virága lett számukra.

Azután elmesélték a történetet a gyermekeiknek, az unokáiknak, majd ők is továbbadták, én pedig most nektek adom tovább, mert ez a mese olyan igaz, mint ahogy az itt meg van írva...

Korsós Karolina
Szabadka

A beteg őzike és a Csodadoki

Egyszer volt, hol nem volt, talán még az erdőn is túl, volt egy őzike. Ez az őzike egyszer nagyon beteg lett. Az anyukája nagyon aggódott, féltette fiát. Ezért sokat ápolta és foglalkozott vele, amíg nem talált egy olyan doktort, aki az efféle betegségeket tudja gyógyítani. Telt-múlt az idő, évről-év és napra nap, az őzike egyre rosszabbul lett. Már semmi gyógyszer nem segített rajta. Az anyukája sokat sírt, hogy elveszíti az egyetlen fiát. Hamarosan eltelt egy esztendő, és már kopogtattak az özanyóka ablakán. Hát lássatok csodát, egy csodadoktor állt a ház előtt. Ő az, aki az őzikét meggyógyítja.

Erre az őzikeanyó nagyon megörült. A csodadoki elkezdte nézegetni a beteg őzikét, ezután beadta neki a gyógyszert. Másnapra meg is gyógyult.

Ha az őzike meg nem gyógyult volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Nagy Csaba
Mikepércs

Gondolunk Rátok!

A ti világotokban gyerekek, az összes mese vége Happy End. Nem véletlenül, hiszen mindegyik kis porontynak van egy őrző-védő kis angyalkája. Ez az angyalka, minden lépéseket figyel, és ha úgy látják, nem vagytok biztonságban, azonnal teszik a dolgukat. Ha szükségetek van rájuk, csak beszéljétek nekik, ők megértenek titeket. És hogy honnan tudom mindezt? Hadd meséljem el nektek az én történetemet.

8 éves voltam. Botladozó, ügyetlen, félénk kislány. Egyszóval más, mint a többiek. Az iskolában csúfoltak, sosem kaptam piros pontot, a tanár néni nem dicsért meg. Minden szünetben bent ültem az osztályterembe egyedül, és rajzoltam. Ha hazamentem anyának és apának mindig panaszkodtam, hogy senki sem foglalkozik velem. De ők mindig csak annyit mondtak: Tarts ki!

Egy nap épp hazafelé rohantam, amikor találok az egyik örökké gonoszkodó osztálytársammal. Nem akartam megállni, így az volt a tervem, hogy csak elrohanok mellette. De ő észrevett. Az iskolatáskámnál fogva visszarántott úgy, hogy elestem és bevertem a fejem. A fájdalomtól egy könnycsepp gördült végig az arcomon, de nem akartam, hogy észrevegye. Egyszer végre erősnek akartam mutatkozni. Akkor még nem tudtam miért, de elrohant. Úgy éreztem: Igen, végre sikerült elijesztenem, a fájdalom, ahogy jött úgy el is tűnt, így boldogan pattantam fel a földről, leporoltam magam, és már futottam is tovább a kis utcán.

Otthon nagy magabiztossággal meséltem el a szüleimnek mi történt, ám ők csak rémülten néztek. Még a mondandómat be sem fejeztem, de már rohantak velem a kocsihoz, betettek és elindultunk.

- Hová megyünk? Mi a baj? Rosszat tettem? - kérdezgettem őket ijedten.
- Jól érzed magad? Nem fáj semmi? – rémült arccal fordult hátra hozzám anya.
- Minden rendben. Nem értem mi a baj! – válaszoltam, s reméltem folytatja a mondatom.

De nem. Húsz perccel később egy kórház elé parkolt be apa, csikorgó kerekkel. Kipattantak a kocsiból, engem is kisegítettek, bár nem értettem miért.

- Ki tudok én szállni egyedül is! – mondtam, már szinte felháborodottan.

Rohantak be velem az épületbe. Apám az első orvost meglátván nagy zihálások közepette szinte már ordított.

- Kérem, segítsen, a lányom, nézze!

Még mindig fogalmam sem volt semmiről, csak furcsán bámultam a felénk „száguldó” doktort. Egyből megfordított, azt mondta dobjam előre a hajam. Enyhe kis szúrást éreztem, amikor hozzáért. Majd amikor megfordultam, megláttam véres ujját. Kétségbe estem.

- Mi a baj? Anya? Apa?

- Nyugodj meg kincsem, ne izgasd fel magad! – szólt hozzám megnyugtató hangom apa.

Az orvos azonnal bevezetett egy kisebb szobába, ahol leültetett. Elkezdett jobban matatni a hajam között.

- Ezt be kell varrni. – fordult a szüleim felé.

- De ugye rendbe fog jönni? – kérdezte anyám aggódva.

- Természetesen, szerencséje van a kis hölgynek.

Fogalmam sem volt miről beszélnek, de megnyugodtam, amikor láttam a szüleim kezdi visszanyerni higgadtságukat.

Fél óra múlva már a könnyeim potyogtak. Kaptam egy jó nagy „szurit”. Így is féltem a tűtől, de ha már felém közelítenek fele, sikítva tudtam volna elrohanni. Most leült a doktor bácsi és csak vártunk. Nem tudtam mi történik, azt hittem, hogy már vége is. De éreztem, hogy a kicsi fejcském kezd elnehezedni és hirtelen már semmit nem éreztem. A fehér köpenyes, szakállas, télapóra emlékeztető bácsika odalépett mögém. Kezében egy tűhöz hasonló valami, és cérna.

- Mit akar vajon? A ruhám nincs elszakadva! Vagy igen? – gondoltam.

Ameddig én erről magamban vitáztam, felszólalt a doktor.

- Na, máris készen vagyunk!

- Micsoda? De hisz, nem is csinált semmit! – néztem rá furcsán, és azt gondoltam ez a bácsi kicsit gyagya.

- De igen csináltam, csak az érzéstelenítőnek köszönhetően nem éreztél semmit. Nagyon vigyázz magadra kislány, mert most a szerencse a kezedben volt, de járhattál volna rosszabbul is.

- Nagyon köszönjük doktor úr! – szóltak a szüleim.

A hazafelé vezető úton elmeséltem, hogy mit csinált a gonosz osztálytársam. Elmondtam nekik, hogy nem szeretek iskolába járni, mert mindig csak bántanak. Anyuék megígérték, hogy minden rendben lesz hamarosan. Így is lett. Két héten belül, bejöttek a sulimba és beszéltek az igazgató nénivel. Nem mindent hallottam, csak azt, ami kiszűrődött az ajtó alatti kis résen. Felgyorsultak az események. Másnap a fiúnak - aki bántott – a szüleit láttam meg óráról kirohanás közben, mellettük a „tettes”, fejét lehajtva hagyta el az iskolát.

Akkor láttam utoljára. Onnantól kezdve minden nagyon jó lett. A tanár nénik mindig megdicsérték és nem csúfoltak a többiek.

És hogy mi köze ennek az esetnek az angyalkához? Ez az angyalka mindig más alakjában jelenik meg. Az én esetemben a doktor bácsi és a szüleim voltak azok. Ha ők nem lettek volna, járhattam volna sokkal rosszabbul is. A kis történetem tanulsága, hogy sose féljetelek tudomására hozni a kis angyalkáitoknak a problémáitokat. Legyetek nyitottak, őszinték, és fogadjátok el a segítséget. És ha ezeket megteszitek, minden rendben lesz, és az életek tündérmese lesz.

Kóta Ramóna

Nagydorog

Remény a gyógyuláshoz

Talán fáj, úgy dübörög
Mint zord folyó a rossz vér hömpölyög,
Beteg testemben a remény a fáklya
A lobogó tűz a gyógyulást várja.

Nem félek, hisz itt vagy te velem,
Az álmodat álmodtad éjjelente nekem,
A pirkadat mindig a megváltást hozza,
Szemedbe nézek és talpra állok újra.

Gyere velem, a kezed a kezemben,
Gyógyuló testem, lelkem a lelkedben,
Újjá születek én.

Segítettél, mellettem álltál,
Mikor beteg voltam, napfénnel vártál,
Köszönöm neked az új életem.

Kukovecz Dorina

Pusztaszabolcs

Mese a kis fáról

Sok-sok mesét hordott már e Föld a hátán. Naponta szövődnek újabb és újabb történetek, naponta hallhatunk érdekesebbnél érdekesebb meséket. Azonban nem csak az emberek terjesztik ezeket a történeteket. A fák is suttognak egymás között. A tölgyek, a bükkök, a fenyők, a fűzfák, a nyárfák és még megannyi fajtájuk beterítik az egész Földet. Ahogy a fák által hallott mesék fáról fára, ágról ágra terjednek, a világ minden tájára eljutnak beszéléseik. Ezt a mesét is a fák mesélték, suttogták egymás között, dicsekedtek társukról.

Volt egyszer egy kis fa egy erdő közepén. Apró csemete volt a nagy fák között, mégis élvezte az életet. Szerette hallgatni az öreg fák meséit és sokszor álmodozott arról, hogy egy nap majd ő is tiszteletre méltó, magas fa lesz, és a hozzá hasonló kis fák úgy fognak felnézni rá, ahogy ő is csodálja az idősebbeket.

Ez volt az egyetlen álma, másra nem is vágyott. Így hát napjait mással sem töltötte, minthogy hallgassa a legfrissebb meséket. Kedvencei általában vidám gyerekekről, vagy bátor hősekről szólt, de szerette az állatos történeteket is. Azokat a napokat is élvezte, mikor egy-egy csapat kiránduló gyerek jött az erdőbe vagy piknikező fiatalok, vidám hegymászók. Szerette nézni, ahogy a gyerekek játszanak, ahogy az emberek vidáman szippantják be a friss levegőt. Örült neki, mikor boldog emberi arcokat láthatott, ez őt is boldogsággal töltötte el. Ilyenkor kicsit ő is egy-egy mesében érezhette magát.

De más mesék is vándoroltak leveleik között. A nagyobb fák élvezettel hallgatták társaikról szóló történeteket. Ahogy az erdőkben cseperedő fákból magas házak lettek, eljutottak messze földre, és most is büszkén állnak új formájukban. Ahogy egy fát elvisznek az erdőből, a fák követik útját, és egyik fáról a másikra jutva visszaérnek a fák kalandjai az otthon maradt társaikhoz. Ilyenkor az apró csemetéktől kezdve a korhadozó óriásokig, mindenki izgatott. Kíváncsian várják, hogy meghallgassák, mi történt a hozzájuk hasonlókkal.

Azonban ez a kicsi fa az erdőben, ő volt az egyetlen, aki nem szerette az ilyen meséket. Minden álma az volt, hogy felnőjön, és az otthonában élje le életét. A gondolattól, hogy egy nap lehet, hogy őt viszik majd el ezzel megfosztva az otthonától és az álmától, egyenesen irtózott. Ahányszor elterjedt a hír. Hogy favágók járnak az erdőben, a kis fa elkezdett reszketni, megremegetek az ágai és csak akkor nyugodott meg, mikor már biztonságban érezhette magát. Így teltek a kis fa mindennapjai, s azóta már sok mese ment át az erdő ágai között. A kis fa is szépen növekedett, szép, derék fa lett belőle, s boldog volt, hogy egy nap majd őreá fognak felnézni a kicsi fák.

Egy nap, mikor a kis fa épp a meleg napsütést élvezte, véletlenül meghallotta miről suttognak a kis csemeték. Favágók jöttek az erdőbe. A kis fa megijedt, félt, hogy talán ma őt viszik el. Mikor odaértek hozzá a baltás emberek, amennyire csak tudta, összehúzta az ágait, behúzta a leveleit, és megpróbált a lehető legvéznábban kinézni. De hiába tett meg mindent, még így is ő volt a legerősebb fa, friss volt és derék darab, ezért őt választották a favágók. Fájt neki, mikor belévágták a fejszét, de nem is igazán az éles penge bántotta. Legjobban az törte össze a szívét, hogy elszakították a gyökerétől, az otthonától, megfosztották őt az egyetlen álmától. Abban a pillanatban jött rá, hogy ő többé sosem lesz sem az a kicsi fa, aki eddig volt, és sosem lesz már az a tiszteletre méltó idős fa sem, amiről mindig is álmodott.

Miután a fa törzse a földhöz csapódott, a favágók feltették a szekérre és elindultak vele kifelé az erdőből. Most akármennyire nem szerette, mégis eszébe jutott a sok mese, amit a társairól szóltak. Ezek mindig megrémítették őt, most azonban ezek nyújtották neki az egyetlen reményt.

Ahogy zötykölődtek a szekérrel az úton, a kis fa csodálkozva nézte a tájat. Sosem látott még patakokat, hegycsúcsokat, vízeséseket, csupán azt a pár virágot maga körül, azt a néhány fát, akikkel osztozott eddigi lakhelyén. És bármennyire csodálta a sok újdonságot, tudta, hogy mindez fel sem ér az otthonával, ahova talán már soha nem juthat vissza.

A lovak, amik a szekeret húzták, megszomjazztak, ezért a szekér megállott egy patak mellett. A patak partján volt egy piknikező asztal, méghozzá fából. A kis fa elképzelte, hogy talán belőle is asztalt faragnak. Talán a mesék, amikért annyira rajongott csemete korában, majd rajta fognak megíródni. Milyen szép is lenne az. Miután a lovak ittak, a szekér újra útnak indult rajta a kis fával. Ahogy egyre mentek tovább, a kis fa kezdte elveszteni a reményt, hogy belőle majd asztal lesz. Sokat mentek, a hegyek és a patakok fogyatkoztak, legelők és folyók vették át helyüket.

Egyszer csak a kis fa megpillantott valamit, amiről addig még nem is álmodott. Mindenütt víz, amíg csak a szem ellát, rajta pedig nemes kinézetű fatákolmányok úsznak. A fácskának rettentően tetszett a látvány. Hamar rájött, hogy a tengernél járhatnak, melyeken hajók úsznak. Róluk is hallott már meséket, ahogy a szél belekap a hajók vitorlájába, és ahogy hullámok összezsapnak a hajók oldalán. A kis fa lelkébe újra beköltözött a remény. Milyen csodálatos lett volna, ha belőle hajót készítenek. Szelte volna a habokat, odahaza pedig róla meséltek volna az idős fák. Ennél nagyobb megtiszteltetést el sem tudott volna képzelni. Azonban ahogy egyre távolodtak a homokos partoktól, úgy lassan kialudt a remény kis szikrája a fa szívéből.

Újra az erdőkben jártak. Az útjuk hosszú volt, az emberek elfáradtak. Megálltak egy pihenőnél. A kis fa körül nézett a környéken. Az egyik kupacban hatalmas papírcsomagokat látott. Hallotta már más fáktól, hogy a papír is fából készül, és hogy az emberek írni szoktak rájuk. A kis fa újra izgatott lett. Ha belőle papírt készítenének, lehet, hogy meséket vésnének rá, és akkor ő az emberek mesemondója lehetne. Az emberek visszajöttek, és újra útjára bocsátották a szekeret, de mielőtt még mindannyian felszálltak volna, az egyik favágó felírt valamit egy papírdarabkára, majd zsebre vágta azt, és fellépett a szekérre. A hirtelen lendület miatt azonban mikor felült a helyére, a zsebéből kiesett az írószer, amivel az előbb írt, és egyenesen a kis fa mellé esett. A fácska megfigyelte a kis tárgyat. Fából készült ceruza volt grafitheggyel bélelve. Igen hasonlított vékony kis teste a faágakhoz. Lehet, hogy ceruzákat faragnak belőlem- gondolta magában a rozoga szekér másik utasa, a kis fa. Talán ez a legszebb az összes eddigi lehetőség közül. Nem csak hallgatni a meséket, nem csak másoknak elmesélni. Ő lenne az, akivel megírják, belőle erednének a szavak. A következő kanyarnál egy kő került az egyik kerék elé és a zötykölődés miatt a kis ceruza lehullott a földre.

Hamarosan egy nagyvárosba értek. A fa, aki eddig csak mesékből és történetekből hallott a házakról és az épületekről, teljesen elcsodálkozott. A sok magas épület, a házak, a sok ember, az autók és egyéb járművek, nyüzsgéssel teli utcák, neki mindez új volt. Szépnek szép volt, jónak jó volt, de mégsem tetszett a kis fának. Sehol egy fa, sehol egy bokor, még csak virágok sem voltak sehol. Mindig is szerette az otthonát és most jobban szeretett volna ott lenni, mint valaha.

A szekér egy udvarra húzott, ahol a kisértőt egy falnak támasztották. A kis fa óráig állt ott, és arról gondolkodott, vajon miért is hozták most őt ide, és itt mit fognak vele csinálni. A szekérrel már rég elmentek a favágók, mikor megjelent egy eddig a kis fa számára ismeretlen ember fejszével a kezében. A kis fa először megijedt, de megnyugtatta magát, mert tudta, hogy ez az átalakulás része. Az ember több helyen is belevágta az erős fejszét. Nagyon fájt neki, majd hirtelen nem is emlékezett többre.

Mikor felébredt, apró darabkákban, a földön hevert. Körülötte kövek körbe, arrébb pedig farönkök. Először nem értette a kis fa, hogy hol lehet most. De ahogy megpillantotta a távolabb fekvő sátrakat és a vidámabb nevetgélő gyermekeket, hamar rájött. Lassan a gyerekek köré gyűltek, nevetgéltek, játszottak, táncoltak és énekeltek. A nap egyre ment lefelé, a csillagok pedig feljöttek az égre. A kicsik fájni kezdtek, egymáshoz bújva ültek a rönkökön. Majd mikor egy felnőtt érkezett közéjük, mindannyian felkiáltottak: Tábortűz! A kedves bácsi begyújtotta a tüzelő fát, ami apró lánggal égni kezdett majd a gyerekek újból

énekelni kezdtek. A kisleány elment minden jó kedve. Elégették, tüzelő lett belőle. Szomorú volt, vissza akart menni az erdőbe, de már nem tehetett semmit. Hiányzott neki az otthona, az idős fák, a kis csemeték, az a pár virág és az a sok szép mese. A gyerekek tovább daloltak, körbetáncolták a lobogó lánggal égő tábortűzet, míg mások meséket meséltek a tűz körül. Valahogy olyan szép volt. A gyerekek vidámságát látva a kis lány is jobb kedve lett. Eszébe jutott az idevezető útja. Mióta elhagyta az otthonát, annyi mindenen ment már át. Látott magas sziklát, hegyeket, patakokat és vízeséseket, látott házakat, látta a nagy nyüzsgő várost, látta a tengert, rajta a büszke hajókat. Nem csak hallgatta a sok kalandot, mint a többi fa. Ő igazi kalandokat élt át. Rájött, hogyha el is égetik, azt sem bánja, hisz olyan szép volt, amit eddig megélt. A gyerekeknek pedig meleget adott és boldogságot, ennek az estének ő volt a középpontja és bár nem tudta mi lesz vele, mégis boldog volt.

A hamu még pislákol a tábortűz helyén, mikor jött egy hirtelen szélfuvallat és eloltotta az apró szikrát is. De amilyen hirtelen jött ez a szélfuvallat, olyan hirtelen jött egy másik is, amelyik felkapta a maréknyi hamut és magával vitte, fel, fel az égig és csak vitte és vitte. Fent szállt a magasban, és odafentről nézte a világot. És ahogy vitte a szél újra látta a várost, az erdőket, a tengert, a legelőket, a folyókat és patakokat, valamint az otthonát. Látta a csemetéket, látta az idős fákat, még látta a törzsének nyomát. Ahogy szállt a maréknyi hamu, egyszer csak elért egy számára idegen helyre. Itt a szél letette őt, és nem vitte tovább. Hosszú évek múlva a hamuból egy kis hajtás bújik ki. A házban lakók nagyon örültek az apró fahajtásnak, gondozták és védték őt, és ő csak nőtt és nőtt. Mai napig ott ékeskedik a kis fa, aki azóta magas, derék fává nőtte ki magát. Többet nem kellett félnie a favágók fejszétől. Boldogan élhette életét.

Erről a fáról szólnak azóta a mesék, róla mesélnek azóta az öreg fák a kis csemetéknek, de ha több nem is, ez a mese biztosan róla szól.

Kovács Ivett
Nagvárad

Kiwi csodálatos gyógyulása, avagy a hukk-hukk kór legyőzésének története

- Szép, néhány évre elutazik az állat és már rögtön átépítik az egész Rágcsatelepet – morfondírozott Fekete Üröm a csinos tengerimalac. Miért nem szólt bátyám, hogy pontosan merre is van munkahelye, bármennyire is utálok, muszáj lesz kérdezősködnöm.
- Elnézést jó uram, meg tudná mondani merre találom az Élelmezési palotát – kérdezte Üröm egy arra sétáló teknőctől.
- Höf, höf, szóval: csinos turistákkal nem elegyedem szóba kisasszony.
- De teknőc úr, én helybéli vagyok!
- Ó, akkor miért nem tudja, hogy hol van az Élelmezési palota? Maga is hülyét akar csinálni belőlem? Jellemző, jellemző, hogy a magamfajta teknősökkel mindig kikezdenek. Bezzeg, ha bármi gondjuk van: Mór Móric úr lenne szíves beépíteni az új ablakot... Mór Móric úr eldugult a lefolyó, megjavítaná... Bezzeg, ha nekem kell segítség, akkor mindenkinek dolga van, és egyik hengertestű disznó (bocsánat, tengerimalac) sem emelné a talpát. Jellemző, jellemző...
- „Nem voltam túl barátságos alak” – gondolta Üröm majd elindult a legközelebbi újságárushoz, vásárolt egy térképet és így könnyen megtalálta az élelmezési palotát és bátyja irodáját.
- Parlag, bátyuskám! – borult egy jóvágású barna malacsrác nyakba.
- Szia Üröm, már vártalak – viszonzta Parlag az ölelést.
- Egy órája érkeztem a városba, de csak bolyongtam. Hogyhogy elköltözött a hivatal?
- Hát igen, sok minden megváltozott az elmúlt két év alatt. De miért beszélgetünk ebben az irodában hugi? Gyere, hazakísérlek. Mór Móric úr eddig mindent előkészített.
- Jól hallom? – döbrent meg Üröm.
- Igen hucám, Mór Móric Dezső a házi bácsim. Mi a gond?
- Parlag, azért aggódom, mert volt szerencsém találkozni vele. Mikor a hivatalt kerestem tőle kértem útbaigazítást, de azt mondta csinos turistákkal nem tárgyal.
- Ne lógasd az orrod – mondta Parlag – velem is mindig így viselkedik. Csak azért engedi meg, hogy nála lakjam, mert 600 hánсот fizetek havonta. Egyébként ő természeténél fogva ilyen zsémbes, vén mór teknős.
- Az, egy érzékeny páncélos – bólogatott Üröm.
- Figyelj hugi, temérdek az időnk, arra gondoltam körbe vezetlek a városban, ismerd meg, hisz ezúttal hosszabb ideig maradsz.

Azzal nyakukba vették a Rágcsatelepet és Parlag mindent részletesen bemutatott. A Tanoda térre érve eszükbe jutottak a régi emlékek.

- Ó, milyen gyönyörű a szülői ház! Milyen szép kis kísérleti malacok voltunk – kuncogott az emlékek hatására Üröm. És milyen kár, hogy mindennek vége.

Lassan elhagyták a központot és megérkeztek a Forgácsosi negyedbe. A kis park közepén az egykori takarmánygyár tulajdonosának Forgácsosi Répának egészalakos szobra állt. Végül a Takarmánygyár utcában kötöttek ki.

- Hát itthon lennénk – mutatott Parlag egy tízemeletes rózsaszínre szigetelt panelra. Itt lakom, ez az otthonom.

- Nem rossz – fűzte hozzá Üröm, de a liftajtónál egy pillanatra mégis megtorpant.

- Üröm, gyere hugicám, csaknem félsz?

- Á, minden a legnagyobb rendben, csak egy kicsit szorongok, vajon Mór Móric úr hogyan fogad.

- Miatta ne aggódj, volt alkalma megtanulni tisztelni a nőket.

- Az utcán nem úgy tűnt – gondolta magában Üröm. Azzal beültek a liftbe és meg sem álltak a IX. emelet 17-es lakrészéig. Parlag ajtót nyitott és köszönt.

- Jó estét Uram! Tiszteletem, köszönt megszeppenve Üröm is.

- Már azt hittem haza sem jössz! Ki van ott veled, turistaszagot érzek – fogadta a köszönést imígyen Móric.

- Bemutatom a húgomat, Fekete Üröm – Mór Móric Dezső. És tisztázzuk, nem turista. Két évig az Egyesült Malacságban fizioterapeutaként dolgozott és most tért haza.

- Á, értem, szóval a Malacságban segítettél gyógyulni az arra vágyóknak, majd megvállik nekem segítesz-e, ha szükségem lesz rád. Nem, mert ilyenek a mai fiatalok. Jellemző..., jellemző. Bár Üröm és Mór Móric úr között később sem alakult ki valami rózsás kapcsolat, udvariasan éltek egymás társaságában. Eközben teltek a hetek, hónapok és Üröm lassan beilleszkedett a malacteknős társadalomba, munkát is talált egy archeológiai intézetben, ahol titkárnőként alkalmazták.

- Jó reggelt Parlag! – köszöntötte bátyját.

- Szia Hugi, hogy érzed magad első munkanapod reggelén?

- Prímán, de hol van az öreg? – kérdezte gúnyosan Üröm.

- Egy borpincébe hívták, valami új hordót kell összekalapálni.

- Hogy ez mi mindenhez ért – gondolta Üröm, majd sietve bekapta reggelijét és indult is munkába. Az Archeológiai Intézet nagy régi épületben székelt, de mégis kisebb volt az Élelmezési palotánál. Üröm belépett.
- Kezét csókolom kisasszony, köszönt rá egy délceg, jóvágású tengerimalac. Dr. Spiccvárosi Pickó, szolgálatára. Műgyűjtő és archeológus.
- Fekete Üröm, nagyon örvendek – suttogta a megbabonázott lány.
- A továbbiakban velem fog dolgozni, kérem érezze otthon magát intézetünkben.
- Ó, köszönöm dísz és doktor úr, nagyon kedves, nem is tudom hogyan tudnám megköszönni.
- Talán azzal, hogy tegezel.
- Ok Pickó, ha így akarod nekem is könnyebb – bátorodott fel Üröm.

A titkárnő és főnöke jó hosszú beszélgetésbe kezdett, szinte észrevétlenül telt el az első munkanap. Dr. Pickó egy esti értekezletre is meghívta újdonsült titkárnőjét. Üröm repesett a boldogságtól, észre sem vette és már haza is ért.

- Valamit elfelejtettél csibém. Töröld le a lábat! – figyelmeztette a teknős.
- Elnézést kérek, de olyan nagyszerűen telt a mai nap. Megismerkedtem a munkatársammal, nagyon rendes Pickó...
- Bármennyire is rendes előbb töröld fel a koszt, amit behordtál – jelent meg Mór Móric úr egy felmosóval kezében.
- Szóval csak azt akartam mondani – folytatta Üröm az előszoba padlóját törölgetvén – hogy jóvágású és fél hétre vissza kell mennem értekezletre, ott fogok megismerkedni a többiekkel is.

18.20-kor Üröm elindult az Intézet felé, belépett az irodába, de egy teremtetett lelket sem talált.

- Hahó, kérem, ez valami beavató ünnepség, nincs kedvem játszani – ijedt meg Üröm.
- Szia szép hölgy, köszöntötte Pickó, az értekezlet később kezdődik, de addig örvendjünk egymásnak.
- Mi ez, randevú? – kacérkodott Üröm. Hát végül is az volt, fél óra elég volt ahhoz, hogy a két malac egymásba szeressen, így mikor a gyűlés megkezdődött egymás mancsát fogva köszöntötték a többieket. A párkapcsolat az idő múltával egyre szorosabb lett, kedves vacsorák, közös mozizás, sétálás a Takarmánygyár utcában, Forgácsosi negyedben, virág, csók, lánykérés, házasság. Az ifjú házaspár az Aranyhórcsög szigeteken töltötték a répas heteket, majd hazatértek és boldogan újságolták mindenkinek, hogy hamarosan gyerekük, szóval kismalacuk születik. Aztán eljött a várva várt nap is.

- Tetszik drágám? – kérdezte gyöngéden feleségét Pickó.
- Ó életem, ő a legszebb malacgyerek a világon.
- Igen, olyan tökéletes és szép, akár egy kis kiwi – mondta Pickó.
- Gyönyörű akár a kiwi – köszöntötte a fiatalokat a szobába éppen belépő Parlag.
- Ahogy mondod, sógor, egyébként legyél te a keresztapa, a kicsi neve pedig ezennel KIWI.

Ebben a pillanatban, kezében egy csokor virággal, Mór Móric úr toppant be a klinikai szobába, furcsa, mosolygott!

- Isten éltesse az újszülöttet – köszönt vidáman és harsányan.
- Mór Móric úr, Isten hozta – köszöntötték egyszerre az öreg teknőst, aki kezet rázott Parlaggal és Pickóval, majd gyöngéden átadta Ürömnek a virágot.
- Tessék csibém, éljete soká!

Még sosem látták Mór Móric urat ilyen kedvesnek...

- Én nem vagyok kölökbarát, de ez a pirinyó egy búbáj. Megtudhatnám a nevét? – érdeklődött udvariasan az öreg.
- KIWI, Spiccvárosi Kiwi.
- Isten hozott Kiwike, jó barátok leszünk még, mondta a teknős, minden jelenlevő nagy csodálkozására.

Teltek múltak a napok, hónapok, és Kiwi testben, lélekben és agyban egyaránt gyarapodott, egy napon azonban csuklani kezdett.

- Hukk, hukk! – hallatszott a gyermekszoba felől.
- Jó ég kislányom, mi van veled? – kérdezte kétségbeesetten Üröm.
- Semmi anya, hukk, csak hukk, csuklom, hukk.
- Ez így nagyon nincs rendben kislányom, a tengeri malacok ritkán csuklanak, elmegyünk az orvoshoz.

...

- Ez bizony az! – állapította meg az orvos.
- Mi doktor úr? – kérdezte kétségbeesetten Pickó.
- Csukk-hukk kór.
- Csukk-hukk kór, ijedt meg Kiwi.
- Ez bizony az, vágta rá angol hidegvérrel az orvos.
- És mivel kezelhető doktor úr? Pánikolt Üröm.
- Egy nagyon ritka gyökérrel, de az sem egészen biztos – hajtotta le fejét az orvos. Sajnálom...

Kiwi betegsége az egész családra sokkolóan és lehangolóan hatott. A kis malaclányt fárasztotta az örökös csuklás és úgy tűnt nincs segítség. Mikor Mór Móric úr hazatért szomorúnak találta régi lakótársát.

- Mi a gond Parlag, nem tűnsz túl vidámnak.

- Minek örülnék uram?

- Példának okáért azért, mert nagybácsi vagy. Én példának okáért azért lettem boldogabb, mert vigyázhattam Kiwire.

- De hát épp vele van a baj!

- Micsooodaaaaa? – esett kétségbe a teknős.

- Csukk-hukk kór – mondta sírva Parlag.

- Jaj Istenem, de hát az, az... - és az érzéketlen öreg teknős tovább nem folytatta. A páncélja csak úgy rázkódott a zokogástól. Aztán lassan összeszedte magát. Megtörölte a szemét, majd Parlag felé fordult és ezt mondta:

- Fel a fejjel, van megoldás, Kiwin a csukk-hukk gyökér fog segíteni.

A következő nap Mór Móric úr elment Pickóékhoz meglátogatni Kiwit és játszani vele. Miután a kis tengerimalac lefeküdt az öreg teknős hosszasan elbeszélgetett Kiwi szüleivel a betegségről és a lehetséges gyógymódokról is, majd hazament. Egész éjjel azon törte a fejét, hol találná meg a bűvös gyökeret. A hét folyamán egy építőtelepen dolgozott, valami régi gyógyszertárat bontottak le. A sok kacat között egy rongyos nehezen olvasható könyvet is talált. Hamar felkapcsolta a lámpát, előkereste a könyvet és lapozni kezdte. Bronhidium, brotosaurus... csimbók csombor... tovább, tovább, lássuk, mi van a Csukk-hukk címszó alatt. Nagyra kerekedett szemmel olvasta: a csukk-hukk gyökér... Hajnalig olvasott, majd alighogy kivirradt elindult a borpince felé. A könyv szerint itt kell keresni a csodanövényt. Mór Móric úr tudta, hogy a pincemester nem tartozik barátai közé, de elhatározta, hogy a jó ügy érdekében mindent vállal, még azt is, hogy...

- Dezső! – köszöntötte egy kalapos vén tengerimalac.

- Üdvözlöm Körte!

- Mi járatban erre? Most nem én hívtalak.

- Khm, khm – köszörülte a torkát Móric. Aztán kivágta: a te pincédben is terem csukk-hukk gyökér, erre van szükségem.

- Barátom, itt biztosan nem terem semmiféle gyökér, azaz itt te vagy a legnagyobb gyökér, ha ha, he he hö hö – röhögött Körte.

- Na, üsse kő, benézhetsz a pincébe, de előtte innunk kell.

Körte tudta, hogy Mór Móricot nem lesz nehéz leitatni, jócskán töltött a borából, majd néhány pohár után megkérdezte:

- Mondd csak, minek kell neked az az izé gyökér?
- Há' azé' me van egy tengerimalacka, aki izé... hukk
- Szóval csuklik, s újabb pohárral töltött a teknősnek.

Móric úr felhajtotta, majd összerogyott a lépcsőn. Kis idő múlva arra ébredt, hogy egyedül van a sötét pincében.

- Te jó ég, a fejem, annyi biztos, hogy többet nem iszom. Na, most keressük meg azt a csodagyökeret. Ha jól emlékszem ez az új hordók alatt szokott teremni, majd nemsokára megtalálta azt a hordót melyet maga kalapált össze. Elgördítette majd ásni kezdett.
- Valamit érzek, de vajon mi lehet ez. Heuréééékaaaaa! A csodagyökér!

Az értékes kincssel táskájában hazaindult, és otthon, mint egy igazi kémikus lepárolta a csodagyógyszert. Egy csipetnyi kitartás, jó adag szimpátia, kevéske mosoly, vékányi nevetés, ugyanannyi szeretet és jó reménység kellett a csodaszer elkészítéséhez. Mikor az első cseppek elkészültek, kis kémcsőbe zárta, majd elvitte Pickóéknak. A kis Kiwit térdére ültette, tündérkisasszonynak nevezte, meg herceglánynak és beadott egy kiskanálnyit a gyógyszerből.

- Köszönöm, Mór Móric bácsi, igazán kedves tetszik lenni – hálálkodott Kiwi.
- Igazán nincs mit, te kölök, inkább vigyáznál, hogy ne edd le ünnepi öltönyöm. Jellemző, ezek a mai fiatalok... Hogy sem anyjuk, sem apjuk nem tanítja meg őket rendre, fegyelemre. Bezzeg..., de nem folytatta szokásos zsörtölődését, hanem boldog mosollyal arcán elosont a további hálálkodás elől.

Bezzeg... otthon elégedetten dúdolni kezdett:

Minden ember szívéen van egy ajtó
Amin valaki beléphet,
Ha nem tudod ki az a valaki,
Akkor is tárd szélesre az ajtót,
Ne nézz ki a kulcslyukon,
Tárd szélesre az ajtót, az ajtót.

Kovács Péter
Kolozsvár

Mese egy gyerekről, aki hitt a gyógyulásban

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy kicsiny kis falucskában egy kisfiú. Ez a kisfiú volt a faluban a legügyesebb kisgyerek: sokat faragott, sokat tanult, és ami a legkülönösebb, hogy szeretett főzni is. Egy napon, mikor eljött a tél, ezt mondta szüleinek:

- Anya, én nagyon fádom! - mondta a kisfiú.

- Sajnálom fiam - válaszolt az anya-, de mivel nincsen pénzünk, így nem tudunk tüzelni sem.

A kisfiú ezért nagyon szomorú volt és elhatározta magát, hogy egy szép napon majd kisegíti a szüleit ebből a szegénységből.

Már nagyon hideg volt. Eljött a tél közepe. A szülők a faágakkal tüzeltek, amiket az erdőben találtak, de a gyereken lehetett látni a betegség jeleit. Egy hét múlva a kisgyerek beteg lett. A szülők összeszedték megmaradt pénzüket és bevitték a kórházba. Az orvosok megállapították, hogy a kisfiú tüdőgyulladásban szenved. A szülők nem vitték haza a gyermeket, itt hagyták, hogy gyógyítsa meg őt a doktor bácsi. Eltelt egy hét, a kisfiú az ágyon ült unottan, és éppen azon gondolkozott, mikor meggyógyul, mit fog játszani. Gondolt a szüleinek, akik mindenben segítettek neki, még ha szegények is voltak: iskolába jártatták, enni adtak neki, tanították otthon és még ha hideget érzett a szobájában egyből összeszedtek egy kis tüzfát az erdőből, hogy begyűjtsák a kazánt csakis az ő kedvéért. Amíg ő mély gondolkodásba esett, az ajtón belépett a doktor:

- Jó napot,jól tudom,hogy a te neved kisfiúcska, Kaulitz János?

- Csókolom, doktor bácsi. Igen,úgy hívnak. Jól hallottad. A kisfiúban német vér is csörgedezett. Az apukája Kaulitz Mátyás, aki Németországban élt, de eljött Magyarországra, és csak egy kicsi kis kertföldje van, ahova ültetni tud répát, krumplit és más egyéb fincsi zöldséget. Az anyukája, Kaulitz Sára munkanélküli. Otthon van a kisfiúval egész nap. De honnan jön a pénz? Hát igen... Az apukája a piacon szokott eladni zöldségeket kis mennyiségben, így nem sok pénz jön a házhoz.

Este nyolc óra volt. Az ajtón kopogtak. A fiú kiabálta,hogy szabad,erre a szülei léptek be az ajtón. Megmondták a kisfiúnak, hogy még nem vihetik haza. A kisfiú nem volt szomorú, csak azt mondta az anyukájának, hogy ő itt nagyon is elvan. Az anyuka nagyon boldog volt.

Már majdnem elment a tél, az utcán csak egy kevés havat lehetett látni. A kisfiú már nagyon szeretett volna hazamenni. Reggel a doktor így szólt hozzá:

- Szia, János. Van egy jó hírem. Az állapotod javult, de még egy pár hetet itt kell maradj. Bár, megvan az esély rá, hogy nem is mehetsz haza...

A kisfiú megijedt... Egész nap ezen a mondaton gondolkozott: "Bár, megvan az esély rá, hogy nem is mehetsz haza..." Felgyülemlett benne az indulat, a gyógyulni akarás vágya. A kisfiú minden erejével azt akarta, hogy meggyógyuljon. Képzeljétek el, sikerült neki.

Február 25-ét írunk. A kisfiú ajtaján kopognak:

- Szabad! - szól János.

- Szia kisfiam! - mondja az anya és az apa egyszerre, boldogan, mivel látják, fiuk örül.

- Sziasztok! - mondja a fiú sírva, majd kiugrik a bőréből örömeiben. Fél órás beszélgetés után az apa megszólal:

- Fiam. Meggyógyultál. Már nem vagy beteg. Hazavihetünk. - mondta az apa.

A kisfiú olyan boldog volt, mint még soha. Holnap reggel hazavitték, és már nagyon örült, amikor újra láthatta Bodri kutyáját, Cirmi macskáját és a házukat. Hát igen. Összpontosíts arra, hogy meg akarsz gyógyulni, így sikerülhet NEKED is. De még nincs vége a mesének. Hol maradt János ígérete, amit megígért a szüleinek, hogy ki fogja őket segíteni? Hát ezt figyeljétek meg.

János tizenegy éves. Szín tizes tanuló, nagyon okos gyerek. Már el is felejtette, hogy régen, kis korában nagyon beteg volt. János, miután 18 éves lett okosságával elment doktornak. Azt akarta, hogy gyerekeket, embereket gyógyítson meg, mint ahogy őt is meggyógyította egy doktor kiskorában. A szüleinek minden hónapban pénzt küldött, amivel kisegítette őket. Az apja író lett (nagyon sikeres), az anyukája pedig szakács, igaz volt, amikor János besegített neki főzni, mivel, már említettem János jól tudott főzni is. János a gyerekeknek fabábukkal is szokott kedveskedni. Ez lett Kaulitz Jánosból.

János már 27 éves. Már született neki két gyereke: Marika és Karolina. Nagyon szereti őket, és mindig szereti nekik elmesélni a gyermekkori történetét, amit boldogan mond el nekik.

Tanulság: Hinni kell a gyógyulásban. Soha se mond, hogy soha. Ha te beteg vagy, egyszer úgyis meg fogsz gyógyulni. Gyógyulást kíván nektek Költő Dávid!

Költő Dávid

Székelyhíd

A beteg kis őz

Hol volt, hol nem volt, ahol a kis kurta farkú malac túr, élt egy kis őz. Ennek a kis őznek sok barátja volt. Nagyon szeretet velük játszani.

Egyszer elmentek gombát szedni. Jól ismerték a gombákat, mert erdei állatok voltak. De egy furcsa gombát találtak, ezt nem ismerték. Azt hitték, hogy ehető. De nem, a gomba mérgező volt. Ők ezt nem tudták, és az őz megette a furcsa gombát. Egy pár nap alatt nagyon beteg lett. Jöttek a legjobb orvosok, a legjobb barátai, hogy segítsenek rajta. De nem sokra mentek. Ekkor az őzike legjobb barátjának eszébe jutott valami. Ismert egy nagyon jó doktort. Ez a doktor egy bagoly volt, és nagyon szerette a kis gyerekeket. Eljött az orvos, megvizsgálta és azt mondta: - Az őzikét csak egy sárga csillogó, furcsa virág gyógyíthatja meg. Ez a virág valahol a rengeteg erdőben van. Így hát útnak eredtek, hogy megkeressék a virágot. Keresték a fák csúcsán, a bokrok alatt, a fűben, de sehol sem találták. Egy kis nyúl járta az erdőt a virág után. És láss csodát, benéz a bokor alá, és meglátja a virágot, amit keresett. Leszedte óvatosan és szaladt vissza az őzikéhez. Amikor megérkezett, odaadta a virágot a doktornak, ki elkészítette a gyógyszert és beadta az őzikének. A kis beteg napról-napra jobban lett. Egy hét múlva pedig már a barátaival játszott az erdőben. Megfogadták, hogy soha többé nem szednek olyan gombát, amit nem ismernek. Itt a vége, fuss el véle.

Kun Benedek, Mikepércs

Kedves ismeretlen barátom!

Örömmel tudatlak, hogy én is írhaok neked egy rövid levelet. Engem Laczkó-Angi Tamásnak hívnak, III. B. osztályos tanuló vagyok. Nagyon szeretek barátkozni mindenkiel, akár így levélen keresztül is. Te is biztosan szeretsz mindenkiel barátkozni, játszani? Én is nagyon szeretek játszani, tanulni és sportolni is. Vannak kedvenc játékaim és szeretek velük játszani. Te jársz iskolába, és hányadikos vagy? Milyen a ti iskolátok? A mi iskolánk nagyon szép, és szeretek ott lenni. Az iskolába is otthon érzem magam. Nem is untatlak tovább a levelemmel, de egy kis mondókát írtam neked!

Kerekecske, dombocska
meg van a kis szilvácska.
Szilvácska és magocska,
meg is van a mondóka.

Sok szeretettel:

Laczkó Angi Tamás , Gyergyóremete

Szeretet, remény, gyógyulás

1. Küzdj

Mindig, mindenért
küzdeni, s harcolni kell.

Küzdeni egy álomért,
egy kitűzött célért.

Küzdeni önmagadért,
s a boldogságodért.

Küzdeni a családdal,
és a barátokkal.

Küzdeni egy életen át,
hogyan megismerd,
mi az a boldogság.

Küzdj mindig,
mert a remény
egy életen át elkísér.

2. Szeress

Ha elmúlik karácsony,
akkor se feledd barátod,
s főként a családot.
Sajnos elég rövid az élet,
ahhoz, hogy nélkülük éljed.

Szeresd őket egész életedben,
mert egyszer már nem lesznek.
Gyorsan szaladnak a napok,
a percek, évek, hónapok,
s egyszer már nem vagyunk.

S szeretet ünnepe után is,
mindenhol és mindig,
örökké szeresd őket!

3. Örülj

Csak egy apró üzenet,
A jövő nemzedékének:
Bármi is legyen,
Tiszta égbolt vagy fekete.
Akkor is örüljél,
Minden egyes pillanatnak,
lehetőségnek, mondatnak.
Ne a körülményeket nézd,
Hanem merj, győzz, lépj.
Mindig szeresd önmagad,
Vidáman éld napjaidat.
Valósíts meg álmaidat,
Szeresd az életedet,
S akkor boldog leszel.
S akkor igazán boldog leszel!

Landor Alexandra, Kaposvár

Olivér

Mikor végigszalad az utcán e fiú mindig hősként tekintek rá. Eszembe jut az az éjszaka, melyen mint bátor lovag küzdött álmai rémkirályával. Bátran nézett szembe azzal az arccal, melytől sok gyerek megijedt volna.

Hűvös, hideg éjszaka ígérkezett. Alkonyatkor az emberek dideregtek és vacogtak a csípős hidegben. A fák csupaszon dőltek erre-arra. A házak kéményéből sűrűn gomolygott a füst. Párszor még a hó is zilált.

A falu végén lakik ez a fiú, a második házszám alatt. Azon az estén jajkiáltások hallatszottak. A meleg szoba sarkában Olivér lázasan, kínok között rémálmában forgolódott. Az arcán a rettegés és félelem uralkodott. Sírt, homlokán verejték csordult. Kiáltott:

- Ne vigyél el szörnyeteg! Anyáék szíve meghasadna!

Olivér szülei riadtan rohantak be fiúk szobájába, s kétségbeesetten próbáltak fiúkon segíteni, de nem tudták, hogy mi módon. Az édesapa vízért szaladt, az édesanya gyógyszerért. Később a kishúga is betoppant az ajtón, kezében Olivér kedvenc autója: a négykerekű piros színű jármű, melyen egy kis bábu vezetett. A kislány gondolta, hogy talán ettől bátyja újból felébred és ismét játszhat testvérelével fogócskát.

A kisfiú láza nem csökkent, még mindig a rémkirályt látta, ahogyan fekete köpönyegével csábítja maga felé a fiút, ígérve neki új repülőt, habostortát és mesebeli kirándulást.

Ezzel a rémmel küzdött Olivér két órát. Eközben mandulái dagadtak, szinte annyira, hogy nem kapott levegőt. Az édesanyja mindenféle gyógyfűből készített teát főzött fiának, de nem hatottak. Az Isten látta, hogy mennyire szenved e család, majd rávezette édesanyját a problémára és betegségre.

- Ez a torokgyík! - suttogetta egy lágy hang az anyja fülébe.

Most már valóban tudta, hogy milyen ellenhatású gyógyszert kell fiának adni. A legerősebb antibiotikumot kereste ki. Olivér szájába tette. Az óra az éjfélrt érte, mikor a kisfiú kezdett magához térni. Legyőzte álma rémkirályát, fekete köntösét már halványabban látta lebegni a semmiben.

Végre magához tért. Hideg verejtéke az arcára száradt. Vízrt kért. Kishúga vizet töltött testvére poharába, s a kisautóval együtt a lábadozórtak nyújtotta. Olivér szülei szemének sarkába könnycsepp ült. Örömkönnyek voltak azok: látták fiúrt visszatérni a halálból.

A fiú megszólalt:

- Anya, Isten gondviselő ereje jelen volt ezen az éjszakán nálunk. Még élnem kell!

- Fiam, a reményt sosem szabad földadni, Istenben bízni kell! - válaszolta az édesanyja.

Homlokon csókolta kisfiát majd hálát mondott Istennek e jótéteményért. Betakarta Olivért, majd lekapcsolta a kislámpát. A szoba ismét csendes lett. A rémkirály már mérföldekre jár fekete köntösével.

Olivér azóta igazi hős. Történetét legendaként emlegetik a szülők gyerekeiknek estimeseként.

Lázár Adrienn

Kolozsvár

Boldogság-sziget

Valamikor régen történt, még a mesék csodás országában lakott egy gyönyörű lány, aki mindig nevető, vidám teremtes volt. Nagyon szerették az emberek, mert akármilyen szomorúak is voltak, a lány mindig öröme változtatta az életüket.

Egy nap egy levél érkezett a lányhoz a szomszéd város lakójától, hogy városukat egy gonosz varázsló elátkozta, és az embereket a bánat és a szomorúság rabjaivá tette. Elment a lány a szomszéd városba, és a vidámságával körbejárta az embereket, és boldoggá változtatta őket. Ahogy ez megtörtént, nagy porfelhőt kavarva seprűjével megérkezett a gonosz varázsló, aki számon kérte a lánytól, hogy ki engedte meg neki a varázslat megtörését, hiszen még tudáshatalma sincs a varázslásról. A lány így felelt:

- Még a te hatalmas varázserőd sem elég ahhoz, hogy te engem legyőzzél. Nézz csak rám. A lány rámosolygott a varázslóra, aki abban a pillanatban egy ifjúvá változott, akinek a nevetésétől hangos lett az egész táj. Megköszönte a lánynak, hogy segített neki jó emberré változni.

A két város lakói a fiatalokat körbetáncolták örömükben, és városaikat elnevezték a Boldogság szigetének.

Lőrincz Kinga

Gyergyószentmiklós

A varázskalap

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember. Ez a szegény ember olyan szegény volt, hogy még az egerek is elmenekültek a házából a szegénységtől. Egyedüli vagyona egy lyukas kalap volt. Ez a kalap olyan régi volt, hogy senki nem emlékezett rá. Használni nem használta senki, még a szegény ember sem. Pedig ez a kalap nagyon – nagyon régen egy öreg varázslóé volt. Ennek a kalapnak varázseréje volt. A jó emberek, ha a fejükre tették nyomban meggazdagodtak. A rosszak, ha a fejükre tették nyomban elszegényedtek.

Egy szép nap a szegény ember a fejére tette a kalapot és elindult szántani. Az ekét beleengedte a földbe és kiszántott egy ládika aranyat. Volt öröm, a szegény emberből gazdag ember lett és mindenkin segített, mert jó ember volt. Meghallotta ezt a bíró és a szegény embert magához hívatta és azt mondta neki:

- Hallod-e te szegény, add el nekem ezt a kalapot, mert ha nem akkor is elveszem.
- Biz én nem adhatom el, mert az én tulajdonom.

De a bíró hajthatatlan volt, és elvette tőle a kalapot. De láss csodát, három napig hordta a bíró a kalapot és minden vagyonát elvesztette. Szaladt vissza a szegény emberhez, aki már gazdag volt, hogy visszaadja a kalapját. A szegény ember visszakapta a kalapját és ezt mondta a bírónak:

- Biz a kalap csak jó embernek hoz szerencsét, a rossznak nem való.

Ezzel sarkon fordult fején a kalappal. Azóta büszkén hordja a kalapját.

Az én mesém eddig volt, talán igaz sem volt.

Írta:

Liszkai Krisztián
Szatmárnémeti

Nem vagy egyedül

Mosolyogj, ne sírj
Legyél te is képes erre
Hisz még minden lehet más
Hogy boldog legyél, s neved

Szenvedj mosollyal
S emeld fel a fejed
Reménykedj s higgy önmagadban
Így eléred, mi a távolban van

Soha ne add fel
Hisz minden egyes nap egy újabb csoda
Egy szelet az életedből
Mit használj ki, nehogy elszalaszd

Hidd el a lehetetlent
Hogy egyszer valóra válik
Hidd el és ne félj
Bízni az utolsó pillanatig

Ha várni kell
Hát várd ki
De ne szomorodj el
Hisz a szeretet körbevesz
S nem enged el.

Gondolj azokra kik
Igazán szeretnek
Ők veled együtt
Sírnak s nevetnek

Mindig ott állnak melletted
Ha félsz, ha csak egy ölelésre vágynál
Nem engedik el kezéd
Még akkor sem mikor elaludtál

Ne add fel
Hisz van, kinek hiányoznál
Van egy fül mi
Hallja, ha kiáltoznál

Lohonya Alexandra
Budapest

Az eszes kiskutya

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy kiskutya, Buksinak hívták. A kiskutya találkozott egy cicával, ami olyan féhéren ragyogott, mint a hó. De a cica mégis nagyon szomorúnak látszott. Buksi megkérdezte tőle:

- Mi a baj cica?

- Az a bajom, hogy én mindig fehér vagyok.

Buksinak eszébe jutott hogyan segíthet.

- Be foglak feketíteni!

- No legyen!

Mentek, mendegéltek találtak egy tócsát.

- Na, ebbe mártózz meg és nem leszel fehér!

A cica így tett, de ahogy kiszállt és megrázta magát, tovább sétáltak. Megszáradt és újra fehér lett. Buksi mondta:

- Ne adjuk fel!

Tovább mentek és találtak egy vödört, amiben valamilyen színes por volt. Buksi rászórta a cicára, de semmi sem történt, mert újra megrázta magát és lehullott a szőréről. A cica sírni kezdett.

- Én most már mindig fehér maradok?

Útközben talákoztak a mókussal és elmondták neki, mi a baj. Azt tanácsolta forduljanak harkály doktorhoz. El is mentek, de a doktor megállapította, hogy a cicára bármit öntenek, ugyanolyan fehér marad. Buksi vett egy fekete festéket és leöntötte vele a cicát és olyan fekete maradt, hogy még a szeme is alig látszott ki, így lett a fehér cicából fekete. Itt a vége, fuss el véle!

Lőrinczi Viktória

Mikepércs

A kis Bencus története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kicsi falu. Ebben a kicsi faluban élt egy kisfiú, akit Bencuskának hívtak. Még az elején el kell mondanom, hogy ez a történet szóról-szóra úgy volt, ahogy én most Nektek elmesélem. Bencuska már születésétől fogva más volt, mint a többi gyerek. Ő különleges fiúcska volt. Nagyon eleven, és ügyes volt mindig, de abban különbözött társaitól, hogy nagyon pici volt. Olyannyira picike, hogy évek múltán sem nőtt meg nagyra. A szülei nagyon szerették őt, ezért nagyon aggódtak miatta. Úgy gondolták, hogy elviszik őt a doktor bácsihoz, ott megvizsgálják Bencét, és kiderül mi a baja. Így is tettek. Vonatra szálltak, és elmentek a kórházba. Bencus először nagyon félt az orvosoktól, de idővel rájött, hogy semmi félnivalója nincsen, hiszen mindenki nagyon kedves vele, és szeretik őt.

A vizsgálat megtörtént, és az eredmények megérkeztek. Kiderült, hogy a fiúcska azért nem nőtt meg nagyra, mert ritka betegségben szenved, és a csontjai nem tudnak úgy fejlődni, ahogy kellene. A szülei nagyon elkeseredtek, de mindent megtettek, hogy fiacskájuk meggyógyuljon. Ezt csak egy különleges műtéttel tudták elérni, az összejt-átültetéssel. Mivel ez egy nagyon drága műtét, a szülei sajnos nem tudták kifizetni.

A hír közben elterjedt a kis faluban, ahol mindenki nagyon szerette Bencét. Ahogy meghallották a lakosok, hogy mi történt vele, és milyen műtetre lenne szüksége, egyből összefogtak. Gyűjtéseket szerveztek, hogy a pénzzel segíteni tudjanak a családnak. És közben mi történt Bencussal? Nos, ez egy csöppet sem szomorú történet. Ő nagyon boldog volt, mert nagyon sok szeretetet és törődést kapott. Az óvodában is sokat játszott a csoporttársaival, és mikor iskolába ment, ott is nagyon szerették a gyerekek és a tanító nénik is. És ez még nem minden! Ő szavalt a legszebben az egész osztályban, és szavalóversenyekre járt. Sorra nyerte az első díjakat, nagyon sok versenyt megnyert, ami miatt az anyukája és az apukája nagyon büszke volt rá. Ez a pici fiú bizony énekelni is szeretett. Minden rendezvényen a faluban felléphetett, ahol elénekelhette a kedvenc dalát, és mindig nagy tapsot kapott a közönségtől. Az iskolában dráma szakkör is volt, ahol nagyon ügyesen játszott, ezért sokszor főszerepet kapott egy-egy darabban. Olyan életerős, és vidám kisfiú volt, hogy mindenki csodálkozott, hogy tudja így viselni a betegségét. Sose panaszkodott, ha fájt valamije, pedig bizony ez a betegség nagyon sok fájdalommal jár. Mindenkihez volt pár kedves szava, és aranyos természetével mindenki szívébe beleszólt magát.

A faluban pedig csak folytak a gyűjtések, kupakokat gyűjtöttek, amiket meg lehetett venni, adományokat fogadtak, és a sok-sok kreatív ötlet által elegendő pénz gyűlt össze arra,

hogy ki tudja segíteni a kis Bence családját. Mondanom sem kell, mekkora volt az öröm, amikor megtudták a szülei, hogy elég összeg van a műtét kifizetésére.

Miután megműtötték a kislányt, és elvégezték rajta ezt a különleges beavatkozást, gyökeresen megváltozott az élete. Miután felépült, sokkal jobban érezte magát, mint azelőtt. Sokkal kevesebb fájdalma volt, és teljes értékű életet tudott élni. A szülei is nagyon boldogok voltak miatta. De a felépülésben egy dolog nagyon nagy szerepet játszott. Kitaláljátok, mi az? Természetesen a szeretet! A szeretet által tudott mindig olyan erős, és életvidám maradni a nehéz helyzetekben is, és reménykedett, hogy az ő sorsa is jóra fordul. És így is lett. A szeretet és a remény olyan erőt adott neki, ami által bármilyen akadályt le tudott győzni, még ezt a fránya betegséget is. Igaz, sokat kellett küzdenie érte, de megérte, hiszen a műtét sikeres volt.

A szeretet a világ legfontosabb mozgatórugója, ami átsegít bennünket minden akadályon. Legyen példa számunkra Bencuska története, aki rengeteg szeretetet adott és kapott, és soha nem adta fel a reményt. Nekünk se szabad feladni soha, és higgyétek el, vannak még csodák!

Major Nikoletta
Pusztaszabolcs

Betegségem története

Egy szép nyári napon elmentünk Jászberénybe az állatkertbe. Körbenéztünk, minden állatot megcsodáltunk. Voltak kismajmok, madarak, krokodilok, medvék, tigrisek, oroszlánok, vaddisznók, kecskék, lámák, lovak, szamarak és még más érdekesség. Megetettük őket és megszeretgettük. Kerestünk egy büfét, mert szomjas voltam. Épp a medvéknél jártunk, amikor elestem. Éreztem, hogy nagyon fáj mindenem, de főleg a karom. Sírtam, sírtam. Anya is és apa is vigasztalt, de úgy éreztem, hogy soha nem fog elmúlni ez a fájdalom.

Anyáék bevittek a helyi kórházba, de ott azt mondták, hogy ezzel Pestre kell menni. Akkor már nagyon izgultam, hogy mi lesz velem. Felértünk Pestre és ott megmondták, hogy a kezembe egy csontcisztát találtak és azt majd műteni kell. A műtét napján nagyon korán indultunk. Anya vigasztalt, hogy nem fog fájni, de ez nem segített. Aranyosak voltak az orvosok, nővérek. Rengeteg beteg gyerekkel megismerkedtem. Láttam, hogy vannak, akik sokkal betegebbek nálam. A mi szobánkban volt két olyan gyerek, akik a hasuktól a lábukig be voltak gipszelve. Segítettünk egymásnak, ahogy csak tudtunk. A műtét után, amikor felébredtem az volt az első mondatom:

- Mikor ehetek már?

Meg kellett innom egy kancsó teát. Szerencsére engem másnap már hazaengedtek. Anyáék szerint azért, mert ez rutin műtét volt. Nem tudtam, mit jelent a szó, de annak nagyon örültem, hogy nem kellett olyan sokáig benn maradnom, mint a szobatársaimnak.

A mai napig is vissza kell járnom vizsgálatokra, pedig teljesen egészséges vagyok. Ebben az a jó, hogy ilyenkor sok finomságot kapok, és mindig választhatok valami apró ajándékot is a kórházi büfében.

Makai Viktória

Jászkisér

A Leukémia's
Gyermekeiről
Alapítvány
mátyácatára

- Szeretet; Remény; Gyógyulás -

Szállodgem
van nyugtáig
szereketre, Cso szar-
na, nemempe. Szül-
ségem van nód, Egy
örök szempáma, Egy
tenyérre. Egy de coo kía,
mely megnyiták, helyben egy
cicula rejlik. É cicula
egy szöveg áll: "A
gyógyulás képlete"

Bár megfekteti
pontosan nem tud-
ják, legalább már ér-
tem, hogy araják. Szül-
ségem van erre, arra,
Szállodgem van araratna.
Ittani kinni, tudni kinni,
Benned, s az orvosokban.
Kinni neked, de legfőképp
önmagamban. Kinni a gyó-
gyulásban, Kinni az ala-
rakban. Ittani cipőbe
egyet: Ringeteg szeretet.

Ittani az ember
egyedül, s az
dologra vágyik. Ittani nem
csak egy: gondok

SZERETET, REMÉNY, GYÓGYULÁS

Marosvölgyi Barbara

Pusztaszabolcs

A fűvész kisegér

Volt egyszer egy kisegérke,
ott lakott a napos réten.
Napos réten, domboldalban,
összkonfortos egérlyukban.
Ott lakott az anyukája, apukája,
nagypapa és nagymamája.
De nem maradt ki a sorból
unokájuk, ki híres volt tudásáról.
Mind ott laktak a réten,
az egérhonban, kényelmesen.
Nagypapa megbetegedett.
Ekkor a kisegér elhatározta, hogy
mikor megnő gyógyszerész lesz.
Tanulmányozta ő kicsikén is,
melyik növény miben segít.
Nagypapa jajgat, ó, ó,
fáj iszonyatosan lába, háta.
Nosza, az okos egérke
rákattan rögtön a Netre.
Bojtorján, angyalfű, szemerke
reumás egér gyógyszere.
Fut az egér, szalad gyorsan
ki a dombra szaporán,

s gyűjtögeti, szedegeti
mi a fájdalmat enyhíti.
S mikor hazaér,
nagytatának tea kél.
Kiszárítja, összetöri,
a sok gyógynövényt megkeveri.
Megkeveri, megpárolja,
teás kannába rakja.
Forró vízzel nyakon önti,
s a kész teát kitölti.
Nagytatát mindenki kényezteti,
biztatja és becézgeti.
Miután mind megissza teáját,
masszírozzák, borogatják,
pihentetik hátát, lábát,
így űzik el reumáját.
Reggel nézik. Hol van tata?
Keresik az ágyban, a házban.
Jó későre rátalálnak,
ahogy fiatalosan sétálgat,
s szedegeti a gyógyfüvet
pótlásnak.

Mátyás Apolka
Sepsiszentgyörgy

Köszönöm, hogy vagy nekem!

A reggeli pirkadat pirosra festette az ég alját. A város ébredezni kezdett. Az utcákat munkába induló emberek és iskolába ballagó gyerekek népesítették be. Réka és Bea is iskolába tartott. Réka az iskola menői közé tartozott, figyelembe se vette a tőle egy évvel fiatalabb Beát. Sohasem fektetett nagy hangsúlyt a tanulásra, Bea ellenben mindig hamarabb felkelt, hogy átnézhesse a leckéket. Épp ezért nézte le annyira egyik a másikat. A legelső óra torna volt, s ennek egyikőjük sem örvendett, mert közösen kellett eltölteni. Bea sokszor érezte úgy, hogy Rékáék rajta nevetgélnek, mert éppen nem áll tökéletesen a haja, vagy nem olyan divatos a ruhája.

Az óra eleji bemelegítés alatt Réka ájultan esett a földre. Mindenki nagyon megijedt, bevitték a sürgősségire. Bea nem nagyon kedvelte Rékát gögössége miatt, de nem szerette volna, ha bármi baja esik.

Az iskola igazgatója feszült figyelemmel bújt a adatbázist. Már három éve tudták, hogy leukémiás, ez volt az utolsó lehetőségük, hogy megmentse. Arcán a remény halvány szikrája csillant fel, hogy sikerült végre csontvelődonort találni Rékának. Pár pillanat múlva az igazgató eltorzult arccal nézte a képernyőt, mint aki nem akar hinni a szemének. Fejében minden összekuszálódott, nem tudta elhinni, hogy a két egymást annyira nem szerető lány, valójában testvér. Az igazgató az iskola DNS-adatbázisában kutakodott éppen, amikor a tudomására jutott a reményt keltő hír.

- Te jó ég! Nem tudok hinni a szememnek. Tényleg igaz lehet az, hogy ők testvérek? Két ennyire különböző lány! Akárhogy nézem, ez igaz! Most mit tegyek? Mivel testvérek, nagy az esélye annak, hogy Bea adhat csontvelőt Rékának. Azonban ha Réka megtudja, kitől kéne donort elfogadnia, büszkesége miatt sosem egyezne bele. A legjobb az lesz, ha csak Beának mondom el, így is sokkoló lesz számára.

Beának elképzelése sem volt róla, miért hívatja az igazgató. Mindenesetre nyugodt türelemmel foglalt helyet az irodájában.

- Örülök, hogy ilyen hamar idefáradtál! Hogy érzed magad?

Bea kicsit furesálla a kérdést, de azért tisztelettel válaszolt:

- Köszönöm, jól vagyok.

- Ennek örülök.

Pár pillanatig nyugtalanító csönd töltötte be az irodát, végül Bea megtörte azt:

- Megtudhatnám, miért hívatott az igazgató úr?

- Persze. Bizonyára nagyon fog sokkolni a hír, ezért kérlek, szedd össze magad. Egy véletlen folytán kiderült, hogy te és Réka testvérek vagytok. Már régebben megtudtuk, hogy a testvéred leukémiás, most pedig sürgősen donorra van szüksége. Mivel a testvére vagy, talán segíthetsz rajta.

Szegény Beát még az első hír is teljesen sokkolta volna, de hogy Réka leukémiás! Ez a hír teljesen letaglózta. Magán kívül szaladt ki az irodából, aztán a mosdóban kitört belőle a sírás. Otthon egész délután az ágyban ült, és a falat bámulta.

Másnap reggel, mikor megbékélt gondolattal, reményekkel tele nyitott be az igazgatói irodába:

- Azonnal indulni akarok a kórházba! Végezzük el a szükséges vizsgálatokat, hajlandó vagyok csontvelőt adni Rékának.

Az igazgató nem válaszolt, azonnal autóba ültek, és a kórház felé vették az irányt. A vizsgálatok után 5 nap telt el reménnyel és izgalommal Bea számára. Lassan kezdte megérteni, hogy van egy testvére, aki számít rá. Óriásit kellett csalódnia, amikor kiderült, hogy nem adhat csontvelőt testvérének.

Másnap nem is ment iskolába, azon gondolkodott, hogy segítsen rajta. Ahogy elmerült gondolataiban, hirtelen megcsörrent a telefon:

- Haló, itt az igazgató beszél. Te vagy, Bea?

- Igen. Jó napot kívánok, Igazgató Úr! Miben segíthetek?

- Úgy néz ki, sikerült megfelelő donort találnunk a testvérednek, holnap három órakor műtik, gondoltam szólok.

- Köszönöm, természetesen ott leszek. Viszonthallásra!

- Visszhall!

Bea szívverése felgyorsult, arcára kiült az izgalom. Alig tudta kivárni a másnap három óráát. A műtő előtt várakozó osztálytársak értetlenül figyelték Beát. Nem tudták elképzelni, mit keres ott olyasvalaki, aki nem igazán kedvelte Rékát. Bea arcán izgalom honolt. Kétségek közt járkált a folyosón. Vajon sikerül-e a műtét? Fel tud-e majd épülni? Annyi minden motoszkált most a fejében, de megígérte magának, hogy ha netán nem sikerülne a műtét, végig testvére mellett fog állni, hogy együtt könnyebben átvészeljék a nehéz időket.

Néhány óra múlva Rékát az intenzív osztályra vitték. Az igazgató elmondta Beának, hogy testvérét hazaengedik, de a remény nagyon csekély, hogy valaha felépül.

Ekkor Bea szívét soha nem érzett fájdalom öntötte el, az úton hazafelé végig könnyeivel küszködött.

Néhány nap múlva Rékát hazaengedték, és Bea elhatározta, hogy azonnal látogatást tesz nála. Rékát óriási meglepetés érte, amikor Beát pillantotta meg az ajtóban.

- Szia!

- Szervusz! Hát te hogy kerülsz ide?

- Lehet, hogy nem fogsz örülni annak, amit mondani fogok, de ezt muszáj megtudnod most, hogy...

- Na, mondd már! Ne rabold az időmet!

- Számomra is hihetetlennek tűnt, de neked még nagyobb meglepetés lesz. Kiderült, hogy testvérek vagyunk.

Rékával hirtelen forogni kezdett a világ. Nem hitt a fülének.

- Azonnal tűnj innen! Hogy képzeled, hogy ilyen sületlenségeket beszélsz?! - Réka magán kívül örvengött, Bea el kellett hagyja a szobát.

Másnap Réka megbizonyosodott arról, hogy a hír valójában igaz, s iszonyúan rosszul érezte magát, amiért úgy bánt testvérevel. Testvér! Annyira idegen volt számára ez a szó. Telefonon bocsánatot kért húgától, aki természetesen örömmel megbocsátott neki.

Ezek után hosszú és nehéz napok következtek. Bea viszont minden nap iskola után együtt volt nővérevel. Együtt oldották meg a házi feladatot, Bea rengeteg odafigyeléssel és türelemmel gondoskodott testvéréről.

A következő nap biztatóak lettek Réka leletei. Mindketten tudták, hogy itt a lehetőség, ezért meg kell ragadni. Számtalan fájdalmas kezelés következett, de megértte. Csodával határos módon, Réka teljesen kigyógyult betegségéből, húga segítségével és támogatásával.

A két testvér együtt vészelte át a nehéz időket, s ezentúl valóban elválaszthatatlanok lettek.

Medgyesi Márta

Szatmárnémeti

Szeretet, remény, gyógyulás

Volt egyszer kislány, úgy hívták, hogy Laura. Nagyon szerette a családját, osztálytársait, tanárait. Sok barátja volt. Minden nap segített az anyukájának. Volt egy kis testvére is Benjámin, ő költötte fel Laurát minden reggel és együtt mentek iskolába.

A hétfői nap átlagos napnak indult. Benjámin már hét órakor kiabált Laurának:
–Laura, Laura kelj már fel! Iskolába kell menjünk!

De Laura azt mondta Benjáminnak, hogy nem bír felkelni az ágyból, mert nagyon beteg. Benjámin azonnal szaladt az anyukájukhoz, hogy Laura beteg. Anya azonnal felszaladt a szobába és Laurának nagyon magas láza volt. Adott neki gyógyszert és utána elvitte Benjámint az iskolába.

Miután hazaért, Laura fejfájásra is panaszkodott. Ekkor anya elvitte az orvoshoz és ott azt mondták, hogy csak egy egyszerű megfázás. Miután hazamentek, bevette a kapott gyógyszert, amitől jobban is lett. Már a kisöccse után ő ment az iskolába. Benjámin mikor meglátta, odaszaladt hozzá és nagyon örült, hogy már nem beteg a nővére. Mire hazaérkeztek, már az apukájuk is otthon volt, és volt egy meglepetése a gyerekek számára. Az, hogy a következő héten az egész család elmegy a vidámparkba. A két gyerek örült a hírek.

Eltelt egy hét. Pár órával indulás előtt Laura megint belázasodott és fájtak a végtagjai. A szülők úgy gondolták, hogy ez már több egy megfázásnál. Visszavitték az orvoshoz, aki elképesztő jeleket észlelt. Azonnal beutalta a kórházba, ahol teljes kivizsgálást végeztek.

A szülők türelmetlenül várták az eredményeket. Az orvos kijött rendelőből. Sajnos rossz hírt kellett közölnie. Laura leukémiás. A szülők szóhoz sem tudtak jutni a fájdalomtól. Az anya zokogásban tört ki, s apa se bírta könnyek nélkül, nem találtak szavakat. Az orvos vigasztalni próbálta a szülőket, hogy lehet gyógyítani. A szülők bementek Laurához, próbálták nem kimutatni a fájdalmukat. Azt mondták Laurának, hogy bent kell maradjon a kórházban kezelésekre.

Laura még abban a tudatban volt, hogy nagyon meg van fázva, és örült, hogy kisöccse nem kapta el tőle. Benjámin sírni kezdett, amiért nővérét bent kell hagyni a kórházban és nem tud vele hazamenni, játszani. Anya nem tudta ott hagyni gyermekét egyedül a kórházban, így ott maradt vele, apa pedig hazament Benjáminra vigyázni.

A szülők egész este zokogtak, de közben Istent kérték, hogy a kislányuk gyógyuljon meg ebből a betegségből. Emberhez nem is tudtak szólni csak Istenhez könyörögni, hogy gyógyítsa meg kislányukat.

Folyamatosan jelentkeztek a tünetek és Laura már gyanakodott, hogy ez nemcsak megfázás, így a szülők kénytelenek voltak elmondani. Laurát már születése óta hitben nevelték, és azt mondta: Isten velünk lesz ebben a nehéz helyzetben és meg fog gyógyítani! Laurának nagyon nagy volt a hite és nem vesztette el a reményt, hogy meggyógyulhat.

Benjámín szomorkodott, amiért nem tud olyan sokat lenni a nővérével, de minden nap meglátogatták őt a kórházban. Az osztálytársainak is nagyon hiányzott, majdnem minden leckét elvittek neki és ők is biztatták, hogy meg fog gyógyulni és minden olyan jó lesz, mint régen. Az egész család lelkiileg összetört, de nagyon nagy volt a hitük és bíztak Istenben, hogy meggyógyítja Laurát.

Teltek, múltak a hetek, a hónapok és az orvosok alig tudtak hinni a szemüknek, mert a kórházi leletek egyre jobbak lettek. Szemmel látható volt, hogy Laura egyre jobban érzi magát. Az orvos azt mondta a szülőknek, hogy Laura nemsokára haza mehet. A szülők köszönetet mondtak az orvosnak és hálát adtak Istennek, hogy velük volt ebben a nehéz helyzetben és meggyógyította beteg kislányukat.

Mezei Roberta
Nagvárad

Szeretet, remény

Háromnegyed kettőkor egy amerikai kórházba érkezett egy 9 éves fiú, James (Dzsémsz). James szülei aggódnak, mert az iskolában fejbe találták labdával testnevelés órán. A tanár teljesen feleslegesnek tartotta azt, hogy kórházba menjenek, de biztos, ami biztos. Amikor beléptek a kórházba egyszerűen megvakultak a fehérségtől. Minden iszonyatosan tiszta volt, ami bár elvárható egy kórházban, de amikor a gyerekosztályhoz kerültek lenyűgöző volt a környezet. A falak színesek voltak és tele voltak rajzokkal, kéznyomokkal. Tele volt virágos festményekkel a fal, de a sportautók sem maradtak ki a fiúknak ☺. Ezután a lenyűgöző látvány után oda találtak a doktor úr irodájához. A fehér és a barna színek uralták a szobát. Barna képkeretes gyermekrajzok lógtak a falon és minden bútor szinte barna volt. Érdekes, de egyszerre nyugtató volt az összhatás. Sietve betoppantak az orvoshoz. Az orvos nagyon izgatott volt valamiért.

- Jó napot, jó napot! Tessék beljebb fáradni! – kezdte kedvesen.

- Szóóóóval te vagy James, igaz? – A kisfiú, aki még a szobát vizsgálta, hirtelen bólogatott, amikor az orvos megszólította.

- Akkor kedves James, lássunk is neki minél hamarabb, annál jobb! A kedves szülőket megkérném, hogy távozzanak, majd értesítem önöket, ha bármi is történik. A szülők el is mentek, de később visszajöhettek.

- James, megvárnád kint a szüleidet, kérlek? James bólogatva ki is ment a nyugtató előtérbe.

- Hát, kedves szülők, öm .. - állt meg hirtelen az orvos. - Van jó hírem, de rossz is.

- A jó hír az, hogy nincsen agyrázkódása. De a rossz hír az, hogy találtunk egy tumort az agyában, miközben vizsgáltuk. Még gyógyítható, ha most neki is látunk a kemoterápiának, már el is intéztem mindent a számára... - nézte az orvos a szülőket várva valamilyen reakciót... semmi.

- Elkezdhetjük a terápiát? – szó nélkül csak bólogattak és kimentek az előtérbe. Elkészöntek Jamestől és szomorú kifejezéssel az arcukon elindultak hazafelé.

A következő nap James már a kórházban aludt és elkezdték a terápiát. Egy ugyanolyan nyugtató színű szobába került, de nem egyedül. Körülbelül hatan voltak rajta kívül. Három lány és három fiú, meg persze James. Mindegyik fal más színű volt. A fal, ahol az ajtó volt zöld színűre volt festve, a vele szemben levő piros, a balra levő sárga, a vele szembe levő pedig kék volt.

James kiment a folyosóra. És akkor meglátott egy lányt, aki egy képregényt olvasott. James kíváncsi volt, hogy mi a témája, odament a lányhoz és kérdezte:

- Szia, öm.. - kicsit félénken, de kimondta. – Megkérdezhetem, hogy mi a neved? Mármint, hogy miről szól a képregény, de ne értsd félre a nevedre is kíváncsi vagyok, mármint öm.. James a lábát bámulta piros fejjel, amikor a kislány röhögsélve felelt.

- Szia, Laura vagyok, és a képregény egy szuperhősről szól, aki mindenkit megment, amikor fűtyül valaki. Tök király!- mosolyodott el Laura miközben James felnézett rá és halványan mosolygott, még szégyellte magát egy kicsit. Ezután 2 órán keresztül beszélgettek a képregényről. Legjobb barátok lettek ez után a kis csevegés után.

Már 3 hónapja kezelték Jamest, de még mindig kételkedett és ez látszott is rajta. Laura bement James szobájába, leült az ágya mellé és megkérdezte:

- Mi a baj?

-.. Semmi. - felelte James, miközben kinézett az ablakon teljesen sápadt arccal.

- De látom, hogy valami bánt. Nekem elmondhatod. Én a barátod vagyok. - mosolyodott el.

- Azon gondolkoztam, hogy mi lesz akkor, ha nem fogok meggyógyulni?- nézett mélyen Laura szemébe. Laura megölelte Jamest.

- Meg fogsz gyógyulni James, csak hinned kell benne. Mind a ketten meg fogunk gyógyulni. Ha itt vagyunk egymásnak, akkor könnyebben túl leszünk rajta, higgyél nekem. ☺ Hitt is benne.

Három évvel később mind a ketten, kézen fogva mentek ki a kórházból az utolsó vizsgálat után, teljesen egészségesen, boldogan. Azóta Laurának született egy kis hugicája, Emma. Az iskolában énekversenyeken vett részt és mindig kiváló teljesítményt ért el. James meg bekerült egy focicsapatba, ahol ő lett a csapatkapitány. Minden szépre fordult.

Kitartottak egymás mellett és igaza volt Laurának. Ha van valaki, aki melletted kitart és buzdít, sokkal könnyebb minden. ☺

Mihajlovic Marina

Budapest

Mária és János

A történet, melyet most elmondok, egy Mária nevű fekete hajú tíz éves beteg kislánnyal esett meg. Szegény lány születése óta nem kelhetett fel az ágyból, ezért egész nap nagyon magányosan volt, és sírt. Hallotta tavasszal a fülemüle halk dallamát, nyáron a vízben fürdő gyerekek kacagását, ősszel a falevelek ropogását, és télen a szánkózó gyerekek nevetését. De ő nem mehetett velük. Elgyengülésben szenvedett, és ezért minden hónapban eljött hozzá egy orvos, megvizsgálta, és csak ennyit mondott:

- Sajnos még mindig gyenge. - Ezután összepakolta táskáját, és kiment a szobából, mely Máriának börtönt, és egyben világot jelentette. Sajnos még iskolába sem járhatott. Szüleit ritkán látta, mert elfoglalt emberek voltak, ezért egy magán tanárt hívtak hozzá, aki tanította. Mária szorgalmasan tanult, mert elhatározta, hogy orvos lesz, és megkeresi a betegségére a gyógyszert.

Szegény lány ágyban élte volna le egész életét, ha nem történt volna meg egy hűvös őszi csütörtökön a csoda. Ezen a napon kinyílt az ajtó, de nem a tanító úr jött be, hanem egy hosszú barna hajú fiú. Nem volt idősebb a lánynál. Okos barna szeme volt.

- Te vagy Mária? - Kérdezte a fiú félénk hangon.

- Igen. És te ki vagy? - Kérdezte a lány.

- A nevem János. Engem küldött a tanár úr, mert megfázott.

Miután megcsinálták a mára adott leckét, a fiú elkezdte összecsomagolni a könyveket.

- Kérdezhetek valamit? - Szólt hirtelen a fiú.

- Persze. - Válaszolta Mária.

- Miért fekszel az ágyban egész nap?

- Születésem óta beteg vagyok, és az orvos szerint nincs remény a gyógyulásra.

- Születésed óta itt fekszel? Miért nem jöttél ki?

- Mert akkor meghalok.

- Én inkább élvezném az életet egy napig, minthogy életem végéig egy szobában éljek.

Ezután a fiú becsukta táskáját, és magára hagyta a szegény lányt ezzel a bölcsességgel. Mária végignézte az ágy széleit. Ezek voltak számára tíz évig a határok, de most felmerült benne a kérdés, hogy miért.

Másnap János ismét eljött, és a tanulás után ismét el akart sietni, de Mária megkérdezte:

- Milyen a világ?

- A világ? Csodálatos. Sajnálom, hogy nem láthatod.

- Mesélj róla. - Kérte a lány.

János leült az ágy szélére, és mesélt. Elmesélte, hogy milyen az iskola, hogy milyen a többi gyerekkel iskolába járni, majd mesélt az utcákról, a terekről, amik a városukban van. A beszámolót Mária gyakran félbe szakította, mert az olyan dolgok, mint a tábla, a kréta vagy a

park ismeretlenek voltak számára, de János mindent elmondott, míg be nem esteledett. Ezután elbúcsúztak, és János megfogadta, hogy ha a tanár meggyógyul, akkor is eljön hozzá.

Beköszöntött a November. János iskola után ismét elment Máriához. Benyitott a kis szobába, Mária üdvözölte. János letette a táskáját az ajtó mellé, majd ismét elkezdett mesélni. Most egy közeli erdőről mesélt, amely pár utcányira volt. Mária hallgatta a beszámolót, és elképzelte milyen jó lenne egyszer elmenni oda.

Az este hamar eljött, és Jánosnak megint mennie kellett. Összecsukta táskáját, és megfogta a kilincset. Már majdnem átlépte a küszöböt, amikor tompa puffanást hallott. Hátranézve látta, hogy Mária leesett az ágyról. Gyorsan a háta mögé ment, és fel segítette. Majd még egyszer elköszönt, és kiment az ajtón. Jánosnak eszébe sem jutott végiggondolni miért is esett le Mária az ágyról. Számára ez egy természetes dolog volt, de az igazság más volt. Mária föl akart állni.

Lassan lehullottak a levelek a fákról, de még mindig meleg volt. Mária felkelt, és az első gondolata ez volt: Jární akarok. Ezúttal körülményesen kezdett hozzá. Előbb a bal lábát próbálta letenni. Elgémberedett lába még nem volt elég erős, csak megérintette a talajt, és érezte a szőnyeg selymességét. Majd letette a másik lábát, és végül az éjjeli szekrénybe kapaszkodva felállt. A lába fájt, zúgott a feje, de nem foglalkozott vele. Lábra állt, és ez volt a lényeg. Percekig így állt, inogva, de széles mosollyal az arcán, majd vissza mászott az ágyba, és várta, hogy János ismét eljöjjön, és miután elment, ismét lábra állhasson.

Egy hét telt el, és Mária egyik este felfedezte, hogy már nem is fáj a lába, és elkezdett sétálni. Az ajtóhoz ment, majd vissza az ágyhoz. Majd ismét az ajtóhoz, és végül elhagyta a szobáját. A ház többi része ismeretlen volt számára, ezért szépen lassan elindult megkeresni a konyhát. Az éjszaka sötétjében nehezen tájékozott, mégis megtalálta. Keresett egy poharat, majd ivott. Ezután visszament a szobájába, lefeküdt az ágyra, és életében először igazán boldog volt.

Másnap, Mária korán felkelt, és az első dolga az volt, hogy ruhát szerezzen, mert feltett szándéka volt, hogy ma délután János elé megy az iskolába. Szülei már hajnalban elmentek, csak a reggelit tették ki neki az éjjeli szekrényre. De most egy falatot sem evett, hanem kiment a szobából, és felkereste anyja ruhatárát. De minden túl nagy volt rá. Végül talált egy kis piros kabátot, és egy barna nadrágot. Ezeket felvette, és cipő és zokni nélkül indult el életében először a kinti világba.

János amint kiért az iskolából, elindult Máriához, néhány gyerek azonban gúnyolódott rajta:

- Már megint ahhoz a beteg lányhoz mész? Ahhoz a két sánta lábbal születetthez?

De János nem figyelt rájuk. Csak ment az úton, míg végül meg nem hallotta Mária hangját:

- Itt vagyok, János.

És az utca túloldalán ott állt a lány, és lassan átment az úttesten. Az őszi fák árnyékában gyönyörű látványt mutatott e gyenge, sápadt teremtmény. János osztálytársai kérdezgették egymástól:

- Ki ez a gyönyörű lány? Miért nem láttuk még ezelőtt?

- Én vagyok a két sánta lábbal születet. - Mondta a lány, és János mellé érve elindultak haza.

Az úton János alig beszélt, csak hallgatott, végül megkérdezte:

- Hogyan áltál lábra?

- Nehezen. Sokat gyakoroltam. De most vigyél el az erdőbe.

Ekkor János lenézett a földre, és meglátta Mária lábát, és észrevette, hogy cipő és zokni nélkül rótt az aszfaltokat. Ezután kék szemébe nézett, és látta benne a bizakodást, és a reményt.

- De előbb szerezni kell neked egy pár cipőt. Mondta, és a saját házuk felé vezette.

János hazarohant, és pár perc múlva visszatért egy pár kék cipővel. Mária boldog volt. Gyorsan felhúzta, és máris indultak az erdőbe.

A kis Mária olyan volt az erdőben, mint egy tündér. Boldog mosollyal az arcán sétált a fák között, és nézegette a virágokat. Ti, kik oly gyakran sétálhattok, nem tudjátok felfogni, mit jelentett számára ez a kis kirándulás. Az erdő közepére érve Mária meglátott egy templomot. János gyakran beszélt neki istenről, és a papokról, és most, ő a sánta ismét járt, és itt állt isten házában. János bevezette, és megmutatta neki a festményeket, melyek a szenteket, apostolokat és az angyalokat ábrázolták. Máriának a legjobban egy apró kép tetszett, ahol egy pajtában ült egy nő, és egy férfi angyal állt előtte. Ezt az angyalt meglátta több helyen, és alatta ez állt: Gábel. Mindet végignézték, majd elindultak haza.

Másnap reggel, Mária későn kelt. A feje fájt, a teste forró volt, és verejtékben úszott. Mikor felébredt, a doktor ott állt előtte.

- Magához tért. - Mondta.

Mária körülnézett. Az anyja és a tanító úr az ajtónál álltak, míg a doktor vizsgálta.

- Mi történt veled? - Kérdezte a doktor.

- Elmentem sétálni. - Mondta, és megpróbált felülni, de a doktor nem hagyta.

- Lázad, félre beszél. - Mondta a tanár, de az orvos nem figyelt rá.

- Hogy mentél el?

- Jánossal. Begyakoroltattam a járást, és elmentem az iskolához, majd az erdőbe.

- János? - Kérdezte az orvos.

- A tanítványom. Ide hoztam?

- Igen.

Ekkor az anya lépett elő.

- De hát hogy lehet, hogy járt, hiszen beteg.

- Igen, de talán meggyógyult. Ezt megtudjuk mindjárt. - Mondta, és egy határozott mozdulattal felrántotta a takarót, és elő tűnt Mária két lába, melynek talpán sebek éktelenkedtek.

- De hát mi történt? - Kérdezte az anyja.

- Hát a te cipőd túl nagy volt, és János adott kölcsön egyet.

- Mária állj fel. - Mondta az Orvos, és Mária éppen le akarta tenni bal lábát, amikor kinyílt az ajtó, és belépett rajta a tanár úr, és János. A fiú sírt, de ez Mária anyját nem hatotta meg. Azonnal nekiállt leszidni szegény gyereket.

- Hogy tehetted...most meg fog halni....

Ilyen és ehhez hasonló szitkok áradatát zúdított rá. Ám Mária, kit a láz legyengített felült, és csak ennyit mondott:

- Gábiel. Ne sírj.

Ez a mondat csöndet teremtett. Még az orvos is megijedt, de visszaráncigálta magát a nyugalomba, és ismét az ágyba tolta szegény betege testét. Ezután Jánost haza kísérte a tanító, aki végig akarta hallgatni mi is történt valójában.

A doktor kizavarta az ideges anyát, és ismét elvégezte a szokásos tesztet. És szinte elejtette mérőműszerét. Mária egészséges volt, egyedül a sok cipő nélküli séta miatt fázott fel.

- Milyen csodálatos az ember. Csak akarta, és véghez is vitte.

Ezután beadta neki az orvosságokat, megvárta, míg elalszik, és kiment a szobából. Mária anyja a konyhában ült, és telefonált. Nem volt sok ideje a gyászra, elvégre ő fontos ember volt. Miután elindult haza szembe találta magát a tanárral.

- Meggyógyul?

- Már csak a lázat kell legyűrníe, de már jár. Hol van János?

- Arra kért, hogy vigyem el a templomhoz, ahol tegnap voltak. Imádkozni akar.

A doktor elbúcsúzott, és bement a templomba. A fiú a Szűz Mária kép előtt térdelt, és imádkozott.

- Elég az imából. Mária egészséges.

- Meggyógyította? - Kérdezte könnyű áztatta arccal.

- Nem én. Te, a hit és a remény.

És a tudomány embere is letérdelt, és elmondott Jánossal egy köszönő imát.

Vége

Nagy Ádám

Budapest

Rozi és Néró

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis család. A családnak voltak állatai: ló, tehén, kecske, birka, malac, tyúk, és végül de nem utolsó sorban egy kutyájuk, Néró. A családból a kislány Rozi, játszott vele a legtöbbet. Elválaszthatatlan barátok voltak.

Egy napon az apukája elmondta, hogy a piacon egy nagy összeget fizettek neki Néróért. Rozi, amikor ezt meghallotta, nagyon szomorú lett.

Másnap elvitték Nérót. Rozi még sírt, de aztán elhallgatott. Eldöntötte, hogy visszaszerzi Nérót.

Elindult hát megkeresni Nérót. Mindenkitől megkérdezte, hogy nem látták-e őt. Elment az erdő széléig is, és ott egy öregasszonnyal találkozott:

- Csókolom, hogy tetszik lenni?- kérdezte Rozi.
- Drága lelkem , nagyon beteg vagyok és nincs aki ápolna.
- Kedves öreg néni én segíthetek. Itt maradok és ápolom önt.
- Úgy legyen.

Rozi minden áldott nap fát gyűjtött, főzött és ápolta az öreg nénit. Egy hónap múlva meggyógyult az öreg néni és azt mondta:

- Köszönöm lelkem, hogy áptál. Jó tett helyébe jót várj. Adok neked egy sípot, ha ezt megfújod, akkor küldök neked egy segítőt bármilyen nehéz helyzetben is légy.
- Köszönöm! - szolt Rozi, azzal tovább ment.

Ahogy ment, mendegélt, egy rétre ért ahol találkozott egy kis nyuszival.

- Szia nyuszi! Hogy vagy?
- Szervusz kedves kislány. Jól vagyok. Csak nagyon fáj a hasam.
- Az nem jó! - kiáltott Rozi. Mond, miért fáj a hasad?
- Már egy hete nem ettem semmit! - sírdogálta nyuszi.
- Ó, szegény pára! No, de sebj! Kicsi nyuszi, milyen ételt szeretsz? - kérdezte lelkesen a lány.
- A répát, azt nagyon. Na meg a káposztát! Szinte összefut a nyál a számban, ahogy rá gondolok.
- Véletlenül pont van nálam egy kis répa. - Rozi ezt még mielőtt útnak indult csomagolta be tarisznyájába, ő maga is nagyon szerette a répát. - Tessék.
- Nagyon köszönöm. Apropó, az én nevem Tapsifüles. Téged, hogy hívnak?
- Rozi! Rozi a nevem.
- Örvendtem Rozi.

- Jaj, majdnem elfelejtettem - kiáltott Rozi hirtelen. - Nem láttál véletlenül egy kutyát? Nérónak hívják.

-Ó, de igen, emlékszem rá. Egy órával azelőtt láttam, hogy megjelentél. Jó fej kutya. Jót beszélgettünk.

- És merre ment?

- Arra, a folyó felé.

- Köszönöm Tapsifüles úr. Viszontlátásra!

- Viszlát Rozi.

Rozi továbbment a folyóhoz. Meglátott egy kis ártatlan partravetett halacskát. Segített rajta, beledobta a vízbe.

- Köszönöm kedves Rozi.

- Honnan tudod a nevemet?

- Néró mondta el, ahogy azt is , hogy mondjam meg merre ment.

- Na, és merre? Hol találom? - kérdezte Rozi izgatottan.

- A kastélyban.

- Köszönöm.

Rozi elindult a kastély felé. Ott állt a kastély előtt. Úgy gondolta, hogy mostmár biztos visszakapja Nérót. Azonban egy belső hang folyton azt suttogta a fülébe, hogy adja fel, mert úgysem sikerülhet. Nem kaphatja vissza a barátját. Ha meg is találja, Nérónak már biztos vannak új játszótársai. Azonban Rozi nem adta fel és tovább ment.

Bement a palotába. Megkérte szépen a királyt, hogy adja vissza a kutyáját. De a király így szólt Rozihoz:

- Kedves kislány, ne haragudj, de azért volt szükségem a kutyádra, mert a drága kislányom, a drága kincsem, a szemem fénye, az egyetlen leányom, nagyon beteg és ezzel a kutyával szerettem volna örömet szerezni neki. Az orvosok szerint testileg semmi baja nincsen, így ők nem tudják meggyógyítani. Már hét határon túlról is hozattam orvosokat, kuruzslókat, gyógyítókat de semmi sikerük nem volt. Az én virágszálam viszont napról-napra gyengébb és szomorúbb. Egész nap a sötét szobájában ül, nem beszél senkivel, nincsenek barátai és mindig nagyon szomorú.

- Megértem. Felséges királyom engedd meg, hogy segítek. Itt maradok és megpróbálom meggyógyítani a lányodat.

- Az nagyon jó lenne.–lelkesegett a király. Rozi összebarátkozott a királylánnyal, Helgával, aki mindig szomorú volt. Rozi elhatározta, hogy cirkuszt rendeznek Helgának a barátai segítségével. Megfújta a sípot és azt mondta:

- Kedves öreganyó, azt mondtad, hogy ha szükségem van rád, fűjjak a sípba. Most nagy szükségem lenne rád. Kérlek, segíts örömet szerezni a királylánynak. Cirkuszt szeretnék rendezni a tiszteletére. Küld el barátainkat is. Tudom, hogy ez segítene.

Szinte ki se mondta és máris ott volt minden, amit kért.

Következett az előadás. Rozi bejelentette, hogy mit látnak majd és, hogy kik ők. Helga figyelmesen végignézte az egészet és nagyokat nevetett. Lassan-lassan kivirult a piros pozsgás arca és már sokkal jobb színben volt, mint azelőtt. A következő napokban Helga teljesen meggyógyult.

A király nem győzött hálálkodni Rozinak. Rozi csak annyit kért, hogy adják vissza neki a kutyáját, Nérót. A király Néró mellé még egy nagy zsák aranyat adott Rozinak.

Rozi hazament és attól kezdve minden nap meglátogatta Helga. Rozi, Néró és Helga örökkön-örökké barátok maradtak, míg világ a világ, Rozi pedig megtanulta, hogyha valamit nagyon szeretne, azt fáradságok árán, nehéz küzdelemmel, de elérheti.

Nagy Blanka Eszter

Diószeg

Remény

Remény csillog a szemetekben,
Titkos vágy él a szívetekben.
Mely sose múljon, bár az idő múlik!
De attól ti velünk vagytok,
S mindenki a gyógyulásokban bízik!

Nem szabad a célt feladni,
Bármi távolinak is tűnik.
Nem kell sosem hátra nézni,
Mert ami volt az a múlt, de még itt a jövő!

A jövő, mely a cél kapuja,
Mely előtt megállni oly könnyű.
S bár néha a célna szakad,
S feladni lenne oly egyszerű,
Ezt jól jegyezd meg: NEM SZABAD!

Mennyi mindenért küzdöttetek,
hogyan szeretteitekkel lehessetek.
S, hogy majd egy napon ti is szabadok
legyetek,
hogyan ne kössön magához a kórházi ágy
titeket!

Már csak azért is akarjátok,
hogyan mindenkinek megmutassátok;
Hiába vagytok ti betegek,
Akkor is sokra vagytok képesek!

S higgyétek el nem véletlenül mondják:
"A remény hal meg utoljára".
Mert ez így igaz, hiszen az utolsó percig

kell bízni,
és reménykedni, hogy minden rendben
lesz, akarni, akarni!

Mert ha csak azt látjátok,
hogyan körülöttetek néhányan vannak,
Az nem azt jelenti, hogy titeket
Csak annyian szeretnek!

Mert igenis vannak, akik ugyan nem
barátok
vagy éppen nem a családotokból valók!
De aggódnak értetek ugyanúgy, mint mi,
Akik e vereseket írjuk nektek, hogy
egészségesek legyetek, mint mi!

Ezzel is csak azt mutatjuk, hogy szeretünk
benneteket,
S ugyan nem annyira, mint a családok
De mi is törődünk veletek, hogy ha egyszer
úgy alakul
Mindannyian, mint egy család együtt
játszhatunk!

S ezzel a versel is kedveskedünk nektek,
hogyan érezzétek, veletek vagyunk!
S csak bízni kell és remélni,
hogyan minden rossz jóra fordul!

Nagy Edina
Penészlek

Szeretet, remény, gyógyulás

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy királyfi. Ez a királyfi egy nagyon szemtelen és makacs fiú volt, mindent megkapott, amit akart. Nem szűkölködött semmiben, mindenféle játéka, étele, itala megvolt, de ő nem elégedett meg ezzel. Egyre többet akart.

A szülei vallásosak voltak, aminek a királyfi nem nagyon örült, de ennek ellenére minden szerdán mellé rendelték egy férfit, aki vallásos tanításokban részesítette, továbbá bibliai történeteket vagy példázatokat olvasott fel neki.

Az egyik így szólt: „Egy ház tele van emberekkel, sőt még az udvar is, és még egyre többen gyülekeznek oda. A nagy tömeg között egyetlen egy férfit láthatunk hazaféle ballagni, egy hordággal a kezében. Vajon mi történt? Ez a férfi még pár perccel ezelőtt béna volt, és most mégis jár! A gyógyulása nem másnak mint Jézus Krisztusnak köszönhető. Ő miatta gyülekezett oda ez a nagy sokaság. Mit tanulhatunk ebből? Azt, hogy Jézusnak hatalma van ahhoz, hogy meggyógyítsa az embereket és, hogy embereket támasszon fel, és ezt fogja tenni a közeljövőben, amikor örök életet kapunk.” – Ez a történet nagyon szép és buzdító, de a királyfit nem érdekelte.

Egy nap a királyfi súlyosan megbetegedett. A betegséget nem ismerték, így gyógyszerük sem volt rá. Egyre súlyosbodott az állapota, amikor kiderült, hogy már csak hónapjai vagy csak hetei vannak hátra.

Egyre kilátástalanabbnak tűnt a helyzet, de a királyfinak eszébe jutott, amit egy szerdai estén tanult, azt, hogy örök életet kaphat. Mikor eljött a következő szerda, megkérte a férfit, aki tanított neki, hogy meséljen többet erről a témáról. A királyfi mindent feljegyzett, amit tanult, és próbálta betartani. Kíváncsi vagy ezekre a feljegyzésekre?

1. lecke: Isten megismerése: Nagyon fontos, hogy megismerjük Istent, hisz csak így kaphatunk örök életet. Isten megismerésében segít a Biblia, amit úgy is hívnak, hogy Isten Szava. Sokan egy egyszerű könyvnek tartják, pedig általa megismerjük Isten gondolkodásmódját, tulajdonságait, érzéseit és azt, hogy hogyan bánt az emberekkel. Továbbá Isten közeledésében segít az ima. Ez olyan, mintha beszélne Istennel.

2. lecke: Istenhez és Jézushoz hasonló tulajdonságok: Nagyon fontos ezeket a tulajdonságokat kifejlesztenünk, hisz nem csak örök életet kapunk, hanem jobb emberré is válhatunk. Ezek a tulajdonságok: megközelíthető, együttérző, nagylelkű, nem részrehajló, megbocsátó, alázatos, gyengéd, bátor, önuralmat gyakorló.

3. lecke: Jézus az út, az igazság és az élet: János 13:6-ban olvashatjuk, amint Jézus ezt mondja magáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Ez azt jelenti, hogy csak ő általa

közeledhetünk és imádkozhatunk Istenhez, ezért az út. Továbbá azért az igazság, mert a földi élete során sohasem hazudott. Végül azért az élet, mert csak akkor kapunk örök életet, ha Jézusba is vetjük a hitünket (és Istenbe is).

4. lecke: Vajon unalmas lesz örökké élni? Nem lesz unalmas, hisz lehetőségünk lesz az összes embert, állatot és növényt megismerni, amihez rengeteg idő kell.

5. lecke: Végkövetkeztetés: Lehet, először nehéznek tűnhet ezeket megtenni, de ne aggódj. Láthatjuk Ábrahám, Ruth vagy Dávid példájából, hogy ez nem lehetetlen, hisz ők életük végéig Isten közelségében maradtak.

A királyfi minden leckét megtanult és alkalmazta az életében, így már nem volt olyan szemtelen illetve makacs, még a szüleihez is közelebb került és a szerdai vallási napokat is megszerette.

A királyfi pár héten belül meghalt, de bizonyára örök életet fog kapni a buzgóságáért, és mert közelebb akart kerülni Istenhez, ami sikerült is.

Nagy Franciska Regina

Nagyvárad

Barátság az erdőben

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy nagy erdő. Ebben az erdőben élt egy fehér őzike, kinek nem volt egy foltja sem. Sajnálták a barátai, hogy télen meg fog fájni. Kihívták az erdő orvosát, aki javasolt neki egy új ruhát.

Tanácskoztak az erdő lakói, hogy ki miben is segítsen. A süni tüskét ajánlott neki, a teknőc a páncélját kínálta fel. Színes tollú madarak ajánlották a tollukat. Még a pókocska is szőtt neki foltokat.

Boldog volt az őzike, milyen sok új ruhát kapott, de köszöni szépen, neki a fehér áll jól nagyon.

Németh Viktor

Csorvás

Szeretet, remény, gyógyulás

Mindig boldog és vidám voltam. Egyedüli gyerek voltam, ezért mindent megkaptam. Úgy tűnt, hogy minden rendben megy, de napról napra, hétről hétre kezdtem gyengülni, álmosodni és volt mikor a fejem is fájt. Eleinte nem akartam doktorhoz fordulni. Azt hittem, hogy kezdek megfázni, de ez valami más volt. Nem akart elmúlni!

Három hét után elmentünk a szüleimmel az orvoshoz. A doktor megvizsgált. Egy hét múlva vissza kellett menjünk az eredményekért. Kiderült, hogy leukémiás vagyok. A kezeléseket azonnal el kellett kezdenem, mert kezdett előre haladott állapotba kerülni a betegségem. A legújabb cseppeket és gyógyszereket kaptam, de nem segítettek túl sokat, ezért sugárkezelésekre kellett járjak. A rosszulléteim miatt nem tudtam suliba járni. Napokig az ágyban feküdtem és fetrengtem a fájdalomtól, amíg volt erőm. Amikor már nem bírtam tovább feküdni, az ablakhoz vonszoltam magam és nézelődni kezdtem.

A nap gyönyörűen sütött és minden olyan vidámnak tűnt, csak én voltam szomorú. Megpillantottam egy fiatal párt egy párhónapos gyerekekkel. Nagyon boldogok voltak. Nevetgéltek, beszélgettek és játszottak a gyerekekkel. Az jutott az eszembe, hogy még én is lehetnék olyan boldog, ha kapnék még egy esélyt, de azért küzdeni kell és a küzdelem hosszadalmas és nehéz, de vannak olyan dolgok, amikért megéri a végsőig küzdeni.

Minden kislány arról álmodik, hogy egyszer menyasszonyi ruhában áll majd oltár elé. Régen én is arról álmodtam és most újra arról álmodok, de csak úgy válhat valóra, ha nem adom fel. Túl sok kisebb, nagyobb öröm várhat még rám. Amit át akarok élni!

Az esküvőm, a gyerekeim születése és az a sok boldogság, ami a gyerekekkel jár. Természetesen lesznek majd rosszabb napjaim is, mint mindenkinek, de a jó dolgok mindenért kárpótolnak majd, és az igazán jó dolgokért érdemes élnem és küzdenem. A szüleimnek én vagyok az egyetlen gyerekük és tudom, hogy büszkék lesznek rám, amikor megtudják, hogy megfogadtam, hogy sosem adom fel és mostmár azt is tudom, hogy mi leszek, ha nagy leszek.

Tíz év múlva...: Végre megvalósult az álomom. Négy éve férjhez mentem, van egy kétéves kisfiam és néhány nap múlva megszületik a kislányom. Elvégeztem az orvosi egyetemet, hogy segíthessek azokon a gyerekeken, akik hasonló helyzetben vannak, mint amiben én voltam. Mostmár tudom, hogy nyissam fel mások szemét is, hogy élni érdemes. Akkor kell a legjobban behúzni, amikor a legnehezebb. A Nap minden nap felkel és új esélyt ad, csak élnünk kell vele, és nem adhatjuk fel, küzdenünk kell, még ha nehéz is. Mert a remény hal meg utoljára és rá kell jönnünk, hogy érdemes élnünk azokért az örömekért, amik még ránk várnak, és egyszer majd az élet napos oldalán ébredünk. Persze az út rögös és nehéz rajta járni, de mire a végére érünk, megtaláljuk a boldogságot, azt a boldogságot, amiért a végsőig harcolni kell!

Nagy Ildikó, Nagyvárad

A beteg kiskacsa

Egyszer volt egy kiskacsa, úgy hívták, hogy Hápi. Egy őszi napon kiment barátaival a rétre játszani. A kiskacsák szaladgáltak és nagyon melegük lett. Ekkor leültek és levették a kabátot és a pulóvert. Az egyik pillanatban esni kezdett az eső és nagyon fújt a szél. Minden kiskacsa hazaszaladt.

Hápi, ahogy hazaérkezett tüszögni kezdett. Az anyukája megsajnálta és másnap elvitte az orvoshoz. A doktor néni azt mondta, hogy Hápi megfázott és egy ideig nem szabad szaladgálni. Hápinak gyógyszert írtak fel és matricát is kapott, amiért ilyen bátor volt. A kiskacsa mindig bevette a gyógyszert, így nemsokára meggyógyult és kérte anyukáját, hogy engedje el újra játszani barátaival. Az anyukája nem helyeselte, de elengedte, de lelkére kötötte kiskacsájának, hogy ne szaladgáljon.

Hápi elment játszótársaival a rétre.

Az egyik kiskacsa felkiáltott: „Játsszunk fogócskát!”

Mivel Hápinak nem szabadott szaladgálni, így szólt: „Én nem akarok újra beteg lenni, így én most nem tudok játszani.”

„Akkor, te csak ülj le, és nézd, ahogy mi fogócskázunk!” – mondták a többiek.

A kis Hápi bánatában hazament. A nagy játszadozásban a többiek nem vették észre, hogy Hápi hazament.

Hápi közben mindent elmesélt anyukájának, aki megsajnálta őt, de viszont örült, hogy szót fogadott és nem szaladgált.

Ekkor váratlanul kopogtattak. Kacsamama kinyitotta az ajtót és meglátta Hápi kis barátait.

Hápi nagyon megörült játszótársainak, akik viszont nagyon szégyelltek magukat, amiért megfélekeztek róla.

„Ne haragudj ránk Hápi, hogy a nagy játék közben észre sem vettük, hogy te már hazajöttél.” – mondták – „Legközelebb, odafigyelünk mindenkire.”

„Megbocsátok nektek, hiszen ti vagytok a legjobb barátaim.” – mondta. A nagy békülés után kacsamama finomságokkal kínálta meg a vendégeket.

Hápi és barátai sokat játszottak és beszélgettek együtt. Így éltek szeretetben, barátságban.

Itt a vége fuss el véle.

Nagy Regina

Mikepércs

Remény, egy új Élethez

Most, hogy így elgondolkodom ezen a két szón, hogy: Remény és Élet, eszembe jutnak mindazok az emberek, de főképp gyerekek, akik Karácsonyra nem játékautót kérnek, hanem csak azt, hogy legyenek boldogok és egészségesek. Ezen elmélkedvén könny csordul szemembe, és elérékenyülök. Titeket sajnálak, nem kicsit...

Nem is tudom azt, hogy miért vagytok ilyen helyzetben, mikor semmi bűnötök nincs. És mégis vállatokon van egy hatalmas teher: az Élet keresztje. El sem tudjátok képzelni azt, hogy mennyire fáj nekem is helyzetetek és azt sem, hogy mindig készen állok arra, hogy átvegyem vállatokról a sok terhet. Ezt ÉRTETEK tenném, mindazokért, akik az élet savanyú citromát rágjátok. És vajon sikerülne?? BIZTOSAN!! Ha Jézusnak sikerült megváltsa az emberiséget, akkor nekem miért nem sikerülne megváltanom titeket!?

Na de ne is tömködjem fejeteiket ilyen szomorú dolgokkal, mert nem ez a célom, hanem az hogy megérttessem veletek azt, hogy van egy közös barátunk, aki mindig velünk van és az nem más, mint maga a REMÉNY. Ő az, aki mindig veletek van, mert nélküle nem lehetne élni. Vele együtt sokkal boldogabb az élet, mert így legalább mindig csak a jóra számítunk. Továbbá azt szeretném veletek közölni és megértetni, hogy mindig boldogok legyetek és mindenben keressétek a jót, mert így könnyebben és szebben telne mindennapotok. Képzeljétek azt, hogy ti vagytok a világ urai, rendelkezésetek alatt áll minden, nem győzhet le soha, sehol, senki és semmi, mert hallhatatlanok vagytok

Ezekután azt szeretném, hogy felejtsetek el szomorúnak lenni. Ennek érdekében gyertek, játsszunk egy kicsit..

„Csukjátok be mindkét szemeteket. Képzeljétek azt, hogy egy hatalmas tisztáson vagytok, ahol csak kacagás és öröm van. Most, hirtelen nagy sötétség támad, és egy hatalmas sárkány lép elő a fellegekből. Ti azonnal kezetekbe vesztek 1-1 fegyvert és megcélozzátok vele a gonoszt. A sárkány jajveszékelve üvölt, majd pár perc alatt teljesen kimúlt.”

Most nyitsátok ki szemeteket és ezzel a látomásos képpel éljétek mindig. Ha nem értitek azt, hogy mit is szeretnék, akkor elmondom. Azt akarom, hogy a valós Életben is ugyanígy küzdjétek, ha nem is sárkánnyal, akkor a betegségekkel. Meglátjátok, hogy könnyebb így. Ha hitetek van és hisztek e kis látomásos világban, akkor minden sikerül majd, amit szeretnétek. Ezek után remélem picit felvillanyoztalak benneteket.

A másik dolog, amiről még szeretnék veletek elbeszélni, az az, hogy tudom azt, hogy rengetegszer volt már olyan, hogy valaki csúfolt benneteket. Ne is törődjétek az ilyen emberekkel!! Ők nem is próbálják felmérni helyzeteteket, hanem gúnyos megjegyzéseket

tesznek. Ne is figyeljétek rájuk, sőt egyik füleken bemenjen, a másikon pedig ki. Mindezeket az embereket tiszta szíveimből utálom, ezért én kérek bocsánatot. Ők azok, akik miatt teljes szíveimből szégyenlem azt, hogy embernek szőlettem e világra.

Ebből is láthatjátok azt, hogy mennyire szeretlek és becsüllek benneteket. Ti mindannyian életünk részei vagytok. Ez mindig jusson eszetekbe, mert lehet, hogy az emberiség nagy része megbukott emberszeretetből, de mi, akárhánypáran is vagyunk, egy hatalmas családot alkotunk, melyben most ti vagytok a főszereplők.

Lehet, hogy mindaz, amit idáig leírtam, az érthetetlen számotokra, ezért szeretnék meglepetésként egy verssel kedveskedni nektek, melyet saját magam írtam és címe: "Út a Boldogságba"

Út a Boldogságba

1.

E viláiban élni, e világot nézni
Fáj nagyon,
Szemetek mélyén, e világ végén
Fájdalom,
Értetek élek, tinéktek írom
100 dalom,
Emberek szívét, emberek lelkét
Nyugtatom.

2.

Százezer vétkem, százezer bűnöm
Alattam,
Az ördögnek lelkemet soha életben
Nem adtam,
Utamat jártam, életem bátran
Faragtam,
Az élet citromába mindig csak
Fanyarva haraptam.

3.

Látván sorsotok, látván utatok
Kemények,
Millió fájdalom, sírás és rágalom
Temérdek,
Rengeteg barátod, nem mások ők, mint
A remények,
Légy kérlek boldog, ezt mondom: tenéked
Nincs vétke.

4.

Bűntet az élet, keserű héjját most
Rágjátok,
Veletek vagyunk, értetek élünk
Látjátok!
Szomorúk vagytok, folyton csak sírtok
Bánjátok,
Segítek néktek, csak legyünk már végre
Barátok.

5.

Embernek lenni, emberként élni
Szomorú,
Szívetek kemény, fejetek helyén
Koszorú,
Most is csak látom, most is csak sírtok
Ugyanúgy,
Utatok végén, rengeteg millió
Alagút.

6.

Üljünk most össze,kössük most össze
Szívünket,
Ne hadjuk veszni,ne hadjuk futni
Hitünket,
Sírjanak fenn is,hallják meg ott is
Hírünket,
Óvják meg bátran,akárhány százan
Népünket.

7.

Végül most búcsúzom,én most elmegyek
Utamra,
Soha nem kerülök,soha nem kerültök
Pokolra,
Ne lássalak soha,ne üljetek sírva
Sarokba,
S majd együtt állunk életünk végén
Porondra.

*Nos,hát remélem tetszett e vers és végül még csak annyit szeretnék mondani nektek,hogy
köszönöm,hogy vagytok,köszönöm,hogy éltek:GYÓGYULÁST!!!!!!!!!!!!!!*

Nagy Szilveszter
Sepsiszentgyörgy

A Pajti nevű fiú

Volt egyszer a pici Pajti,
Csúfolták, hogy ő a kicsi
Sosem hívták játszani,
Pedig akart ő fogócskázni,
S kiabálva szaladgálni.

Jött egy fiú, s megkérdezte,
Miért nem játszik nevetve,
De Pajti szeme könnybe lábadt,
S közbe leült, mert elfáradt.
De a fiú, hogy felvidítsa,
Játszani hívta.

Gyere, játssz velem!
Mondta kedvesen!
Pajti erre felderült,
S a játéknak nekilendült.
Így telt egy boldog napja,
Barátjával játszadoxva.

Ezután minden reggel,
Cseverészve vidám fejjel,
Boldogan jött iskolába,
Mert tudta, hogy a barátja,
Újra játszani hívja.

Nagy Vanessza
Mezőcsát

A beteg krokodil

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy krokodil, aki a Nílus vizében élt. Napról napra szenvedett, fájdalmai voltak. Sokan mentek a segítségére, de senki nem tudta megállapítani a rosszulléte okát. Már mindenre gondoltak a környéken élő gyógyítók, de egyik sem jött rá, mi baja lehet. Találgatták így hát, az egyik azt mondta gyomorrontást kapott, mert megevett valami döglött halat a Nílusból. A másik meg azt mondta, hogy fertőzést kaphatott el valamilyen madártól. De valójában se ez, se az nem volt az ő baja, mert a talpa fájt de nagyon.

Aztán jött egy gyógyító és azt mondta biztos tüske ment a lábába, de hát ez is kizárt, mivel megnézték és nem volt abban bizony egyetlen szálka sem. Vagy lehet a foga fáj?? Kérdezte az egyik orvos tőle, ad a krokodil már mérgében, dühében, fájdalmában azt se tudta mi is csináljon. Így válaszolt tehát:

Nem fáj nekem a fogam, se a gyomrom, se szálka nincs az én lábamban. Hogy lehetnek ilyen ostoba orvosok maguk, hogy nem tudnak rájönni, mi bajom lehet? Hát akkor megmondom én, mi az én bajom...a minap egy kígyó csípett meg és engedte belém a mérgét.

Csodálkozások közepette néztek egymásra az orvosok, hogy ők erre bizony nem is gondoltak, de jobban megvizsgálták a krokodilt és valóban. Fel volt dagadva a lába és terjedt a méreg a szervezetében. Elkezdtek tehát a gyógyítást, különböző termésekkel és növényekkel kenték a krokodil lábát. Nagy szerencséje volt a krokodilnak, hogy időben kezelni tudták és másnapra már kutya baja se volt. Így hát még párt is talált magának a krokodil és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Nagy Viktor

Mikepércs

Szeretet, Remény, Gyógyulás

„ Doktor Néni, Doktor Bácsi!
Mondja, ugye nem fog fájni? „
Ilyet már hallottatok biztos.
S vesznek egy tűt, ami nem piszkos.

Ez is mindennapi látvány...
De ha félsz az nagy hátrány!
Ilyenkor gondolj valami jóra:
Az egyes számú dobogóra.

Hisz Te győzöl, ha bátor vagy!
Lényeg, hogy az maradj!
Mert az orvos is barát,
Aki segítséget ad.

Bízz benne, mert a Szeretet
Együtt irányít titeket.
„ A gyógyulás reménye
Nőttön-nő „- ez a véleménye.

S a Gyógyulás Birodalma
Kapujait nyitva tartva
Egy táblácskára ezt írja:
„ Kórházunk a betegeket hívja! „

Lépj bátran erre az útra!
Teríts fátylat a közelmúltra.
Fogj a szeretettel kezét,
A remény pedig majd vezet.

Négyessy Eszter
Üröm

Betegség, fájdalom, orvosok, kórház...

Betegség... fájdalom... orvosok... kórház... sokak számára ismeretlen, felületes szavak. Sokan nem tudják felfogni, átgondolni e szavak súlyát, nem tudják értékelni e szavak értelmét, fontosságát.

Egy jó pár gyereknek e szavak az életük részét képezik. Ez a nem kevés gyerek minden nap ezekkel a szavakkal kell, hogy szembesüljön. S nem csupán a szavakkal, hanem a szavakkal járó következményekkel.

Én is ebbe a csoportba tartozom... Minden nap, majdnem minden mondatomban szerepel néhány e szavak közül. Hogy miért is? ... Mert eddigi életem nagy részét én is kórházban töltöttem. Néhányan mondják, hogy nem is olyan súlyos az én betegségem, jobb mintha az aggyal lenne valami probléma, vagy ilyesmi, de ezeknek az embereknek azt szoktam mondani, hogy ha az én helyemben lennének, akkor nem ez lenne a véleményük.

1995 telén születtem. Születésem előtt nem észleltek semmi rendellenességet, és ennek ellenére, amikor megszülettem, rá kellett jöjjenek a szüleim, hogy korán sincs minden rendben: a lábaim, inkább a térdem, teljesen el volt fordulva, és a lábam térdemtől lefele „V” alakban állott. Ott helyben az orvos, aki elvállalta az én kivételes esetemet, helyreállította a lábam, és begipszelte, de végül nem sült minden olyan jól el, mint ahogy tervezték: egyik lábam sem hajlik térdből. A tíz műtét után sem sikerült „elindítani” a lábaimat. Közben pedig sorra jöttek az egyéb problémák: csípőficam, hátgerincferdülés, és végül még a növésem is leállt. A hátgerincem még mai napig is lassan-lassan romlik, és állandóan fáj mindenem...

...de én a történetemet nem azért meséltem el, hogy sajnáltassam magamat a kedves Olvasóval, hanem azért, hogy bebizonyítsam, és megmutassam, hogy mennyire fontos a remény és a szeretet. Az a szeretet, amit a családomtól és barátaimtól kaptam és kapok, az nélkülözhetetlen. Ha nincs, aki biztasson, és aki fogja a kezem a nehéz időkben, akkor elvesz a remény. Egy beteg, amikor látja, hogy mennyi aggódó szem figyelni nyomon felépülését, avagy állapotának romlását, akkor veszi észre, hogy mennyire fontos, hogy ne adja fel, hogy harcoljon, amíg csak lehet.

Az én édesanyám mindig mellettem volt, amikor csak szükségem volt rá. Egyetlen pillanatra sem tévesztett szem elől. Édesapámtól és a testvéremtől is mindent megkaptam, amit csak kérhettem, és a testvéremnél jobb testvért el sem tudnék képzelni magamnak... Csak köszönni tudom a jó Istennek, hogy ilyen családom van. És ne feledjem a barátaimat sem. Nélkülük sem tudtam volna mindezt végig csinálni... A sok-sok barátom, aki mind a

mai napig, ha kell, megfogják a kezemet, elveszik a nehéz táskámat, és nem szégyellik, hogy velem kézen fogva sétáljanak az úton.

Persze van erre kivétel is: nem mindenki vállalja be, hogy megfogja a kezem, és segítsen nekem. Sokak számára megalázó, vagy kínos, ha valakin segítenek. Az ilyen embereket el kell kerülni. Soha nem foglalkoztam azokkal az emberekkel, akik kinevetnek, mert alacsony vagyok, vagy, mert nem tudok bizonyos dolgokat véghezvinni. Nekem elég az a pár igazi barátom, akire tudom, hogy mindig is számíthatok.

Néhanapján, amikor unatkozok, szoktam idézeteket keresgélni. A minap egy elgondolkodtató, nagyon szép idézetre találtam. Maya Angelou-tól származik: „Becsüljétek meg a barátságot! Legyetek udvariasak, mert akadhatnak olyan emberek, akiknek a ti szavaitokon kívül nem jut más kedvesség egész nap. Tűzzétek ki célul, hogy egyszerre legyetek erősek és kedvesek. Ha csak kedvesek vagytok, egy kisegér is átsétál rajtatok. Ha pedig csak erősek, eldurvultok.” Az idézet is bizonyítja, hogy nagyon erősnek kell lennünk, és mindeközben a lehető leggyengébbnek is.

Mindehhez persze először magunkat kell elfogadnunk. A legnehezebb harc a világon az önmagunkkal vívott harc. Ezt mindenki csak önmaga tudja, hogy hogyan is csinálja. Szerintem először azt kell megjegyeznünk, hogy a környezetünkben lévő emberek is azt gondolják rólunk, amit mi, és ha mi nem fogadjuk el önmagunkat, akkor nem várhatjuk el, hogy mások is elfogadjanak minket.

Visszatérve rám, olyan tulajdonságot kaptam az Istentől, ami talán kárpótol a problémáimért. Csodálatos énekhangom van. Sokan is irigyelnek érte, de aki netán irigyel, azt szoktam mondani neki, hogy „lehet, hogy irigyled a hangom, de nekem több okom lenne irigykedni rád, mert te tudsz szaladni, biciklizni, tudsz tornázni, és minden más sportot űzni, amit én egyáltalán nem tudhatok, és soha nem is fogok tudni... most gondolkodj csak el: ki kellene irigykedjen kire?” Az én szerény véleményem szerint, ami hiányzik a centikben meg itt-ott, az megvan másképp, más formában.

Elmondhatom magamról, és mindenki elmondhatja rólam, aki csak ismer, hogy nagyon optimista ember vagyok. Sokan nem láthattak még szomorkodni, mert nem adok alkalmat a szomorúságra. Ha valami bánatom van, akkor azt egyedül, itthon, éjszaka a csendben megvitatom magamban, és lezárom. Soha nem tárom a világ elé a fájdalmaimat, mert azzal csak még sebezhetőbb lennék. Egy ilyen „betegség” elviseléséhez bivalyerősnek kell lenni. Ha engeded magad megtörni, meggyalázni, akkor nincs esélyed az életben.

Ezért én azt tanácsolom minden velem egy cipőben járó gyereknek, és felnőttnek egyaránt, hogy legyünk erősek, hogy lássa meg a világ, hogy mi is létezőnk! Ne hagyjuk

tehetségeinket és tudásunkat elveszni! Gyűjtsünk minél több olyan embert magunk mellé, akikben megbízunk, és akiket szeretünk, ne engedjük el barátainkat, és tartsunk ki mindvégig! Az utolsó percben is! Ne feledjük, hogy mindig van valaki, akinek sokat jelent, ha rámosolygunk, vagy ha azt mondjuk neki, hogy „szeretlek”. Ez a szó mindennél többet ér. Ez az, ami egyszerűen pótolhatatlan, de csak akkor, ha szívből jön.

Minden kedves Sorstársamnak üzenem, hogy ne adjuk fel! Tartsunk ki mindvégig, és akkor majd, amikor bekövetkezik az a bizonyos „vég”, akkor tudjuk, hogy úgy megyünk el, hogy sok ember számára kellő példát mutattunk, sorstársainkat reménnyel halmoztuk fel, és szeretteinket sok boldog pillanattal, és a körülöttünk levőket rengetek szeretettel ajándékoztuk meg. Emlékezhessünk rá, hogy nem volt hiábavaló életünk.

Nyikó Anetta
Barót

Megnyugvó Kánaán

Felfázott emlékképek égtek rideg szívem szirmaiba,
Szélsőségek szagatják húsom, itt a hiba e sötét úton,
Hol szürke gondolatok rágódnak a múlton, széttépve elmém.
De nekem kell még egy remény, mi azt súgja enyhén,
Hogy: "Képes vagy bármire.", és "Járj itt, mert hitet vetve magadba,
Életre kel, mit csak egy színes filmdarabban látsz valaha.",
Vakító fikcióm hontalan kutatja hol a haza, a megnyugvó Kánaán,
Töprengve lelkem szívós szegletein, szűrő bánatán, megtalálom talán.

Sándor Márton
Bátonyterenye

Betlehemi történet

Nos, ez egy különleges Karácsonyozás volt. Anya és a család jó barátjáné, Zsuzsa néni, már régóta szövögették fejükben ezt a meglepetést. Igazából nem készültem fel arra az élményre, amivel szembesülnöm kellett. Mert az oké, hogy betanulunk egy szerepet és előadjuk, de a titokzatosságuk alapján éreztem, hogy ez valahogy más lesz. Majd útnak indultunk.

Esteledett. Az utcák lámpafényeiben láttam, amint a csillámpor formájú hópelyhek egyre sziporkázóbban hullottak le a sötétedő égből. A teliholdas éjszakán milliányi csillag ragyogott az égen, néhányan közülük pajkosan bújócskáltak az öreg Hold körül. Az elbűvölő téli táj fehér paplannal takarózott, és hósapka fedte a piros háztetőket, majd menyasszonyként talpig hófehérbe burkolta a kiemelkedő dombon lévő híres várat.

Érkezésünk utána Zsuzsa néni huncutul megjegyezte:

- Gyerekek, úgy néztek ki, mint a hóemberek!

Az épület bejáratához érve valami különleges érzés fogott el, a szívem a torkomban dobogott. Vajon nem felejttem el a szövegemet? Amint ezen tűnődtem, egy kedves nővérke mosolyogva beljebb tessékelt minket és egy kórteremben találtam magam. Ez a kis helység tele volt játékokkal, katonásan sorakozó könyvekkel, amelyek közül 1-2 plüssmackó is kandikált, valamint érezni lehetett a levegőben a vibráló ijedtséget és szorongást. Betlehemi műsorunk előadásához készülve tolókcosis, valamint sérült gyerekek tolongtak be az előadó terembe. Én csodálkozva körütekintettem, és megdöbbszent szememet a családtagjaimra szegeztem. Mária és József megszemélyesített alakjai szállást keresni indultak az ámulva figyelő gyermekek között, akik nagy szeretettel fogadták volna be őket. Továbbindultak, majd a szoba közepén elhelyezett istállóban világra jött a Megváltó, akit az én kedvenc új babám rongyos pólyában szimbolizált. A nagy csendet a tolókcosisban ülő kislány törte meg az ápoló köpenyét rángatva, hogy márpedig ő szeretné a kis Jézuskát.

Meghökkenően néztem a többiekre, akik Szandra csillog szemeit bámulták. Ekkor én könnyeimmel küszködtem, de szerencsére sikerült megakadályoznom a mécses törést, mivel édesanyám vigasztaló tekintete elhessegette a bánatomat. A pásztorok és a királyok útmutatásához én voltam a kis csillag, és kicsi csengettyűvel jártam körbe a termet, és léptem a jászolhoz, ahol letérdelve köszöntöttük a kis Jézust. Ezzel tovább fokozódott a Karácsonyi hangulat, amelyet két hangszerünk megszólaltatása tett még varázslatosabbá. A nővérem, Zsófi „Csendes éj” című darabja zengte be a kissé hangoskodó foglalkoztató termüket, amit nagy tapssal és mélyre ható tekintettel köszöntek meg. Ezután Szandi ismételt produkálni

kezdte magát és elkezdte énekelni „A kis Jézus megszületett” kezdetű dalt, majd társai bekapcsolódtak hozzá, és végül mi is a dal rabságába estünk. Eközben én odamentem a jászolhoz, kiemeltem üres tekintetű babámat, és odanyújtottam a boldogságtól sugárzó kislánynak, akinek hálával telt szemei engem is meghatottak. A szülők és nevelők szemébe könnycseppeket varázsoltunk, amik végiggördültek a meghatott arcukon. A szoba közepén, egy asztalon egy árválkodó fenyőfa álldogált, várva arra, hogy díszruhába öltöztessék. Az általunk készített kis angyalkák és szaloncukrok közös erővel és nagy szeretettel felkerültek az ékességre váró fára. Ez idő alatt a nővérek mézeskalácsot és forró teát biztosítottak, amit jóízűen fogyasztottunk el, ezzel is még meghittebbé téve a Megváltónk születésének éjszakáját. hiszen ezen az estén, mint jó keresztény döbbsentem rá arra, hogy boldoggá tenni másokat a legjobb ajándék, és látni az örömteli gyermekarcokat, akiktől ma este valami újat tanulhattam. S ezzel a jótekonyságunkkal még közelebb kerülhattunk Jézushoz.

Hazaindulva a szomszéd falucskából, az ablakokból vidám fények szűrődtek ki és már álltak a Karácsonyfák.

- Milyen gyönyörűen esik a hó! Holle anyó megrázta a párnáját! - jegyezte meg Eszter. Hatalmas hópelyhek cirógatták orraink hegyét.

Különleges érzéssel bontogattam az ajándékaimat. Ez valahogy más volt, mint azelőtt. Mert nem érdekelt, mi van a dobozban, ugyanis azon a napon valami olyasmit kaptam, amit Isten legnagyobb ajándékként tart számon, az egészséget.

Nyitrai Barbara Kitti

Miskolc

A bolond falu

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperencias tengeren is túl, kerekerdő középső sarkában, volt egyszer egy híres, nevezetes falu. Ez a falu arról volt ilyen híres, nevezetes, hogy egyik lakójának sem volt ki mind a négy kereke. Nem is hívták másképp ezt a falut csak Bolond falunak. Egyszer egy nap a falu bírójához látogató érkezett, a falu egyik nagy okos öregasszonya látogatta meg. Illendően köszönt a birónak, adjon Isten bíró uram. A bíró fogadta a köszönést és meg kérdezte mi járatba. Jaj bíró uram, nagy gondba vagyok én, válaszolta az öregasszony. Megy férhez a lányom, készülünk a lagzira és nincs egy csipetnyi sóm se. Jaj, jaj mihez kezdjek sopánkodott az öregasszony. A bíró is gondba esett, ilyen üggyel még nem találkozott. Törte a fejét, de nem sok sikerrel, összehívta a falu legokosabb embereit és velük megtárgyalta ezrt a szerfelett nehéz kérdést. Kisűtötték, hogy ha van egy kis só akkor azt el kell ültetni és majd az kikell és sok termést fog hozni. Meg is mondta a bíró az öregasszonynak, hogy menjen haza és ültesse el a sót a kertbe. Az öregasszony szót fogadott és haza ment. Már a kapuba kiabált az öregnek:

- Gyere apjuk, hozd az ásót és a kapát, mert sót ültetünk!

Jött is az öreg nagy sebbel lobbál, elültették a sót, csak egy baj volt, hogy a sárgarépára ültették, amely még nem volt kikelve. Idővel a só elolvadt, a sárgarépa kikelt és örültek az öregek, hogy mennyi szép nagy só lett. Örömükbe megtartották a lagzit, főzték a sárgarépát, tálalták és mindenkinek nagyon ízlett a leves. Mivel a levesnek nagyon jó sárgarépa illata volt, a közelbe tanyázó nyuszik ezt megéreztek és ellepték az egész házat. Felugrottak az asztalra és mind megették a sok sárgarépát. Az emberek rémülten menekültek, kiabálva, a nyuszik megették a sót a lagziba. A nyuszik jól laktak és elvonultak a faluból. A lakodalmas nép mindenhol terjesztette, hogy a nyuszik a hibásak, azért, mert tönkre ment a lagzi. Persze mindenki bolondnak nézte őket, és azóta is neveti őket az egész falu.

Vége

Olah Márk
Szatmárnémeti

Jakab szerencséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregember. Ennek az öregembernek volt egy fia. De olyan szegények voltak, hogy még étel se jutott az asztalra. Egyszer a fiú elindult szerencsét próbálni. Gondolta, majd csak sikerül az apjának valami kis élelmet vinnie. Ahogy ment mendegélt egy erdőhöz ért. Alig lépett az erdőben párat, mindjárt meglátott egy nyuszt. Megörült! Amint közelebb ér a nyuszihoz, meglátja a nyuszi törött lábát. Megfogja. De egyszer csak a nyulacska megszólal. A fiú igencsak elcsodálkozott, mert ő még nem látott beszélő nyulat.

- Engedj el te fiú! Ha így teszel nem bánod meg! Cserébe lehet egy kívánságod.

A fiú azonnal beleegyezett, s azzal hazament. A nyuszt is magával vitte, hogy meggyógyítsa a lábát. Otthon elmesélte apjának, hogy mi történt vele. Az apja csak sóhajtott. Mivel nem nagyon hitt az ilyenféle csodáknak. De láss csodát a nyusszancs újból megszólalt.

- Mondd a kívánságod, Jakab!

Kívánsága így hangzott:

- Mindig legyen étel s ital az asztalon. Nyuszika teljesítette kívánságát, s finomabbnál finomabb étel és ital sorakozott az asztalon. Boldog volt a fiú, hogy most már enni tud adni az apjának. De ő se sem feledkezett meg a nyuszi törött lábáról! S azzal bekötötte. Ha be nem kötötte volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Orbán Enikő

Mikepércs

Angyalok Tánca

Hogyha eljő az angyalok tánca,
Lángra lobban érzékek tornáca,
S játszva száll mennyei magasságba
A szárnyaszegett sólyom madárka.

Sándor Márton

Bátonyterenye

A csoda

Soha nem gondolta, hogy ez vele is megtörténhet. És most tessék, itt fekszik egy rideg kórházi kórteremben és vár. Várja a csodát, hogy egyszer csak megjelenik egy angyal, az ő védőangyala, s hipp-hopp meggyógyítja őt. De hirtelen beléhasított a felismerés, hogy csodák márpedig nincsenek, így aztán egészen másra kezdett gondolni. Eszébe jutott, mikor először járt kórházban: az édesanyjával látogatták meg nagymamáját, s ő már akkor, egészen kicsi gyerekként megrettent attól a szagtól, amely a kórteremben terjengett. És most tessék, az otthonává vált ez a furcsa szagú kórterem, hiszen a kezelések idejére mindig be kell feküdnie.

Ezek a kezelések még a maradék életkedvét is elvették, de arra gondolt, hogy ha vége, ismét egy könnyebb időszak következik majd a következő kezelésig. De nemcsak ez adott neki életkedvet, hanem a mellette fekvő kicsi, beteg lány, aki bár sokkal súlyosabb állapotban volt, mégis zokszó nélkül tűrte a hosszú, fájdalmas kezeléseket. Sokat beszélgettek együtt, s erőt merített a kicsi lány lelki erejéből.

Ki fogja bírni, ki kell bírnia, hiszen ha elég erőt gyűjt, meggyógyul, ismét egészséges lesz, s akkor előtte az egész élet, ami még talán számára is tartogathat meglepetéseket.

Előtte lebegett szülei arca, milyen szomorúak voltak, amikor megtudták, hogy ő súlyos beteg. Nem szabad tetéznie a szomorúságukat azzal, hogy elhagyja magát, feladja.

Ezért aztán megpróbált mindenből erőt meríteni: sokat imádkozott, örült, ha bekandikált a napfény a kórterem ablakán, örült, ha szülei meglátogatták vagy bárki más, együtt kacagott a gyerekekkel a bohócdoktorokon és érezte, hogy lelke megkönnyebbül.

Orvosok jöttek, idegen orvosok, akik mindenféle idegen orvosi szakszót használtak. Természetesen ő ebből semmit nem értett, de furcsamód most nem rándult görcsbe a gyomra a fehér köpeny láttán, hanem különös nyugalom vett erőt rajta, mikor rájuk tekintett.

Az ágy szélére ültek, sokat beszéltek hozzá, mindenfélét kérdeztek tőle, ő pedig maga se tudta miért, mindenre szívesen válaszolt.

És láss csodát, néhány nap múlva a szüleitől tudta meg a jó hírt, hogy a leletei egyre jobbak, s minden esélye megvan a teljes gyógyulásra.

Ma már ez a kislány felnőtt nő, két kisfiú boldog édesanyja, ami a legfontosabb pedig, hogy teljesen egészséges.

Én is ezt kívánom nektek, kedves kis barátaim, hogy mielőbb teljesen gyógyuljatok meg. Szeretettel üdvözlök benneteket Pál Máté Székelyhídról, Romániából.

Pál Máté Zsolt
Székelyhid

A csodaló

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy beteg gyerek, de annyira beteg volt, hogy már három napja ott volt a kórházban. Szegény nagyon sok műtéten átesett. Már az orvosok is tanakodtak, hogy mi legyen. Azt mondta az egyik orvos:

- Adjunk neki több gyógyszert
- Dehogy! – mondta a másik orvos.

A következő napon egy idegen lépett be az ajtón és azt mondta:

- Van egy olyan ló, aminek fehér szőre van, szivárványos sörénye és gyönyörű fekete patája. De nagyon nehéz megfogni, mert rakoncátlan.
- És ez, hogy jön ide? – kérdezte az egyik orvos.
- Végig se mondtam. Először ráültetjük a gyereket, az megy vele egy kört és kutya baja sincs. Ennyit volt, amit mondtam, most megyek.

Hát, gondolkoztak, hogy fogják meg. Ki is találták. Egyszer mennek egy olyan legelőn, aminek a neve: Csodalegelő. Meglátják a lovat, megfogták –s elvitték a kórházba. Felültették rá a beteg gyereket. A ló ment vele egy kört és semmi baja sem lett a gyereknek. Mindenki örült. Az anya, apa, nővér, doki, és még a gyerekek is mosolyogtak. Gyerekek, ha ti is betegek vagytok, forduljatok segítségül a csodalóhoz.

Pálóczi Berill

Mikepércs

Mese egy kiskutyáról

Egyszer volt hol nem volt, élt egyszer egy kiskutya, úgy hívták, hogy Lili. De nagyon beteg volt, mert daganata volt. Ezért nem engedte a gazdája, hogy az orvosok hozzá érjenek egy ujjal is. Leszállt egy angyal, és így szólt:- Nézd meg milyen beteg a kiskutyád, engedd meg, hogy az orvosok meggyógyítsák. A gazdája belátta, milyen nagybeteg a kutya. Odaadta Lilit az orvosoknak, akik meggyógyították őt.

Amikor meggyógyult Lili, vidáman szaladt ki az udvarra, és játszott a barátaival.

A gazdája megköszönte az orvosoknak, hogy meggyógyították kedvencét.

Lili soha többé nem lett beteg, aminek a gazdija nagyon örült.

Fuss el véle, itt a vége.

Parti Vivien

Mikepércs

Remény

Ha a dolgokhoz pozitívan állsz,
Megláthatod, amelyekre vágysz.
Ha van erőd, s önbizalmas,
Nem állja semmi az utad.

Mindig bízz önmagadban,
És ne bánkódj, ha valami baj van.
De egyet soha ne feledj,
Mindenki nagyon-nagyon szeret.

Vigyáz rád mindenki,
Nem fog semmi baj érni.
S ha mégis úgy alakulna,
Nézz vissza erre a néhány sorra.

Reménykedj, mert mindig van esély,
Hogy örökre boldog legyél.
Soha ne add fel az álmaidat,
Küzdj és eléred a vágyaidat.

Papp Stella
Mezőcsát

Az igazi varázslat

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer két kis nyuszi. Kisállatország egyik kis falujában laktak. Az egyik nyuszt Buksinak, a másikat Dulinak hívták. Buksi, helyes, kedves, mosolygós kis nyuszika volt. No, de Duli, mindenért dúlt-fúlt, morgott, zsörtölődött.

Történt egyszer, hogy Buksi beteg lett. Elhívták Jódlizó Joli nénit, a doktor nénit.

Joli néni onnan kapta a nevét, hogy vizsgálat közben mindig vidám dalokat énekelt, hogy megnevettesse kis betegeit, és a szuriktól se féljenek. Joli néni most is víg nótaszóval kezdte a vizsgálatot. Aztán egyre jobban elkomorodott.

- Sajnos, Buksi nagyon, nagyon beteg –mondta. - Mindent meg fogunk próbálni, hogy újra egészséges kis nyuszi legyen. Sokáig fog tartani, és lehet, hogy fájni is fog.

Duli sírni kezdett.

- Nahát, Duli, te sírsz? Még sosem láttalak sírni! – lepődött meg Buksi.

- Nem is sírok, csak bogár repült a szemembe- tiltakozott Duli.

- Ó, Duli, az nem baj ha sírsz! Sírni mindenki szokott! –mondta Jodlízó Joli néni.

- Lehet, hogy mindenki, de én nem. Én sosem sírok, soha! –kiáltotta Duli, azzal nagy dérral-durrall elvonult a kuckójába.

Telt, múlt az idő. Buksi sok gyógyszert kapott, Jolika néni is gyakran eljött énekelni, de bizony a kis nyuszi állapota napról napra romlott.

Egyik nap vándorsolymok érkeztek a faluba, a nagy utazók már berepülték az egész világot. Ellátogattak Duli iskolájába is. Beszélgettek a kis állatkákkal, és nagyon érdekes dolgokat meséltek, milyen szép nagy és érdekes a világ.

Minden kis állat nagyon boldog volt, csak Duli ült morcos arccal a padjában.

- Hát te mitől vagy ilyen duli-fuli? –kérdték nevetve.

- Nagyon beteg a testvérem, senki nem tud segíteni rajta –mondta Duli, azzal elmesélte testvére betegségét, és hogy semmilyen gyógyszer nem segít rajta.

A solymok nagyon elkomorodtak.

- Sajnáljuk, kis nyuszi. Mi ismerjük a betegsége gyógyszerét. Van egy varázsvirág. Ez a virág csak évente egyszer, június 12-én hajnalban virágzik. Aki ennek a virágnak a teáját megissza, rögtön minden bajától meggyógyul.

- Ó, drága solymok, azonnal vezessetek oda!

- Nem tehetjük, kis nyuszi. Ez a virág Vadállatokország fővárosában, egy nagyon szigorúan őrzött parkban nyílik. Senki nem férhet hozzá. Oroszlánok őrzik a bejáratát. Egyébként is holnap 12-e lesz.

- Ha ti nem, hát majd én! – kiáltotta Duli.

A solymok nagyot nevettek. A kis nyuszi osztálytársai is gúnyolódtak:
- Nézd már a nagy hőst! Majd éppen neki sikerülne! Micsoda hőzöngös!

De Duli nem hallgatott rájuk, elindult. Ment úttalan utakon, megállás nélkül, fájt a lába, éhes volt, fázott. De csak ment. Eljött az este, de ő csak ment. Félt, de nem sírt. Hisz tudjuk, Duli sosem sír. Eljött az éjszaka, de ő ment tovább. És eljött a hajnal. Duli zokogva ült le egy fa alá:

- Nem sikerült, Vadállatország még olyan messze van, nem tudom megszerezni a virágot. Nem tudok segíteni a testvéremen!

Egyszerre hatalmas szél kerekedett, elsötétedett az ég, hatalmas robajlás hallatszott, majd egy aprócska manócska bújt elő a föld alól.

- Ismerlek jól! Hallottam a bajokról. Én vagyok Veddel Vendel, a mindent megszerző csoda manó! Nem ismerek lehetetlent! Föld alatti járataimon mindenhova elérek, mindent megszerzek. Ma hajnalban letéptem neked a virágot. Vidd haza! Gyógyítsd meg a testvéredet!

Így is történt. Buksi és Duli hamarosan vígan kergetőztek az udvaron. Duli sem morgott már. Na, jó, csak néha egy kicsit. Egy napon ismét, megrepedt a föld, és előbújt Veddel Vendel.

- Gondoltam, megnézem, mi újság nálatok. Látom, jól vagytok.

- Jaj, Vendel manó bácsi, soha nem fogjuk tudni meghálálni, hogy megszerezte nekünk a varázsvirágot! – mondta Duli.

- Ugyan, miféle varázsvirágról beszélsz? Én csak egy egyszerű pipitért adtam neked.

- Pipitért? Milyen pipitért? Varázsvirág volt az, hiszen meggyógyult Buksi! Vendel bácsi is láthatja! – csodálkozott Duli.

Veddel Vendel nagyott hahotázott:

- Réti pipitér volt az, nekem elhiheted! Ott szedtem a fa mellől, ahol üldögéltél. Gondoltam, ha nincs más ez is jó lesz. Lehet, hogy van varázsvirág is, de én még sohasem hallottam róla.

Azzal hipp-hopp már el is tűnt a föl alatt. A két kis nyuszigyerek azóta sem érti, hogy mi történhetett. Ti sejtitek gyerekek?

Pereszlényi Kornélia
Debrecen

Remény

Az én mottóm az, hogy senkitől nem szabad elvenni a reményt, mert mindenkinek jár egy esély. Sokan azt mondják, hogy mindenki tudja, hogy milyen nagy baj, ha valaki beteg, súlyos beteg, de ez nem így van. Saját tapasztalatból mondom először én is úgy gondoltam, hogy tudom, de nem tudtam milyen érzés lehet, ha valaki beteg a családból. Nekem keresztanyukám lett leukémiás. Mikor elmondták, hogy leukémiás az én keresztanyám, hát én naivan csak annyit mondtam, hogy majd meggyógyul. Egyrészt hittem benne, másrészt pedig én megvoltam győződve, hogy vele semmi se fog történni. De bizony eljött egy nap, egy szombati nap, mikor meglátogattuk keresztaput meg a lányát, hisz keresztanya Kolozsváron volt, gyógyulni. Bár aznap nem is azért mentünk, hogy látogassuk meg, hanem azért, hogy úgymond vigasztaljunk... Mert a héten kaptuk a telefont, hogy sajnos keresztanya meghalt.

Hát én el se hittem elsőre, hogy keresztanyám á nem, valami tévedés biztos! De nem az volt. Akkor és ott, semmit se értettem, hogy miért pont ő. Hogy miért lett egyáltalán beteg, én nem értem. De azt tudom, hogy én a mai napig szeretem tiszta szívemből. S a legfőbb ok, amiért írok, mert szeretném, ha tudnák a gyerekek, hogy sokan szurkolnak nekik. Még, ha nincsenek ott, akkor is lélekben ott vannak velük!!

Terve mindenkinek van, vagy álma, vágya, amire nagyon fókuszál. És általában az embereknek ebből nem elég egy, hanem rengeteg van. Evvel talán nincs is olyan nagy baj, inkább avval van itt a probléma, hogy mik is ezek „az álmok”. Ezek például egy kocsi, jó ’cuccok’, tuti telefon, menő ruha, szép ház és még sorolhatnám, ezekkel csak az a baj, hogy ezek mind külsőségek. Egy beteg embernek csak egy álma van, az egészsége, és az, hogy meggyógyuljon. Az egészséges ember nem tudja értékelni, amilye van, az egészsége. Mert a Földön számomra három nagy kincs van. Az első az egészség, ami mindennél fontosabb. A második a szeretet, amiből sosincs elég. A harmadik a kedvesség, gondoljunk bele, mennyit számít egy kedves szó, néha mindent jelent. És, ha az elsőt nem tudjuk is megadni, de a másik kettőt viszont igen.

Egy beteg embernek lelki fájdalma is van, amit lehet és kell is enyhíteni. Elég egy mosoly, egy kedves szó. Vagy gondoljunk bele mennyit segíthetünk csupán egy öleléssel. Biztatni kell a beteg embert, hogy meggyógyul és minden jóra fordul. A remény hal meg utoljára, ezt ne feledje el senki. Reménykedni szabad, sőt kell is valami vagy valaki, akibe kapaszkodjunk, egy álmunk vagy egy tervünk vagy egy szerettünk, akiért igenis harcolunk, akinek meg akarjuk mutatni, hogy küzdünk és sikerülni fog. Ha hiszünk valamiben, s nagyon akarjuk, ha van célunk, s ha küzdünk, sikerülni fog, csak hinni kell benne. Ezért mondom ezt

mindenkinek, hogy sose adják fel a küzdelmet. És ne avval törődjenek, hogy miért épp ők betegek, hogy mért nem más, inkább a gyógyulásra kell fókuszálni. Azon gondolkodjanak, hogy menni fog. Mindenkinek, minden beteg embernek azt kívánom, hogy gyógyuljon meg, minnél hamarabb, legyen erős, nagyon erős, türelmes és kitartó, mert akkor menni fog. HAJRÁ!!!! Biztatásul itt ez a kis vers, amit én ' költöttem', rövid, tömör, de remélem, benne van a lényeg:

Ha tehetném megfognám a kezéd ,	Ott lennék melletted ,
Ha tehetném lennék veled.	Vigasztalnálak téged.
Segíts, hogy segíthessek neked,	Barátiddal törődnék,
Mert olyan jó lenne veled.	Érted harcolnék.

Péter Réka Júlia, Zilah

Szeretet, remény, gyógyulás

Volt egyszer egy kutya (anyakutya). Egy szép nyári napon a kutya elment a gazdájával sétálni, akit úgy hívnak, hogy Dávid. Ő nagyon szerette a kutyáját. Megérkeztek a parkba és ott elengedte a kutyát, hogy fusson, és játsszon. A kutya találkozott egy másik kutyával.

- Szia! - mondta a kutyalány.
- Szia! Téged hogy hívnak?- kérdezte a fiúkutya.
- Engem?
- Igen.
- Hát Sziszinek.
- Hű, de szép neved van!

Sétáltak együtt. A gazda szólt, hogy haza kell menni. De persze a fiú kutya nem engedte, hogy egyedül legyen, így vele ment haza. Egyszer megbetegedett az anyakutya, mert születtek neki kiskutyái. Elmentek az állatorvoshoz. Ott megszülettek a kölykök és otthon 10 aranyos kiskutya és egy anyanyakutya meg egy apakutya volt. Azután meggyógyult az anyakutya. A gazda nagyon örült a kiskutyáknak. Majd kimentek a parkba és ő talált magának egy szép lányt, akit feleségül vett. Nekik is lett gyermekük és ők is egy szép család lettek. A kicsi gyerekek sokat játszottak a kiskutyával. És így folytatódott évtizedeken keresztül. És boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Salánki Beáta Enikő, Nagyvárad

Szeretet, Remény, Gyógyulás

Egy nyári napon, amikor a barátaimmal játszottam, hirtelen rosszul lettem. Anyuék bevitték a kórházba, ahol kiderült, hogy leukémiás vagyok. A szüleim megijedtek, én pedig magamba zárkóztam, de kis idő elteltével elfogadtam a betegségem.

Mikor már nagyon beteg voltam, bent kellett aludnom a kórházban. Ott új barátokra találtam, akik szintén leukémiásak voltak. A vizsgálatok ellenére mindennap játszottunk Petrával, Petivel és Olivérrel és örültünk, hogy nem kell egyedül lennünk.

Az egyik nap Peti Petrát piszkálta, amin Olival jót nevettünk, de amikor az egyik orvos bohócjelmezben jött be mindannyian felneveltünk és alig tudtuk abbahagyni. A bohóc lufit is fújt nekünk, miközben a nagy piros orra, amit Petra piszkált, majdnem lejött. Nekem a hosszú cipője tetszett a legjobban. Egy kicsit sajnáltam is, mert alig tudott benne járni. Később mi is kaptunk bohócjelmezt és együtt próbáltunk lufiállatkákat csinálni a vizsgálatok között. Mikor már nem tudtuk mit kezdjünk a lufikkal, akkor kardot készítettünk, és azzal vívtunk egymással. A legviccesebb viszont az volt, amikor az orvosok is beálltak a játékba. A nap végére annyira elfáradtunk, hogy rögtön el is aludtunk.

A napok gyorsan teltek és lassan a karácsony is megérkezett. Egy kicsit szomorúak voltunk, hogy nem otthon tölthetjük, de a szüleink bejöttek, sőt még ajándékot is kaptunk. Mi is kedveskedtünk egymásnak és még az orvosoknak is egy kis aprósággal. Miközben a meglepetéseket csináltuk, arról beszélgettünk, hogy mi lesz az első dolgunk, miután meggyógyultunk. Petra vidámparkba, Peti állatkertbe, Olivér pedig strandra akart menni. Én az első napomat a családommal akartam tölteni, a másodikat velük és a régi barátaimmal. Megfogadtuk, hogy meggyógyulunk és örök életre barátok leszünk.

Az ünnepek utáni napokon mindenkinek elmondtuk, hogy nemsokára kint fogunk játszani az udvaron és nem kell majd több kezelésre járnunk. Az orvosok azt mondták, hogy nincs sok esély rá, de egy nap a vizsgálatok után az eredményeket látva megváltozott a véleményük. Örömmel tudatták velünk, hogy az állapotunk javulásnak indult. Néhány hét múlva megtudtuk a nagy hírt: meggyógyultunk. Annyira meglepődtünk, hogy percekig nem tudtunk megszólalni, majd hirtelen örömünkben sírni és ugrálni kezdtünk. Akkor hirtelen rájöttem, hogy azért lettünk egészségesek, mert azok akartunk lenni. Elmondtuk az egész kórházban mindenkinek

Mielőtt elmehettünk volna, megbeszéltük, hogy együtt fogunk elmenni a vidámparkba, állatkertbe és a strandra. Eljött az a várva várt nap, amikor elköszöntünk az orvosoktól és

találkozhattam a régi barátaimmal, de azt hiszem, a legjobbakat a betegségem alatt szereztem. Peti, Petra, Olivér és én később minden szabadidőnket egymással töltöttük.

Mára már megöregedtünk, de még mindig barátok vagyunk. A kórházi napokra büszkén emlékszem vissza, mert ki tudtam gyógyulni a leukémiából. Azt tanácsolom mindenkinek, aki ebben a betegségben szenved, bár időbe telik, de ha akarják ki fognak gyógyulni. Szívből kívánom, hogy ez mindenkinek sikerüljön és sok szerencsét hozzá! Ne feledjétek a gyógyuláshoz akaraterő és kitartás kell!

Pigniczki Stella
Gyergyóremete

Szeretet, remény, gyógyulás

Egy hideg, téli hajnalon
egy gyermek feküdt a padon.
Keze fagyos és dermedt volt,
a hangja halkán elcsuklott.
De, túlélte az éjszakát,
a reménycsillag sütött rá.
Ő csak szeretetre vágyott,
és csak a reményben bízott.

Ő csupán gyógyulni kívánt,
és a szeretet rátalált.
Hiszen végre tavaszodott,
a szerelem felragyogott.
Majd egy kislány lépett mellé,
felkarolta fagyott testét.
Kicsiny szívükre rátalált
A SZERETET, REMÉNY, GYÓGYULÁS!!!!

Rozinka Viktor
Keszthely

Remény, és Szeretet

Egyszer, egy szép nyári napon én kint játszottam az udvarban, apukám a fotelban ülve újságot olvasott. Az anyukám kertészkedett, a nagymamám sütögetett, a kistesóm, Orsi pedig a babáival játszott. A barátommal, Sanyival bicikliztünk. Nagyon jó volt az a délután.

Egyszer csak Nagyi szólt, hogy kész van a sütemény. Sanyi és én úgy rohantunk be a házba (biciklinket ledobva), hogy mi ültünk először az asztalhoz, amit Orsi nem vett túl jó néven. Pár perc múlva Nagyi benyitott az ajtón, kezében a finom süttikkel. Nagyon boldogok voltunk, hogy itt a süti, és a felnőttekre nem gondolva elkezdtük enni.

Mikor mindenki megette a részét a sütikből, újra elkezdődött a játék. Legalábbis számunkra. A felnőttek sajnos folytatniuk kellett a munkájukat. De Nagyi egyszerre csak elkezdett nagyon rondán köhögni. Erre Anya gyorsan megkérdezte őt:

- Rosszul vagy Anyu? - Mire a válasz:
- Nem, semmi bajom!- és megint köhögött.
- De ha valami baj van, szólj! – mondta Anya
- De semmi bajom! – és Nagyi csak rosszabbul lett.

Egyszer csak lekezdett fuldokolni. Mire anya gyorsan odaszólt Apának:
- Hívd a mentőket! 5 perc múlva ott is teremtek a mentők és elvitték a Nagyit a kórházba. Ott ki is derült, hogy a Nagyi nagyon beteg. Bent kellett maradnia a kórházban. Az orvosok azt mondták, hogy nem tudják mennyi ideig kell majd bent maradnia, de azt mondták, hogy amíg jobban nem lesz, addig biztosan, hogy ott kell maradjon.

Este nagyon szomorúan jöttünk haza, és anya azt mondta, hogy amíg a Nagyi ki nem jön a kórházból, addig minden napa, kivétel nélkül meglátogatjuk őt. Másnap, amikor a Nagyihoz mentünk a kórházba, Orsi egy plüssállatot, én pedig egy könyvet vittem neki. A kórházban beültünk a 11-es szobába, Nagyihoz és átadtuk az ajándékainkat. Nagyin nagyon örült neki. Orsi egy plüss sünit, én pedig a kedvenc könyvemmet adtam neki.

- Hogy vagy? – kérdeztük
- Úgy, ahogy – mondta Nagyi.
- Jobban, vagy rosszabbul? – kérdeztem most én.
- Az orvosok szerint jobban, szerintem is, de a vélemény még nem minden. – Nagyinak igaza is volt.

Másnap megint elmentünk a kórházba, de én most nem tudtam semmi ajándékot vinni, de Orsi most is talált valamit a játékaik között. Most egy barbibabát akart Nagyinak adni, mert gondolta, hogy ha neki tetszik, akkor Nagyinak is biztos tetszeni fog. 4 órakor elmentünk a

kórházba. Orsi átadta az ajándékát, mire mindenki elnevette magát. Ezt Nagyí is viccesnek találta, de azért elfogadta. Nagyinktól megint megkérdeztük, hogy jól van-e, válasza a szokásos volt:

- Igen.

Sokat beszélgettünk vele, és végül 9 órakor mentünk haza a kórházból.

Ez még sok-sok napig így ment (én mindegyik napot megszámláltam) és a 30. napon az egész család eldöntötte, hogy magunk készítsünk ajándékot Nagyinak. Orsi egy gesztenyesünt, Apa egy saját készítésű képkeretbe rakott képet rólunk, Anya egy saját hímzésű párnát, és végül én egy szép rajzot, ami minket ábrázol, ahogy éppen átadjuk az ajándékainkat. Nagyinak nagyon tetszettek az ajándékok, bár lehet, hogy már szinte ajándékokból volt a szobája, ezeknek az ajándékoknak különösen örült.

- Tetszenek? – kérdeztem

- Igen. Nagyon! – mondta Nagyí

- Ezeket ti csináltátok egyedül? – kérdezte

- Igen mi. – mondtuk Orsival.

- Hát ti nagyon ügyesek vagytok.

- Képzeld Nagyí, ezt a sünit én csináltam egyes-egyedül! – mondta Orsi.

- Nagyon ügyes vagy Orsika! – mondta Nagyí.

Végül hazamentünk a kórházból, sok örömet és boldogságot otthagyva a 11-es szobában. Még sok boldog napunk volt...

Az 57. napon hívás jött a kórházból. Anya izgalommal vette fel a telefont. Nagyí nagyon rosszul lett. Ahogy ezt meghallottunk, szaladtunk be a kórházba Nagyíhoz. Benyitottunk a 11-es szobába, de ott volt már hat orvos is. Az orvosok azt mondták, hogy nem tudják, hogy Nagyí valaha még talpra állhat-e. Nagyon aggódtunk érte. Csukva volt a szeme, és mozogni is alig tudott. Ekkor az orvosok kiküldtek a szobából.

Nagyink még 2 napig volt ilyen állapotban. Ennek ellenére minden nap meglátogattuk (folytatva a hagyománnyá váló szokásunkat).

A harmadik nap reggelén megint hívás jött a kórházból. Most apa vette fel a telefont. Azt üzenték, hogy azonnal menjünk be a kórházba. Be is mentünk. Az orvosok izgatottan közölték a hírt: Nagyí meggyógyult!!!

Nagyon boldogan szaladtunk be a 11-es szobába. Nagyí talpon állt, és teljesen olyan volt, mint a betegsége előtt. Nevetve odaszaladtunk hozzá, és átkaroltuk őt. Ő is minket.

Az orvosok se tudták, hogy Nagyi mitől gyógyult meg, számukra és számunkra ez örök titok maradt. De nekünk azért volt két következtetésünk: REMÉNY

Az orvosok se tudták, hogy Nagyi mitől gyógyult meg, számukra és számunkra ez örök titok maradt. De nekünk azért volt két következtetésünk:

REMÉNY és SZERETET

Pócs Mátyás
Kunszentmiklós

Remény

Kedves Barátom!

Én is nagyon bánom.

A múlt szavát,

kíméletlen hangját.

Elhiszem neked, hogy fáj.

Elképzeltem a mindent már.

Valahogy én is esengve

haladok, de csak előre megyek.

Már megírtam korábban,

nem tekinthetünk hátra,

jobbra vagy balra!

Előre Testvérem! Nézz az Úrra!

Van, amikor nem látod.

Ott van, de nem találod.

Ne keseredj soha,

Ő ott van a zavaros hullámokban,

s látja, hogy úgy fáj,

mérhetetlenül rossz már.

Ne aggodalmaskodj, Barátom!

Higgy Őbenne, megtalálod!

Ne hagyd magad sodorni!

Nem vagy tengermélyi kavics!

Van utad, lelked, Istened.

Eszmélj fel, ébredj ember!

Engem is fájdalomba döntesz,

látom, ahogy kegyetlenül szenvedsz.

Hogy teheted

Prodan Sandor
Zsibo

Kedves Gyerekek!

"Gyógyszerekre nincs mindig szükség,
de a gyógyulásba vetett hitre igen."

/Norman Cousins/

Nem tudom, hogy hol is kezdhetném, hiszen annyi minden történt és már egy éve, hogy vége ennek a félig-meddig rémálomnak. Úgy gondolom, hogy az én történetem nem hétköznapi, de szerintem ti is így vagytok ezzel. Én Kinga vagyok és egy kis városból írom le azt, ami megesett velem.

Ha az elején szeretném kezdeni, akkor úgy kezdeném, hogy egy gimi elsőse voltam, amikor év végén megválasztottak bálkirálynőnek. Nekem már ez is nagy szám volt, de a betegségem sokkal nagyobb. Tudnotok kell, hogy amikor kikaptuk a nyári szünetet, minden megváltozott, már nem az voltam, aki régen. Nagyon sokat aludtam és fájt a fejem. Valamint két hónap leforgása alatt fogytam 6 kg-ot, ami számomra nagyon meglepő volt. A betegséget úgy vettük észre, hogy édesanyám egyik ebédelésünkön figyelte fel a nyakamra, mivel az egyik oldal sokkal nagyobb volt, mint a másik.

Délután elmentünk a helyi orvoshoz, aki rögtön mondta, hogy ez nem természetes és menjünk el a kórházba. Másnak így is volt, igaz, nagyon megrémültem, mert a doki rengeteg olyan kérdést tett fel, aminek semmi értelme nem volt számomra. Azt mondta, hogy macska karmolás miatt jött ki ez. Benttartottak gyulladáscsökkentő kúrára, amit vénásan fogok kapni. Na, akkor teljesen kiakadtam, mert be kellett feküdnöm, valamint anya sem lehetett bent velem, mivel nem volt hol aludnia. Így esténként jöttek be hozzám, hoztak nekem mindig valami finomságot. Egyszer behozták a kedvenc mogyorós csokimat, de ahogy megettem belőle egy cikket, másnapra feldagadt a szám. Azt mondták, hogy annyira le van gyengülve a szervezetem, hogy ilyen reakciót váltott ki. A hétvége közeledtével hivatalos voltam egy házibuliba, amit a régi osztálytársamék szerveztek, de sajnos arra sem tudtam elmenni. Édesapám próbált beszélni az orvossal, de azt mondta, hogy csak úgy mehetek haza, ha másnap visszajövök. Mondtam, hogy akkor nem megyek sehova. Így kimaradtam a nyár első bulijából, ami nagyon rosszul esett. Olyan másfél hét után hazaengedtek, de akkor sokkal gyengébb voltam, mint mikor menetem. Amikor vasárnap elmentem a templomba, majdnem kiszédültem a padból. Következő héten visszamentem kontrollra, s az eredményem még rosszabb volt. Szóval át kellett mennem Nyíregyházára.

Ott megint jött a sok kérdés, és egy új kórterem, új arcokkal. Mindössze 3 napot töltöttem el ott, mert kijelentették, hogy 18 éven aluliakat nem tudnak kezelni. Édesanya ekkor már tudott mindent, és hívta édesapámat, hogy menjünk, mert itt már nem tudnak velem semmit csinálni. Így Debrecenbe mentünk. Az egész rokonság nagyon megijedt, de nem csak ők. Amikor átmentünk Debrecenbe, ott már vártak minket. A professzor elmagyarázta, hogy mit fognak velem csinálni. Bár nem sokat értettem belőle, ami engem illet. Két napja feküdtem bent, amikor szövettant vettek és csontvelő-biopsziát. A műtétől nagyon féltem, el sem tudtam képzelni, hogy mi vár rám. De nem volt semmi különös, lefeküdtem, beadták az altatót, kérdeztek még párat, utána elaludtam. Annyira emlékszem, hogy amikor felkeltem, egy helyes rezidens ült az ajtónál, mellettem meg édesanyám, aki aggódó szemekkel nézett rám. Egy pár napon belül hazamehettem, csak varrat szedésre kellett visszamenni. Utána jött a várakozás, ami elég hosszú idő volt, hiszen a szövettan eredménye negatív lett, így újra kellett nézni.

Augusztus 13-án elérkezett a nagy nap, amikor elkezdtem a kemoterápiát. Reggel indultunk. Nagyon féltem, hiszen olyanokat hallottam, amit nem szerettem volna, hogy velem is megtörténjen: Az orvosok azt mondták, hogy Hodgkin kórban szenvedek. A kezelés előtt mennem kellett röntgenre, valamint ultrahangra és EKG-ra. Az első kezelés nem volt olyan nagy hatással, nem hánytam és nem is voltam rosszul. A kórházban eltöltött napok száma nőtt és nőtt. Volt olyan nap, amikor kedvem sem volt bemenni a szobába. Édesanyával minden nap kísértáltunk a szökőkúthoz, ahol nagyon jókat beszélgettünk, ő és én is elmondtuk a problémáinkat. Ő lett az én legjobb barátnőm, akivel a mai napig össze vagyok. Az első kemo utolsó kezelését egy pénteki napon kellett felvenni. Ez egy szörnyű nap volt: háromszor szúrtak meg és akkor sem sikerült eltalálni a vénámat. Viszont amikor negyedszer szúrtak, akkor eltalálták, de már olyan szinten folyt a könnyem, hogy elmosódott a sminkem. Hazafelé bementünk egy páróka boltba, mert már nagyon hullott a hajam. Amikor hazaértünk estére, anya szólt, hogy menjek ki a konyhába. Ekkor vágtuk le kopaszra a hajamat. Borzasztó volt, amikor belenéztem a tükörbe, azt kiabáltam, hogy engem így nem fog senki szeretni, meg hogy soha nem lesz barátom (ami nem igaz). Édesapáék alig tudtak megvigasztalni, egész este sírtam. Nem mertem kimenni az utcára kopaszon, mindig páróka vagy sapka volt a fejemben. De ezek sem tudták eltakarni azt, amim nem volt, és az egyik legnagyobb kincsem volt korábban.

A második kemót szeptember 10-én kezdtük meg. Ez idő alatt felszedtem néhány kilót, és nem tudtam leülni keresztbe tett lábbal. Olyan voltam, mint egy kismama. A kezeléseknél már egyre jobban fájt a lábam. Már nem volt kedvem kimenni a szökőkúthoz

sem, csak nagy noszogatásokra. De akkor is legalább háromszor meg kellett pihennem az úton. A legfinomabb gyógyszerek, amiket kaptam, a hashajtók voltak, amiből 4-5 darab tette meg a hatását. A kezelések lassan abbamaradtak, és így a szteroidoktól is lassan megszabadultam. Az egyik este a gyógyszerek elhagyásának következtében nagyon el kezdett fájni és görcsölni a lábam. Annyira, hogy vissza kellett vinni a kórházba, ahol egy pár napot töltöttem el emiatt. Utána hazaengedtek és csak kontrollokra kellett visszajárnom, valamint a sugárkezelést kellett elkezdenem. Arra mindig édesapámmal kellett mennem, ezért nagyon élveztem. Sokat beszélgettünk, s ha nem is volt kedvem, addig piszkált, amíg nem mondok neki valamit. A sugárkezelés egy fél hónapot vett igénybe, de ez idő alatt rengeteg idős bácsival és nénivel ismerkedtem meg, akik nagyon kedvesek és jószívűek voltak, sokat beszélgettem velük. Így, ha nagy volt a sok, akkor is gyorsan telt az idő.

A betegségemnek két jót köszönhetek az életemben és egy rosszat. A rosszal kezdem: az, hogy nem járhattam iskolába és így sok érdekes dologból maradtam ki. Az egyik jó dolog, hogy már a felfogásom sem gyereke, így nem tudok olyan apróságokon fennakadni, amin mások kiakadnak. A másik, hogy meg tudtam, kik az igazi barátaim, akik mindig ott voltak velem és fogták a kezem. Nem mindig volt könnyű, de ott voltak nekem.

Az utolsó dolog, egy kivételes dolog, amit máig próbálok megőrizni, hogy édesanya csak egy van. Ezért mindent megteszek, hogy amíg él, addig kihasználjam ezt az időt és minden egyes pillanatát.

A gyógyulásba vetett hit a legfontosabb, szóval higgyetek Istenben és imádkozzatok, és meglesz az eredménye.

Mándok, 2011. október 10.

Írta: Rabb Kinga

Ui: Nagyon köszönöm mindenkinek, aki hitt és bízott bennem, és tudták, hogy mire vagyok képes. A nővérkéknak és orvosoknak is, valamint a világ legjobb pszichológusának. Valamint a jóságos Istennek ott fent ☺

Rabb Kinga

Mándok

Remény

Emlékszem, mikor kiskutyaként engem és a testvéreimet magukhoz vettek a gazdáim. Sokat játszottunk, és egy boldog családként élveztük az életet. Kölyökkorunkban sokszor szétrágtuk a cipőket, de akkor ezt még nagyon viccesnek találták. Ám mikor felcseperedtünk, megnőtt a mozgásigényünk, és vele együtt az étvágyunk is. Már nem tartottak minket túlzottan aranyosnak, és mivel egyre többször rongáltunk a házban, egy ketrecbe zártak minket.

Egyik nap az egész család beült a kocsiba, velünk együtt. Nagyon boldogok voltunk, hogy végre elmegyünk sétálni. Az autópálya szélén álltunk meg. Eldobták a labdánkat, és mi versenyezve futottunk utána. Ám visszaérve az autó hűlt helyét találtuk. Kétségbeesetten rohanguk a kocsik között. Az autósok dudáltak, de volt olyan is, aki még rá is gyorsított a sebességre. Ki akartunk futni az út szélére. Én kiértem, de a testvéremnek nem sikerült, és elütötte egy kocs. Nagy nehezen kikúszott mellém, az út szélére. Próbáltam a gazdáim után menni, de a nővéreimet nem akartam otthagyni. Körülöttünk minden véres volt. Fáztunk. Sötét volt és féltünk. A labdámat még mindig fogtam, biztos voltam benne, hogy visszajönnek értünk. Hiába nyüsztettem, ugattam, senki nem állt meg segíteni.

Több óras várakozás után megállt mellettünk valaki egy hatalmas fehér kocsival. Betett minket az autójába. Elindultunk. Ránéztem a férfire, aki megsimogatta a fejemet. Csak ekkor engedtem el a labdámat, hogy hálámat kifejezve, megnyaljam a kezét.

Mikor megálltunk, egy fehér köpenyes ember szaladt a kocsához és a testvérem láttán a fejét csóválta. Tudtam, hogy ez semmi jót nem jelent. Majd a nővéreimet elvitték. Eközben engem betettek egy hideg, zord ketrecbe, ahol adtak némi enni és innivalót. Pár órával később a nővéreimet is meghozták, akinek be volt kötözve a lába. Nagyon boldogok voltunk, és abban a tudatban aludtunk el, hogy egy új otthonra találtunk. Ezután tudtuk csak meg, hogy egy menhelyen vagyunk.

Másnap sok embert láttam elmenni előttünk, gyerekek és felnőttek is ránk mosolyogtak, de senki sem vitt minket haza. Tudtuk, hogy ez a hely csak egy hónapig tartja meg a kutyákat, utána elaltatás vár rájuk. Lassan négy hete voltunk bent a menhelyen, és az elaltatás napja egyre közeledett.

Egyik nap egy kislány jelent meg előttünk a családjával. Futkározott a ketrecajtók előtt, és egyszer csak megtorpant nálunk, és azt mondta: „kutyusok”. A hangját egy tündérhez tudtam csak hasonlítani. Felcsillant a szemem, hogy hátha magukkal visznek bennünket. A gyermek kinyitotta a ketrec ajtaját, és bejött hozzánk. Majd leült mellénk, és órákig játszott

velünk. Hirtelen felállt, odarohant a szüleihez, haza szeretett volna minket vinni, de az édesanyja még aludni akart egyet a végső döntésre.

Másnap reggel, mikor felébredtünk, tudtuk, hogy ez az utolsó napunk. Vártam a kislányra, de ismét csalódnom kellett az emberekben. Délután egy férfi pórázott tett rá, és arra a helyre vitt minket, ahonnan semelyik kutya nem jött még vissza. Ott feltett minket egy asztalra, és a nővéremet maga elé húzta. Nagyon féltünk, ám ekkor láttam, hogy nyílik a menhely ajtaja, és az a kislány lép be, aki tegnap játszott velünk. Odafutott a ketrecünkhöz, és ijedten látta, hogy nem vagyunk ott, ekkor vakkantottam egyet, mire az üvegajtón keresztül észrevett minket, odarohant és azt kiabálta: „Nekem ők kellenek, anya!” De ekkor már késő volt, a nővéremet elaltatták. A testvérem utoljára azt látta, ahogy a kislány sírva fakad. Majd a gyermek átölelt engem, és bundámba hullajtotta a könnycseppjeit. Ezután a póráz, amelynek a másik végén voltam, a kislány kezébeadták. Azonnal éreztem a gyermek megnyugtató közelségét és szeretetét.

Ezután betettek a kocsijukba, hazavittek, és a mai napig ott élek náluk. Új nevet is kaptam: Hope, amelynek a jelentése remény. Mindennap gondolok a nővéremre, és még mindig tiszta szívből szeretem a régi gazdáimat is. Lehetséges talán, hogy ha nem rágtuk volna szét a cipőket, és nem ettünk volna annyit, még mindig élhetne a testvérem? Ezt már soha nem fogom megtudni, de bármi volt is a régi gazdáim döntésének az oka, már tudom, hogy az akkori fájdalmam kellett ahhoz, hogy megismerhessem az új családomat és a soha azelőtt nem ismert boldogságot.

Reiter Fanni

Nagyatád

Szeretet, remény, gyógyulás

Gyönyörű volt az ég, a hófehér felhőkön csillogtak az aranyló nap fénysugarai, fényszilánkjai, amelyektől a kék ég úgy tündökölt, mint egy hercegnő, aki kék selyemruhájában táncra perdül a boldogságtól.

Vidám nap volt, meleg, kellemes, mintha nem is őszt lett volna. A szellő, amely alig-alig fújdogált, néhány megsérült, megszáradt levelet táncoltatott egy hatalmas park egyik öreg tölgyfája alatt. E különös táncra Janka is fölfigyelt és bágyadt tekintettel kukucskált ki az ablakon. Ő is táncra szeretett volna perdülni, de nem tudott... mert rabul ejtette szívét a szomorúság, a bánat, hogy nem egy ház ablakából nézhet ki, hanem egy árvaházi otthon ablakán. Az árvaházat park vette körül. szép helyen volt, sétálni lehetett és játszani, hintázni, virágot ültetni. A többi gyerek ki is vette részét mindezekből csak Janka ült az ablakban, nem telt kedve semmiben.

Nagyon régóta élt itt, sajnos nem ismerte szüleit. Tízéves születésnapjára egy igazi otthon lett volna a legnagyobb ajándék, egy igazi család. Titkon ezt remélte Janka. Egy idő után nagyon furcsán érezte magát, félt, de nem tudta mitől, talán az időtől, hogy majd eltelik, és ő még mindig itt ül, és ugyanazt teszi, mint eddig.?!

Megbetegedett, kórházba került ahol számtalan vizsgálat után sem tudták megmagyarázni a kislány betegségének okát. Az orvosi műszerek furcsa eredményeket mutattak ki, amelyek lehetetlennek bizonyultak. A kislány még jobban megijedt, nem értette, csak fájt valami ott legbelül. Ahogy a kórházi ágyon feküdt, és nézte a virágos tapétát, bejött egy nővérke és megkérdezte:

- Hogy vagy ma, kedveském?

Janka nem felelt, de hosszan mosolygott és szelíden nézett maga elé. A nővérke megfogta a kezét és így szólt:

- Kislányom, én tudom mi bánt! - Janka erre felugrott az ágyból.

- Mi?! - kapkodott levegő után.

- Tulajdonképpen semmi csak a magány zavarja belsődet, tudom hogy szülőre vágysz, aki szeret, de meglásd hamarosan eljön érted.

Janka érezte hogy szüksége van valakire, akivel megoszthat mindent, ami a fejében van, akivel megbeszélheti azt, ami fáj, és azt, amitől mindig mosolyogni tud. A kórházi gépek nem tudják megmondani bajainkat mert nincs szívük, nem éreznek, ezért nagyon sokszor hazudnak! - gondolta magában Janka.

Mivel hamar felépült, pár nap múlva hazamehetett. Az utcán, menetközben meglátta a parkot és a tölgyfákat, vissza szeretett volna fordulni és kiszaladni a világból, de dadusa, aki az árvaházban ügyelt rá, erősen bátorította... Janka leült egy fa alá, és kezében dörzsölgetett egy száraz levelet, a többi gyerek játszani hívta, de ő nem ment, ábrándozott .Egyszer csak nyílik a nagykapu, egy ismerős néni lép be a párjával. „Ott, ott a fa alatt!”-hallik messzebből.

Janka felugrott és eszeveszetten szaladt a kapuhoz. Az ismerős nővére jött meg, párjával örökbe akarták fogadni Jankát,akinek,erre a hírre, arca olyan piros lett mint a naplemente tüze,szemében csillogtak az angyalok, dús barna haja visszaverte a fényt, kék szemeit az égre tárta. Ennél nagyobb boldogságot sosem érzett...

- Na látod, megmondtam, hogy érted jön majd valaki, szeretnél velünk jönni ? - kérdezte a nővére.

- Igen, szeretnék !!!-válaszolta Janka.

A remény sugárzott lelkében, és rájött, nem volt hiábavaló várakozása, az idő gyógyít be minden lelki sebet, de más sebekre is kiváló orvosság. Mert a türelem és a remény együtt terem igazán vörös, illatos rózsákat. A felnőttek, papírokat töltöttek ki, írtak, beszélgettek, a nevelő dadus szobájában.

Eljött az a nap is, amikor Jankát hazavitték. Janka kicsit félve, de mégis boldogan gondolt a búcsúzás pillanatára. A szíve majd kiugrott a helyéből úgy dobogott, saját szobája lesz, aminek nem is annyira örült, mert minden idejét új szüleivel szeretne volna eltölteni. Ez volt élete legszebb születésnapi ajándéka, amit meg is ünnepeltek szüleivel. Néhány nap után Janka megszokta otthonát és új szüleit, és boldogan éltek. Nagyon örült, magabiztosabb lett, most már úgy érezte, hogy megvan mindene és megpecsételődött benne az az elhatározás, hogy valahányszor gondolai támadnak, vagy megbetegszik, hinni és remélni fog, bízni fog magában, mert csak így sikerülhet!!!

Hitt abban, hogy minden gyermeknek kell legyen családja, és mindenki megérdemli azt, hogy szereteteivel töltse el, a nap minden óráját.

A remény egy csillag,
Fénylő, gyúlékony indulat.
Ne hagyd, hogy hulló csillag legyen,
Ne engedd,hogy jöjjön-menjen.
Tedd fel magadban az ég tetejére,

S pillants néha-néha az égre!
Ne félj, nem áll ott mindörökre,
Mert ha a szeretet körötte lebeg,
Egyszer majd kigyúl ,s többé nem mereng,
S nem remény lesz, hanem boldogság!

Reznek Evelin, Zilah

A törött fülű nyúl

Egyszer volt, hol nem volt,
Ott, ahol a kurta farkú malac túr,
Ahol a hegedűkön nincsen húr,
Kerekerdő közepében, minden túl
Élt egy törött fülű nyúl.

Társai nem szerették
Kiközösítették, lenézték,
Mert nem volt teljesen olyan, mint ők
Több volt, sokkal több.

A kis nyúl így egyedül maradt,
Félelme a skálán egyre feljebb szaladt.
-Hohó nem fogok itt lábat lóbálni!!!
Elindulok szerencsét próbálni!

Megy, mendegél a naplementében,
Lépked hosszú lábaival serényen.
Fehér bundája gyönyörűen világít,
Miközben mennydörög és villámlik.
A tisztáson egyszer csak világosság
látsszék.

Megnézi közelebből, mi lehet ott???

Meglát egy tucatnyi cirkuszost.
Gondolja, beszélődik hozzájuk,
Hátha számíthat majd rájuk.

Laktak a kocsiban furcsa szerzetek:
Kardnyelők, késdobálók, s csak félig
emberek.

Szanaszét dobálva heverték
Különböző eszközök, fegyverek.

Beállok cirkuszosnak, mondta.
Ide bekerülhet az is, aki furcsa.
De nem kellett a cirkuszba
Egy törött fülű nyulacska.

Azonban nem adta fel, ment tovább
Hitt benne, hogy ő is elérheti a csodát!
Gyorsan nekilátott keresni szállást
Valami fekhelyet, mire leteheti vállát.

Lámpafényt látott.
És ha hiszitek, ha nem, kit talált ott?
Egy csúf teremtetést, egy vasorrú bábát!
Ki varázslattal ölné meg a saját leányát!

Kijön Lién, merthogy így hívták,
A varázskönyvek és egyéb szépirodalmak,
Ezt nem igen írták.
Körbe vezeti a kicsi állatot,
Gyorsan ágyba dugná, egy percet sem
várhatott.

Lefekszik az ágyra, majd hangra lesz
figyelmes,
A banya cseppet sem illedelmes,
Hangosan kántál, ígéket mormol,
Nyúlporköltre gondol!!!

Azzal, uccu neki, az ablakon kiugrott
S főhősünk csak futott, futott
Amíg a lába bírta,
Leroskadt egy kőre, úgy fakadt sírva.

Négy óra felé rőzsehordó öregasszony jár
arra,
Követi őt egy gyönyörű fekete macska.
Odamegy a nyuszi, beáll rőzsét vinni,
Elkezd magában újra hinni.

Jaj, kis nyúl örülök, hogy segítesz!
70 fölött már elég nehéz ez!
És még ha a gyerekeket jobb kedvre is
derítéd...

Ne kérdezd milyenek!
Rosszul vannak, betegek.
Biztosan örülnének neked,
Szegény árva gyerekek

Erdő szélén romos kis ház
Ez volt az árváknak a kórház.
Benne 12 ágy!

Aludtak már mind,
Csak egy volt, amelyik kitekint,
S rögtön zavará a többi,
Köszöntsük az új jövevényt!

Az egyik sánta volt, a másik köhögött,
De a kis nyúl és a cica
Nyújtott nekik annyi örömet, mint égen a
csillag.

- Ó pici nyulacska,
Milyen jó, hogy a füled ilyen kajla,
Így vagy nekünk tökéletes, szép és jó,
Kerek, egész, meghitt, szeretetteljes, mint
karácsonykor a hó.
Ezután ott éldelgéltek...

*A kis nyuszi hitt abban, hogy megtalálhatja a boldogságot! Higgyetek ti is abban, hogy meg
tudtok gyógyulni. Hittel minden könnyebb! A nyulacska nem adta fel, NE tegyétek ti sem!
Tudjátok, mindig volt tegnap, van ma, és lesz holnap! Tűzzetek ki magatok elé célokat, és
soha ne gondoljatok a legrosszabbra! Szeressetek, mert a szeretet a legfontosabb...*

A HIT, A SZERETET, A REMÉNY

Rojkó Enikő
Tiszaföldvár

A magányos kiskutya

Volt egyszer egy kiskutya,
Nem volt neki senkije.
Magányosan vándorolt
A bú és bánat földjére.

Egy borús reggelen
Eleredt az eső,
szegényke megfázott,
mert nem volt feje felett tető.

Elment a kuvaszhoz:
„Engedj be!”- kérte.
A kuvasz egy kicsit gondolkozott,
Majd nem válaszolt, csak nézett.

Elindult a parkba,
Egy pad alá bújt,
Nézte, nézte az esőt,
Ahogy a földre hullt.

Elaludt.
Szíve messzi tájon járt,
Ahol melegséget és szeretetet kap,
Nem bánatot és magányt.

Felébredt, és láss csodát,
Puha bundáját
Kisgyerekek
Finoman simogatták.

Oly jó volt ez a kényeztetés,
Mint fürge méhnek a méz.
Felemelték a kis árvát,
Messze vitték el az álmát.

Egy nyugodt, békés házba,
Pihe-puha ágyba
Fektették őt,
S kényeztették őt.

Beteg kislány, ki kórházban
feküdt hónapokon át,
Hosszú betegség után
várta már kis társát.

Odavitték a kiskutyát,
Hogy a kislányt meggyógyítsák
S a kislány a kutyust látva
Azonnal talpra állt!

Így talált gazdára
A magányos kiskutya,
Hű, szerető társra a kislány
Boldogan találtak egymásra.

Olvassa el ezt a verset
Minden beteg kisgyerek,
Mert e történet azt példázza:
„Gyógyulást hoz a szeretet!”

Rudolf Alexa Miskolc

Gyakorlatilag mi is a betegség?, gondolkoztam. Bizonyosak szerint baj, bizonyosak szerint megoldandó probléma, mások szerint... szóval egy csomó rossz dolog.

De annyira biztos ez?, kérdezte tőlem a bennem lakó bölcs. Hiszen tudod, folytatta, hogy semmi se jó vagy rossz, ezt mindig a körülmények döntik el.

Jó, jó, válaszoltam. De hogy magyarázod meg egy betegnek, hogy örüljön annak, hogy nincs jól?

Szemléltetem – közölte velem az én belső Mesterem.

Volt egyszer egy ember – mesélte a bölcs. – Rengeteget tanult, és aztán rengeteget dolgozott. Sok pénzt kapott a munkájáért, és ha megbetegedett, a pénzen orvosságokat és kórházi ellátást vásárolt magának.

Volt ennek az embernek egy felesége is. Szerették egymást – de ahogy az idő múlt, a férfit egyre jobban lekötötte a munkája, és az asszonyával egyre távolabbra sodródtak egymástól.

Aztán egy nap ez a férfi a kimerültségtől elaludt az autójában, és belezuhan egy árokba.

Kórházba került, és kómába esett. Hetekig küzdöttek az életéért az orvosok, és végül is sikerrel jártak. A férfi magához tért. De az az ember, aki akkor és ott felébredt, már nem ugyanaz volt, mint aki az autójával hetekkel ezelőtt az árokba hajtott.

Mélyen a felesége szemébe nézett.

- Tudod, mire jöttem rá? – kérdezte tőle.

- Nem – rázta a fejét a nő.

- Arra, hogy odaát nem voltál velem. Arra, hogy csak a gondolataimban éltél. Arra, hogy... – sírni kezdett. Nagyon sokat sírt, míg mindent el tudott mondani az asszonyának, amit el akart neki mondani.

Aztán megnyugodott, és terveket kezdett szőni.

Amint kikerült a kórházból, először is ott hagyta az állását, és a félretett pénzéből elment a feleségével Görögországba, ahol végül is le is telepedett. Ma fele annyit nem keres, mint annak idején, viszont minden nap a tenger hullámverése az első hang, amit meghall, és minden reggel hálát ad a maga Istenének azért, hogy még életben van.

Értem – mondtam a belső Mesteremnek. – Hát, ez nem valami bonyolult történet.

De hatásos – válaszolta a bennem lakó bölcs. – És kifejezi azt, amit mondani akartál, nem?

Igazat kellett adnom neki. Bármilyen baja is van az embernek, az egy lehetőség arra, hogy az életet egy új, nagyszerűbb nézőpontból kezdje el szemlélni. Nagyon sok egészséges ember valójában beteg – mindig idegesek, dühösek, és elégedetlenek önmagukkal. Aki beteg, az megtanulja, hogy az életet egy módon érdemes élni: úgy, hogy az öröme és a szeretetre figyelünk benne.

Aztán itt van egy másik dolog is, amivel az ember jó, ha tisztában van, amikor beteg. Ez az, hogy mennyi múlik azon, hogy valaki mit gondol magáról. Erről megint eszembe jut egy kis történet.

Nemrég edzésen bukfacezni tanultunk. Rólam tudni kell, hogy mindig is meg voltam győződve arról, hogy nem tudok bukfacezni. Most mégis megpróbáltam. Nekilendültem. Nem ment. Az oldalamba gördültem. Aztán neki se mertem lendülni. „Reménytelen – mondtam magamban. – Nem tudom megcsinálni. Reménytelen eset vagyok.” – és így tovább, és így tovább. Aztán rájöttem, hogy mekkora nagy, egyetemes, világméretű marhaság is, amit csinálok. „Tudok bukfacezni – közöltem magammal. – Képes vagyok rá. Meg tudom csinálni.” Leguggoltam, magam elé tettem a kezeimet, és szépen, elegánsan átgördültem a fejemen.

És ez nem csak akkora dolgokkal működik, mint egy bukface! Gondolj arra, hogy néhány vidám gondolat gyakorlatilag *bármikor* jobbá teheti a hangulatodat. Még valódi okuk sem kell, hogy legyen nekik. Nekem talán volt bármi okom azt hinni, hogy tudok bukfacezni?

A harmadik dolog, amiről még mesélni szeretnék nektek, a vallás.

Tudom, hogy ez egy elég rizikós dolog. Tudom, hogy mindenkinek másféle van. De Isten – akármilyen Isten – egy biztos pontot jelent az ember életében. Isten olyasvalaki, aki mosolyog rád, akkor, amikor senki más nem teszi ezt. Istenhez beszélhetsz, akkor is, amikor senki más nem hallgat meg. Mindig ott van, mindig támogat, mindig megért.

Bízni valakiben, aki mindig segít rajtad – ez olyasmi, amire, azt hiszem, mindenkinek szüksége van.

Most talán mesélnem kellene azokról a csodákról, amik velem történnek, hála a hitemnek. Elmondhatnám, hogy jól érzem magam a bőrömben, és hogy elégedett vagyok az életemmel. De ez egyrészt hengegés, másrészt pedig egy kicsit olyan, mint egy tündérmese. Az ember meghallgatja, megállapítja róla, hogy szép – és aztán elfelejti, hiszen úgy gondolja, úgysem igaz. Nem ezt szeretném.

Azt szeretném, hogy *ti* gondolatok magatokra úgy, mint vidám, életrevaló gyerekekre, akik hamarosan hazatérnek. Azt szeretném, hogy *ti* legyetek azok, akik otthon, egészségesen jobban fognak örülni a világnak, mint a legtöbb ember teszi. Azt szeretném, hogy *ti* bízzatok magatokban, Istenben, a szüleitekben és az orvosokban.

Azt szeretném, hogy *ti* gyógyuljatok meg.

Saáry Lilla
Debrecen

Tündöklő lélek

Szellő suttogja
szólamát,
Szívem ragyogó
alkonyán.

Mennyei ármány
balladát.
Szemfényvesztő
dallamán.

Tündöklő lélek,
vár a varázs.
Fénylik az élet,
ez szárnyalás!

Tündérek Hajnalán

Tündérek hajnalán
ébredő szárnyaló szivárvány
Forrása lényednek,
hol szemtelenül szebb
valóság ébreszthet
Embereket tudatra,
úttalan utakat
ma mámorító ármány,
Ha árván az álmaidra száll már,
nem jár át talán e koszos évezred.

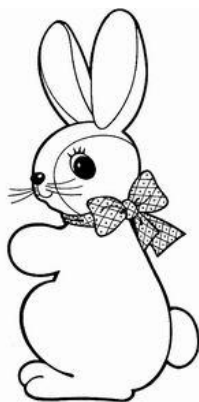
Sándor Márton
Bátonyterenye

Emese megtalálja a benne rejlő erőt

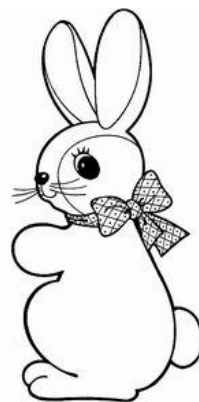
Most Emeséről mesélek. Ő egy olyan kislány volt, aki egy betegséget kapott el 8 éves korában, az pedig az volt, hogy nem tudott járni.

Emese nagyon, de nagyon szeretett volna járni. Sok röntgene volt, de jót egyik sem mutatott. Az apja megkérdezte az egyik doktornőt: Felépülhet Emese? A doktornő így felelt: Sajnos, ha nem áll lábra, akkor tolókocsit kap, vagyis a mai nappal együtt 10 napja van. Mi innentől nem segíthetünk, neki kell rátalálni a varázslatra. – azzal ment a többi beteghez. Ekkor kinyílt az ajtó. A doktor úr szólt ki: Bemehetnek! – ekkor a szülők csöndben bementek a szobába. Az ágyban ott feküdt a kis beteg, s mikor meglátta a szüleit, azon nyomban felült. Az apja felé hajolt, s mondta: Lányom! Azt mondta a doktornő, hogy innentől kezdve neked kell tenned azért, hogy boldog életed legyen. Holnap röntgennel kezdesz, s majd délután jövünk látogatni. - Azzal bejött a doktornéni: „Legyenek szívesek, hagyják el a szobát!” Elmentek Emese szülei. Ez a pillanat rosszul esett neki, olyan volt, mintha a szülei nem szeretnék és itt hagyják a kórházban. A kisöccse sokszor szokta hívni, mi van, hogy van, mert ő olyan kicsi, hogy nem jöhet be a kórházba. Míg ezeken gondolkozott, a nővérek hozták az ennivalót és lámpaoltás volt. Nehezen tudott aludni, mert a lábában valami égette, s mert egyedül lenni a sötét szobában, az neki kellemetlen volt. Elaludt. Álmában megjelentek a Brémai muzsikuskok, Hófehérke és ő maga. A honosz Huk kapitány ellen harcoltak, majd egy habléány kijött a tengerpartra és a lány kezét megfogva elrepítette a valóságba, majd felébredt. Rögtön megszólalt a reggeli ébresztőcsengő. Átvitték a röntgen terembe és egy gyors röntgent csináltak. Azután megreggelizett. Kivette a könyvét, melynek címe: „Isten hálálkodik nekünk”. Ez a könyv arról szólt, hogy Isten egy szegény családnak segít, a becsületességre és hitre tanítja őket. Ezt olvasta. A szülei mikor jöttek, a lányuk aludt. Nem merték felébreszteni, olyan mélyen aludt. Reggel számolta, hogy ez a 8. napja. A napok gyorsan teltek. Már csak 5 nap maradt, mikor méretet vettek a tolókocsihoz. Már szorosan voltak a napok, 4, végül 3 nap maradt. Este Isten jelent meg előtte és mondta neki: „Próbáld meg és boldog leszel” – és eltűnt. Másnap is megjelent az álmában. Szoros volt a nap. Éjjel az utolsó nap volt hátra. Nekigyürkőzött, és elkezdett kicsi lépésekben az ajtóhoz menni. Kinyitotta. Ekkor a doktor ment el előtte, mikor észrevette. Csodálkozott: „Hát még ilyen! Énnálam még ilyen beteg nem volt, aki ilyen tett volna!” Pár hónap múlva már tudott újra járni. Ez volt a nagy csoda. Te is képes lehetsz erre, csak hinned kell benne és magadban!!! Ha ez vele megtörtént, neked is menni fog! Sok szerencsét!

Sas Annamária, Kunszentmiklós

Bianka és Foltos

Egyszer még nagyon régen, amikor Bia még kicsi lány volt, kapott a szüleitől a születésnapjára egy nyuszit. Ez a picinyke nyuszi színe foltos volt. Erről aztán el is nevezte a kislány Foltosnak. Szinte úgy szerette és gondozta, mint a picinyke „húgát”.

Egyszer elment édesanyjával bevásárolni és addig Foltost a saját kis „házikójába” tette. Tett mellé eleséget, nasit és még egy játékot is, hogy ne unatkozzon, míg ő nem lesz otthon.

Így Bia elindult anyukájával a városba, de pici szíve folyton a nyusziájára gondolt. Foltos, mivel egy izgő-mozgó állatka volt, játszadozás közben véletlenül kinyitotta az „otthona” a kis ketrece ajtaját. Meglátva, a nagy teret egyre inkább felbátorodott, hogy kicsit távolabb-távolabb kerüljön ketrecétől. Egyszer azon kapta magát, hogy olyan messzire került, hogy nem talál vissza. Futkározott jobbra, futkározott balra, de sajnos egyre távolodott otthonától.

Egyszer egy nagy réten találta magát. Kezdetben megörült a sok újdonság láttán, de hirtelen nagy veszély csapott le rá. Finom répát ropogtatott, amikor egy vadász puskája sebesítette meg. Piciny Foltos gondolatában egyre csak az járt, hogy milyen jó lenne, ha kicsi gazdija rátalálna. Közben a kislány haza érkezett édesanyjával a vásárlásból. Ment is nyomban, hogy köszöntse Foltost!

Egyszerre csak nagy sírásba tör ki, mert kedvenc kis nyusziáját sehol sem találja. Látja, hogy nyitva a ketrec ajtaja. Gyorsan keresésére indult. Sehol de sehol nem találta. Szaladt ki az udvarra, a kertbe és egyre Foltost kiáltozta:

- Hol vagy Foltos?
- Merre vagy ? – bújj elő kérlek, mert meglepetést hoztam neked...

Amikor már sehol nem találta sírós szemmel szaladt ki a szemközti rétre. Ott egy pillanat alatt meglátta fülecskéjének hegyét, s máris rohant hozzá.

Amint odaért látja a nagy bajt és óvatosan ölbe vette. Vitte anyukájához, hogy azonnal hívják az orvost. Az doktor bácsitól telefonon időpontot kértek és már szaladtak is a picinyke nyuszival. A doktor bácsi hamar megvizsgálta és megműtötte a beteg állatkát.

Foltoskának néhány napig kórházba kellett maradni, de legnagyobb szomorúságára Bianka nem maradhatott vele. Kisírt szemmel szomorúan ment haza a kislány, és otthon

elővette Bibliáját és olvasott belőle. Aznap ez volt az ige „mert én az úr vagyok a te gyógyítód”! A Bibliában ezt 2. Mózes 15. rész 26. versében olvasta.

Ezután letérdelt anyukájával és mindketten Foltos nyuszi meggyógyulásáért imádkoztak. Másnap reggel látogatóba mentek, de Foltosnak még kórházban kellett maradni. Napokon át imádkozott a nyuszijáért és meg is látogatta.

Egyik éjszaka azt álmodta, hogy a doktor bácsi azzal fogadja, hogy viheti is haza Foltost. Mentek nagy vígan anyukájával, de Foltos még mindig lábadozott, igaz most már jobban volt.

Következő napon viszont tényleg annyira felgyógyult, hogy haza is vihették. Otthon megígérte, hogy jobban vigyáz majd rá és nem csak akkor fog érte imádkozni, ha beteg lesz, hanem naponta lefekvés előtt.

Ahogy a kislány imádkozott a kis nyuszija gyógyulásáért, mi is minden este imádkozunk a beteg gyerekekért. Most értetek is, hogy mielőbb meggyógyuljatok és haza mehessetek szüleitekhez és játékaikhoz. Én is voltam már kórházban és amíg ott feküdtem a testvérem, Lotti imádkozott értem és meggyógyultam !

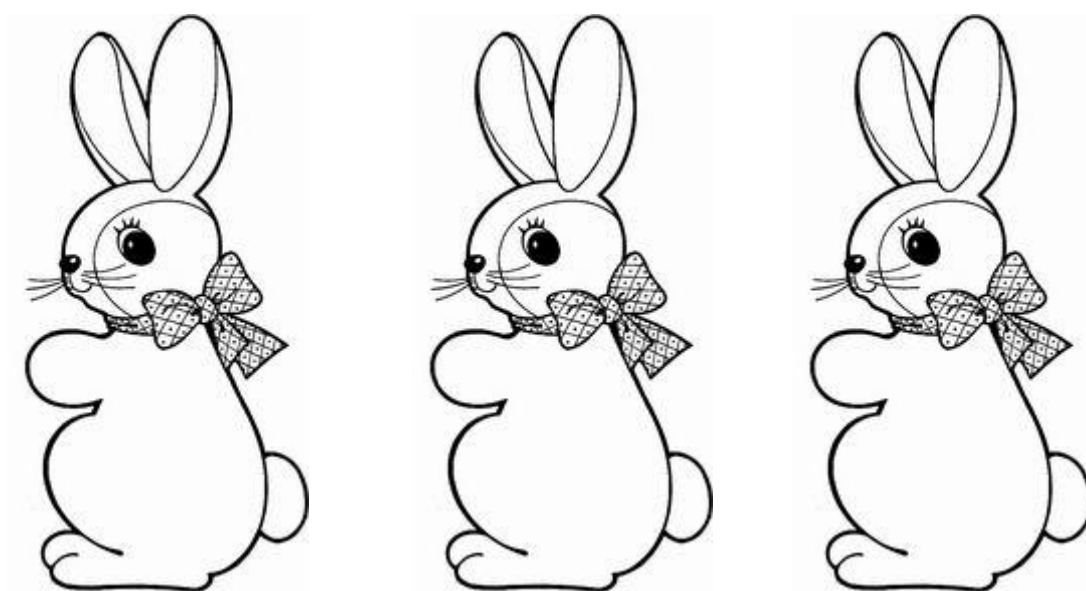
Utóirat:

Remélem, ez a kis mesém segít nektek abban, hogy hamarabb meggyógyultok !!!

Elküldöm nektek Foltost, de arra kérek, hogy színezzétek ki a mese alapján !

Szeretettel:

Sas Dorka Dömsödről

A reménykedés jutalma

Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon egy csodaszép kislány, akit Pankának hívtak. Ő egy igazán kedves, barátságos, jószívű és merész leányzó volt. De valamiért nem tudták őt elfogadni. Mindenki azért csúfolta ki, mert leukémiás volt. Pankának rettenetesen rosszul estek a csúnya és gonosz megjegyzések, amit társaitól kapott, nap mint nap. Ezért elhatározta, hogy hinni és reménykedni fog abban, hogy meggyógyul betegségéből.

Amikor a doktornénihez kellett mennie, minden alkalommal elmondta neki, hogy ő tudja, hogy meg fog gyógyulni. Boldogan hallgatta reménykedő szavait a doktornő, és elmondta a kisleánynak, hogy hamarosan tényleg felépül, és kigyógyul a leukémiából. A kis Panka meg sem lepődött, mivel már benne is tudatosult, hogy minden rendben lesz. Voltak napok, mikor el volt keseredve, hogy nem lehet olyan, mint a többi kisgyerek, nem játszhat, és nem lehet oly sokszor szeretteivel, mint mások. Viszont Panka egy talpraesett, rátermett és okos leányka volt. Nagyon sok önbizalmat tudott szerezni azzal, hogy ugyanolyan szépen olvas és ugyanolyan pontosan számol, mint egy átlagos 2. osztályos gyermek.

Szülei nagyon büszkék voltak gyermekükre, mert látták rajta, hogy már nincsen letörve és már sok mindent örömmel csinál. Mindig kórházban volt sok kisgyerek közt, és sokszor említette nekik, hogy ne sírjanak annyit, mert annak nincsen értelme.

Sebestyén Ágota Maja
Kunszentmiklós

A varázsfa

János király nagyon jó király volt. Okosan irányította az országot, minden háborút megnyert. Nagyon szerette őt a népe. Egyszer nagyon beteg lett. A nép felkereste a legjobb orvosokat, de hiába, nem tudták mi baja lehet.

Egy napon János király lánya egy könyvet olvasott a gyógynövényekről, és azt mondta:

- Apám, létezik egy fa, aminek a gyümölcse minden betegséget meggyógyít, de nem tudni, hogy hol van. Aki teljes szívvvel hisz a gyógyulásban, az meggyógyul tőle.

Következő nap a király kihirdette:

- Aki hoz egy gyümölcsöt a varázsfáról az megkapja a fele királyságot!

Sokan megpróbálták, de mind hiába, a fát senki sem találta meg. Amikor az utolsó remény is elveszett egy lovag felajánlotta a segítségét.

- Én megtalálom azt a fát az életem árán is! - mondta a lovag

- Jaj, édes fiam - mondta a király, sokan próbálták de senkinek sem sikerült. De elfogadom a segítséget.

A lovag felnyergelte fehér lovát és elindult. Ment mendegélt és találkozott egy szomorú legénnyel. A lovag megkérdezte:

- Mi a bajod, te legény?

- Jaj, ne is kérdezz! Apám gyógyíthatatlan beteg.

- Én éppen egy varázserejű fa felé tartok, ami minden betegséget meggyógyít. Gyere, tarts velem te is.

Mentek mendegéltek 7 nap és 7 éjjelen keresztül, míg odaértek a varázsfához. Leszedtek két kosárnyi termést a fáról és elosztották. Elindultak hazafelé. Amikor a lovag visszaért a fa gyümölcseivel, nagyon örültek neki. A király megette a gyümölcsöket és azonnal meggyógyult. János király örömeiben ezt mondta:

- LÁTJÁTOK, NINCS GYÓGYÍTHATATLAN BETEGSÉG! BIZNI KELL A GYÓGYULÁSBAN, MERT A REMÉNY ÁTSEGIT A NEHÉZSÉGEKEN!

Semendi Ádám István

Nagyvárad

Angyal

Valamikor régen, még azokban az időkben, mikor nem volt vezetékes áram, és a csapból sem folyt víz ahányszor csak kellett, élt a Kárpátok hegyei között egy szegényes család. A szereteten és törődésen kívül más vagyonuk nemigen akadt. Az édesapa egy komoly, öregedő férfi, felesége pedig egy lágyszívű asszony volt. Egyetlen gyermekük született csupán, többet nem is tudtak volna eltartani.

Régóta boldogan éltek életüket a hegyektől ölelt kis kuckóban, azonban egy koratéli reggelen a gyermek megbetegedett. Különös kór volt, nem tudták mire vélni a szülei sem. Korábban nem tapasztaltak ilyet, gyerekük fájdalmasan köhögött, szemei karikásak lettek és arca olyan színűvé vált, mint a frissen meszelt fal. Attól a naptól kezdve mindkét felnőtt minden egyes napja a kisfiú gyógyulására tett kísérletekből állt.

Már egy hónapja ágyhoz volt kötve a kis beteg, mikor különös gondolatok kezdtek kavarni a fejében: felmerült benne a kérdés, hogy vajon miért kellett neki ebbe a helyzetbe kerülnie? Talán a Jóisten már nem szereti? Vagy az őrangyala lett inkább más kisgyerek vigyázója? – Ahogy ezen töprengett, elálmosodott. Érezte, hogy a szemei szépen lassan összezáródnak. Szuszogva, a láztól forrón álomba merült és képzelete túlrepítette Erdély határain, fel a felhők fölé, a csillagokhoz. Az egyik kis pislákoló fényponton egyszer csak megpillantott valakit. Hozzá közeledett akaratán kívül is, nem tudva ki lehet az, aki vár rá. Amikor már egészen közel ért, látta, hogy egy fehér ruhás, ősz szakállú öregember ül a csillagon. Végül megállt az irányíthatatlan közeledés, és lebegni kezdett az idős úr előtt. A fiú csak nézett, szólni nem mert. Aztán a szakállas bácsi felemelte a kezét, ujjával pedig egy „ejnye-bejnyét” mutatott. Ezután a nagy fehér ruha egyik gyűrődéséből elővett egy kis fából faragott bábút. A kis fafaragvány egy macit ábrázolt, kedvesen mosolygó játék mackót. Végül pár pillanat múlva újra eltette, és a fiú felébredt. Megint az ágyon feküdt, lázasan, betegen. A szívében viszont már nyugodtságot érzett, mintha valami, vagy még inkább valaki megválaszolta volna fel nem tett kérdéseit. Úgy érezte, az Úr mégis szereti őt.

Amíg a kisfiú aludt, édesapja végső elkeseredésében doktorért indult a legközelebbi városba, a hegyeken keresztül. Sajnos rosszabbkor nem is jöhetett volna egy hóvihár, hiszen télen a Kárpátokban eltévedni nagyon veszélyes, és aki mégis így járna, az a sorsot kísérti. Az apa sem tudott tájékozódni a nagy káoszban, amit a süvítő szél, mardosó hideg, és végtelen fehérség teremtett. Keresett hát egy barlangot, amiben meghúzta magát a vihar végéig. Már elhagyni készült a menedékét, amikor egy másik férfi toppant be a bejáraton. A szemén vastag szemüveg, aminek szélén már jégvirág ült. Hóna alatt egy orvosi táskát szorongatott,

rajta a megszokott vöröskereszttel. Úgy tűnt, mégsem kell tovább keresni a gyógyítót, hiszen ezúttal ő találta meg azokat, akiknek szükségük volt rá. Az édesapa élt a lehetőséggel, és egy gyors beszélgetés után már útban is volt hazafelé, oldalán a segítséggel.

A kis ház ajtaján sürgető kopogás hallatszott. Az édesanya kinyitotta, majd beengedte a két csontig átfagyott embert. A doktor nem is kérdezett semmit, egyből a beteg ágyához sietett, és vizsgálni kezdte. A szülők aggódva figyelték, hogy mit csinál az orvos a kisfiúval. A kedves tekintetű, szemüveges úriember egy szót sem szólt hozzá vagy a felnőttekhez. Kötelességtudóan tette a dolgát, szinte már-már gépiesen. Végül táskájából előhúzott valamit, egy ismerős kis tárgyat: azt a kis fa macit, amit a fiúcska álmában látott! A kisfiú szülei nem értették az előttük zajló jelenetet, de a gyermek pontosan tudta, mi történik. Ajkait megpróbálta kinyitni, hogy kimondjon egy szót, ami talán érthetővé tette volna szülei számára is ezt az egészet, de túl gyenge volt hozzá. A doktor ezután felállt, majd sietve távozott. Nem köszönt el, csak kiment az ajtón. A két felnőtt utána futott, hogy számon kérjék a történetekért. Még csak pár másodperc telt el, de hiába keresték tekintetükkel a titokzatos doktort mind az ablakon keresztül, mind az udvaron, sehol nem találták. Lábnyomokat nem hagyott, mintha elrepült volna... Sokáig keresték még, elfeledkezve a szobában fekvő beteg kisfiúról.

Mikor végül észbe kaptak, és sietve bementek hozzá, már ült az ágyán, arcában újra látni lehetett a piros színt, szemeiből pedig áradt a boldogság. Végre ki tudta mondani a szót, amit már előtte is próbált. A szülők értetlen tekintetére nemes egyszerűséggel csak ezt az egy szót mondta: „angyal”.

Simon Bálint

Nagyatád

Szeretet, Remény, Gyógyulás

Hol nem volt, hol nem volt... volt egyszer egy kisgyerek... bizony ám! És ezt a kisgyereket megtámadta a betegség-szörny.

Ez a szörny nagy volt, és veszélyes... illetve néhány betegség-szörny kicsit veszélyes, néhány meg naggyon veszélyes. A nátha-szörny nem veszélyes... De ez a szörny, amiről mesélek, veszélyes volt! Piros és fekete volt a színe, nagy volt, a keze bunkóban végződött, görbe a szája, széjjelállt a füle, a fején 4 szarvat viselt. A szeme furcsa, kerek volt... azért, mert hol mosolygott, hol meg csúnyán nézett. Amikor odament egy kisgyerekhez akkor először mosolygott, és a kisgyerek észre sem vette, hogy megtámadták. Csak amikor a kisgyerek beteg lett, akkor változott át ez a szörny mérges-szeművé. És ekkor már igazi szörny volt, félelmetes! (De ezt talán nem kellene mondanunk, mert a kisebb gyerekek megijednek tőle...) A szörnynek volt még egy különleges tulajdonsága: láthatatlanná tudott változni. Csak a kisgyerek érezte, hogy megtámadta őt, és csak az igazi hősök vették észre.

Hogy kik az igazi hősök? Hááát... például a görög istenek, meg Hercules vagy Shrek... de most nem róluk van szó. Ezeket a hősöket – akik megküzdnek a betegség-szörnyel – úgy hívják, hogy főőőőő-doktorbácsi és főőőő-doktornéni. Ők nagyon erősek, és nagyon okosak ám! Még a szörnyekkel is elbánnak. Na, azért nekik sem megy könnyen... először is megtanulják felismerni a szörnyeket. Sokat tanulnak, mire okosak lesznek. Aztán meg csapdába csalják őket. Csapdát lehet úgy is csinálni, hogy ásnak egy nagy gödröt, és a szörny beleesik... de sajnos a betegség-szörny láthatatlan, ezért nem esik bele. Éppen ezért mást kell kitalálniuk. Először is megkeresik a szörnyet... majd jól elpáholják. Ebben segítenek a többi doktornéni és doktorbácsi, a nővérke nénik, és a kisgyerek anyukája és apukája. Amikor elverték a betegség-szörnyet, az még nem pusztul el... éppen ezért a kisgyereknek sok-sok gyógyszert is kell adni... a betegség-szörny utálja a gyógyszert... ha megérzi a szagát, ízét, elkezd kiabálni – ajajajajjjj! (nem tudom utánozni Milán hangját és előadását, hogyan kiabál a betegség-szörny... ☺) - és menekül... Na, ezt nem hagyják! Utánarohannak... és újra- és újra elverik... De hogy a kisgyerek ne gyengüljön le teljesen, az anyukája vele marad, és együtt védekeznek a szörny ellen. Addig a főőő-doktornéni és főőő-doktorbácsi írta a szörnyet. Mert meg kell ölni. Nincs mese! Nehéz harc ám.... sokáig tart, mindenki elfárad. De a végén győznek az orvosok. Viszont a szörnyet mégsem tudják teljesen megölni - ...csak azt hiszik... -, legyőzik a szörnyet, az elmenekül Amerikába, és soha többé nem jön vissza... de életben marad. És más gyerekeket még megtámadhat... De hát azért

vannak a főőőő-doktornénik és főőőő-doktorbácsik, hogy észrevegyék, amikor újra megjelenik egy ilyen szörny, és még időben elkapják és elzavarják.

Hogy mi lesz a kisgyerekekkel, akiket megtámadott a betegség-szörny? Sírni fognak, mert nagyon fáj nekik. Még kórházba is kell menniük, szurit is kapnak... fájni fog... Viszont a kisgyerekek okosak, tudják, hogy csak így menekülhetnek meg a betegség-szörnytől. Ráadásul az anyukájuk és apukájuk vigyáz rájuk, szereti őket, és a doktornénik és doktorbácsik is. És amikor végre meggyógyulnak – elpusztul a szörnyük – akkor újra vidámak és mosolygósak lesznek. Sokkal szebben mosolyognak, mint a szörny. Mert tudják, hogy a betegség-szörnyet le lehet győzni. És nekik sikerült is!

Itt a vége, fuss el véle...

Somogyi Milán Ádám

Bácsalmás

Reménnyel telve!

Kértem én ezt? Ezt kérdezed,	Nem kell félned, csak remélned.
Merengve nézel az égre,	
Kétely ér, de felelet nem,	Lehet „félsz”, és veszélyt érzel,
De remény éljen benned.	De remény él még, fényes remények,
	Nem kell feledned esélyed és léted,
Ez felejtethetetlen tény,	Jelened él, ezt kell nézned.
Megfejtethetetlen élet neked,	
Beleremegsz, rettegsz és félsz,	Nem lehet éned megrettenve,
Elmerengsz, erre lettél teremtvé?	Mert életed nem lehet teljesen leverve,
	Remélned kell, remélned ezerszer,
Elrekesztve érzed léted,	Mert lelked tele lehelt szeretettel.
De rengeteg ember véd téged,	
Ezer esély él szemedben, lelkedben,	Félsz, remélsz, élsz...
Védetlen lehetsz, de reményvesztett nem.	Szeretted melletted él, véd és félt,
	Verhetetlen leszel, nem lehetsz vesztes,
Szép remények élnek benned,	Nem lehet lehetetlen, mert reményed
Védenek ezren meg ezren,	teljes!
Temérdek ember melletted,	

Somogyi Tímea, Pusztaszabolcs

A medve meggyógyítja a dínót

Egyszer volt hol nem volt, volt egy beteg dínó, aki úgy hívtak, hogy Karolina. Egyszer vendégségbe hívták őt egy születési zsúrra a barátnőjéhez, Cintihez. Kérdezi Cinti férje Dani:

- Beteg vagy?

- Igen, megfáztam az este.

- Ismerek egy medvedoktort. Gyere reggel el ide hozzánk, elmegyünk az orvoshoz.

A medve doktor megnézte a manduláját és nagyon piros volt. Megnézte a vérnyomását és magas volt. Azt mondta a doktor: Menj haza és pihenj, kiírok neked egy gyógyszert, ezt mindennap reggel, este, délben szedd, és figyeld meg, egykettőre meggyógyulsz.

A dínó hitt a medvedokinak. Aztán egy-két hét múlva meg is gyógyult. Elment újra a dokihoz:

- Köszönöm szépen, hogy megtetszett gyógyítani.

- Szívesen Karolina. Máskor is meggyógyítalak, és ha kell a barátnődet is meggyógyítom.

- Köszönöm szépen még egyszer.

- Szívesen.

- Szia Laci medvedoktor.

- Szia Karolina, kisbetegem.

Elment a dínó, és elmesélte otthon a gyermekeinek, hogy mi történt vele. A gyerekek szívesen hallgatták az anyukájukat. Ha nem hiszed, járj utána, az üveghegyen is túl van ez a kis falu.

Szabó Alexandra

Mikepércs

Az első megfázás

Gyönyörű szép, csillogó hó borítja a tájat. Már-már káprázik a szemem, ahogy nézem ezt a gyönyörűséget, amelyet csakis Isten adhatott. Olyan, mintha meg akart volna minket kínálni egy csepp mennyországgal. Szép ez a táj, de szívünk mégis mást látna szívesebben. Szívesebben látná a tavaszt vagy a nyarat. Hol vannak most az égisz érő zöld fák, s színpompás virágok? A válasz egyszerű: a hó alatt van mindez. Alszanak, mély álom nyomja el őket. Tavasztól egészen őszig minket szolgáltak a fák és a szebbnél szebb virágok. Most igazán megérdemlik a pihenést. Hull a hó. Apró pelyhek szállnak rá a gyerekek sapkájára és kabátjára.

Milyen aranyosak a gyerekek! Mennyi csöppség ugrándozik ott kint! Emlékszem, mikor az én egyszem, kicsi leánykám játszott így. Hányszor, de hányszor feküdt a hóban. Mennyi hóvárát épített. Nemcsak erre emlékszem, hanem az első megfázására is. Mindössze nyolc éves volt, de olyan cudarul megfázott, hogy a világ a csodájára járhatott volna.

Egy egész éjszakán keresztül vizes ruhával borogattam. Olyan szörnyű volt látnom, hogy egyetlen gyermekem beteg. Mindent megtettem a gyógyulásáért. A gyógyszerek mellett, teát is főztem, nagyon finoman elkészítettem, mézzel és citrommal, és ami a legfontosabb, aggódva ápoltam éjjel-nappal.

Éjszaka volt, talán már két óra is elmúlt, amikor a láza az egekig szökött, és könny buggyant ki mindkét szeméből. Így szólt:

- Anya, kérlek, tedd ide a kezéd, ide a szívemre...úgy érzem, hogy meghalok. Ne ijedj meg, azért én mindig veled maradok.

Alig jött ki hang a torkomon, de elhatároztam, hogy megmutatom, erős vagyok. De amikor nyolc éves lányom mégegyszer kimondta azt a szót, amely a világ legrosszabb, leggonoszabb szava, a szívem úgy összeszorult, mintha millió kést döftek volna belé. Be kellett vallanom magamnak, nem vagyok erős, mert a könnyeim úgy potyogtak, akár a záporosó, de mégis erőt vettem magamon és megszólaltam.

- Butaságokat beszélsz!

- Anya, nagyon fáj mindenem.

- Elmúlik, kincsecském.

- Nem tudom, de ha te mondd, akkor biztos úgy lesz. Nagyon szeretlek benneteket, és nemcsak benneteket, hanem mindenkit.

- Tudom, aranyom, hogy neked van a legnagyobb szíved az egész világon.

- Mégis rossz voltam, és ti még nem is tudjátok.

- Ne sírj, édes babácskám! Mi rosszat tettél, hogy így látod magad?!
- Loptam is meg hazudtam.
- Mit loptál? Mit hazudtál?
- Emlékszel, mikor Panni itt volt?
- Persze, hogyan emlékeznék.
- Azt mondtam akkor neki, hogy játsszunk bújócskát, és ő volt a hunyó. Én elmentem a házunk háta mögé, ahol a szomszéd fa ága áthajolt. Tele volt cseresznyével és megettem az egészet róla.
- De...
- Anya várj, mondjam el a hazugságot is, jobb lesz, ha megtudod. A tanító néni kérdezte, hogy leírtam az *a* betűt tízszer, és azt mondtam, hogy le, pedig elfelejtettem elkészíteni a házi feladatot.
- Jaj, édes kicsi szívecském, dehogy vagy te rossz, dehogy, dehogy! Mit bánja a szomszéd, ha megettél a fájáról akár tíz vagy tizenegy szemet is. A tanító néni is meg tud bocsájtani egy füllentést, mert az nem hazugság, csak füllentés. Én meg biztos nem haragszom rád. Úgy szeretlek, hogy nálam jobban senki sem szerethet.

Letöröltem a könnyeimet, még a kislányomét is, a fejemet a füle mellé tettem, és azt suttoztam neki:

- Te öntöttél belém igazi szeretetet, te adsz minden nap reményt, hogy a világ jobb is lehet és te vagy az, aki meggyógyítasz, ha elfog a keserűség.

Ezt nem értette még, de nem baj, mert én annál is inkább megértettem. A szeretetre, a reményre és a gyógyulásra mindig szükségünk van. Csak hinni, csak hinni kell!

Szabó Brigitta

Nagvárad

Sziasztok, fiúk és lányok. Olvastam az interneten a hirdetésről. Szeretnék veletek hosszasan elbeszélgetni, de sajnos ez nem lehetséges, mármint úgy értem, hogy nem élőben.

Bevezetőként azt kívánom nektek, hogy mindig legyetek vidámak, és ne engedjétek, hogy bármi elszomorítson! Biztos volt már olyan nap az életetekben, ami különlegesebb volt a többinél. Például amikor kitalálsz egy olyan játékot, ami mindenkinek tetszik. Biztosan nagyon szeretitek egymást. Így sosem unatkoztok, mert valakinek mindig van egy jó ötlete. De emellett biztos van egy legjobb barátod vagy barátnőd. Kívánok nektek sok-sok kitartást és erőt! szív!

Szabó Cs. Blanka
Gyergyóremete

Kedves fiúk és lányok!

Szabó S. Blanka vagyok, nagyon nagy szeretettel köszöntelek titeket. Bárkinek is a kezébe kerül a levelem, de biztosan nem vagytok szomorúak, mert mindenkinek van egy vagy több barátja és mindegyik új és új játékot találtok ki és így biztosan jól szórakoztok. Nagyon szeretnék megismerkedni veletek, de nem lehet. Szerintem nagyon szerettek rajzolni, írni, találkozni. És előre is azt kívánom, hogy vidámak és mozgékonyak legyetek vagy maradjatok. Azt gondolom rólatok, hogy lehet van, aki ügyes, szép és jó gyerekek vagytok. Ne törődjétek azzal, hogy ki rossz vagy ki ügyes, csak az legyen a fő, hogy mindig vidámak legyetek.

Ezt meg én azért írom, hogy egy kicsit ismerj meg.

Szabó S. Blanka vagyok. A gyergyóremetei „Fráter György” Általános Iskola III. B. osztályba járok, nem rég töltöttem be a kilenc évet.

Ennyi voltak a szavaim és nefelejtsetek, hogy mindig vidámak és mozgékonyak legyetek. Sziasztok!

Szabó S. Blanka
Gyergyóremete

A beteg majom

Hol volt, hol nem volt, volt egy egészséges majom. Ez a maki mindig jól érezte magát. De egy reggel nagy nyöszörgéssel kelt fel.

- Jaj, jaj - mondta a majom. - Sajog a fejem, fáj a hasam.

No de ekkor meghallotta ezt a gorilla. Bekopogott. A beteg majom csetledezve-botladozva ment el az ajtóig.

- Szia gorilla, ha..., ha..., hapci!

- Szia makicskám. Mi a bajod?- kérdezte a gorilla.

- Hát, képzel el, este fájni kezdett a hasam, szédültem. Hiába ittam gyógynövény teát, még az sem segített.

- Jaj, te szegény, na majd segítek én neked gyógyszert szerezni. Máris indulok.

A gyógyszertár nagyon messze volt, úgyhogy a gorilla napokon át gyalogolt, mire odaért.

- Majomné, kérem szépen, a barátomnak sürgősen gyógyszer kellene.

- Jól van gorilla, azonnal hozom, addig is várj itt! Tessék, már meg is hoztam.

- Köszönöm szépen majom asszonyság. - S már indult is hazafelé.

- Maki! Maki, meghoztam az orvosságot.

S a majom bevette, és már is jobban lett. Így a majom és a gorilla boldogan éltek, míg meg nem haltak. Ha nem hiszitek,, járjatok utána.

Szabó Renáta

Mikepércs

Szuszu, a beteg mókus

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kerek erdő. Ebben az erdőben élt Szuszu, a csíkos mókus, de neki hiányoztak a csíkjai.

Szuszu körbejárta a kerek erdő orvosait, azzal a kérdéssel, hogy neki valaha fog-e csíkja nőni. Az orvosok azt mondták, hogy sajnos nem fog csíkja nőni, mert ez mókusbetegség.

Így aztán Szuszu bánatosan üldögélt és sétált az erdőben. Az erdő lakói észrevették a kis mókus bánatosságát, és megkérdezték, hogy mi az oka.

- Én sosem leszek csíkos, pedig csíkos mókusnak születtem. – mondta Szuszu.

Az erdő lakói azon gondolkodtak, hogyan tudnának neki segíteni. Végül eszükhöz jutott, hogy falevelekből készítenek neki csíkokat, gondosan összefonják, megszárítják. Így is tettek: a sündisznó összehordta a faleveleket, az egérke összefonta, a bagoly pedig felvitte a nagy fa tetejére, hogy jól kiszáradjanak.

Amikor ezekkel elkészültek, nagy ünnepséget csaptak, és odaadták neki az új csíkjait.

Így már Szuszu nem volt bánatos és nem zavarta a betegsége. Az ünnepségre meghívták a szomszéd erdő csíkos mókusait is. Ebben a családban ét Sziszi, a kis mókuslány, akinek szintén nem voltak csíkjai. Szuszu amikor meglátta, rögtön szerelmes lett a mókuslányba, eldobta a levelekből készült csíkjait és megölelte Sziszit.

Azóta összeházasodtak és boldogan élnek, születtek nekik gyerekeik és nekik se voltak csíkjaik. Boldogan élnek, mint egy nagy család. A betegségről sokat beszélgettek, nem titkolták, és azóta is boldogan élnek.

Szabó-Nagy Ábel Botond

Csorvás

„Amikor az ember egészséges, ezer dologra vágyik. Amikor nem, már csak egyre.” (Goethe)

Leukémia, vérképző rendszer rosszindulatú megbetegedése. A fehérvérsejtek elszaporodása, amelyek a véráramba jutnak. A leukémiának, azaz a fehérvérűségnek több fajtája van. Van, ami gyógyítható és van, ami nem. 15 éven aluli gyermekekben pedig a leukémia alkotja, mint egyharmad részét a daganatos megbetegedésekben. Sokan azt gondolják, hogy a leukémia gyógyíthatatlan betegség, és, hogy egyenlő a halállal, pedig ez nincs így. Az orvos tudomány is fejlődik, mint ahogy minden más is. Feltalálnak gyógyszereket, kezeléseket, amelyek segítenek a gyógyulásban. Most leírok nektek egy történetet, ami egy csodálatos gyógyulásról szól, ami veletek is megtörténhet, ha akarjátok és hisztek is a gyógyulásban.

Egyik nap a fiam nagyon fájlalta a fejét és testszerte kiütéses lett. Teltek a napok és egyre rosszabbul lett a fejfájást láz követte, fájtak a végtagjai. Három nap elteltével a tünetek nem múltak, hát bevittem az ügyeletre. Az ügyeletről átküldtek minket a kórházba, hogy ezt ki kell vizsgálni, hisz a nem alaptalanul beteg a gyerek. Két-három napos kivizsgálás után jött a vérvétel, amiből kiderült, hogy a fiam leukémiás. Ledöbbsentem, meg sem tudtam szólalni. Rögtön hívtam a férjem, a sírás fogott el mindkettőnket. Utána jött az orvos, hogy van kiút a betegségből, csak ehhez a gyerek akarateréje is kell. Nem tudtuk, hogy hogyan mondjuk el a 10 éves fiunknak, hogy rákos. Aztán beesteledett, égy úgy gondoltuk, hogy muszáj lesz elmondani. Reggel vizit és a szokásos... Utána jöttünk mi a férjemmel, hogy elmondjuk, hogy mi a baja. Nehéz volt, nagyon fájt a szívünk. Végül sikerült. Először egy kis rémület látszott az arcán, de ez nem tartott sokáig. Utána ő saját maga mondta: „Anya, apa nem lesz itt semmi baj, meg fogok gyógyulni.” Egy hét után kiengedtek minket a kórházból. Teltek múltak a hetek szedte a gyógyszereket és jártunk a kezelésekre. Két éves nehéz küzdelem után, a fiam tényleg ki tudott gyógyulni a leukémiából. Ma már ki merem mondani, hogy vége. Az igaz, hogy jobban oda kell magára figyelni, de vége. 10 év után. A család szeretete, a gyermek akarata és az orvosok segítsége nélkül ez nem sikerült volna. Köszönjük.

Látjátok, veletek is ugyanez megtörténhet, ha hiszek magatokban, a családban és bíztok az orvosaitok segítségével. Nem csak ti küzdötök ezért, hanem az egész ország egyaránt, vannak alapítványok akikhez lehet fordulni, ha segítségre van szükség. Szerintem minden ember ott segít, ahol tud. Nagyon sok erőt a gyógyuláshoz és sok kitartás! Egy egész ország bízik bennetek és a gyógyulásotokban.

Szajkó Rita, Budapest

Mindig van remény,csak hinni kell...

Egyszer régen egy külföldi városban élt egy nagyon kedves házaspár. Nagyon jól megértették egymást, nem veszekedtek és mindig őszintén beszéltek egymással. Nem volt azért minden rendben közöttük, mivel nagyon szerettek volna egy gyermeket, de mivel a feleség beteg volt, nem tudott gyermeket vállalni. Napokig nagyon szomorú volt, mígnem a férj kitalálta, hogy mi lenne, ha örökbefogadnának egyet. A feleség beleegyezett.

Másnap el is mentek az árvaházba. Amikor odaértek, a feleség szeméről csupa boldogságot lehetett leolvasni, annyira örült a gyermekeknek. Szíve szerint mindegyik gyermeket hazavitte volna, de tudta, hogy választania kell, ezért egy alig 2 éves kislány mellett döntöttek.

Hazamentek és azon gondolkodtak, hogy milyen nevet adjanak neki. Hosszú gondolkodás után a férjnek eszébe jutott, hogy mi lenne, ha a kislányt Nikolettának neveznék el, de ők csak úgy szólítanák, hogy Niki.

Tetszett az ötlet a feleségének is, így elnevezték Nikinek. Niki egy nagyon aranyos, szőke, göndör hajú kislány volt és örökmozgó is. Ám egyik nap nem volt Nikinek étvágya, sőt, semmihez nem volt kedve. Egész nap csak feküdt az ágyon, szinte meg sem mozdult. A szülei nagyon megijedtek, nem tudták, mi történhetett vele, ezért gyorsan vitték is orvoshoz.

Ott rögtön el is végzett az orvos minden vizsgálatot, amiből kiderült, hogy a gyermek súlyos beteg, de kigyógyulhat belőle, tehát nem halálos. Nagyon elszomorodtak, azt gondolták magukban, hogy őket csak balszerencse éri, nem élhetnek boldogan. Otthon, követve az orvos utasításait, mindent úgy alakítottak át, hogy a kicsi Nikinek jó legyen. Mindent ugyanúgy csináltak, ahogy az orvos mondta nekik.

Teltek a napok, hetek, hónapok, míg Niki el nem érte a 7. életévét. Egyik éjszaka, Nikinek volt egy különös álma. Azt álmodta, hogy megjelent mellette egy őrangyal, aki megvédi őt. Reggel mikor felébredt, azt érezte, hogy az őrangyal mellette van és vigyáz rá. Ez így ment napokig, így egyszer csak felkelt az ágyból és lassan lassan járni kezdett. Amikor az édesanyja meglátta, nagyon megijedt, hirtelen nem tudta, mit csináljon.

Fogta kislányát és visszatette az ágyba. Mikor el akart tőle menni, Niki így szólt hozzá:

- Anya, várj, mondani szeretnék neked valamit! Az anyja leült kislánya mellé, és tovább hallgatta. Ne ijedj meg, jól vagyok, csak van egy őrangyalom, aki vigyáz rám és meggyógyít. Az anya elkezdett sírni, és így szólt kislányához:

- Niki, ez biztos csak álom volt, ne félj, mi itt vagyunk veled és segítünk.

- De anya, ez tényleg álomnak indult, de utána valósággá vált és...

- Sssshh, nyugodj meg, nincs semmi baj. Most aludj kicsit, meglátod, jól tesz majd.

Ekkor az anya kiment, a kislány meg szomorkodott is, de eldöntötte, hogy nem mondja el senki másnak, hogy vigyáz rá egy angyal, egy igazi angyal!

Pár hónappal később már sokkal jobban volt, de a szülei csakis azt hitték, hogy a gyógyszertől, semmi mástól. Nagyon sok idő kell, míg valaki kigyógyul egy ilyen betegségből, nem volt ez máshogy Nikinél sem. Már a 8. életévét is betöltötte, így kezdte felgöfní, hogy tényleg nem hisz neki senki, így elhatározta, hogy nem szedi a gyógyszereit addig, amíg nem hiszik el neki, hogy igenis van őrangyala. Következő nap már tényleg nem vette be a gyógyszert. Este mikor bement hozzá az édesanyja, látta, hogy a gyógyszer az éjjeli szekrényen hever és nagyon megijedt, hogy Nikivel történni fog valami. Felhívta az orvosát, de ő se nagyon hitte el, amit mondott neki az édesanya. Az anya nem tudott mást tenni, elkezdett imádkozni Istenhez, hiszen ez volt az utolsó reménye.

Mintha csoda történt volna, Isten adott egy jelet arra, hogy nézzen be Niki szobájába és ott látta, hogy Niki valakivel beszélget, jár és mosolyog.

Sírva odarohant hozzá, és nagyon megölelgette, megpuszilgatta és így szólt hozzá:

- Szóval, tényleg van egy őrangyalod, és én nem hittem neked.

Másnap reggel elmentek az orvoshoz, de ő sem hitt a saját szemének. Nagyon csodálkozott, hiszen ilyet még soha életében nem látott.

Erre így válaszolt mosolyogva Niki:

- Úgy látszik igaz az az állítás, hogy mindent lehet, csak akarni kell!

Szász Brigitta Boglárka
Nagyvárad

Remény

Áron húsz éves nagyvárosi, egyetemista, ifjú férfi. Fél éve rossz hírt kapott otthonról, összetört, majd egy pislákoló reménysugárból életet merített. Családja nehéz anyagi helyzetben állt, ezért barátaihoz, ismerőseihez fordult segítségért. Úgy nézett ki, hogy szinte minden megoldódott, a kellő pénzt összegyűjtötte, utazott is haza busszal a családjához. „Egyik percben nincs semmi, a másikban még többet kapsz, mint amit el tudsz képzelni.”

Sajnos a hazafele vezető úton a pénzt ellopták, ami csak otthon derült ki. Áron ismét összetört, elvesztette a hitét.

Kata harmincöt éves elvált, elárúsítónő. Édesanya. Fél éve egy rutinvizsgálaton kiderült, hogy kislánya súlyos beteg. Kétségbeesett majd különféle gyógymódok után kezdett el kutatni az interneten, a könyvekben, más és más doktoroknál járt. A reményt számára családja, kislánya mosolya és mérhetetlenül nagy bátorsága adta, hiszen „az anyja nemcsak egy gyereknek ad életet, hanem a szeretetnek és örömnak, amit valaha magának remélt.”

A gyógymódkeresés eredményhez vezetett, talált egy célszerű beavatkozást, amely komplikációkat okozhat, és rengeteg pénzbe kerül. Ezért benyújtott egy kérelmet remélve, hogy a biztosító állja a kezelést. Sajnos az visszautasította különböző okok miatt.

Kata nem adta fel a küzdelmet, kiválasztott egy igét a bibliából, amely kellő energiát adott a továbbküzdéshez. „A hallgatott reménység beteggé teszi a szívet, de a megadott kívánság életnek fája.” (Példabeszédek 13:12)

Zoé kilenc éves kislány, kistestvér. Fél éve egy rutinvizsgálaton kiderült, hogy súlyos betegségben szenved. A kicsi Zoé nem aggódott, a családja vallásos neveltetése miatt hitt Istenben, úgy vélte, ha mennie kell, akkor legalább találkozhat az angyalokkal, bár édesanyja és bátyja hiányoznának majd.

A kislány nem volt szomorú, tudta, hogy biztonságban van édesanyja mellett, még akkor is, ha már nem sokat láthatja. Az sem zavarta, hogy a kórházban kellett töltenie napjait. Nem kellett sok idő és ő vált az orvosok, ápolók kedvenc páciensévé, ami nem csoda, egy mosoly tőle feldobta mindenki napját.

Édesanyja arra tanította, hogy sose adja fel, mindig legyen céltudatos, hogy tudja, hogy a remény az egyik legfontosabb dolog a világon. Ott töltött napjain megismerkedett egy kisfiúval, Gábornak hívták. Ő Zoénak az ellentéte volt, félt, bizonytalan volt, Zoé jelentette

számára a fényt az alagút végén. A kislány tudta, hogyha barátkozni szeretne valakivel, csak meg kell hallgatnia, és reményt kell adnia.

Kata, Áron és Zoé fél év után jó hírt kapott. Egy alapítvány felajánlotta, hogy segítséget nyújtanak a kislánynak. Mindenki nagyon lelkes volt a hír hallatán, csak Gábor nem, úgy gondolta, hogy elveszíti Zoét, én nem láthatja többet, ha már ő egészséges lesz, és nem marad a kórházban. A kislány letört, hogy mivan, ha tényleg nem láthatja többet barátját, ezért kérte édesanyját, hogy ne engedélyezze a műtétet. Kata hallani se akart ilyesmiről, ezért Zoé testvéréhez fordult, aki elmagyarázta neki, hogy az igazi barátok sosem hagyják egymást cserben, és hogy miután felépült, minden nap meglátogathatja barátját, amíg ő is fel nem épül. Zoénak felcsillant a szeme, rohant a kisfiúhoz. Mind a ketten megnyugodtak, érezték, hogy egymásnak tett ígéretüket senki sem akadályozhatja meg.

A kislány műtete sikeres volt, hamar felépült, iskola után minden nap meglátogatta Gábort. Az a támasz, amit Zoé adott, az a remény volt, így megkönnyebbítette barátja gyógyulását.

Most már több mint fél év elteltével mindenki boldog. Ezt az örömet nem a vagyon és a földi javak nyújtották, hanem a család, amely hitet, szeretetet és reményt sugároz mindenkinek.

Eljön az a pillanat, amikor életünk örökre megváltozik. A pillanat, amikor örökre beismerjük gyengeségeinket. A pillanat, amikor elébe állunk a kihívásnak. A pillanat, amikor elfogadunk egy áldozatot vagy elengedünk egy szerettünket. És megesik, hogy a változás épp válasz az imádságainkra, amikor tudjuk, hogy a hitünk a reménységünkben van.

Szegedi Henrietta
Szilágysomlyó

Sziasztok, engem Szegedi Marikának hívnak. Tudjátok, én is mindig beteg vagyok. Már a születésemkor gondok voltak, és ahogy nőttem, egyre több betegségem lett. Mint például majdnem meghaltam, háromszor voltam kórházban, aztán az étkezéssel volt baj és még sorolhatnám tovább, de nem teszem, mert itt rólatok van szó.

De térjünk is a lényegre. Látjátok, sok mindenkinek van sokféle betegsége, de akkor sem adják fel a reményt. Így hát ti se adjátok, mert van miért élni! A szüleitekért, magatokért, másokért. Mert lehet, épp orvos lesz belőletek! Ne adjátok fel a reményt, küzdjetek érte. Én is tudom, mi az a betegség, és még ezen a világon sokan mások, sajnos! De akkor sem adják fel, mert tudják, hogy van miért élni. Én is feladhattam volna, mondhattam volna azt, hogy hát miért járjak mindig Nagyváradra, Margittára, meg mindenhova az orvosokhoz?! De nem tettem, mert még fiatal vagyok és előttem az egész életem és úgyszintén nektek is!!! Ha pedig nem jártam volna a doktorokhoz, vagy most nem járok az orvosokhoz, akkor már én nem lennék itt, ahol vagyok és nem írhatnék nektek levelet. Most küzdjetek, még fiatalok vagytok, mert lehet hogy holnap már, mikor felkeltek nem tehettek semmit. Szerintem ti sem szeretitek a kórházakat, akkor küzdjetek azért, hogy ne kelljen kórházban töltött éjszakáitok nappalaitok legyen!!! Remélem, hogy meggyőztelek titeket, hogy van miért élni, és remélem, hogy nem hiába írtam nektek ezt a levelet. Gyógyulást kívánok nektek!!!

Szegedi Mária
Székelyhíd

Gyorsan tűnik a baj

Sárkányokkal harcol a herceg,
Ő mindig bátor, de sohase henceg.
Te még lehetsz önála is bátrabb,
Hisz a betegséged nem hátráltathat.
Minden gyógyszert be kell venni,
S néha még az injekciót is eltűrni.
Ha így teszel meggyógyulsz hamar,
És gyorsan eltűnik majd a baj.

Ujvári Anita Melinda
Kazincbarcika

A gőgös szilvamag

Amit most el fogok nektek mesélni, azt még én is nagypapámtól hallottam. Rég történt. Nagyon rég. Volt még az ükapámék kertjében egy hatalmas nagy fa. Tudjátok-e, milyen fa volt? Szilvafa bizonyosan, mert szilvák voltak rajta.

Minden szeptemberben, mikor megértek a szilvák, királyt választottak maguknak. A legnagyobb, leglilább szilva lett a király. Utána nagy lakomát csaptak. Na, egy ilyen lakoma alkalmával, mikor már javában folyt a tánc, kijött a konyhából Panni, a dédmamám, hogy szedjen magának szilvát. Lehúzott egy ágat, s kezdte róla szedegetni a szilvákat. Bontogatta, szemezgette, s a magokat szétdobta az udvarban. Hát az egyik magot úgy eldobta, hogy átrepült a másik szilvafára. Ezt a magot Magos Mártonnak hívták, de csak Marcinak nevezték. Na ez a Marci úgy szerette magát, s olyan gőgös volt, hogy csak csuda. Igen. Mondották is neki a nagy szilvák:

- Lejebb hordd az orrod, mert ha nem, megbánod.

Marci meg is bánta. Megmondjam, hogy? Na, hát mikor Marci megnőtt szép nagy szilvafa lett belőle. Rajta termett Nekeressedország legszebb szilvája. De fenn is hordta emiatt az orrát Marci. S még nagyobb akart lenni. Felszívta az összes vizet, amit csak talált. Aztán kiszáradt. És tudjátok miért száradt ki? Mert kiszívta az egész vizet. Így nem maradt akkorra, mikorra kellett volna. Ezért száradt ki. Így jött üktatám, és kivágta. Így nem maradt sem szilvamag, sem szilva, sem fa.

Szócs Orsolya
Gyergyószentmiklós

Az én macskám meséje

Az úgy történt, hogy mikor darázs és a többi zimmegő-zummogó társa az erdő mélyén jártak, találkoztak Egérrel. Már volt egy kosárnyi mézük, s Egér persze, hogy megkívánta a ragadós, édes, friss mézet. Kérlelte is Egérke erősen a darazsakat, hogy így meg úgy, hogy majd meghálálja, de a darazsak nem hagyták magukat. Nem adtak neki mézet. Így mondta nekem szóról szóra a muzsikás macska, akit egyébként Bajszinak hívtak, csak én neveztem el muzsikásnak, mert egyfolytában nyávog. Igen. Na, de folytassuk a mesét. Egérke kérlelte a darazsakat, s mikor látta, hogy a darazsak nem engednek, cselhez folyamodott. Kitalálta, hogy feleségül veszi a szúnyogok királyának lányát. El is ment, meg is kérte a kezét. A leánynak erőst megtetszett Egér, csak úgy zümmögött ámulatában. Azonban mikor megérkezett a hatalmas szúnyog, és elkiáltotta rekedtes hangon a Nem! szót, mindenki kiszaladt a teremből. Egér azonban nem adta fel. Éjjel megszöktette a menyasszonyt. Tudjátok miért? Mert akarta a mézet. Ezt mondta legalábbis a macskám.

- Állj! –mondtam, miután úgy láttam, hogy végzett.
- Miért? –kérdezte a macskám.
- Az egerek nem is szeretik a mézet.
- Ez az én mesém. Hadd, hogy úgy meséljem ahogy akarom.
- Látni akarom azt a csoda egeret!
- De hát én nem tudom megmutatni.
- És miért?
- Mert lakodalmon van. Emlékszel?

Ezzel fejeztük be a mesét. Azóta rájöttem, hogy hol van az egér. A macskám gyomrában. Ott.

Azóta nem bizom a macskámban. Nem szeretem az egereket, és nem szívesen eszem mézet. Pedig szeretem a mézet. De nem baj. Ezentúl így lesz. Ez a mese eddig volt, füle farka benne volt.

Szőcs Orsolya
Gyergyószentmiklós

Mesék meséje

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer a Négyszögletű Kerekerdő legkerekebb részén, vagy már nem is tudom, hogy ott volt-e. Na, de mindegy. Élt valahol egy egérke.

Édes egérke volt mondhatom, mert olyan gömbölyű volt. Igen. Ezért is nevetett rajta az egész erdő. Cin Cillának hívták. Egy káposztában lakott, szép, kerek káposztában. Mondogatta is:

- Cin Cillának szép háza, irigykedik is ki látta!

S ezen nagyot kacagott az erdő. Na de, hogy szavamat ne feledjem, élt az egér szomszédjában egy katicabogár. Szép volt, hát még a háza milyen szép! Aranyból a cserepe, csak úgy fénylik a napfényben. S a kertje? A kertje az még csak úgy illatozott a sok virágtól. Katica Katának hívták. Cin Cilla örökké irigykedett rá, de eltúrta maga mellett Katát. De mikor megnyerte a házszépségversenyt, akkor aztán felkapta a vizet Cin Cilla. Bosszúból pedig tudjátok mit eszelt ki? Azt, hogy éjjel mikor mindenki alszik, leszedi Kata házának tetejét, és felkapja a virágoskertet.

- Hi-hi-hi! Most megbánja, hogy házát szépre csinálta.

Várt, várt Cin Cilla, unatkozott nagyon. Dámázott, sakkozott saját magával. Az egyik játékos Cin volt a másik meg Cilla. Szerintem jó ötlet. Nem? Eljött nagy sokára az este. Cilla felkészült, s mikor látta, hogy Kata alszik, elindult. Felmászott az egérke, s zsúp! Leesett. Mégegyszer felmászott, de megint leesett. Harmadszor is negyedszer is így járt. Aztán mikor belátta, hogy ez így nem megy, hazament, s többet nem háborgatta Katica Katát.

Szócs Orsolya
Gyergyószentmiklós

Zajos mese

Ugye tudjátok, hogy még a legkisebb faluban is van zaj. Egy kis kakaskukorékolás, egy lódobogás, egy teafőzősípolás is zajos lehet. Főleg, hogyha egyszerre három dolog is csinálja.

Hát még a nagyobb városokban? Ott aztán mindenféle zaj létezik: autódüörgés, vonatsípolás, kalapácskattogás, órakitgés, teafőzősípolás és a kisgyerek hangja a negyedikről. Igen. A délelőtt autódüörgés szivárgott át a falon. A teafőző pedig úgy sípolt, hogy csuda. Fent a kis Panni sírt. Alul Lóri meg Kati veszekedtek. Felültem az ágyra, és befogtam a fülem. De minden mozdulatomnál nyikorgott egyet az ágy. Becsuktam a szemem. Akkor nyikorgott egyet az ajtó is. Mire kinyitottam a szemem, öt furcsa kis lény állt előttem. Az első csak vigyorgott rám, mint aki nem egészen normális. Feltettem a lábam az ágyra. De csak a biztonság kedvéért. Tényleg.

- Izé, - szólaltam meg félénken – hát izé, ti kik vagytok?
- Kérdezz könnyebbet! – válaszolt egy nagy orrú, kék bőrű csúfság, akit egyébként Nevenincs szörnyetegnek hívnak.
- Az én nevem Bibbidi Bobbidi Boo. És azért...
- Én vagyok a híres Hogyishívják, de csak Nagynyavalyának becéznek. – szólt Boo szavába egy tüskés és bamba mindentelfelejtő valaki. Egyébként Bibbidi Bobbidi Boo néz ki a legnormálisabbnak, ő egy manó, akinek egy csengő lóg a nyakában. Aztán meg van egy ikerpár Pitty és Potty. Ők olyan egyformák. Tudjátok!
- Mit kerestek itt? – kérdeztem.
- Azért jöttünk, - mondta Boo – hogy elmondjuk a kérésünket. Tudod, van a mi országunkban egy boszorkány. Békaszem a neve. Ellopta a fényképező gépünket. Le kéne fényképezni.
- De én csak mesét írni tudok.
- Annál jobb! Legalább az utókor is hallani fogja a nevemet.
- És az enyémet is! – ujjongtak a többiek.
- De várjatok! – szóltam közbe – ez nem megy ilyen könnyen. A mesét ki kell találni. Meg kell találni a mesehősöket, a helyszínt és az időpontot. Utána a bonyodalmat és a tetőpontot.
- Jó, jó! De nem lehetne csak egyszerűen leírni, hogy milyenek vagytok?
- Na jó!

Azzal elővettem egy papírt, egy tollat, és odaültem mesét írni. A többiek tátott szájjal nézték. Miután kész lett, feolvastam nekik. Tetszett.

Ti lehet, hogy nem tudjátok, de ezt a mesét ti is hallottátok. Igen. Most olvastam fel. Ez a mese eddig volt, füle, farka benne volt.

Szócs Orsolya
Gyergyószentmiklós

A kísértetkastély titka

Élt egyszer egy kisgyerek Beáta, aki imádta a sejtelmes sötét barlangokat, a rejtelmeket és persze a titkokat is. Ennek a kislánynak égszínkék szeme és gyönyörű búzasárga haja volt, ám egy ideje egyre nehezebben kapott levegőt, fulladt, ha sietnie kellett és már testnevelésből is felmentették. A doktor bácsi egyre komorabban vizsgálta Beát és mindig hosszasan tanácskozott más fehér köpenyes bácsikkal és nénikkel, illetve a szüleivel. A tanév végén eldöntött dolog volt, hogy a szünidőt, először életében vidéken, a nagypapjánál tölti.

Bea nagypapja, akit Pista bácsinak hívtak, egy faluban élt, ahol sok kukorica, búza, földieper, málna és még több gyümölcs és zöldség termett. A kislány alig várta, hogy odaérjen, és hamarosan megérkeztek. Pista bácsi nagy szeretettel várta az unokáját és, egy tál friss eperrel kedveskedett neki.

Miután elmentek a szülők Pista bácsi a Beához fordult:

- Először is megmutatom neked a házamat.

A konyhába mentek, ahol régi székek, s egy nagy asztal állott. Azután a nappalit látogatták meg, és szintén csupa régi bútorral volt telerakva az egész szoba. Bementek a kamrába, s Bea felkiáltott:

- Né, mennyi lekvár!

- Jó a szemed kislányom, bár én is így látnék, de igazad van, ezek tényleg lekvárok. – és ezzel tovább is haladtak.

Most már csak a hálószoza maradt hátra. A hálószozában egy ágy és egy kis éjjeliszekevény állt. Beáta kicsomagolt és megkérdezte nagypapót:

- Kimehetnék az udvarra? Esetleg az utcára? Úgy szeretnék egy velem egykorú gyerekekkel találkozni!

- Persze, menj csak – mondta nevetve nagypapó.

Az utcán egy kisgyerek rollerezett végig, de egy pillanatra megállt, hogy szemügyre vegye az új lakót. Így köszöntötte:

- Szia, az én nevem Gergő! Te itt nyaralsz?

- Igen. Az én nevem Beáta.

- Igenis! – vágta rá azonnal a fiú, és amikor az öregember alakja már eltűnt a sarkon a kislányhoz fordult. – Szóval, neked mi a kedvenc állatod?

- Én nagyon szeretem a kutyákat, és a lovakat.

- Tényleg? A kutyák nekem is a kedvenceim közé tartoznak, s még szeretem a delfineket és az oroszlánokat is. De otthon lovunk van.

- És te szereted a rejtélyeket, és a titkokat?

- A két kedvenc szavamat mondtad ki! – mondta Gergő. – én még szeretek kincset keresni!

Kimegyünk az erdőbe?

- Ezer örömmel! – mondta boldogan a kislány, hisz olyan régen járt már az erdőben. A fiú egy olyan elrejtett helyre vezette őket, hogy az egyszerűen csodálatos volt. Egy eldugott részen zöld levelekből és nagy faágakból készült kis kuckó volt. Kívül ártatlan, belül pedig maga az álom volt.

- Ez az én bunkerem! Mindig ide menekülök, ha valami bánatom van, és egy gyerek sincsen ezen a vidéken, így csak itt szoktam játszani.

- Milyen érdekes! – álmélkodott. Még hosszan kószáltak a rengetegben, mire beesteledett és haza kellett térniük. Kis idő múlva Bea már otthon ült a kanapén és hallgatta nagyapja meséit:

- Volt egyszer nagyon régen egy király, s annak egy kastélya. Ez a király számos hódításából rettentő sok pénzt hozott haza, ám hogy hova rejtette, azt senki sem sejtí, holott azt beszélik, valahol itt, ebben az erdőben történt mindez.

- Érdekes történet - szólalt meg a végén Bea. – És tudod, hol van ennek a ládának a kulcsa?

- Azt sajnos senki sem tudja. Még legénykoromban én is kerestem mindenféle, de csak most hallottam, hogy az erdőben van a térképe, amivel megtalálhatjuk az elveszett kincset. Különben ez a kastély itt van a szomszédban. Ha valaki kitartóan keresi, az szerintem meg is fogja találni. De most már indulás aludni kisasszony!

Szépnek ígérkezett a reggel, a levegő teli volt izgalommal. Bea elhatározta, hogy ezentúl minden idejét a kincs keresésére fordítja, ezt meg is beszélte Gergővel, aki felajánlotta segítségét. Az egész nyarat jóformán az erdőben és a mezőn kószálva töltötték, mindenütt a kincs nyomát keresve, de nem találtak semmit. Már csak néhány nap volt vissza a szünetből, amikor egy reggel egy papírosra lettek figyelmesek, amely az egyik hatalmas tölgy üregéből kandikált ki. Nem is értették, hogy eddig miért került el a figyelmüket.

- Nézd egy papír! Biztos a térkép az! – kiáltottak fel egyszerre.

Valóban a térkép volt. Piszkosnak és elég gyűröttnek is nézett ki, de volt benne valami, ami tetszett a gyerekeknek. Ez a térkép a kalandvágy és az izgalom keveréke.

- Gergő, gyorsan vedd fel, és nézd meg, mi áll rajta! – mondta Bea sürgetően.

- Ez a térkép az mutatja, hogy egy nagy X az egyik házban van. – még jobban megszemlélte.

– Várj csak! Ezen egy felirat is van:

„Ahhoz hogy megtaláljátok a kincset,

*Van, egy kicsi sziget,
Ott egy régi ember,
Kinek arca nincs,
De számunkra kincs.
Elég hosszú két keze,
Mindig hallatszik nesze.”*

- Ez mit jelenthet? – kérdezte Bea kíváncsian.
- Kinek arca nincs, de számunkra kincs. Elég hosszú két keze, mindig hallatszik nesze. Két keze csak az embernek van, és a... Meg van! Arca nincs és számunkra kincs! Számunkra kincs az idő, és nincs arca egy órának. De két keze van, az a mutatója, és mikor kattog, hallatszik a nesze.
- Már csak meg kell tudnunk, hogy hol van. A szöveg szerint egy kicsi szigeten. Hát kicsi sziget az egy tenger és egy óceán közepén van. Nem csak a vízen lehet sziget.. Lehet nekünk is egy szigetünk. Sziget a pince, de még a szobánk és sziget az a hely is ahol élnek állatok. És az X egy házra mutat akkor a sziget egy padlás!
- Jó, de melyik az a ház? – kérdezte Gergő, és jobban megnézte a térképet. – Hisz az a tettek! Menjünk fel a padlásra.

És siettek, ahogy csak tudtak. Beátaék padlásán egy öreg óra porosodott, ami már nem működött.

- Vajon hol lehet eldugva a kincs? Gergő, nézd meg az óra mögött.
- Itt nincsen! Talán az órában

Valóban az óraszekrényben volt a kulcs. A kulcs, amit mindenki hiába keresett, egy papíroson feküdt, kivették mindkettőt. A papíroson egy új rejtély volt olvasható.

*„Hatalmas egy épület,
Szinte már szédület,
Kívül szép készület,
Belül csupa rémület.
Én is ebben laktam,
Nagyapámtól kaptam,
Kincsem én ott hagytam,
És most rajtad csattan.”*

- Vajon mi lehet ez? – kérdezte Gergő.
- Gondolkozzunk a király szemszögéből. Ő is ebben lakott. Nagyapjától kapta. És ott hagyta a kincsét. Ez csak is a kísértetkastély lehet, ami itt van a faluban. Gyorsan mennyünk oda!

Mindenáron meg akarták szerezni a kincset. A rettentő kísértetkastély, amiről mindenki olyan sokat beszél. Egyesek szerint a király szelleme kísért ott, mások úgy gondolják, hogy nincs ott semmi érdekes. Végre odaértek a gyerekek. Gergő kinyitotta a kulccsal kastély ajtaját, ami erősen nyikorogva kinyílt. A kastély belseje csupa pókháló volt, minden teli volt pókkal, és porral.

- Hol lehet a kincs? – kérdezte Bea.

- Hát szerintem, ott lehet, ahol a király legeslegfontosabb helyisége volt. Azt mindenki tudja, hogy a királyok, mindig szeretnek enni. Lehet, hogy az étkezőbe rejtette el a nagy kincset.

- Igazad van! Menjünk az étkezőbe!

Először nem találták a szobát, mert nagyon nagy volt a kastély, de némi keresgélés után meg lett.

- Nézzük meg az asztal alatt. – és Gergő bekukucskált – Itt nincs!

- És talán a király székén? – Bea is megnézte – Itt sincs! Hát akkor hol lehet?

Gergő elgondolkodva járkált fel s alá és véletlenül nekiment egy lovagi páncélnak. A gyerekek rájöttek, hogy a lovagnak köze lehet a kincshez. Ekkor Gergő megvizsgálta a lovagot. Hegyes kardot tartott a kezében. Az jutott eszébe Beának, hogy ha megmozgatja a kardot, valami biztos történni fog. Erre a mozdulatra megmozdult a kőfal és egy titokzatos folyosó tárult a szemük elé. Rettegve mentek végig a folyosón. Hirtelen Bea ellökte Gergőt és rohanni kezdett, ahogy csak a lába bírta. Meglátta a kincsesládát, de Gergő is odaszaladt. A ládában nem volt se kincs, se drága kövek csak egy darabka papíros:

„Nincs nagyobb kincs a szeretetnél, s ezt ne veszítsük el egy kincs miatt. Nagyapó”

Beát eleinte bosszantotta, de aztán rájött, hogy a faluban olyan embereket ismerhetett meg, akik valóban szeretik őt, és ez is kincs. Az egész nyáron át tartó kincsvadászatnak azonban lett még egy eredménye. A sok erdőjárás, a szabadban töltött hosszú séták végül enyhülést hoztak Bea számára, aki gyógyultan és boldogan térhetett haza a fővárosba. A szeretetnél és az egészségnél ugyanis nem lehet nagyobb kincs egy gyerek számára.

Szücs Boglárka

Várpalota

Szeretet, Remény, Gyógyulás

A szeretet egy oly biztos érzés,
Ami nem mindig adatik!
A lelked,szíved legeldugotabb kamrájában megtalálod,
Ha jól utánna nézel,és igazán akarod.
Gyönyörű érzés,de nagy kérés,
Az,hogy szívből igazán szeress!
Lehet,nem mindig van veled a szeretet.
De végül meglátod,úgyis megtalálod!
Tudom,hogy megtalálod,ha igazán kívánod!
Érzed már?
Érzed a szeretetet?

Remélni?Nehéz teher!
Hidd el,velem már történt olyan,
Szörnyű bánat és fájdalom.
De túléltem!A nap már újra ragyog életemben!
Hidd el,az élet egy harc!S akinek nincs reménye,az elesett!
Te maradj fent!
Az idő nem áll meg,és én újra az életet dalolom!
Így tegyél te is!Érzed szívedben?
Érzed a reményt?

Szücs Henrietta-Tímea

Zilah

Kedves ismeretlen!

Az én nevem Takács Üveges Christofer. Biharpüspökibe lakok és 11 éves vagyok. A Művészeti Líceumba járok, rajz-festészeti szakköre, ahol egy olyan feladatot kaptunk, hogy írjunk levelet egy ismeretlen gyereknek. Először nagyon megijedtem, mert nem tudtam, hogy mit is írhatnék egy olyan gyereknek, akit soha nem láttam, nem találkoztam vele. Aztán kitaláltam, hogyha elképzelek magamnak egy olyasmi idős gyereket mint én, sokkal könnyebb lesz.

Én szőke, kék szemű és 162cm magas vagyok. Téged pedig barna hajú, kék szemű 12 éves srácnak gondollak és kb. olyasmi magasnak mint amilyen én vagyok. Így már sokkal könnyebnek tűnik a feladat, főleg ha arra gondolok, hogy most egy új baráttra tehetek szert, feltéve ha te is akarod. Sőt ez már nem is tűnik úgy mintha csak egy feladat lenne, hanem mintha kicsi korunk óta ismernénk egymást. Nagyon sok mindent el tudok veled képzelni mint például, hogy együtt játszunk, együtt járunk gitár órára, vagy éppen csak kint rajzolunk a teraszon, ugyanis én nagyon szeretek rajzolni. Te szeretsz rajzolni?

A festészet is a hobbijaim közé tartozik. Festeni most valamit a békével kapcsolatban kell, mert a tanárnő visz minket versenyre. Én egy ismert ember szeretnék lenni. Ezenkívül gitározgatok, igaz még nem igazán megy, de igyekszem. Kedvenc együttesem az AC/DC. A kedvenc számom tőlük a *Hells Bells* című hard rock szám, amit már rengetegszer meghallgattam, de természetesen a többit is szeretem. Az utcai sportot is szeretem, ezen belül a gördeszkát és a biciklizést, a suliban pedig kosarazunk. Szeretem gyűjteni a teniszcipő formájú autós illatosítókat. Ebből a gyűjteményemből van már sárga, narancssárga, kék és piros. Nagyon jó illatuk van.

A szobám ajtajára posztereket rajzolok, azon belül KICK BUTTOWSKI, ha ismered. Van egy uncsim, akit Rubennek hívnak. Ha mi együtt vagyunk, abból nem sül ki semmi jó. Kedvenc szórakozásunk megrézfálni nagyanyót. Történt már olyan, hogy nagyanyót rézfából kizártuk a kertbe, de ez még nem is lett volna olyan nagy probléma, a baj az volt, hogy utána mi sem tudtuk kinyitni a kertajtót.

Azt hiszem, eleget írtam már magamról, nem is szeretnék tovább untatni. Ilyen vagyok én.

Remélem, hogy levelemre válaszolsz és ezáltal megismerhetlek én is. Addig is kívánok neked mielőbbi gyógyulást és jó egészséget!

Ismeretlen új barátod CHRISTI.

Takács Üveges Christofer, Nagyvárad

Kedves gyerekek!

Kedves gyerekek, lány vagy fiú!

Azt szeretném mondani, hogy az én nevem Klaudia. Tulajdonságaim, hogy jobban megismerjétek: kedves, szorgalmas, érzékeny, jószívű.

Ezt a levelet küldöm nektek, hogy ismerkedjünk meg, hogy barátok legyünk. És hogy jó legyél? A te kedvenc tantárgyad mi? Mert az enyém a román és az angol. Sok szeretettel:

Tamás Izóra Klaudia

Gyergyóremete, Vas utca 31. 9 éves vagyok

Gyógyulás

Gyógyulásotok érdekébe,
Szükségeitek van a szakmai segítségre.
Ők mindent megtesznek,
hogy ti egészségesek legyetek.

Rengeteg szeretetre van most szükségeitek,
hogy végül, teljesen felépüljétek.
Szeretteitek; barátok, vagy család
Mindenki mellettetek áll.

A reményt soha ne adjátok fel,
Mert nélküle végül elvesztek.
Elvesztek, s nehéz lesz majd felállni,
S minden, amit elértetek a semmibe fog veszni!

A gyógyulás nektek most nagyon fontos!
Hajrá fiúk, hajrá lányok, én nektek szurkolok!
Remélem, a szeretetet nem utasítjátok el,
Vigyázzatok magatokra, s hamar épüljétek fel!

Teremi Teodóra Dzsenifer, Penészlek

A négy bátor egérgyerek: Inci, Finci, Minci és Cinci

Mese a kitartásról és bátorságról

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy rengeteg erdő, s abban a rengeteg erdőben egy hatalmas tölgyfa. A tölgyfa legeldugottabb odvában élt egy egércsalád. Egérmama, Egérpapa és a négy egérgyerek: Inci, Finci, Minci és Cinci.

Egy őszi napon hatalmas eső zúdult a vidékre. A tölgyfa odva is csupa víz lett, az egerek kimenekültek otthonukból. Kénytelenek voltak a szabad mezőn tölteni az éjszakát, csupán ideiglenes menedékre találtak egy gomba kalapja alatt. Az odú menthetetlenül elázott, a fa legnagyobb ága letört, a környéket szúrós ágak, szétszakadt levelek borították. Új otthon után kell tehát néznünk – határozta el a négy egérgyerek, Inci, Finci, Minci és Cinci.

Másnap a négy egérgyerek, Inci, Finci, Minci és Cinci elindult, hogy új otthont keressenek. Egérmama sütött nekik egy-egy pogácsát, Egérpapa intette őket: „Óvatosan, gyerekek!”, s a kisegerek bátran útnak indultak. Mentek, mentek, mendegéltek, míg egy nagy diófára nem leltek. Inci így szólt: - Jó nagy ez a diófa, itt mindannyian elférünk.

Tetszett a fa a többieknek is, tervezgetni kezdtek, ki melyik ágon sziesztázik majd.

- Jaj, egy bagoly! – kiáltott fel hirtelen Finci, s futottak, ahogy csak a lábuk bírta.

- Ahol baglyok élnek, ott nincs keresnivalója az egérnek – mondták.

Kifűjták magukat. Megették a pogácsák felét. Majd felkerekedtek, s mentek, mentek, tovább mendegéltek, míg egy nagy fűzfára nem leltek. Finci így szólt:

- Jó lesz nekünk itt a tóparton, még a kilátás is gyönyörű.

- Jaj, egy sikló, segítség! – kiáltott Minci, s futottak, ahogy csak a lábuk bírta.

A rettenetes ijedség után megették a pogácsák másik felét. Egérmama szeretetéből erőt merítve ismét felkerekedtek, s mentek, mentek, tovább mendegéltek, míg egy óriási bükkfára nem bukkantak. Most Minci szólt:

- Itt van a tökéletes fa, se bagoly, se sikló a közelben.

- Ó, de szép lenne itt lakni – sóhajtott Inci.

- Mienk a legfelső ág! – harsogták kórusban Finci és Cinci.

- Jó, mi majd a legnagyobbat foglaljuk el – válaszolt csípősen Minci.

Szaladtak haza szüleikhez, hogy megvigyék a jó hírt: találtak új otthont, biztonságosat, szárazat, egércsaládnak valót.

- Megvan a tökéletes otthon, gyertek! – hívták boldogan Egérpapát és Egérmamát.

Azóta is a nagy boldogságban s biztonságban élnek ott, Egérmama, Egérpapa és a négy bátor egérgyerek: Inci, Finci, Minci és Cinci. Itt a vége, fuss el véle. Cin.

Jobbulást és sok erőt, kitartást minden beteg gyerekeknek és szüleinek!

Tolnai Kitti, Budapest

A gyógyulás

Kedves, beteg gyerekek,
küldöm nektek a szeretetemet!
Nem szabad szomorúnak lenni,
csak játszani és önfeledten nevetni.

Biztos, hogy barátokra találtok,
s együtt jobbra teszitek a hangulatot!
Az egész napotok vidám legyen,
a múltra a jelen leplet fedjen!

Játszatok úgy, mint Jancsi és Juliska,
akik betévedtek a mézeskalács házba.
Vagy, mint Hamupipőke,
kinek leesett a lábáról a cipőcske.

De lehettek Miki egér,
kinek jókedve az egekig ér.
Mindegy, hogy mit találtok ki,
a móka, kacagás gyógyulást vált ki!

Bármi lesz egy játék vége,
kellemesen fáradtak lesztek estére.
Anyukátok mond egy mesét nektek,
s hirtelen már aludni is kezdtek!

Mihamarabbi gyógyulást nektek!
Remélem, találkozunk és játszhatunk egyet!!

Torda Ákos
Penészlek

Két különleges barátság története

Szandi története

Amikor óvodás lettem, az édesanyám új munkahelyen kezdett el dolgozni. A Debreceni Gyermekklinikán lett kórházpedagógus. Sokszor megkérdezik tőlem, hogy a te anyukád mit csinál. Én olyankor azt szoktam válaszolni, hogy tanítja a beteg gyerekeket.

Ahogy cseperedtem egyre jobban kezdett érdekelni, hogy ez mit is jelent. Sokat beszélgettünk anyuval azokról a súlyos betegségekről, amelyekkel bekerülnek hozzájuk a gyerekek. Arról, hogy milyen nehéz nekik, de mégis nagyon bátran viselkednek. Egy napon arra kértem anyukámat, hogy vigyen be a munkahelyére. Hamarosan teljesült a kívánságom, éppen egy koncert volt a gyerekeknek. Én egy nagylány mellé ültem le. Először nagyon nem tetszett. Furcsa volt, hogy kopasz és nagyon fehér az arca. Amikor legközelebb mentünk akkor is bent volt Szandi, mert így hívták. Éppen gyöngyöt fűzött. Én is leültem hozzá fűzni, és rájöttem, hogy nagyon kedves lány. Máskor pedig mesét olvasott nekem, mert ő is nagyon szerette a meséket. Nagyon megkedveltem őt. Fűztem neki egy barátság karkötőt, és megkértem anyukámat, hogy vigye be neki. Egy napon észrevettem, hogy anyukám nagyon szomorú. Sokszor könnyes volt a szeme, és sokat sírt. Kérdeztem, hogy mi a baj, de ő csak annyit mondott, hogy az egyik gyerek bent nagyon rosszul van. Az anyukám ekkor már tudta, hogy Szandi már nincs köztünk, csak nem tudta, hogy hogyan mondja el nekem. Én mintha megéreztem volna, egyre többet kérdezősködtem Szandi felől. Az egyik alkalommal anya leültetett, és elmesélte, hogy Szandi felköltözött az angyalok közé. Ez azon a napon történt, amikor odaadta neki a karkötőmet. Nagyon szomorú lettem. Szedtem egy csokor mezei virágot, és megkértem anyukámat, hogy küldje el Szandi anyukájának, hogy vigye ki neki a temetőbe. Azóta is sokat gondolok Szandira, és soha nem felejttem el őt. Most már tudom, hogy ha anyukám szomorú, akkor egy újabb gyerek költözött fel az angyalkák közé.

Babett története

A történetek után anyukám sokáig nem vitt be a munkahelyére. Arra gondolt, hogy nem biztos, hogy jól tesz nekem azzal, hogy olyan gyerekekkel barátkozok, akiknek az élete veszélyben van. Majd egy napon megkérdezett, hogy lenne-e kedvem egy kedves kislánnyal játszani. Én azonnal igent mondtam. Így ismertem meg Babettet. Babett velem egy idős, és nagyon hasonlítunk egymásra, így hamar összebarátkoztunk. Amikor megismertem hosszú szőke haja volt. Legközelebb, amikor találkoztunk már kihullott neki. Akkor nagyon szomorú lettem, de anyukám elmesélte, hogy hamarosan újra ki fog nőni neki. Babett mindig rengeteg szuper játékkal érkezett a kezelésekre. Nagyon jókat játszottunk és mókáztunk. Mindig nagyon vártam, hogy újra találkozzunk. Sajnos volt olyan is, hogy Babett nem érezte magát jól, így nem tudtunk játszani. Olyankor nagyon szomorú voltam, és bíztam benne, hogy hamarosan jobban lesz. Babett szerencsére már túl van a kezeléseken, és a haja is visszanőtt. A barátság megmaradt. Voltunk egymásnál vendégségbe többször is. Idén mindketten iskolások lettünk. Így nem nagyon van időnk találkozni. De legkésőbb februárban, a születésnapomon újra látjuk egymást.

Nagyon büszke vagyok az Anyukámra. Tudom, hogy nagyon nehéz neki. Éppen ezért amikor látom, hogy szomorú, akkor azt szoktam neki mondani, hogy a beteg gyerekeknek is szükségük van tanító nénire. És tudom, hogy az én anyukámnál jobb tanító nénijük nem is lehetne.

Elmesélte: Tóth Jázmin lejegyezte: Szilágyi Krisztina

Debrecen

A csend hangjai

Számomra a csend azt jelenti, ha egy ember meghal, valami nagy ürességet érzek a szívemben. Amikor egy erdőben heverésem a fűben, akkor sem hallok erős zajokat, csend van. Esetleg távoli zugokban mókus mocosorog, vagy harkály kopácsol a fák törzsén. Hallani lehet, hogy bogarak közelítenek felém, a levelek aprókat mozdulnak a fákon. Nincsenek erős zajok.

Ismerek valakit, akinek az élete csendbuborékban telik. A körülöttünk lévő neszeknek csak töredékét hallja, azt is egy hallókészülék segítségével. Rá gondolva született ez a mese.

Budapest mellett egy picinyke dimbes-dombos erdőben él egy manó. Amikor erdész apukámmal arra járok, sokszor találkozom vele. Nem kell sokat utaznom, hogy odaérjek az erdő szélére, ahol már vár rám egy apró manó. Vajon honnan tudja, hogy érkezem? Az Aranypatak mellett élő szalamandrárt kérem meg, hogy hajtogatott papírhajómra felszállva vigye el érkezésem hírét. A manó egy elhagyatott, mohos sziklán lakik, egészen magasan, ahonnan az erdő nagy szeletét képes belátni. A neve Tavaszhintő Zsiga, aki rengeteg mókát mutatott már nekem a természetben. Mikor lehasalok a fűbe, megmutatja a harmatcseppeket a leveleken. Borostyánindákon hintázik, medvehagyma leveleken ugrál, szarvasok lábnyomában fürdik, gyökerekkel mos fogat, este pedig halpikkelyre hajtja le fejét.

Általában ezt énekli: „Haja hó, juj de jó, erdőn élni csuda jó!”

A manó neve onnan ered, hogy az egész családja a Tavaszhintő nemzetségből származik. Ők segítik tavasszal a természet ébredését; ha egy rügy elakad, kipattintják, a fészkelő madaraknak fészekrakáshoz segítenek alkalmas fát találni, a bogaraknak fűkötelet készítenek, ébresztik a növényeket, állatokat, hogy mire az első napsugár csiklandozza az erdőt, minden készen álljon a megújulásra.

Ebben az erdőben találkoztam vele mikor lebukdácsolt egy levélről, amin pókhálót horgolt. Éppen a kötényembe pottyant. Rögtön megkedveltem őt, mosolya elvarázsolt, nevetése, történetei mindig elkápráztatnak.

Vérehulló fecskefüteával illedelmesen megvendégel, makkfigurákkal sakkoznak, parázson sütünk csaláncipset, harkálykopácsolást hallgatunk, fűsípöt fújunk. Szeretem, mert megérti, ha szomorú vagyok, meghallgat, és sok hasznos tanácsot ad. Érti a gyerekek nyelvét, hiszen ő is egy pajkos, játékos csöppség. Az erdő varázslatait, változásait jól ismeri, és gyerekmagasságból meg tudja nekem mutatni. Ma, amikor találkoztunk, mesélt egy történetet:

Egyik reggel szamóca után kutatott az erdőben. Egy tisztáson meglátott egy legényt, aki rőzsét gyűjtött. Sosem látta még ezt az embert. Köszöntötte őt:

- Szép jó napot! Te ki vagy? Honnan jöttél?

Választ nem kapott kérdéseire.

- Hahóóóó! Te ki vagy? Én Zsiga manó vagyok a Tavaszhintő nemzetségből.

Válasz ismét nem érkezett. Nem értette, miért nem szól egy szót sem a fiú.

Annyira megmérgesedett ezen, hogy felrúgta a legény rőzséjét.

A fiú – mivel messzebb és háttal állt, - nem vette észre a rombolást. Tavaszhintő Zsiga paprikás hangulatban elsietett a tisztásról. Rettentően felháborodott és nem is titkolta az esetet. Először elmondta a cinkének, mi történt vele. Meglepetésére a cinke így válaszolt:

- Ismerem a rőzsegyűjtő fiút. A patak túlszéljén lakik. A kertjükben madáretető van, tele finomabbnál finomabb magokkal.

Zsiga másodjára a gyászszalvétával osztotta meg kellemetlen élményét. A gyászszalvéta a következőt mondta:

- Nem tudok rosszat mondani erről a legényről. Egyszer beleestem a patakba egy csúszós faágáról, és ő húzott ki.

Harmadjára az öznek panaszkodott, de tőle is hasonló választ kapott:

- Egyszer ő szabadított ki egy csapdából, és gyógyfűvekkel kente be a lábam, ami nagyon sajgott.

Két hét múltán Zsiga pajtásaival játszott a tisztáson a vörösfenyők árnyékában. Vakond ásta labirintusokban bújócskázta, gombákat kerestek, fatörzseken csúszdázta.

Zsiga tobozt szeretett volna szedni a fáról, mert azzal szívesen labdázik. Ahogy mászott felfelé a fán, beleragadt a fenyő nyúlós gyantájába. Rettenetesen megrémült. Húzta magát kifelé a gyantából, de nem sikerült. Rabul ejtette kezét, lábát a ragacs. Zsiga könnyei úgy hullottak, mint a záporosó:

- „Hogy fogok innen kijutni?” – kérdezgette tehetetlenségében saját magától.

Barátai, a madarak nem tudtak segíteni neki, mert féltek attól, hogy az ő tollukat is elnyeli a sárga nedv. Elszálltak segítséget keríteni.

Zsiga nagyon elkeseredett. Jajgatott keservesen, végül álomba sírta magát. Úgy ébredt, hogy egy ember tenyerében feküdt. Megismerte benne a rőzsegyűjtő fiút. Nem szólt hozzá a legény, csak simogatta lágyan és közben mosolygott. Zsiga érezte a szeretetet ebből az érintésből és nem félt. Ő is elmosolyodott.

A fiú kis idő múlva letette őt egy fakéregre. Füléhez, szájához mutatott, közben rázta a fejét, jelezve, hogy nem tud beszélni, és nem hall. Zsiga ezt először nem tudta mire vélni,

mert erdei manóként számára oly természetes volt a hallás, hogy el sem tudta képzelni ennek hiányát. Viszont okos manó volt, s így lassacskán megértette a jeleket. Eszébe jutott, hogyan bánt a fiúval, és újra könnyesek lettek a szemei, de ezúttal a szégyen miatt. Elhatározta, hogy jóváteszi vétkét, és nagyon fogja szeretni ezt a legényt. Másnap máris hozzálátott, hogy tervét valóra váltsa, és csinos kis rőzsekupacot hordott össze új ismerősének, aki hálás mosollyal köszönte meg a figyelmességét.

Ahogy teltek a napok és hetek, jó barátok lettek, gyakran játszottak, vándoroltak az árnyékos réteken, a fák között és a napsütötte tisztásokon. Csalántortát, és medvehagymalevest ettek, friss patakvízzel oltották szomjukat.

Hogy miképpen beszélgettek egymással? – Öleléssel, mosolyokkal, mely mindig mindenkinek nagyon fontos. Kézmozdulatokkal próbáltak gondolatokat cserélni.

Megígérte, hogy egyszer engem is bemutat neki. Remélem, hamarosan eljön az ideje. Izgatottan várom a találkozást!

A szeretet varázserővel bíró fogalom, mely az embereknek nagyon fontos érzés.

Menjetek, mártózzatok meg egy nagy adag szeretetben! Mert a szeretet mindennél fontosabb, és mindenen átsegít.

Szeretettel ölel Benneteket:

Tóth Kamilla 3. osztályos tanuló
Budapest

A beteg maci

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy bocs. A bocs iskolába járt, méghozzá: Rókával, Sünnel, Őzzel, és Nyúllal. A tanárt úgy hívták, hogy Bagoly.

Egy nap névsorolvasással kezdték a tanítást:

- Róka jelen, Sün jelen, Őz jelen, Nyúl jelen. Csak Maci nem szólt, mert hogy nincs jelen.

A maci beteg lett.

- Ne tessék aggódni tanár úr, beteg lett Maci-szólt a Sün

- Menjünk el meglátogatni, és biztosan jobban lesz.

Meglátogatták.

Ezután a macit elvitték szülei Nyúl mamához és Nyúl papához, mert ők orvosok. Ők azt mondták, pár nap múlva jobban lesz.

Négy nap múlva már ment is iskolába. Nagyon örültek az osztálytársai. Boldogan kezdték a tanítási napot. Itt a vége, fuss el véle.

Tóth Vivien

Mikepércs

Gondolatok a reményhez

Bár most sokszor bánatod van,

De hidd el, keserved hamar elillan!

Édesanya mindig fogja kezéd,

Úgy a jó, ha mellette van helyed.

Gondolatok a reményhez,

Ha majd meggyógyulsz, milyen jó lesz!

Együtt játszol majd a barátokkal,

S jókat nevetsz majd anyával.

A gyógyulásod hamar eljön majd,

De ahhoz az kell, hogy ezt te is akard!

Gondolatok a reményhez,

Ha majd meggyógyulsz, milyen jó lesz!

Ujvári Anita Melinda, Kazincbarcika

Egy Édesapa és gyermeke

Feltárom most egy fiú különös életét,
Aki egy üzenet hallatán teljesen
megváltozott.
Úgy kezdődött az egész, mint egy
hullámvölgy:
Megismerte a mennyei Édesapját,
És minden jó volt, míg
Egy lánnyal meg nem ismerkedett.
Az a lány nagyon lehúzta a mélybe,
Amit nagyon megbánt a fiú.
Földi apjával nem mert kommunikálni,
Mert nem látta jónak, ezért hát
Még mélyebbre süllyedt.
Abban reménykedett, hogy majd
megoldódik,
De sajnos még rosszabbá vált!
Eltávolodott mennyei Édesapjától is,
És elvesztette minden boldogságát;
Beteggé vált a lelke!
Egyszer egy szép nyári napon
Egy élethez hasonló kis lángot
Gyújtott a szívében egy gyönyörű Angyal;
Első pillantásra beleszeretett.
Ám ezt még nem tudta saját magáról se,
Mígnem saját maga nem jött rá,
Hogy az Angyalt el is veszítheti.
Sose mert közelíteni az Angyalhoz,
Csak távolról csodálta szépségét,
De mégis szüksége lett volna szeretetére.
Tán egy pillantásától is lázba jött,
De ezt sohasem közölte mással.
Az Angyal is kedvelte, de a boldogságot

Soha nem látta benne,
Még egy árva mosolyt se az arcán.
Nagyon bánta ezt az Angyal,
De sajnos nem tudott tenni semmit.
Kérte is sokszor a mennyei Édesapát,
Hogy változtassa meg a fiút,
De változás sok ideig nem történt.
Sokat sírt emiatt az Angyal,
De mégse tudott tenni semmit!
Mikor egyszercsak nem foglalkozott
Már ezzel a fiúval, mert megunta,
Akkor ez a fiú még több szenvedést
Kapott, hisz szerette az Angyalt.
A szenvedéseiből és fájdalmaiból
Neheztelés, harag majd gyűlölet lett.
Nem érdekelte ezután a fiút az Angyal,
De valahol szíve mélyén megtört.
Egy szép nyári délután, mikor a fiú
És az Angyal egymás mellé került,
Ekkor a fiúnak eszébe jutottak a régi
emlékek,
És megbántotta egykori szerelmét, az
Angyalt.
Mikor kiáradt a szeretet, az Angyal
Csak úgy tudott megbocsájtani,
Hogy a mennyei Édesapa üzenetét
Átadja ennek a fiúnak, aki zokogott.
Az üzenet átadásával az Angyalnak
Minden kötődő érzése a fiú iránt
megszűnt.
A fiú pedig az üzenet által rájött,
Hogy a mennyei Édesapja szereti őt

Nagyon, és megbocsájtotta már rég
A fiú tetteit, és nem akarja elhagyni
gyermekét!
Ezek után az Angyalnak a munkája is
Bevégeztetett a fiú életében és elérte
Nála a változást nagy mértékben!
Talán még nem százszázalékban van
Meg a fiúnál a változás,

De nagy mértékben elérte a célnak
Negyed útját, és mostmár a boldogsága
Is visszajött, a száján pedig
Sokkal többet csücsül a mosoly.
Mert a mennyei Édesapának az üzenete
Többet számított a fiúnak úgy,
Hogy az Angyal adta át,
És így meggyógyult a lelke!

(Igaz történeten alapszik; Költötte: Tóth-Budai Anna; 2011.10.12.)

Tóth-Budai Anna
Nagyvárad

Isten szava

Veled vagyok éjjel-nappal,
bánatban és boldogságban.
Hűn őrzöm lépteidnek nyomát,
élted minden mozzanatát.
Nem hagylak el, mert szeretlek,
ezt tudnod kell, hát ne add fel!
Küzdj, remélj, higgy bennem szüntelen!
És lelked örökre élhet.

Vékony Ramóna
Kiskunfélegyháza

Szeretet, remény, gyógyulás

Minden azzal indult, hogy elérkezett végre a kedvenc napom. Ezt vártam már hónapok óta. Anyuék már többször megígérték, hogy elmegyünk oda, de semmi nem lett belőle, egészen eddig a napig! Nem arról lett nevezetes ez az időpont, hogy szombat volt vagy vasárnap, már abban sem vagyok biztos, hogy tavasz volt, de talán az. Viszont akkor a kedvenc helyemre, az állatkertbe mentünk. Ez a lényeg! Reggel az autóban kicsit még izgultam, hogy milyen is lesz, együtt az egész családdal, de aztán megnyugodtam. A tesómmal, Petivel sajnos keveset voltunk együtt, mert ő már középiskolába járt, míg én csak másodikos voltam.

Odaértünk. Végre megtörtént az a pillanat is. Kiszálltunk a kocsiból, s anyu valami olyasmit sugdosott apunak, hogy elég fehér ez a gyerek, de nem is igazán figyeltem oda, inkább Petivel töltöttem volna az időt. Hosszú volt a sor a pénztárnál, de azért bejutottunk. Rögtön odafutottam az első kerítéshez, s meg is láttam a csodás flamingókat. Nagyon tetszettek. Petit minden felé hívogattam, de sajnos nem igazán akart velem futkározni. Láttuk az elefántot, zebrákat, zsiráfokat, még keresztes pókot is, bár ő nem igazán tetszett nekem. Majd elérkeztünk a medvékhez. A jegesmedvét is kedvelem, de most inkább a grizzly medvére voltam kíváncsi. Oda is futottam, hisz mindenhová én akartam először odaérni, kicsit ki is melegedtem, de megérte. Láthattam ezt a csodaszép, hatalmas állatot, ahogy éppen odajött, egész a szikla szélére. Nagyon tetszett, tapsoltam, még beszéltem is neki, majd mintha felágaskodott volna, s egy nagyot kiáltott.

Hirtelen valamilyen lámpafény világította a szememet, nagyon zavaró volt. Minden fehér volt körülöttem, nem tudtam hol vagyok, de abban biztos voltam, hogy nem a kedvenc kiránduló helyemen: az állatkertben. Ez akkora szomorúsággal töltött el, hogy már sírni kezdtem volna, de anyu hangját hallottam meg, közvetlen mellőlem.

- Nézzétek, mintha ébredne. – mondta valakiknek.
- Hála a Jóistennek! – hangzott egy apura emlékeztető alak szájából.
- Hol vagyok, s mi történt a medvével? – kérdeztem félénken.

Most már biztos voltam abban, hogy ők azok. S talán még Peti is itt volt, bár őt nem láttam tisztán, mert túl messze állt az ágytól.

- Kicsikém - mondta édes anyukám – nem emlékszel semmire?
- De hisz az előbb még az állatkertben álltunk a medvéknél, most meg itt vagyok ezen a fehér helyen.

Apu elmosolyodott, s mintha a szeméhez nyúlt volna.

- Ez a fehér hely sajnos egy kórház. Elájultál, és sehogy sem lehetett felébreszteni, így kénytelenek voltunk a mentőket riasztani, akik ájultan hoztak be a kórházba. Most mindannyian itt vagyunk, mert nagyon aggódunk érted. Vért is vettek tőled, és most azt vizsgálják. Sajnos, csak ha lefolyt az infúzió, akkor mehetünk haza, de ne izgulj, már nincs sok hátra.

Ezzel a mondattal kezdődik az én életem kálváriája. Hiába vártam azóta, hogy igenis azt mondják, hogy már nincs sok hátra és hazamehetsz, ez a mondat sokáig nem hangzott el. Aznap egy darabig még fent voltam, majd aludtam is a sok várakozásban, mert a vérvizsgálat eredménye csak nem akart megérkezni. Anyut és aput kihívták a szobámból, s csak Petivel maradtam. Nagyon sokat kellett várni, míg visszajöttek, de Peti nem igazán szólt hozzám, igaz válaszolt, ha kérdeztem, de ő sosem kérdezett. Ez zavart, hisz a testvérem.

Talán órák teltek el, mire végre visszajöttek a szüleim. Anyu szeme mintha pirosabb lett volna, mint mikor kiment, de ezt én a kinti hidegnek tulajdonítottam. Majd valami olyasmit próbáltak elmagyarázni, hogy egy darabig még itt kell maradnom, csak egy pár napig, míg ki nem elemzik rendesen a vértesztemet, de ők nem maradhatnak velem, de megígérték, hogy minden nap meglátogatnak.

Így is volt, minden áldott nap visszajöttek, de ha megkérdeztem, hogy mikor mehetek haza a válasz mindig az volt, hogy majd hamarosan. De az a hamarosan sosem akart elérkezni. Viszont valami megváltozott. Peti másnap megkérdezte, hogy vagyok, majd napról napra így tett. Talán egy hét múlva, mikor megint jöttek Peti puszit adott, ekkor valami megváltozott a szívemben Peti iránt.

Hetek teltek el, s napról napra több vizsgálatra vittek, de senki sem akart arra a kérdésre válaszolni, hogy miért vagyok még mindig itt. Egyre gyengébbnek éreztem magam. Egyetlen ember volt, aki megpróbált választ adni, ő egy nővér volt, és azt mondta:

- Tudod, hogy nagyon szeretünk. Sok orvos bácsi és ápoló néni csak az ilyen kisgyerekek miatt van itt, akik olyanok, mint te, s ugyanez miatt nem mehetnek haza.

Tudom, ő sem válaszolt a kérdésekre, de legalább tőle megtudtam, hogy nem egyedül szenvedek ezzel a problémával, hogy a semmi miatt tartanak idebent. Nem értettem mire is jó ez nekik, de egyszer majdcsak kiderül, gondoltam. Sajnos a vizsgálatok egyre sokasodtak. Majd hetek múlva Peti azt mondta, már nem sokáig kell szenvedned. Ezt nem tudtam mire érti, hisz boldog vagyok, semmi furcsaságot nem tapasztaltam a gyengeségemen kívül. Meghallottam, hogy a doktor bácsi azt mondta a nővérnek:

- Valószínűleg holnapra kitűzheti az első időpontot.
- Milyen időpontot? – kíváncsiskodtam.

- Ne félj, nem fog fájni. – mondta a doktor bácsi.

Sosem szoktam félni, de ebből a mondatból mindig sejtettem, hogy valami nagyon rossz fog következni. Másnap érkezett az első ilyen, valami olyasminek hívták, hogy kemoterápia, ezután minden nap kellett ilyenre is járni, de anyu sosem jöhetett be velem, ez rossz volt. Peti már játékokat is hozott be nekem, s mindent elmondott, hogy milyen meséket nézett meg helyettem a tévében, hogy ne maradjak le róla. Ekkor mindig olyan melegség töltötte el a szívemet, éreztem, hogy egyre közelebb kerülünk egymáshoz, már nincs az a nagy távolság, hogy alig szólunk egymáshoz. Egyre jobban kedveltem őt, és mindig vártam, hogy jöjjön már. A napok múlásával vele beszélgettem a legtöbbet, és boldogsággal töltött ez el.

A változatosság kedvéért egy idő után már sugárkezelésre kellett járni, de ekkor már nem is tudom milyen hónap lehetett. Nyár volt, ebben biztos voltam. Sajnáltam, hogy a barátaimmal nem tudok beszélgetni, de örültem, hogy helyettük itt van nekem Peti, akivel egyre jobban megértjük egymást. Majd egyik nap azt mondták az orvos bácsik, hogy most jön a neheze. Valamilyen műtét következhetett, mert szobatársat is kaptam, aki azt mondta, hogy ő már volt ilyenén, s ne féljek, minden jól fog menni.

Nem tudtam mire számítsak, de aznap az egész család reggeltől bent volt velem a kórházban. Sajnos hamar jöttek a doktor bácsik és áttettek egy másik ágyra, hiába mondtam nekik, hogy én át tudok egyedül is mászni, nem hittek nekem... Majd elindultunk a műtő felé, s erre a pillanatra máig emlékszem, nem azért, mert féltem, igazán is, hogy bátor voltam, mert a szobatársam is azt mondta, nem lesz semmi baj. Hanem azért emlékszem, mert a doktor bácsi azt mondta:

- Leukémiás, csontvelő átültetés lesz, ott fekszik a páciens. – s rám mutatott.

Ekkor valami megtört bennem, s mindennél jobban sírni kezdtem. Nem tudtam, mi ez a betegség, s egyáltalán az-e, amiről hallottam, de azzal tisztában voltam, hogy halálos. Tehát ezért nem akarták, hogy megtudjam, ezért volt az a sok titkolózás, s ezért volt anyu szeme oly sokszor vörös. Nem tudtam elhinni, de hiszen semmi nem utalt rá. A folyosón anyu és Peti futott hozzám a leghamarabb, apa kicsit lemaradt, próbáltak nyugtatgatni, hiszen ha sírok, akkor nem biztos a műtét sikeressége, meg kell nyugodnom, s az utolsó, elhaló szavuk az volt:

- Tudd, hogy mindennél jobban szeretünk!

Betoltak a műtőbe, s már csak arra emlékszem, hogy felébredtem a nagy fehér szobában újra, s Peti könnyektől áztatott, mosolygó szeme néz vissza rám. Úgy megörültem

neki, hogy fel akartam ülni, s megölelni, de nem tudtam, ő gyorsan lehajolt hozzám, és a karjaiba zárt. Sírtam, de az örömtől, hogy együtt vagyok velük, s túléltem.

Attól a naptól kezdve mintha tényleg egyre jobban éreztem volna magam. Egyre több életkedvem lett, főleg amikor bejöttek hozzám az osztályból a barátaim. Persze maszkban és zöld ruhában kicsit viccesnek néztek ki, s egy darabig nem is tudták min kuncogok, majd megosztottam velük. Elmondták mennyi minden volt az iskolában, amiről lemaradtam, de azt mesélték, hogy kirándulni már csak velem mennek, mert nélkülem nem is volt az igazi. Ez nagyon jólesett. Sajnos hamar menniük kellett, mert csak fél óra látogatási időt kaptak, ezt sajnáltam, de megígérték, hogy majd még eljönnek.

Petivel egyre jobban megértjük egymást, már többször is volt olyan, hogy csak az esti járattal ment haza, addig végig velem játszott. Ennek nagyon örültem. Egyszer már este volt, és el kellett mennie, búcsúzásul ezt mondtam neki:

- Nagyon szeretlek. – majd meglepődtem.

Tudom, hogy a testvérem, s sokszor kellett volna már mondanom ezt neki, de szerintem ez volt az első, hogy kimondtam, mert Peti úgy megölelt. Azóta napról napra jobban érzem, hogy a szerettemért és a családomért igenis megéri élni, s a kórházi napjaim egyre fényesebbek lettek a boldogságtól.

Ma már én vagyok gimnazista, s a bátyámnak családja van. A kórházból való hazatérésem napja emlékezetes, szinte ünnepnap volt. Mindennél nagyobb boldogság tölt el, mikor a kontrollkezelésekre járunk vissza, és azt mondják, igen, most már egészséges vagyok. De mindmáig, és szerintem életem egészében a legemlékezetesebb nap akkor is az a nap marad, amikor elmentünk az állatkertbe. Ma már tudom, s értem, hogy nem azért, mert aznap fedezték fel a betegségemet, hanem, mert akkor kezdődött a Petivel való közös testvéri élményeink sorozata, s azóta érzem tényleg, hogy nekem van egy testvérem. Mert a testvér a szeretetet és a megértést jelenti, s a közös élmények a legmeghatározóbbak. Az én testvéremért megéri élni!

Török Lilla
Pusztaszabolcs

Egy csodálatos gyógyulás története

Sok buta mese, történet kering erről a kis
lányról,
Én aprócska versem ihletadójáról.
De most itt az igazság, ím olvassátok,
S segítsétek Annuskát a gyógyuláshoz
Élt egyszer régen egy aprócska leány,
Annának hívták,
S beteg volt ám nagyon!
Lába ernyedt s nem hagyta Annának hogy
járjon.
Az orvosok bíztak a gyógyulásban,
Ám Annácska nem hitt önmagában.
Anyja,apja nem tudta vidítani,
Az orvosok sem tudtak biztatót mondani
Lemondtak a lány felépüléséről,
S már a szülőkkel tárgyaltak Anna
hazakerüléséről.
A kis leányka mindenről tudott,
S szeméből könnyek sokasága zuhog.
Tudta ő hogy nem labdázhat, bújócskázhat,
fogócskázhat,
S anyjával sem tudnak többé almát szedni,
körtét enni.
Másnap Annát tolószékbe rakták,
S az apa levitte parkolóba lányát.
Ottan aztán ölbe kapta,
S az anyósülésre rakta.
Kicsi Anna kinézett a felhőkbe,
S kinyújtotta kezét a zuhogó esőbe.
Úgy érezte, hogy az eső Isten ajándéka,

S segít majd, hogy újra mozogjon a lába.
Hirtelen a lány apja fékezett egy nagyot,
S Anna szíve kettőt kihagyott.
De hiába, mert nem történt semmi,
Ugyanúgy apjának kellett kivenni.
Beleült a kocsijába s begurult a
lépcsőházba.
Onnan aztán be a liftbe,
És fel az 5. emeletre.
Amikor felért begurult a lakásba,
S magát ekképp elkiáltotta:
„Anya, anya itt vagyok! Sajnos
tolószékben vagyok!”
Anyja nem volt sehol sem,
Anna így hát felpattant s keresésére sietett.
Álljunk csak meg, sietett?
Hisz Annus lába beteg!
Nem igaz ez mert Annuska lába,
Meggyógyult s úgy tud szaladni mára,
Hogy a legjobb futót is le tudná győzni
lába!
Tán Isten esője segített?
Nem úgy van az!
Anna magán segített!
Mert kívánta s fohászkodott Istenhez,
Isten meghallotta Annus fohását,
S meggyógyította a lány lábát!

Török Luca Kyra
Kunszentmiklós

Semmi sem lehetetlen...

Valamikor régen, amikor az állatok uralták a földet, élt egy medve. Ezt a medvét Haminak hívták, mert olyan torkos mackó volt, hogy mindent megkóstolt. Mindenki ugyanazt mondta neki: „Ennek nem lesz jó vége...” De nem hallgatott senkire. Egy napon Hami finom illatokat érzett az erdőből, ezért felállt és követni kezdte az orrát. Amikor az erdőbe ért, a bölcs bagoly szállt felé. Amikor meglátta Hamit, leszállt és beszélni kezdett.

- Nem jó ötlet odamenni. A róka és a farkas összekapott és most mindenki ott van. Veszélyes.

Hami most sem hallgatott rá. Ment tovább, amíg el nem érte az illat forrását, ami egy málnabokor volt. Mohón felmarkolt egy kis málnát, de az ágak felkarcolták a mancsát és a csontja tört.

- Jaj! Mi lesz most? Soha többé nem ehetek bokorról! Ilyen sorsa van az önfejű medvének! – jajveszékelt Hami, s hazacammogott anyjához. Otthon aztán elpanaszolta anyjának a történeteket.

- Tudod, kicsim, nem lehet mindig igazad. Senki nem tökéletes – mondta anyja, s megsimogatta fia fejét. Később Hami kiment játszani.

- Hé! Hahó! Játshatok? – kérdezte, amikor meglátott 5 hancúrozó bocsot.

- Nicsak! Ha játszánál, akkor elinnél! – kiabálták, majd elküldték Hamit. Hami magányos medve volt. Senki nem szerette. A mancsa pedig soha nem gyógyult meg. Egy nap épp erdei köreit róttá, amikor egy hang szólította meg:

- Leszünk barátok? – kérdezte.

- Ki vagy? – kérdezett vissza Hami. Közben meglátott egy mókust.

- Én – mondta a mókus.

- Lennék a barátod – mondta Hami.

- Juhé! – kiáltott a mókus és mesélni kezdett. – Tudod, a családban én vagyok a legkisebb, ezért mindig csúfoltak. Most pedig elszöktem. Bogárka vagyok, neked csak Bogi. Nézd! Elindultak a testvéreim! Ott! – mutatott a mókus a fa tetejére. – Kövess! – utasított a mókus és elrohant, Hami pedig utána. Egy tónál álltak meg. Hami előre ment és beletette a vízbe a mancsát. A vízen ott játszott a napsugár. Kellemesen hideg volt a víz, ezért sokáig csinálta ezt. Amikor kiemelte, csodálkozva látta, hogy a mancsa meggyógyult. igen, mert a víz a gyulladás vize volt! Hami Bogira nézett és megköszönte:

- Rendes tőled! Köszönöm!

- Nagyon szívesen tettem! – válaszolt Bogi. Hami egy igaz barátot talált és még sok barátja lett. Mindig hálás volt Boginak a tettéért. Hami élete teljesen megváltozott. Ebből tanuljátok meg, hogy

Semmi Sem Lehetetlen!

Török Luca Kyra
Kunszentmiklós

Bízva bízni

Mondd, te is érezted, hogy egyedül vagy? Hogy senki nem gondol rád? Akkor ezt rögtön felejtsd el! Hiszen mindig van Valaki aki gondol rád és szeret, csak nem mindig tudsz róla. Tárd ki a szívedet, lélegezz mélyeket s hallgasd meg e történetet.

Néha különös érzések kavarnak bennünk. Mintha figyelnének vagy épp egy nagy pusztit adnának arcunkra. S ez nem a képzelet, hanem a valóság. Angyal, ki vigyáz rád. Kivel megoszthatod örömed, bánatod, ki meghallgat, bármilyen pillanatban ott van veled. Ő vigyáz rád. Jóságos és türelmes. Tudja olykor nehéz az élet, de van miért küzdeni, csak hinni kell benne, s a jó dolgok sora ér utol téged. Engedd, hogy megismerjen, hogy te megismerd. Lehet, hogy legközelebb egy barátodban búvik meg, ki aggódva figyel téged, és kéri a Jó Istent adjon, neked erőt küzdeni. Hisz neki a világot jelented. Neki te vagy az élet. E nemes célért küzdj! Bizonyítsd be Angyalkádnak; a szíved csordultig van szeretettel, melyet ki mersz engedni lelked kapuján! Érezd jól magad, örökítsd meg a jó pillanatok játékát, hogy felnőtt korodban visszaemlékezhess rá! Küzdj a barátaidért, kik élni - halni mernek érted, kiknek a világ minden percét jelented! Hidd el! Olyan Szív nincs, ki ne gondolna rád, s a holnaphoz szükséges egészségcseppet Angyalkád gyűjtögeti össze minden egyes este házról- házra járva, kuckókba bekopogtatva, szorgalmas lázban égve hitedért, reményedért. Mert még a csiripelő madarak is a te neved éneklik, s kukucskálnak be gyönyörű, szép orcára ablakodon keresztül, mikor alszol, s a nap első sugarai megérkeznek hozzád, megcsillantva selymes bőrödet.

Mi érted vagyunk, s te értünk vagy. Veled teljes a létünk, te egészítesz ki bennünket! De hallgass ide! Rendelkezel aranyló meseszárnyakkal, melyekkel álmaidban repülsz szivárvány fellegeken keresztül! S mosolygó szemed lobbantja lángra a megfáradt emberek gyertyáját és sugározza a reményt és jóságot. Kérlek, bízz magadban! S a víz királykék hullámain érkezik az erő és az akarat, fátylat terítve a múltra és egy ígéretes jövő kezdetét jelentve, s te vagy ehhez a vezér! Irányítsd akaratodat és mutasd meg, mennyi erő lakozik e pici gondolatban! Nincsenek ellenfeleid. Bár vannak akadályok, de a mesékben is sikeresen megküzdöttek a gonosz sárkánnyal, majd jóra fordult a történet. S a csodatevő lények, mint te is, varázserővel rendelkeznek, melyet ki kell használni a gyógyuláshoz.

Ha becsukod a szemeid és kitárod áldott, hatalmas Szívedet, kiabáld ki a nagyvilágnak: Én élni fogok mindenkiért, mert erős vagyok és szeretettel teli!

Trixler Bettina

Kaposvár

Reményvirág

Egyszer volt, hogy nem volt, hetedhét országon is túl, az Óperenciás-tengeren is túl, de még az üveghegyeken is egy sánta arasszal túl, volt egyszer egy király, s annak egy szépséges leánya. Aranyország királya volt a leggazdagabb a vidéken, de talán a legbánatosabb is. Kapzsiságában úgy megadóztatta az országát, hogy az embereknek alighogy a napi betevője megmaradt. A sok pénzt és kincset azonban nem használta semmire, csak néha bement a kincstárba és boldogan összeszámolta a vagyonát. A nagy szegénységben élő nép pedig úgy legyengült a sok éhezés miatt, hogy borzalmas járvány ütötte fel a fejét Aranyországban. A király próbálta óvni egyetlen leányát, Világszép Hajnalrózsát a betegségtől. A királykisasszony még a lábát sem tehetette ki a palotából, ám a szörnyű járvány még így is rátalált és megbetegítette. A király hívatott a világ minden pontjáról száz meg száz gyógyítót, varázslót meg kuruzslót, de Világszép Hajnalrózsát egyikük sem tudta meggyógyítani. Aztán egyik reggel a királykisasszony különös dologról számolt be a királynak:

- Édesapám, én az este csodás álmot láttam. Megjelent előttem egy vénséges vén ősz öregapó, és azt mondta, hogy létezik gyógyír a betegségemre. Ha megszagolom a reményvirágot, tüstént jobban leszek. Ám ez a csodálatos virág csak Tündérországból nő, és csak a tündérkirály adhatja oda – ahogy a királykisasszony elmondta az álmát, elájult.

- Tüstént hirdessétek ki, hogy aki elhozza a lányomnak a reményvirágot, annak két szekér arany, drágakő és bármiféle kincs lesz a jutalma, amit csak kér tőlem – mondta a király a szolgájának, de leánya ágya mellől nem kelt fel. A kezét fogva vigyázta nyugtalan álmát.

Az országban mindenfelé kihirdették a király szavait, de az emberek vagy azért mert betegek voltak, vagy mert nem hittek zsarnok királyuk szavának, el sem indultak megkeresni Tündérországot. De hallotta ezt Tisztaszívű Tamás is, akinek édesapja szintén ettől a járványtól szenvedett.

- Ne búsuljon édesapám – mondta a szegény legény. – Egy-kettőre meggyógyul, ha hozok abból a reményvirágból magának, meg a királykisasszonynak is.

Azzal elbúcsúzott édesapjától, még egyszer megígérte ugyanezt édesanyjának, és felkerekedett, hogy megtalálja Tündérországot. Ment, mendegélt a szegény legény hegyeken, völgyeken által, erdőn, mezőn keresztül, hol előre, hol hátra, hol egyenesen, hol görbén. Amint egy jó nagy tó mellett mendegélt, hallotta, hogy valami madár vergődik a nádban. Leguggolt, széthajtotta a nádat, s mit lát mit nem, egy aranytollú hattyú vergődött hasztalan,

mert valami miatt nem tudott kiszabadulni a nádasból. Hát akkor megszólalt az aranytollú hattyú:

- Te legény, szabadíts ki, s bizony megszolgálom.

- Kiszabadítalak én akkor is, ha meg sem szolgálod – mondta a legény s egyszeribe kiszabadította a hattyú lábát, amire rátekeredett a hínár.

- No, te legény – szólalt meg újra a hattyú -, az életemet megmentetted, jótétel helyében jót várj. Háromszor szolgálom vissza a segítségedet.

- Jól van – mondta a legény-, de ugyan bizony mit segíthetnél rajtam? Nagy bajban vagyok én, azon te nem segíthetsz.

- Ha bajban vagy, mondd el nekem, mindjárt segítek rajtad.

Szomorú volt Tisztaszívű Tamás, de mégsem tudta megállni, hogy a hattyú beszédén el ne nevesse magát.

- Hát jól van, mondd meg, merre van Tündérország, s ott a királyi palota – felelte végül mégis. Na de most a hattyú nevetett.

- Hiszen éppen onnan jövök – mondta. – Csak ülj fel a hátamra, s egy szempillantás alatt odarepítelek a tündérkirály elé, majd ő kisegít a bajból.

Örült ennek Tamás, de hogy örült! Felült az aranytollú hattyú két szárnya mögé, s már szálltak is, sebesen, mint a gondolat. Egyszer csak megállapodott a hattyú és azt mondta:

- Itt van Tündérország!

Bezzeg tátva maradt Tamás szája a látványtól. Más ország ez, mint Aranyország, más, mint bármelyik másik ország. Rubinvirágok nyíltak a réten, aranyszőrű paripák legelésztek, amerre csak a szem ellátott. A fákon arany- és ezüstalmák, körték, szilvák meg mindenféle gyümölcs. Körös-körül pedig hegyeket látott, de az mind gyémánthegy volt, és úgy ragyogott, hogy a szeme káprázott tőle.

- Na, ez csakugyan Tündérország – mondta a legény ámulva. Ahogy felocsúdott a látvány bűvöletéből, folytatta:

- No, de most már vezess a tündérkirály elé.

Repült a hattyú, szálltak, mint a gondolat, s hát egyszer csak megállt az aranytollú madár. Aranyország királyának palotája csupa fényűzés volt, de egy percre sem vetekedhetett volna a tündérkirály lakhelyével. Minden emeletén ezer ablak, és mindegyik színaranyból. Akkora volt ez a palota, mint egy város. A két legnagyobb aranyablak ki volt tárva, s hát ezen repült be a hattyú, hátán Tisztaszívű Tamással. Odabent ült a tündérkirály hatalmas gyémánttrónján. Tamás leszállt a hattyú hátáról, és fejet hajtott.

- Hát te ki és mi vagy, hogy kerültél ide? – kérdezte meglepetten a tündérkirály.

- Én bizony, felséges tündérkirály, Tisztaszívű Tamás vagyok Aranyországból. Azért jöttem, hogy kérjek felségedtől két reményvirágot, mert igen nagy szükségem lenne rájuk.

- Hallottam hírét Aranyországnak, ezért azt is tudom, hogy miért lenne olyan nagy szükség azokra a reményvirágokra – mondta a tündérkirály. És mivel kedvére való volt Tamás egyenes beszéde, eképpen folytatta:

- Szívesen adok neked két reményvirágot, ha megfelelsz a találós kérdésekre. Csak a tiéd, mégis mások használják többet. Mi az? - Hát Tisztaszívű Tamás gondolkozott, törte a fejét, még a homloka is ráncba szaladt. Egyszer csak felderült az arca és így válaszolt:

- A nevem. Csak az enyém, mégis mások használják.

- Jól feleltél – bólintott a király. – Ezért megkapod a két reményvirágot. Ha elülteted és szeretettel gondozod, fává nő, olyanná, amiről ez a két virág is származik. De jól figyelj, mert ha a reményvirág kapzsi kézbe kerül, nem lesz belőle több egyszerű virágnál.

Tamás megköszönte és megfogadta a tanácsot, aztán kezében a tűzpiros, élettől lobogó reményvirággal másodszor is felült a hattyú hátára. Nem telt bele három szempillantás, és már otthon is volt szülei apró házában. Az édesapja már szinte a halálán volt, de hogy megörült a fiának! Aztán meg elég volt egyetlen szippantás a reményvirág illatából, és már ki is tudott kelni az ágyból, a bajsza pedig jobban pöndörödött, mint ifjú korában. Megörültek egymásnak, összeölelkeztek.

Tamás a tündérkirály szavát követve elültette az egyik reményvirágot a kertben, ami azon nyomban kihajtott a földből, ahogy belekerült, és bimbók sarjadtak rajta. De Tamás még nem végezte el a dolgát, így hát harmadszorra, utoljára is felült az aranytollú hattyú hátára, s vitte a másik reményvirágot, hogy Világszép Hajnalrózsa is meggyógyulhasson.

- Uram, királyom, Tisztaszívű Tamás vagyok, és elhoztam a reményvirágot a királykisasszonynak, hogy megszabadulhasson a betegségtől – hajtott fejet a királynak. A hattyú ezúttal is, mint Tündérországból, egyenesen a király színe elé reptette, a királykisasszony ágya mellé. Letette Tamást, és mert a szolgálata lejárt, azonnal el is repült, mintha ott sem lett volna.

A király először megdöbben, aztán megörült, és már nyúlt is volna a virágért, de Tamás visszatartotta egy szóra.

- Felséges királyom, a tündérkirály azt mondta, a reményvirág elveszti a hatását, ha kapzsi kézbe kerül...

De a király meg sem várta, hogy befejezze, kivette a kezéből a virágot és leánya orrához tartotta. Ám ez alkalommal nem történt semmi, a királykisasszony ugyanúgy aludt tovább.

- Hazug! Tömlöcbe vele! – kiáltotta égtelen haragra gerjedve a király, mikor látta, hogy nem történik semmi.

Abban a pillanatban katonák fogták közre Tamást, és már vitte volna is a börtönbe.

- Várjon! – kiáltotta a legény. – Hoztam még egy virágot az édesapámnak, akit meg is gyógyított. Az majd használ a királykisasszonynak is.

Hát mit tehetett a király, mint nem, hitt Tamásnak. Vigyázva aranyos hintóba fektették a királykisasszonyt, s Tamást követve elmentek a kis házikóhoz. Látják, hogy a picinyke kertben embernyi magas fává nőtt a virág és rengeteg új hajtást hozott. Így hát Tisztaszívű Tamás leszakított egy vöröslő reményvirágot, és a királykisasszonyhoz vitte. Amint megérezte az illatot Világszép Hajnalrózsa, kinyitotta a szemét, akárha csak a délutáni pihenőjéből ébredt volna. Ahogy a két fiatal megpillantotta egymást, nyomban szerelmesek is lettek. És mert a király annyira örült leánya egészségének, megtartották az esküvőt, s utána a hetedhét országra szóló lakodalmat.

A király eztán belátta hibáit, szétszította kincse nagy részét, s ettől fogva bölcsen és igazságosan uralkodott Aranyországban. A reményvirágot termő fától pedig az ország minden betege meggyógyult.

Aki nem hiszi, járjon utána.

Turkevi-Nagy Kinga

Kecskemét

Szeretet, Remény, Gyógyulás

Sz eretet és jólét életünk értelme,
E me vers sorai melegséget hoznak szívembe és lelkembe.
R ólunk, gyermekekről szól a jövő,
E szes légy, vigyázz ránk világ, mert pereg a drága idő!
T alpunk alatt szikra pattan, ötlet ötlök fejünkben,
E mberek leszünk egykettőre, s majd szorgosan
T eszünk-veszünk, úgy, hogy még jobb legyen a világ egészében.

R eményekben gazdag az élet, érezd ezt most Te is velünk, kérlek!
E gyütt repülünk, óvom, tartom szárnyaid,
M osolyogj, s meglásd a világ is táncba hív!
É bred lelked, lángol tested, az öröm szétszakít,
Ny ertessé válsz, erős maradsz, s e kaland után vidámabban dobog a szív.

Gy úlik a fény, látszik a vége az alagútnak,
Ó ra csörren, s a védőangyalaink élénk ilyenkor mindig kivonulnak.
Gy ere hát, a rossz álmom után várok Rád,
U tadon én is szívemből segítek, hogy Rád találjon a boldogság.
L ibbenünk a tengerek habjain Te és én,
Á túsunk mi minden akadályt, vigyázok Rád, hát ne félj,
S versem végéhez érkezvén, már mosolyogsz nagyban, érzem én!

Üveges Anna Rebeka pályázati munkája

Budapest, 2011. októbert

Üveges Anna Rebeka

Budapest

Álmában

Szüleinek szeme fénye, óvoda után megpuszilta a nagymamát, kézen fogta: így indultak haza minden ragyogó, júniusi napon. A nagymama szívesen ment a kis angyalért – így hívta: „Angyalka” –, és bár boldogság volt minden együtt töltött perc, néha kénytelen volt a csöppség egészségét felmérő vizsgálatokra, leletekre gondolni. Ilyenkor elmerengett, s bágyadt némaságából a kis unoka elégedetlenül csengő hangja riasztotta fel: ki szereti ugyanis, ha a világ egyedüli és legszebb lepkéjéről, a levegő lila és fekete szárnyú tündérééről folyik a szó, és figyelemre sem méltatják? Egyedüli gyermekként alapvetően ő volt a mindenség középpontja: elvárta és igényelte a rokonság egyedül őt megillető figyelmét, feltétlen és elkötelezett szeretetét.

Aznap, hazaérve, a kis unoka felragyogott arccal szaladt a drága nagyapa védelmező szárnyai, kéréses és dolgos kezei közé. A kedves idős embernek is hallania kellett erről a csodás lényről, így határozottságában is határozatlanul fogott hozzá a lányka a meséléshez. Kifulladásig és a nagyapa örömkönnyekig meghatott mosolyáig folyt a diskurzus: amikor viszont elfogyott a szó, a csöpp lány elbűvölően durcás nemtörődomséggel, várta az ősz nagypapa távozását. Az ilyen tapasztalt öregek értik a négyéves kis hölgyek öntudatos célzásait, így hát elhagyta a rózsaszín, játékokkal, kedves kacatokkal telepakolt rezidenciát.

Nagymama elvárásolt mosollyal az arcán és kérdéssel a szemében várta az öreget az ebédlőben: volt miről beszélni, volt mit várni. Meg kellett vitatni Angyalka aznapi állapotát és várni kellett – kínosan sokat – gyermekük telefonjára. Várakozásuk súlyosan rájuk nehezedő csendjét néhányszor az édes kislány – zárt ajtók miatt tompán hangzó – köhögése, halk pihegése törte meg. Az erre aggódva felpattanó egyik öreg, a másik nyugodtságra intő legyintésének engedve, kelleetlenül visszaült a székbe, a tespedt várakozásba. Egy idő után lassan elviselhetetlenné vált a nehézkes semmittevés: ki-ki tennivaló után nézett – teljesítendő feladat ugyanis mindig akadt.

Elcsendesült a ház, a természet viszont zajosan és sietve élte a napfényben úszó életet.

A gyermek megérezhette a kínos és fojtogató feszültséget, ezért szomorú szemmel, aggódva ballagott ki az udvarra. Mélyeket szívott június hónap meleg, mégis friss levegőjéből, és közben próbálta elhessegetni magától a gondolatot, hogy a nagyszüleinek, de legalábbis Anyunak és Apunak gondjai vannak. Lehet, hogy betegek. Igaza kell, hogy legyen: nem látta szüleit azóta, hogy napokkal ezelőtt elmentek a kórházba együtt, ők hárman. Bátor lányka volt, így biztosan hitte, Anyuék rátermettségében bízva merik a fehér, fura szagú kórteremben hagyni együtt, a szakállas, szemüveges óriás(i orvos)sal. Miközben ez a

hatalmas bácsi kérdezősködött, vizsgálódott, Anyuékat egy még hatalmasabb, hosszú szakállú, mély mennydörgő hangú orvos faggathatta... Ahogy feltételezéseit, sőt, bizonyosságait ízlelgette, fontolgatta, édesen koravén fintor húzódott lassan az arcán. És, mint azoknak, akiknek megnyugvásukhoz segédkezet óhajtanak, az ötéves lányka tudatalattija a segítségére sietett: eszébe jutott a levegő lila foltos szárnyú királynője, s rögtön arcán érezte a lény szárnyalása keltette lágy és hűs szellőt. Megbabonázta, mint eddig mindig. Lelkesen kutatni, keresni kezdte. Ahogy elragadta a játék heve, szívből kacagni kezdett, s a kedves gyermekhangra felfigyeltek nagyszülei, akik a mókát a nyitott ablakon keresztül („Jó lenne ebből a tiszta és bágyasztóan meleg fuvallatból őszre is raktározni egy kicsit!”) gondosan és megigézetten figyelték.

Perceket – vagy talán órákat? – töltött a becserkészéssel. Az idő múlásával a gyermeki lelkesedésen vigasztalhatatlan csalódottság lett úrrá: nem jött a tündér, nem volt sehol, hiába a vágyakozás, hiába az akarás. Durcásan, mérgesen összehúzott szemöldökkel ledöccent a földre, állát tenyerébe támasztotta, majd pityeregni kezdett. Ereje már nem maradt a felnőtteteket megindító keserves sírásra a játék fáradalmi és e miatt az utálatos köhögés miatt. Mindennek tetejébe, úgy látszik, a nagyszülők sem figyelnek rá – ma már másodszorra! –, mert ha így lenne, kezüket-lábukat törnék, hogy vigaszt nyújtsanak az életükre boldogságot hozó kis hősnek...

Hogy álomba sírta-e magát, vagy a szokatlan megterhelés fáradtságos volta űzte tudattalan állapotba: nem tudni. Rövid idő múlva a telefon csörgése riasztotta pihentető álmából. Fáradt, a sírástól vörös szemeit gyakorlott mozdulattal megdörzsölgette, rakoncátlan szőke hajszálait a helyükre rendezgette. Ekkor hirtelen egy selymes anyagot tapintott, majd összerezsent és feltekintett: láss csodát! A tündér, a lég koronás királynője itt van, eljött! Hatalmas, mennyei színekben pompázó szárnyait kiterjesztette – egy pillanatra a nyári nap erős sugarait is eltakarni látszott –, mintha kérkedne hatalmával. Másodpercek múlva, az „Angyal” hirtelen boldogan visított, kiáltott, ahogy kis beteg torkán kifért: amerre – a szépet és jót, a csodát meglátni akaró gyermek – szeme nézett, lilás-feketés szárnyú óriás tündéreket látott, százat, ezret. Ujjongó örömmel rohant a házba, „Nagymamáért”, „Nagypapáért” kiáltott, és ez utóbbi – rosszat sejtve – jött.

És az idős asszony elnézően mosolygott „Angyalkájára”: mert nem volt ott semmi abból, amit unokája izgatottan elrebegett: elreppentek a csodás lények. De örült ő akkor már mindennek. Lányától ugyanis jó híreket kapott.

Vajas Anna
Kisvárdá

Szeretet, remény, gyógyulás

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy iciri-piciri kisleány, aki egy kicsiny falucskában élt édesanyjával és két testvérével.

Édesapját sajnos még születése után elvesztette, nem ismerte. Nagyon hiányzott neki, de ennek ellenére boldogan élte hétköznapijait. Ahogy cseperedett, egyre kíváncsibbá vált, egyre jobban érdekelte édesapja halálának oka. Mindig azzal nyaggatta az anyukáját és testvéreit, de nem mondták el neki.

Rendeget barátja volt, akikre mindig számíthatott. Nem telt el úgy nap, hogy ne találkozott volna velük. Nagyon sokat játszottak együtt kint a mezőn: fogócskáztak, bámulták a kék eget, találgatták a felhők formáit, s önfeledten kacarásztak.

Teltek múltak az évek, a leányzóból nagylány lett, ismét kérdezgetett az apja felől, míg csak nem mesélte neki anyukája, hogy atyja súlyos betegségben vesztette életét, amelyet az orvosok már soká fedeztek fel, ezért nem tudták őt megmenteni. A lány könnyes, nézte szülőanyja elkeseredett, sápadt arcát, majd átölelte, megcsókolta homlokát. Mindketten megtörölték szemüket, mert tudták, hogy ezen már úgysem tud semmi változtatni, tovább kell lépni rajta.

Egy szép napsütéses napon kint játszott a kertben a kisasszony testvéreivel, amikor hirtelen rosszul lett. Idősebbik fivére odarohant hozzá, öccsét pedig beküldte, hogy szóljon az anyjuknak, aki rémülten rohant ki. Amint meglátta, hogy gyermeke a földön fekszik, azonnal hívta az orvost, aki sietett ahogy csak tudott.

Megvizsgálta a hölgyet, de ő sem tudta megállapítani biztosra, hogy mi lehet a baj. Néhány napig ágyban fekvést javasolt, reménykedvén abban, hogy csak kimerültség miatt történt mindez. Úgy is lett, ahogy a doktor kérte, de még 1 hét elteltével sem volt észlelhető semmiféle javulás, ezért kórházba került az ifjú hölgy. A családja utána sietett a klinikára, ahol azonnal szakszerű ellátást kapott. Többféle kivizsgáláson vett részt, melyek elvégzése után rákot diagnosztizáltak nála. Sajnos nem a legelején fedezték fel, sőt, mondhatni elég későn, ezért már nem volt gyógyítható. A főorvos úr írt fel neki különféle kezeléseket, melyek javíthatják állapotát, de nem lesz újra teljesen egészséges tőlük. A kisasszony egyetlen vágya az volt, hogy meggyógyuljon és ismét barátaival lehessen. Természetesen családja és ismerősei mindenben támogatták. Mellette voltak mikor szüksége volt rájuk, látogatták a gyógyintézetben, édesanyja pedig bent aludt vele minden éjjel. Mindenki nagyon aggódott érte. Telt múlt az idő, s már nagyon hiányoztak neki pajtásai. Amikor ezt elmesélte a rokonoknak, azok egyből megkérték a gyerekeket, hogy együtt látogassák meg, s szerezzenek

neki egy kis örömet. Így is tettek, másnap bementek hozzá. A leányzó nagyon megörült, átölelte barátait. Sokkal vidámabb lett, erőt adtak neki. Feledtették vele a kórházi környezetet.

Hiányzott régi élete. Bízott gyógyulásában, rokonaival együtt, akik szintén elhitték, hogy felépülhet, ezért bíztatták út, imádkoztak érte. Szeretetükkel próbálták minden rosszért kárpótolni. Eltelt néhány hónap a kezelésekkal, jött egy újabb vizsgálat, mely szerint a hölgy teljesen felépült. Az orvosok alig akarták elhinni. „Ez kész csoda”.- mondták. Erre az édesanya csak annyit tudott mondani, hogy ha hisz az ember az álmaiban és küzd céljaiért, akkor eléri azt. A lánynak ez volt az álma – a gyógyulás. Bízott benne, családja is támogatta főként szeretetével, és minden úgy lett, mint a tündérmesékben.

A kicsi lányka felnőtt nő lett, s mái napig boldogan él szerelmével és két gyönyörű kislányával. Itt a vége fuss el véle

Váradi Anett
Püspökladány

Mindent legyőz a szeretet

Van, hogy könnyes a szemünk,
Mert a betegség van ellenünk.
Ilyenkor kell megtanulni harcolni,
És a küzdelmet soha nem feladni!

Az életben bármi történhet,
De mindent legyőz a szeretet!

Hiszen sírni lehet, de feladni soha,
Ne szomorkodj, ha a sors mostoha!
Gondolj a szerető kedvességre,
A szívekben rejlő melegségre!

Az életben bármi történhet,
De mindent legyőz a szeretet!

Labda

Pattog a labda,
Suhan a bokorba,
De el kell kapni,
Mielőtt kilyukadna!

Siess utána,
Gyorsan eléje,
Nem szabad hagyni,
Hogy a tüske elérje!

Ha megvan,
Vigyázz rá jobban,
Mert figyelni kell ezután,
Mikor hova pattan!

Ujvári Anita Melinda
Kazincbarcika

Az újjá született kiskutyám

Képzeljétek, gyerekek, van nekem egy nagyon szép kiskutyám. Nagyon-nagyon szeretem. Biztosan Ti is szeretitek a kutyusokat.

A történetem a következő. Éppen indultam az iskolába, mert azt nem mondtam, hogy éppen most vagyok első osztályos, amire nagyon büszke vagyok. Na, nem annyira, mint a kiskutyámra, de azért mégis. Szóval indultam anyuval az isibe, amikor a kiskutyusom utánam szaladt. Hiába zavartam vissza, nem akart szót fogadni. Egyszer csak oda sem tudtam nézni, hirtelen elébe szaladt egy autónak, és az elütötte. Nagyon-nagyon sírtam. Nem is akartam utána iskolába menni, de anyukám azt mondta, szomorú lenne a tanító nénim, ha nem lennék ott, ezért mégis elmentem. Lelkére kötöttem anyunak, hogy azonnal vigye orvoshoz, és ápolja úgy, mint ahogy a kis testvéremet szokta. Anyukám mindezt, de én egész nap a kiskutyámra gondoltam.

Alig vártam, hogy hazamehessek. Az orvos azt mondta, nagyon sokat szenved, talán meg sem gyógyul, ő beadná egy állatkórházba. De én azt mondtam, hogy nem adom. Majd én ápolom, inkább nem megyek iskolába. Nagyon sajnáltam a kiskutyámat, bent aludhatott velem a szobámban, míg beteg. Egész éjjel figyeltem, nem is tudom, hogyan aludtam el.

Másnap csak mennem kellett megint iskolába, hiszen tanító néninek sem akartam csalódást okozni, bár elmeséltem neki szomorú történetemet. Ő is nagyon sajnálta a kutyust, és azt mondta, hogy a sérültekhez, betegekhez nagyon nagy türelem kell, ha kell, éjszakázni is kell velük, hiszen az ápolás nagyon fontos és emberséges, felelősségteljes dolog. Aki elvállalja, annak nem szabad visszakoznia.

Éppen ezért már alig vártam, hogy újból hazamehessek. Itt kezdődött a tragédia. Míg én iskolába voltam, anyuék elvitték a kutyuskámat az állatkórházba, mert már nagyon szenvedett. Azt mondta anyukám, ha nem viszik el, akkor meg is halt volna. Segítő kezekre volt szüksége, amit itthon, mi nem tudunk megadni neki. De biztosan nem szomorkodik a kutyuskám, hiszen okos kutyus, és tudja, hogy ahhoz, hogy meggyógyuljon, orvosokra, ápolókra van szüksége, akiknek szót kell, hogy fogadjon, még ha én nem is vagyok ott. Felhívtam az állatkórházat, ahol egy nővérke nagyon megszerette a kiskutyusomat, és megígérte, hogy nagyon vigyáz rá, és mindig ápolni fogja. Mondtam neki, hogy van megspórolt zsebpénzem, és elküldöm, hogy szeresse, és hogy meggyógyítsa a kiskutyusomat, de ő azt mondta, hogy pénz nélkül is mindent elkövet azért, hogy a kisbarátom meggyógyuljon. Én hittem neki. Egész idő alatt azon imádkoztam, hogy gyógyuljon meg a

kiskutyám, hogy el ne felejtsem engem. Reménykedtem minden percben, hogy meg tudják majd gyógyítani, hiszen ma már olyan okosak a doktor bácsik.

Egyébként az apukám is mentős, és nagyon sok embert megment. Sokat dolgozik a betegekkel, és sokat mesél otthon. Remélem, az én kutyusom is ilyen jó ápolóhoz került, mint az apukám, Anyukám mindig mondja is neki, hogy már megint annyit kell dolgoznod! Most szeretném, ha ő lenne a kutyusom mellett.

Másnap az iskolában minden gondolatom a kutyus volt. Tanító néni is rám szólt, hogy próbáljak meg már másra gondolni, mert ettől nem gyógyul meg hamarabb a kiskutyusom. Még a végén én is lebetegszem, és akkor, ha jön a kicsike haza, ő is szomorkodhat értem, mint én ő érte. Pedig tudom, hogy a doktor nénik és doktor bácsik mindent megtesznek azért, hogy mi is, és a kutyusok is meggyógyuljanak.

Már nagyon sokáig benn volt a kutyusom, amikor nem bírtam tovább és sírtam anyáéknak, hogy miért nem mehetek el megnézni a kisbarátomat a kórházba. De ők állandóan másra terelték a szót. Végül az egész napom csak szomorúsággal telt. Nem voltam éhes, az iskolába kaptam a fekete pontokat, de csak azért, mert órán sem tudtam magamban tartani a kutyukámról gondoltakat, és el kellett, hogy mondjam a társaimnak is, mert a szünet az bizony nagyon kevés volt rá. Szóval én csak a kutyuskámról tudtam beszélni.

Már három hét is eltelt, amikor anyukám nagy örömmel jött érem az iskolába, és elűjságolta, hogy képzeljem el, a kiskutyusom otthon van. Nem is hittem a fülemnek. Loholtam hazáig. Nem is tudta anya elmondani, amit akart.

Amikor megláttam a kutyusomat, nagyon megdöbbentem. Nagyobb lett, máshogy nézett, nem úgy ugrott rám, mint eddig. Valami furcsa érzésem volt. De, mindennekfelett, örültem a kutyusomnak, akár hogy is megváltozott.

Jött a doktor bácsi is és teljesen új papírokat csinált a kiskutyusomról. Azt mondta, hogy nagy-nagy szenvedés során teljesen kinőtte a rosszságokat. Bent a nővérek megtanították vele, hogyan is viselkedik egy okos kislány kutyája, hogy ne kenje össze a teraszt, ne kenje össze a ruhámat, ne csikarja ki játszás közben a nyakamat stb.

Hát a kiskutyám ezt mind megtanulta szenvedésében, és még hízott és nőtt is, mert szerintem sokkal nagyobb lett, mint amikor elütötte az a fránya autó.

Most is sokat játszunk, de azért mégis hiányzik a bolondos ugrálása, nyalogatása, amit most már megtanulta biztosan, hogy nem szabad, mert nem egészséges. És képzeljétek el, a kövesúton nem szalad ám át! Leül az út szélére, és csak amikor már körülnézett, akkor szalad tovább.

Azért csodálatosak a doktor bácsik és a nővérek, hogy megnövesztették, és ilyen szépen megtanították a beteg kiskutyámat ennyi szépre és jóra. És egészséges, és imádom és szeretem és...

Írtam levelet is a doktor bácsiknak, nővéreknek, mert meg kell az ilyet köszönni. Ezt Nektek is mondom gyerekek, mert a Ti kisbarátotok is járhat így, mint az enyém.

Ha nagy leszek és tanító néni már mindenre megtanított, én is nővérke leszek, de lehet, hogy doktor néni, hogy tudjak majd nektek is segíteni, ha véletlenül így járnátok a kutyusotokkal, mint én.

Sok szeretettel:

Varga Dominika Fanni
Kunhegyes

Csak higgy benne...

Bízz az Úrban, benne legyen hited,
mert szeret téged, nem hagy el sosem.
Imádkozz hozzá, ne félj kérni tőle,
Csak higgy benne, és remélj szüntelen!
Ő vigyáz rád, ha veszély fenyeget,
begyógyítja felsebzett szívedet.
Ha segítségét kéred, nem mond nemet,
csak higgy benne, és szeresd szüntelen!
Vannak nehéz pillanatok,
de ha teljes szívedből imádkozol,
meglátod a szépet a rosszban,
s meg tudsz bocsájtani mindazoknak,
kik ellenséged neked,
mert őket is kell tisztelned, s szeretned,
mondta Jézus, ki meghalt a kereszten,
tudd, hogy mindenkiért, és érted is tette,
hogy örök életed legyen.

Vékony Ramóna
Kiskunfélegyháza

Dani meggyógyul

Dani a hétvégére haza mehetett a kórházból.

Alig várta, hogy otthon lehessen, és saját ágyában aludjon.

Anyukája lefektette és mellé tette kedvenc Zsömit a kiskutyust.

Dani hamar álomba merült, de éjszaka rosszul lett és vissza kellett mennie a kórházba.

Doktor bácsi meg vigasztalta, hogy hamarosan jobban lesz.

Be kísérték a kórterembe és lefektették.

Dani sírt, hogy Zsömi a kutyus otthon maradt.

Anyukája az ágya mellett ült és simogatta a kis kezét.

Az éjszaka közepén, amikor már mindenki aludt, Dani furcsa hangra lett figyelmes.

Lépteket hallott... Az apukája volt az, behozta neki Zsömit.

Nagyon megörült neki a kisfiú, így már sikerült elaludnia.

Reggel jöttek a szokásos vizsgálatok.

Dani nem félt, mert tudta az ápoló nénik nagyon vigyáznak rá. Már az injekciós tűtől se félt, bátran tartotta oda a kis karját.

Ilyenkor mindig megdicsérték az ápoló nénik hogy milyen bátor.

Anyukája visszatolta a kórterembe.

Barátaival csak telefonon beszélhetett, de ők minden nap hívták, hogy jól van-e és

Mikor megy haza?

Dani nagyon örült, hogy ilyen jó barátai vannak.

Még a leckét is elküldték neten, nehogy lemaradjon a tanulásban.

Dani sokáig volt a kórházban már az összes doktor bácsit és nénit ismerte.

Tudta, ha fájdalmasak is a vizsgálatok, az orvosok csak jót akarnak, hogy minél előbb

Meg gyógyuljon, és ismét otthon lehessen a családjával.

Dani a sugárkezeléstől nagyon félt, de tudta, hogy ez majd segít rajta.

A kezelésekre Zsömi is elkísérte.

Egy nap még a Bohóc doktorok is meglátogatták a gyerekeket, hogy jobb kedvre derítsék őket. Egy kis időre mindenki elfelejtette, hogy miért is van kórházban.

Amikor egy gyerek hazamehetett a kórházból, minden beteg szeme felcsillant, hogy talán

Ő lesz a következő, aki meggyógyul és a doktor bácsi hazaengedi.

Dani is reménykedett benne hogy hamarosan ő is meggyógyul!

Minden nap imádkozott a szüleivel.

És egy nap az ima meghallgatásra talált!

A hosszú kórházi kezelés a sok gyógyszer a sok tűszúrás, megtette a hatást.
Egy napon Dani is meggyógyult.
A doktor bácsik és nénik nagyon örültek a jó hírek.
Dani elmesélte a többi beteg gyereknek, akikkel sok időt töltött együtt, hogy
Haza engedik a kórházból!
Mindenki örült Dani gyógyulásának!
Reménykedtek benne, hogy hamarosan ők is hazamehetnek!
Dani egy kislánytól kapta Zsömit, aki szintén meggyógyult.
Azért adta, hogy hozzon neki is szerencsét.
Ezért Dani is tovább adta a kiskutyust.
Elbúcsúzott a gyerekektől, akik megígérték neki, hogy ők is hamarosan meg fognak
gyógyulni.
Dani gyógyulása mindenkinek reményt adott és bizakodva vágta bele a kezeléseibe.
Szülei kézen fogták és kísérták a kórházból.
Dani az ajtóból visszanezét és odakiabált a gyerekeknek-
GYÓGYULJATOK MEG!!!

Varga Gréta Kíra
Budapest

Szeretet, remény, gyógyulás.

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy angyal, ki száz gyereket őrzött, fentről az Égből. Egyik este, egy gyerek, könnyekkel teli szemekkel összecusukta két kezét. Imádkozott. Arra kérte őrző angyalát, hogy segítse meg őt, adjon neki egy olyan napot, amit csak édesanyjával töltsön el. Édesanyjával, ki minden nap sir a korterme előtt.

Az őrzőangyal beteljesítette kérését. A gyerek egy egész napot tölthetett el édesanyjával. Anyukája először a parkba vitte kisfiát, és bemutatatta neki a csúzdát, a hintát. Nem merte játszani engedni, de kisfia meggyőzte, és megígérte, hogy ovatos lesz. Az anya könnyes szemmel nézte a kisfiát hintázás közben, és arra vágyott, bár csak mindig láthatna ezt. A hintázás után fagyizni mentek, utánna pedig egy tó melletti padra ültek le.

Csend uralkodott, senki nem szólt semmit, de végül a csendet a fiú törte meg, és így szólt:

- Anya én nem akarok meghalni!

- Nem fogsz meghalni!

- Anya! Megígéred?

Az anya elgondolkodott, kis idő múlva így szólt:

- Megigérem!

Mér este volt, visszatértek a kórházba. Elbúcsúztak egymástól, majd a fiú le is feküdt. Álmodott. Azt álmodta, hogy él és mindenki a barátja, hogy hintázik. Álmodott, de reménykedett abban, hogy ő leküzdi ezt a betegséget.

Az őrangyal nagyon megszerette ezt a gyereket, látta, hogy nagyon akar élni! Ezért meggyógyította. Másnap reggel, mikor a fiú felébred, az orvosok énekelve fogadták, sirva ujságolták el neki, hogy legyőzte, hogy erősebb volt, mint Ő.

"Ő" a leukémia volt. Egy olyan betegség, mely nem könyörül meg senkin, csak akkor győzhetjük le, ha BIZUNK, REMÉNYKEDUNK a GYÓGYULÁSBAN!

Vass Réka Erzsébet

Székelykocsárd

Kedves Gyerekek!
Tisztelt Szülők és e beszédet olvasók!

„Az élet egy játék”- ez egy sokak által elfogadott megállapítás. De milyen ez a játék? Induljunk ki abból az egyszerű közismert játékból, mikor a gyerekek körbe állnak, egy van a kör közepén és mondja: - Kútba estem!

Erre a megállapításra társaitól ténybelátva jön a kérdés: -Ki húzzon ki?

Az élet egy játék, de mennyire!? Ki nem játszodta el már életében élesen, valóságosan az igazság ráébredésével kimondva: Kútba estem! Bajban vagyok! Nehézségekben élek! Betegségben járok! A mélységbe rohantam, kútba estem...

Bizony játék az élet, de sokszor mennyire valóságosan fájdalmas játék, és ezt a játékot nagyon sokszor olyan igazian eljátszodjuk. De van egy hajszálnyi különbség, mint az elején említettem: a gyerekek játékánál kérdezik a kútba esőtől társai: - Ki húzzon ki?

Jó kérdés! Amikor életünk kegyetlen játékát megélve lelkileg életünk mélységében vagyunk akad-e valaki aki ezt kérdezné: - Ki húzzon ki?

Mit tapasztalunk? Körénk állnak az emberek, én odaállok a társaim mellé, ha bajban van kérdezi valaki is, hogy miben/hogyan segíthetek neked?

Amikor ilyen talajon állunk, mikor ilyen bizonytalan vizeken evezünk, nem hiába és nem véletlenül szól Isten szava: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak már ismertelek!” (Jer.) – Ismer. Tud rólunk. Nem idegen előtte a mi helyzetünk, tisztában van azzal, hogy milyen sebeink vannak. Mintha azt mondaná: tudom, hogy szenvedsz, hogy mélységben vagy, de számon tartom rezzenéseidet, gondolataidat s ott vagyok a körben. Ugye érzed, ugye tapasztaltad, ugye fontos, hogy mindenben veled vagyok, hogy sosem hagylak magadra? És ha mélységben, kútban vagy is, azért jöttem, hogy megszabadítsalak, veled vagyok, hogy megszabadítsalak!

Az élet játékának kegyetlenségének, a lét fájdalmának elhordozására, megoldására van lehetőség: „Veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged!”

„Veled”, „téged” hangsúlyos szavak ezek, az élet játékába olyan vérszegényen tapasztalhatja az ember ezt az őszinte vallomást. „Veled vagyok...” azért vagyok, hogy segítsek rajtad, segítsek neked. És most mennyire ritka a kör körülöttünk, mert a megmentő kérdés is késik, netán elmarad társaink részéről, ezért hajlamosak vagyunk az gondolni: „Na, én nagy bajban vagyok, senki sem figyel rám, senkit sem érdekel. Ez az én sorsom, az én fájdalmam, az én harcom, az én énem senkit sem érdekel.” S ilyenkor hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy még az Istent sem.

De Isten, az Ő tulajdon szavával rácáfolt erre az emberi gondolatmenetre. Egy verset olvasnék fel, amely hitelesíti mindezt:

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem

nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
két pár lábnyom, a parti homokon,
ahogy ő mondta, ott járt énvelem.
De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.
Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
„Amikor életem kezébe tettem,
s követődnék szegődtem Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
minden nap ott leszel velem.
S, most visszanézve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át,
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma
látszik ott az ösvényen.
Elhagytál a legnagyobb ínségben? „

Az Úr kézenfogott, s szemembe nézett:
„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
Mert a legsúlyosabb próbák alatt
Téged vállamon hordoztalak! „

(Ismeretlen szerző, Turmezei Erzsébet fordítása)

Vállaimon hordoztalak! Veled vagyok! Még ha nem is látod, ha nem is látod be, ha nem úgy néz ki akkor is veled vagyok! Felemelő érzés ezt tudatosítani, egy jó lehetőség arra, hogy mostantól jobban mosolyogjunk, tudjunk örülni, helyreálljon harmóniánk, hogy lelkiileg feltöltődjünk az előttünk lévő életre és annak kihívásaira. És gondolom, ilyenkor eltörpülnek, elmosódnak azok a kérdések, hogy miért is estem kútba...

A társadalom többsége ott van a körbe, és próbáljuk kihúzni a beteg gyerekeket ebből a nehéz helyzetből. Reméljük, hogy minél hamarabb rendbe jönnek, és hogy együtt fogunk örövendeni. Kedves gyerekek! Fontos, hogy tudjátok, hogy mi ott vagyunk a körbe és segítünk kihúzni benneteket a kútból, abból a kilátástalan helyzetből.

Mert Isten szeret bennünket, mindig velünk van.

Bármilyen ékes szavakkal beszélénk a szeretetről, szerintem Pál levelénél szebb és nagyobb érzésekkel ható szavakat nem hallhatunk: „Ha emberek vagy angyalok nyelvén

szólok is, szeretet pedig nincs énbenem, semmi vagyok...”(Kor.) hisz itt az apostol Istentől kapott csodálatos ajándékunkat: a lelkünket teszi semmivé szeretet nélkül.

A szeretetről elsősorban a kis gyermekek jutnak eszembe, hiszen ők mindenki felé szeretetet árasztanak, és mindenki arcára örömet varázsolnak. A köldökszinor elszakad, a vérkörök kettéválnak, a véráram megpördül és a magzat, aki eddig az anya szívével élt, most önálló szívet kap, amely attól a pillanattól kezdve fáradhatatlanul veri az élet ritmusát. Az új lény, mint egy kis autó leszalad a teremtés futószalagán. Innen kezdve hol hevesen, hol békésen dobogó szívvel egyedül is üzemel.

Mire mennénk szeretet nélkül? Képzeljük el életünket nélküle! Lehetetlen, nem lehet elképzelni, hogy csak vagyunk, hogy csak létezzünk. Gondoljunk bele abba, hogy ha nincs szeretet, akkor nincs gyűlölet sem. Ha nincs szeretet, akkor egyszerűen nincsenek érzelmek. Nem érzünk: fájdalmat, örömet, bánatot, vidámságot. Csak vagyunk! Létezzünk. Tegyük fel, hogy abba a szürke, rideg világban bármit megtehetnénk, amit akarnánk. De mit akarnánk megtenni, ha nem érzünk semmit? Azonban büszkén jelentem ki, hogy érzünk! Szeretünk! Vágyaink, álmaink vannak!

Mit adhat ezen kívül szerető Mennyei Atyánk?

Örömet, ami őszinte hálából fakad;

Szabadságot, hogy ne ítéljünk el senkit, még magunkat sem;

Békét, hogy te légy saját magad legjobb barátja;

Bölcsességet, hogy megértsd barátaidat és megbocsásd mások ballépéseit;

Együttérzést, hogy magadba ölelhesd a világot úgy, ahogy van;

Erőt, hogy legyen türelmed kibírni az élet kihívásait;

De melyik a legfontosabb ajándék. Egy szóban kimondható: **ŐSZINTE SZERETETET MINDENKINEK!** Ne irtsunk ki életünkből a szeretetcsirákat, a szeretetlángokat. Hogy értsük meg, ahol nincs meg ez a láng ott sötétség van, ott hitetlenség, kegyetlenség, káosz, hideg, borzalmas közérzet uralkodik. A szeretetnek közénk kell költöznie, így hát ültessük be a szeretet lángját, fényét szívéinkbe, hogy megvilágosítsa, felmelegítse, értékesebbé, harmonikusabbá tegye életünket és közösségeinket. Így talán könnyebb lenne egymásra mosolyogni, magunkat és egymást elfogadni, szeretni!

Ha így éreznénk, akkor mondhatnánk, hogy igen, érdemes élni! Csak így érdemes, csak így lehet élni! Az olyan gyerekek, mint ti lelkileg egészségesek, szeretnek és szeretettek ti is, ez a legfontosabb! Higgyétek el, meg fogtok gyógyulni és fontos, hogy tudjátok, számíthattok ránk, ott vagyunk a körben. Remélem, érzitek.

Végh Nimród
Sepsiszentgyörgy

Hit, Remény, Szeretet

Sárgán tüzel a Nap fénye,
a sötétben világít szüntelen.
Hittel táplálja a lelket,
s melegíti az elhagyott szíveket.
A fák lombjaikat bontják,
zöldbe bújnak a hófehér után.
A téli magány eltűnik,
és a tavasz Reménye megérkezik.
A réten pipacsok kelnek,
szirmaikról vér csöpög a földre.
Egy kislány köténybe gyűjti,
s édesanyjának Szeretettel viszi.

Vékony Ramóna
Kiskunfélegyháza

Anna gyógyulása

Anna egy kicsi lány volt, aki nagyon beteg lett, annyira, hogy kórházba került és ott volt hosszú ideig. Nagyon szeretett volna hazamenni, mert a kórház mellett volt egy park, ahol a gyermekek játszottak és ő is szeretett volna ott játszani. Így teltek a napok, hetek, hónapok. Várta, hogy mikor engedik haza. Míg egyik hétfő reggelen bejött a doktor úr és azt mondta:

- Anna, van egy jó hírem a számodra!
- Mi az? – kérdezte Anna.
- Az, hogy holnapután hazamehetsz.
- Jaj de jó! – felelte. Alig várom már azt a napot.

És elérkezett a szerda reggel. Anna nagy buzgón pakolt. Majd bejött a doktor úr, aki azt mondta, hogy nagyon ügyes volt. Anna kilépett az ajtón és megkérdezte a szüleit, akik ott vártak rá:

- Elmegyünk a játszótérre?

A szülei azt válaszolták, hogy igen. Ekkor Anna nagyon boldog volt, mert gyógyultan mehetett haza játszani.

Zefer Hanna, Nagyvárad

Harcolj az álmodért !

Körülöttem fehér ruhás emberek
Néha összesúgnak, néhol rám nevetnek
Ismeretlen érzés, félelem és remény
Hogy hívják ezt? Tán, ismeretlenség?
Örömmel újságolnám, hogy nincs semmi baj
Megkönnyebbülés lenne látni ragyogó arcodat
De minek is hazudnék, ha rám nézel, látod
Egyre csak nő, nő a fájdalom.
Anya, kérlek, maradj még!
Leggyakoribb kérés
Bár tudom, nem csak én létezetem,
De kérlek, szánj rám még öt percet
Gyere, és ülj ide mellém
Mesélj, ahogy régen regéltél
Mondd, hogy nézek az égre..
A legszebb fényére..
Lássam meg az álmot, és harcoljak érte
Piciny szemem, percek alatt lecsukódik
Miközben az eget fürkészem fény leléséért
Látom a legfényesebb csillagot
Ezért harcolok, és esküszöm, meggyógyulok!

Versegi Alexandra
Budapest

Szeretet, remény, gyógyulás!

Szívünk lelki sötétségben gyászol,
Kihalt az emberből a lágyan lobogó szeretet.
Rá se nézünk a másokra, csak elmegyünk mellette,
Senkin nem segítünk, csak a magunk hasznát nézzük.

Eltávolodunk, ha valaki hozzánk közel jön,
S a pokol legmélyebb bugyrait nyújtjuk annak, aki otthont talál bennünk.
Bánatot adunk, gyász szimfóniát éneklünk,
S a szenvedettekre rá se hederítünk.

De nagy emberi közösségünk kis sarkában,
Néhány ember a boldogság tüzeit gyújtotta meg társában.
Ők haszon nélkül is boldogok, szeretetet nyújtanak egymásnak,
Egymástól ők soha el nem távolodnának.

Ők reménységet akarnak nyújtani nekünk,
De mi rá se hederítve, csak reményt keresünk.
Ők a gyógyulás útján szeretetet nyújtanak nekünk,
De mi a kárhozat útján, reménnyel üresen szeretetet keresünk.

Ha mi is megtanulnánk szeretetet adni, reményt keresni,
A kárhozat útja helyett a gyógyulás útján járni,
El kéne temessük fekete énünket,
Ki kéne törölni szívünkéből, gyász szimfónia énekünket.

Ez nem lehetetlen, gyere minél hamarabb,
S lásd a szeretet, remény, gyógyulás, téged is befogad,
Megcsókolgat, megölelget, szeretetet nyújt majd neked,
Karon fog és elvezet, megmutatja, hogyan éld boldogan az életed.

Visky Miriám
Nagyvárad

Miki, Arnold, Timike és a titkos üzenet

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három barát. Miki, Arnold és Timike. Ők hárman elválaszthatatlanok voltak.

Egyik nap a három barát kint játszott a réten. S ahogy ott játszottak, Arnold meglátott valamit:

- Mi az ott?- kérdezte Arnold.
- Valami furcsa bogyó!- vágta rá Timike.
- Szerintem mérgező!- mondta riadtan Miki.
- Áh, dehogyis!- mondta Arnold.
- De tényleg, lehet, hogy mérgező.- mondta Timike.
- Szerintem nem kellene enni belőle!- óvakodott Miki.
- Gyáva nyúl!- csúfolta Arnold.
- Na jó!- mondta Miki, s megette.

A gyerekek megették a bogyót, s hazamentek. Másnap reggel elmentek Mikihez. Nagyon megrémültek, mert nem találtak otthon senkit. Ahogy bementek, egy üzenetet láttak az asztalon. Odamentek és kibontották. Ez állt benne:

„Kedves gyerekek, én Mikivel elmentem az abzahrokba. Nagyon beteg lett az lotoygobtól, amit tegnap ettetek. Nagyon beteg lett és gyorsan elszaladtunk vele Debrec.”

- Szerinted mi a vége?- kérdezte Arnold.
- Hát, nem tudom, valami nagyon furcsa benne, az biztos. - mondta Arnold.
- Talán ez egy titkos levél- gondolkodott Timike.
- De miért titkos?- kérdezte Arnold.
- Talán azért, mert nem akarta Miki anyukája, hogy Pisti megtudja.
- De miért nem szabad tudnia?- kérdezte Arnold.
- Azért, mert Mikivel játszottak a réten, és véletlenül belelökte Pistit a patakba. - mesélte Timike.
- Akkor meg kellene oldani ezt az ügyet- mondta Arnold.
- OK, és azt hiszem tudom, hogy kezdjünk hozzá. - mondta Timike.
- Észrevettem, hogy a levélben néhány szó meg volt fordítva. - vette észre Timike.
- Tényleg!- mondta Arnold.
- S látod, az abzahrok szó megfordítva: kórházba - vette észre örömmel Timike.
- Igaz, helyes. - örült neki Arnold.
- S az lotoygob szó pedig megfordítva: bogyótól. - vette észre Timike.

- Igaz, helyes! - mondta Arnold.

- S akkor a Debrecen szónál biztos nem fejezte be, ezért nem tudtuk mit jelent az a sok irkafirka. - mondta Timike.

- Akkor biztos Debrecenbe van Miki! - mondta Arnold.

- Menjünk már, mire várunk. - türelmetlenkedett Timike.

Mentek, mendegéltek, míg el nem érkeztek a Debreceni kórházhoz. Ott bementek a kórházba. Ott megkérdezték, hogy van-e egy Miki nevű fiú a kórházban. S a titkár azt válaszolta, hogy van egy olyan nevű fiú az intenzív osztályon, akit most műtenek. Megköszönték az információt és elindultak a kabin fele. Útközben elbeszélgettek:

- Ez mind a mi hibánk, ugye tudod, Arnold? - mondta Timike.

- Igen, ha nem erőszakoskodtam volna ott, akkor Miki nem kellene szenvedjen.

Elértek a kabinhoz. De nem örültek, mert az örök nem engedték be őket, míg a műtét tartott. Így sétálni indultak. Éppen arra ment egy anyuka a leukémiás gyermekével. Éppen a játékvásárlásból jöttek vissza és muszáj volt visszavigye a kórházba. Arra ment egy másik ember is, és kicsúfolta őket:

- Micsoda buta gyermeke van magának, az ujjait meg tudja mozgatni, hahaha!- nevetett rajtuk. Ekkor odament Arnold és leszidta őt.

- Mit képzelsz, azt hiszed hogy amiért beteg, nem lehetnek érzései? Ha lenne egy gyermeke, nem esne jól magának sem, ha így kicsúfolnák. Szégyellje magát!

- Köszönöm!- hálálkodott az anyuka.

- Oh, igazán nincs mit.

Majd visszaértek a kórházba és látták végre Mikit. Hiába magyarázkodtak neki, hogy így sajnálják, meg úgy sajnálják, mert Miki szorosan átölelte őket s ebből érezték, hogy megbocsájtott. Az orvosok majd elsírták magukat a gyerekek láttán.

Attól a naptól kezdve a gyerekek mindig vigyáztak Mikire, és nem keverték bele semmi bajba egymást.

Nos, én nem tudom ki, hogy hallotta, de én elmondtam azt, amit ma az újságban olvastam, hogy szeretet s remény nélkül nincs gyógyulás, nincs semmi. Ezekről a gyerkőcökről példát kellene venni.

Nos, én ezt olvastam, aki nem hiszi, az olvassa el még egyszer.

Visky Miriám

Nagyvárad

Vicces születésnap i bál

Hol volt, hol nem volt, ahol a kurta farkú malac túrt még azon is túl, ahol a jeget aszalják és a havat szárítják, még azon is túl, egy nagyon távoli szigeten, még annak is a legtávolabbi sarkában, élt egyszer egy király. A királynak volt egy nagyon ügyes, dolgos, daliás fia akit Eriknek hívtak. Erik már éppen nősülni készült csak még nem találta meg a szíve választottját. Már mindenhol kereste az igazit, de csak nem akadt a nyomára.

Erik királyfi egy szép nyári napon kilovagolt a közeli erdőbe, ahol egy tündér vizesés volt. Amint megérkezett a vizeséshez meglátott a víz partján egy szépséges, gyönyörűsége s szép királylányt, akit Csengének hívtak. A királylány nagyon belemélyedt az olvasásba, észre sem vette a közeledő királyfit. Erik királyfinak nagyon megtetszett a királylány és összeszedte minden bátorságát oda ment hozzá és megszólította:

- Szerbusz, ide ülhetek melléd?

- Igen - válaszolta a meglepődött királylány. Sokat beszélgettek és Erik királyfinak egyre jobban tetszett Csenge királylány.

A királyfinak közeledett a születésnapja, amikor is szokás szerint óriási születésnap i bált szerveztek a királyi udvarba. Erik, mivel nagyon szeretett volna találkozni újra Csengével, ezért meghívta a születésnap i bulijára. A lány örömmel fogadta a meghívást és már alig várta, hogy elérkezzen az a nap. A nagy napon a királyfi hintót küldött a királylány után, aki nagy örömmel ült be a gyönyörű hintóba. Itt aztán egy óriási meglepetés érte a királylányt. Mintsem sejtve beugrott a hintóba és amint leült szembenézett egy picike kiségerrel. A királylány nagyon megijedt, ijedtében akkorát sikitott, hogy a lovak rögtön két patára álltak. De a kiséger is megijedt ám, annyira, hogy a két füle rögtön négyfelé állt. A királylány mikor látta, hogy csak egy kiséger az, és aztis látta, hogy ő is mennyire megijedt, szépen megnyugodott és megnyugtatta a kiséget is. Sőt elhatározta, hogy elviszi a kiséget is a szülinap i mulatságba.

Erik királyfi már türelmetlenül várta, hogy megérkezzen Csenge. A királylány, hogy ne okozzon feltűnést a kiséger, eldugta a zsebében. Amikor megérkeztek a királyfi már az udvaron várta őket. Hamar bevezette a királylányt és bemutatta szüleinek. Az öreg királynénak volt egy nagyon kedves háziállata, egy macska, amelyik mindenhova követte a királynőt. Most is ott lapult a királynő trónja alatt. A királynak viszont egy kutya volt a kedvence, ami nem igazán volt jó barátságba a királynő macskájával.

Elkezdődött a bál és a királyfi felkérte Csengét táncolni. A nagy táncban, forgásban a kiséger kiesett a királylány zsebéből. Lett igazi nagy riadalom, a macska észrevette és halálra

rémült mivel még életében nem látott ilyen furcsa állatot. A kiséger is megijedt, mivel ő tudta, hogy a macskák nem igazán barátok az egerekkel. A macska északnak szaladt a kiséger délnek és a király kutyája ijedtében egyenest annak az asztalnak rohant, amelyiken a torta állt. A torta a kutyára esett, a kutya ijedtében futásnak eredt és az összegyűlt vendégsereget összevissza tortázta. Persze lett nagy riadalom a vendégsereg körében, de amikor rajjöttek, hogy a királyné macskája nem ismeri az egeret, akkor tört ki csak igazán a nagy nevetés.

A királyfi és a királylány nagyon jól érezték magukat ezen a fura születésnap bálon nagyon megkedvelték egymást és Erik királyfi megkérte Csenge királylány kezét. Összeházasodtak, hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak és még ott is a királyné macskáján nevettek. Boldogan éltek míg meg nem haltak. Itt a vége fuss el véle. Aki nem hiszi járjon utána.

VÉGE

Volfer Vanesa
Szatmárnémeti

A bátor katona

Réges-rég, egy nem túl távoli országban, hol az ég színe azúr kéken, a fű smaragdos ragyogással, a víz pedig kristálytisztá színével csillogott. Az emberek boldogan és békésen éltek, a gonosz Kőd király érkezéséig. Ekkor egy szép mese kelt szárnyra egy elátkozott királylányról, és egy bátor katonáról.

Az ország lakói nagy félelemben éltek, rettegtek a gonosz úrtól, hiszen a Kőd király sűrű és sötét homályt engedett az országra. A Nap nem sütött ki többé, a földeken nem termett meg az élelem, az állatok elpusztultak. Nagy szegénység lett úrrá a birodalmon. A király legjobb katonáit küldte harcba a Kőd király ellen, de mind hiába. A harcosok hiába küzdöttek, mind felmorzsolódtak a gonosz király varázserejétől. A helyzet már-már reménytelennek látszott, ám ekkor a Kőd király üzenetet küldött a palotába. Ha a király feleségül adja hozzá egyetlen leányát, megkíméli az országot, és elhagyja a királyságot örökre. A király nem volt hajlandó feláldozni egyetlen leányát a zsarnoknak. Ekkor a Kőd király éktelen haragra gerjedt, s bosszúból szörnyű betegséget küldött a lányra. A hercegnő ágyrak esett. Napról napra rosszabb lett az állapota. Az orvosok mindenhol sereglettek az országból, ám minden erőfeszítés hiábavaló volt, a királylány egyre rosszabbul volt. A király kétségbeesésében elment a Kőd királyhoz, és könyörgött neki a lánya életért. A gonosz varázsló azonban kinevette a királyt, és nem volt hajlandó feloldani az átkot. Azt mondta a királynak, hogy elmegy az országából, mert már minden életet kiszipolyozott belőle. A király nagy bánattal tért haza. A lánya halálos beteg volt, az országa pedig darabokban hevert. Meghirdette országszerte, hogy akinek sikerül orvosságot szereznie a királykisasszony betegségére, annak teljesíti egy kívánságát. Sokan próbálkoztak mindenféle szerekekkel, ám semmi sem segített. Egy napon, érkezett egy sánta katona. Magas, s jóképű dalia volt. Hosszú fehér palástot viselt, fekete csizmával. Megjárta a nagy háborút, és végig harcolt a Kőd király ellen. A katona a király elé járult, és esküt tett neki. Elhozta a gyógyszert a királylánynak, cserbe adja hozzá feleségül a lányt. A király beleegyezett, csak újra egészséges lehessen a gyermeke.

A katona útnak indult fehér lovával. A sűrű erdő felé vette az irányt. Ahogy beért a rengetegbe kísérteties hangokat hallott. Bagoly huhogását, farkasok üvöltését fújta a szél. A katona rettenthetetlen volt. Bátran masírozott előre, arcán a félelemnek semmi jele nem mutatkozott. Hirtelen egy fekete róka ugrott elő egy bokorból. A ravaszdi sántított a hátsó lábára, épp úgy mint a katona. A férfi leszállt a lováról, és bekötötte a sebét. A róka hálás volt neki a kedvességért, és a gondoskodásért. Mindezt cserébe adott neki egy varázsfüvet, amibe ha a Kristály-folyó vizét tölti, azzá válik amivé csak akarja. Megkaphat mindet, amit csak akar. A katona elhatározta, hogy megkeresi a folyót, hogy végre elvihesse az orvosságot a királylánynak. Tovább indult a Varázs-hegy felé, mivel a mendemondák szerint arra találja a Kristály-folyót. Beesteledett, és a katona táborát ütött. Nagy tüzet rakott, és vacsorát készített.

Egy kis nyúl ugrált arra, aki didergett az éjszakai hidegben. A katona odaengedte maga mellé az állatkát, hogy felmelegedhessen. A nyúl a kedvességért cserébe adott neki egy lapulevelet, ami varázserővel bír. Ha elássa a földbe, akkor minden kizöldell körülötte. Másnap reggel továbbment. Már hallotta a patak csobogását, ám egy óriás állt az útjában. Felkiáltott a monstrumhoz, s útbaigazítást kért a folyóhoz. De az óriás nem válaszolt neki, mert annyira fájt a foga, és egyre csak keservesen zokogott. A katona megkérdezte, hogy miben tud segíteni, ám választ nem kapott. Az óriás lehuppant a földre, és kitátotta a száját. A katona előrántotta a kardját, és egy határozott mozdulattal kirántotta a fogat. Az óriás megköszönte a segítséget, ajándékkul adott neki egy galambot, amit ha felenged a magasba, magával hozza a béke szellőjét. A katona tovább ment, míg egy leszakadt hídhoz ért. Ekkor pillantotta meg, hogy a mélységben a Kristály-folyó csörgedez. A katona összeszedte minden bátorságát, és a meredek vízparton leereszkedett, hogy megtöltsse a varázsfíolát, amit a rókától kapott. Nagy nehezen sikerült lemásznia a rossz lábával, és megtöltenie a szelencét. A visszajutás már nehezebbnek bizonyult. Fel-felhúzta magát, ám a rossz lába csak hátráltatta. Végül a sok megpróbáltatás után felkapaszkodott. Végre hazaindulhatott szerelméhez a királylányhoz. Vágtatott 2 napon keresztül, meg sem állt, hogy időben térjen vissza.

A városkapuk nyitva voltak, és mécsesek világítottak mindenhol. A katona a legrosszabbtól félt. Istenhez fohászkodott, hogy legyen még ideje beadni az ellenszert a hercegnőnek. Felszaladt a béna lábával a királylány szobájába, és az ágya mellé rohant. Felemelte a fiolát, amiben a Kristály-folyó vize volt, és azt kívánta, hogy változzon ellenszerré, ami megmenti a kisasszonyt a haláltól. Ekkor nagy fény gyulladt a szobában, és a fiolában a gyógyír aranylott. Megitatták a hercegnővel a nedűt, aki szempillantás alatt meggyógyult. Újra szép lett az arca, a szőke hosszú haja visszanyerte fényét, sápadtsága elillant. Olyan volt, mintha sosem lett volna beteg. Kinyitotta a szemét, és a katona szemébe nézett. Hálás volt neki az életéért, és igen megtetszett neki külsőre.

A király, hálás volt a hős katonának, és feleségül adta neki a leányát. A lakodalom előtt azonban kiment a násznép a kastély előtti mezőre, s elültették a varázslatos lapulevelet, amit a nyúlól kapott, és elengedték a béke galambját. A varázslatos ajándékok visszaadták az országnak az elvesztett az azúrkék eget, a fű smaragdos ragyogását, a víz kristálytisza csillogását. Az ország újra felvirágzott, s kigyógyult a betegségből, csak úgy mint a királylány. Az ország lakó megültek a lakodalmat, és újra boldogan élhettek.

Winkler Edina
Pusztaszabolcs

A postás tündér meséje

Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy kis tündér. Ez a tündér a Gyöngytetőn lakott egy varázslatos helyen. Nagyon sok bátyja volt, akik nagyon szerették ezt a tündérkét. A tündér szőke és hosszú hajú volt, zöld szemei csak úgy csillogtak, mint a gyémánt. Ő volt a legszorgalmasabb és a legokosabb minden tündér és manó között.

Egy nap fölvette kedvenc ruháját, megmosakodott, megfésülte haját, felült a biciklijére – mivel úgy döntött, hogy ő aznap biciklizéssel fog példát mutatni a manóknak, és elindult a legjobb barátnőihez egy kis reggeli nektárra, meg ropogtatnivalóra. Mikor odaért, kopogtatott, és két legjobb barátnője nyitott ajtót:

- Szia!
- Sziasztok! - köszönt vissza a tündér. – Hogy vagytok? Hogy aludtatok?
- Köszí, jól! Nem kérsz valamit? Gyere, foglalj helyet!
- Ó, köszönöm! Hoztam nektek egy kis szíromkekszet.

A tündérek jól mulattak, a reggeli beszélgetés jól telt. De tündérünk hamar tovább kellett álljon, mivel aznap ő volt a kézbesítő tündér. A tündérke felment a postára és átvette a leveleket:

- Hello Ms. Kate! Érkezett küldemény a Gyöngy negyed valamelyik pontjába?
- Szervusz! Érkezett egy Pihemanó anyó részére. Csak egy kis üdvözlőlap. Tudod, hol van a hét szírtű szikla?
- Nem. Hol?
- Menj előre az odvas fáig, kanyarodj balra a rubin barlangnál, és menj harminc tündérröptnyit, és ott áll egy ház. Ide kell vinned a levelet.
- Köszönöm! Viszlát.
- Szívesen! Szia!

A tündér ment, ment, de nem kapta meg a fát és ment, ment, de a barlang sem volt ott, ahol kellett volna. Minden kanyar bízatta, de végül cserbenhagyta. A tündér jobbnak látta, ha visszafordul, és újra megkérdi, merre menjen. De hát merre menjen haza?

- Azt hiszem eltévedtem – motyogta félhangon. – Merre menjek most?

Elindult valamerre, de nem találta arra a tisztást. Eltévedt. Az erdő mély és tündérpici volt. Nagyon félt attól, hogy eljön az éjszaka és az erdő a sötétség uralma alá kerül. Szegény pici tündér rémülten bújt el egy fa lombjai közé, mikor szürküldni kezdett az ég alja. Merre menjen? Mit tegyen? Mindenhol veszélyben volt. Legalábbis veszélyben érezte magát. Reggel, mikor felébredt, megkordult a gyomra. Körülnézett, hátha talál egy kis számócát.

Talált is, és gyorsan elmajszolta. Ahogy tovább ment, meglátott egy éneklő gombát. Odament és megkérdezte:

- Nem tudod, merre van a Gyöngyvirágtisztás?
- Dehogy nem – énekelte a gomba.
- Meg tudnád mondani?
- Persze, menj és kövesd a pikk- pakk- puff köveket!

Erre a szóra ugrálni kezdtek egy páran a kövek közül. Ők a pikk- pakk- puff kövek, gondolta a tündér, és követni kezdte a köveket. A kövek körbe, majd éles kanyarokban közlekedtek. Néha pikke,t néha meg pakkot hallattak, de a pikk- pakkot mindig egy puff követte. A kis tündér nagyon örült. A kövek haza vezették. A tündér megköszönte szépen. Visszasietett a postára és új szolgálatosra bízta a levelet. Tanult az esetből. Eldöntötte, hogy ezentúl alaposan megjegyzi a nagyok tanácsait. A pikk- pakk- puff köveket pedig ezentúl minden nap hálásan üdvözölte.

Zalányi Eszter-Boróka

Marosvásárhely